

Dziennik Urzędowy C 70 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

8 marca 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010–2011

Posiedzenia od 19 do 21 października 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 12 E z 15.1.2011.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 19 października 2010 r.

2012/C 70 E/01

Kobiety w niepewnej sytuacji zawodowej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej (2010/2018(INI)) 1

Środa, 20 października 2010 r.

2012/C 70 E/02

Znaczenie minimalnych dochodów w zwalczaniu ubóstwa i promowaniu społeczeństwa opartego na integracji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie (2010/2039(INI)) 8

2012/C 70 E/03

Kryzys finansowy, gospodarczy i społeczny: zalecenia w sprawie środków i inicjatyw, jakie należy podjąć

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe) (2009/2182 (INI)) 19

2012/C 70 E/04

Poprawa systemu zarządzania gospodarczego i ram stabilności Unii, zwłaszcza w strefie euro

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. zawierająca zalecenia dla Komisji dotyczące poprawy zarządzania gospodarką i ram stabilności Unii, w szczególności w strefie euro (2010/2099(INI)) 41

ZAŁĄCZNIK 48

PL

Czwartek, 21 października 2010 r.

2012/C 70 E/05	Przyszłość europejskiej normalizacji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przyszłości europejskiej normalizacji (2010/2051(INI))	56
2012/C 70 E/06	Przeprowadzone reformy i rozwój sytuacji w Republice Mołdowy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przeprowadzonych reform i rozwoju sytuacji w Republice Mołdowy	68
2012/C 70 E/07	Zintegrowana polityka morską Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej – ocena dokonanych postępów i nowe wyzwania (2010/2040(INI))	70
2012/C 70 E/08	Stosunki handlowe UE z Ameryką Łacińską Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie stosunków handlowych Unii Europejskiej z Ameryką Łacińską (2010/2026(INI))	79
2012/C 70 E/09	Przymusowe eksmisje w Zimbabwie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przymusowych eksmisji w Zimbabwie	88
2012/C 70 E/10	Kambodża, w szczególności przypadek Sama Rainsy'ego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie Kambodży, a w szczególności sprawy Sama Rainsy'ego	90
2012/C 70 E/11	Północny Kaukaz, w szczególności przypadek Olega Orłowa Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na Północnym Kaukazie (Federacja Rosyjska) oraz w sprawie postępowania karnego wobec Olega Orłowa	93

II Komunikaty**KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ****Parlament Europejski****Środa, 20 października 2010 r.**

2012/C 70 E/12	Przegląd porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie nowelizacji porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (2010/2118(ACI))	98
	ZAŁĄCZNIK	101

Wtorek, 19 października 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Kobiety w niepewnej sytuacji zawodowej

P7_TA(2010)0365

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej (2010/2018(INI))

(2012/C 70 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 18 grudnia 2009 pt. „Równość kobiet i mężczyzn – rok 2010” (COM(2009)0694),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2003 r. pt. „Poprawa jakości w pracy: przegląd ostatnich postępów” (COM(2003)0728),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z 2004 r. pt. „Zatrudnienie o niepewnym charakterze w Europie: analiza porównawcza zagrożeń związanych z rynkiem pracy w elastycznych gospodarkach”,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych dla polityki zatrudnienia państw członkowskich pt. „Zintegrowane wytyczne dotyczące strategii Europa 2020 – część druga” (COM(2010)0193),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 8 czerwca 2009 r. pt. „Model flexicurity w czasach kryzysu”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącą Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 9.⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.⁽³⁾ Dz.U. L 175 z 10.7.1999, s. 43.⁽⁴⁾ Dz.U. L 14 z 20.1.1998, s. 9.

Wtorek, 19 października 2010 r.

- uwzględniając dokument informacyjny Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2010 r. pt. „Bardzo niestandardowa praca”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2008 r. pt. „Środki zwalczania pracy nierejestrowanej w Unii Europejskiej”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 2007 r. pt. „Warunki pracy w Unii Europejskiej – perspektywa płci”,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z 1998 r. pt. „Zatrudnienie o niepewnym charakterze i warunki pracy w Europie”,
- uwzględniając sprawozdanie Eurobarometru z października 2007 r. pt. „Praca nierejestrowana w Unii Europejskiej”,
- uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów Komisji Europejskiej ds. płci i zatrudnienia z 2009 r. pt. „Segregacja płci na rynku pracy”,
- uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów Komisji Europejskiej ds. płci, integracji społecznej i zatrudnienia z 2006 r. pt. „Nierówność płci pod względem zagrożenia ubóstwem i wykluczeniem społecznym w grupach o niekorzystnej sytuacji w trzydziestu krajach europejskich”,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) pt. „Godna praca dla osób pracujących w gospodarstwie domowym”, przygotowane na 99. sesję Międzynarodowej Konferencji Pracy w czerwcu 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowego Biura Pracy z 2009 r. pt. „Aspekt płci w pracy domowej w Europie Zachodniej”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. na temat aspektu płci w spadku koniunktury i kryzysie finansowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie przyszłości strategii lizbońskiej z punktu widzenia równouprawnienia płci ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 września 1998 r. w sprawie roli spółdzielni we wzroście zatrudnienia kobiet ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 1998 r. w sprawie przestrzegania praw człowieka w Unii Europejskiej (1996) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając opinię Sekcji Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Obywatelstwa Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 maja 2010 r. pt. „Profesjonalizacja prac domowych” (SOC/372 – CESE 336/2010 fin),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0231.

⁽²⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 323.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 313 z 12.10.1998, s. 234.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 80 z 16.3.1998, s. 43.

Wtorek, 19 października 2010 r.

- uwzględniając dane Eurostatu przedstawione w „Statistics in focus” nr 12/2010 pt. „Rynki pracy w UE-27 nadal w kryzysie”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0264/2010),
- A. mając na uwadze, że indywidualizacja i rosnąca elastyczność rynku pracy – skutkująca ograniczeniem rokowań zbiorowych – stawia pracowników, a w szczególności kobiety, które niejednokrotnie muszą zapewnić równowagę wobec obowiązków rodzinnych, w gorszej pozycji, co może doprowadzić do niepewnej sytuacji zawodowej, gdyż ułatwia pracodawcom pogarszanie warunków zatrudnienia,
- B. mając na uwadze, że kobiety przeważają wśród pracowników o niepewnej sytuacji zawodowej na rynku pracy, że niektóre formy pracy o niepewnym charakterze wykonywane przez kobiety, takie jak płatna praca w gospodarstwie domowym i praca opiekuńcza, są niewidoczne na rynku pracy oraz że mimo istniejących ram prawnych kobiety w UE są wciąż odmiennie traktowane, jeżeli chodzi o perspektywę zawodową, jakość pracy, dochody powyżej granicy ubóstwa i jednakowe wynagrodzenie za jednakową pracę oraz pracę o takiej samej wartości,
- C. mając na uwadze, że nadmierna liczba kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej stanowi główny czynnik wpływający na różnice w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn, które utrzymują się na niezmiernie wysokim poziomie; mając w związku z tym na uwadze, że poprawa jakości zatrudnienia kobiet przyczyni się do zmniejszenia różnic w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn,
- D. mając na uwadze, że wymuszona praca w niepełnym wymiarze godzin jest szeroko rozpowszechniona w sektorze usług, w szczególności w branży hotelarskiej i gastronomicznej, w edukacji, służbie zdrowia i pracy socjalnej oraz w innych usługach na rzecz społeczności lokalnych, usługach socjalnych i opiekuńczych, gdzie większość pracowników to kobiety,
- E. mając na uwadze, że udział kobiet w rynku pracy odzwierciedla rolę pełnioną przez nie w gospodarstwie domowym oraz że kobiety są skłonne podejmować pracę umożliwiającą im łączenie pracy płatnej z bezpłatną,
- F. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy wywarł dwojaki wpływ na zatrudnienie o niepewnym charakterze, gdyż pierwszą reakcją wielu przedsiębiorstw była redukcja tymczasowych miejsc pracy, a ponadto istnieją obawy, że liczne stałe miejsca pracy zlikwidowane w czasie recesji nie zostaną przywrócone, lecz zastąpione nietypowymi – a nawet niepewnymi – formami zatrudnienia,
- G. mając na uwadze, że określenie „praca o niepewnym charakterze” odnosi się do „niestandardowych” form zatrudnienia posiadających którąkolwiek z następujących cech:
- małe bezpieczeństwo pracy lub jego brak ze względu na niestały, często sporadyczny charakter pracy, z umowami zawierającymi niekorzystne warunki lub bez żadnej pisemnej umowy, np. w przypadku tymczasowych umów przewidujących wymuszoną pracę w niepełnym wymiarze godzin, niejasne godziny pracy i obowiązki zmieniające się w zależności od woli pracodawcy,
 - niskie wynagrodzenie, które może być nawet nieoficjalne i niejasne,
 - brak praw do ochrony socjalnej lub przywilejów związanych z zatrudnieniem,
 - brak ochrony przed dyskryminacją,
 - ograniczone szanse na awans na rynku pracy lub brak takich szans,
 - brak zbiorowej reprezentacji pracowników,
 - środowisko pracy niespełniające minimalnych standardów zdrowia i bezpieczeństwa,

Wtorek, 19 października 2010 r.

- H. mając na uwadze, że niepewne warunki pracy, takie jak umowy niepisane, wymuszona praca w niepełnym wymiarze godzin i utrzymujące się różnice wynagrodzeń, wywierają długofalowy wpływ na ochronę bezpieczeństwa socjalnego i emerytury oraz narażają pracowników na większe ryzyko ubóstwa,
- I. mając na uwadze, że w pewnych okolicznościach kobiety mogą być narażone na zatrudnienie w niegodziwych warunkach i w związku z tym zasługują na szczególną uwagę, zwłaszcza kobiety w ciąży i kobiety karmiące piersią,
- J. mając na uwadze, że globalizacja i obecna ogólna sytuacja gospodarcza, a także postęp technologiczny powodują zmiany w stosunkach pracy i zakresie obowiązków pracowników,
- K. mając na uwadze, że istnieje większe prawdopodobieństwo, iż kobiety w niepewnej sytuacji zawodowej nie są poinformowane o przysługujących im prawach oraz że są one bardziej narażone na wyłączenie spod ochrony prawnej i/lub na niesłuszne zwolnienie,
- L. mając na uwadze, że należy podkreślać znaczenie prawa wszystkich pracowników, w tym kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej, do edukacji i szkolenia zawodowego,
- M. mając na uwadze, że definiowanie pozycji kobiet jako osób zapewniających drugie źródło dochodów w rodzinie jest przeinaczeniem faktów w przypadku dużej części zatrudnionych kobiet, które są jedyne osobami zapewniającymi źródło dochodów,
- N. mając na uwadze, że wzrasta liczba pracy kobiet wykonujących pracę nierejestrowaną, szczególnie w sektorze pracy domowej,
- O. mając na uwadze, że kobiety stanowią większość wśród osób wykonujących obowiązki takie jak prowadzenie domu, sprząatanie i przygotowywanie posiłków; mając na uwadze, że w krajach uprzemysłowionych praca domowa stanowi 5–9 % całego zatrudnienia, że taka praca jest zazwyczaj niepewna, niedoceniana i nieformalna oraz że ze względu na słabość swojej pozycji osoby wykonujące prace domową są często dyskryminowane i mogą łatwo padać ofiarą nierównego bądź nieuczciwego traktowania lub nadużyć,
- P. mając na uwadze, że praca wysoko wykwalifikowanych pracowników poniżej kwalifikacji jest wspólnym problemem w kontekście pracy o niepewnym charakterze, w szczególności w przypadku pracowników zwalnianych lub pracowników migrujących, którzy podejmują pracę niewymagającą wysokich kwalifikacji, aby pozostać na rynku pracy, oraz mając na uwadze, że sytuacja ta, która dotyczy w szczególności kobiet, stawia pod znakiem zapytania rozwój kariery i osiągnięcie poziomu wynagrodzenia odpowiadającego nabytym i posiadanym umiejętnościom,
- Q. mając na uwadze, że kobiety, które podejmują tymczasową pracę niewymagającą wysokich kwalifikacji na obrzeżach rynku pracy lub wykonują pracę domową, mogą spotykać się z podwójną dyskryminacją, gdyż poza tym, że często pracują w niekorzystnych, nieregulowanych – a nawet nielegalnych – warunkach, są też bardziej narażone na złe traktowanie, przemoc lub wykorzystywanie seksualne; mając ponadto na uwadze, że kobiety te często nie są świadome swoich praw, nie dysponują pełnym dostępem do usług publicznych, w ograniczonym stopniu znają lokalny język i nie są w stanie tworzyć sieci kontaktów oraz że kobiety pracujące nielegalnie nie zwracają się do władz o ochronę z obawy przed odesłaniem do kraju pochodzenia,
- R. mając na uwadze, że porozumienie Rady Europy z dnia 24 listopada 1969 r. w sprawie pobytów au pair jest przestarzałe i w związku z tym nie uwzględnia problemów mogących pojawić się obecnie w związku z korzystaniem z pracy au pair w wielu państwach członkowskich,
- S. mając na uwadze, że UE nadal opowiada się za uwzględnianiem problematyki równości płci we wszystkich obszarach polityki; mając na uwadze, że w polityce zatrudnienia należy aktywnie wspierać równość szans kobiet i mężczyzn,

Aspekt płci a praca o niepewnym charakterze

1. podkreśla związek między płcią a niepewną sytuacją zawodową i przypomina o widocznym na rynku pracy zjawisku zamiany standardowych form zatrudnienia na formy niestandardowe, co wiąże się z koniecznością zapobieżenia przekształcaniu się niestandardowych form zatrudnienia w pracę o niepewnym charakterze; uważa, że w celu walki z tymi problemami należy zwrócić się do państw członkowskich i partnerów społecznych o zbliżenie w znacznym stopniu prawodawstwa i przepisów umownych dotyczących pracy standardowej i nietypowej, aby najbardziej dogodnie i najtańsze formy zatrudnienia nie stały się nadrzędne w stosunku do innych, biorąc jednak pod uwagę ryzyko ewentualnego nasilenia się zjawiska pracy nierejestrowanej;

Wtorek, 19 października 2010 r.

2. wzywa Radę i Komisję, aby scharakteryzowały zatrudnienie o niepewnym charakterze w wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich oraz w nowej strategii na rzecz równości płci;
3. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia środków legislacyjnych w celu położenia kresu umowom nieregulującym godzin pracy, powszechnym w pracach typowo wykonywanych przez kobiety w sektorach takich, jak praca domowa, praca opiekuńcza, praca w branży gastronomicznej i hotelarskiej, oraz do wprowadzenia szeroko zakrojonych instrumentów kontroli w celu uregulowania wszelkich rodzajów obecności w firmach i miejscach pracy, będących formalnie dozwolonymi do celów poradnictwa i kształcenia zawodowego, lecz w praktyce stających się kolejnym źródłem nadużyć polegających na ukrywaniu faktycznych usług świadczonych bez odpowiedniego wynagrodzenia czy ochrony;
4. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o opracowanie strategii dotyczących niepewnych warunków pracy, kładących nacisk na godziwe i ekologiczne miejsca pracy oraz uwzględniających równowagę płci;
5. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań ograniczających podwójne obciążenie kobiet pracą, które stanowi jedną z przyczyn nadmiernej liczby kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej; wzywa do lepszego równoważenia pracy zawodowej i życia prywatnego w przypadku stałego zatrudnienia w celu ograniczania zatrudnienia o niepewnym charakterze;

Warunki społeczne

6. wyraża rozczarowanie, że unijny pakiet dotyczący prawa pracy oraz wspomniane wyżej dyrektywy w sprawie pracy na czas określony, pracy w niepełnym wymiarze godzin oraz pracy tymczasowej niedostatecznie uwzględniają niepewny charakter zatrudnienia; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do zastosowania dalszych specjalnych środków legislacyjnych, takich jak wprowadzenie wiążących minimalnych standardów dla pracowników oraz zagwarantowanie wszystkim pracownikom równego dostępu do usług i przywilejów socjalnych, w tym urlopu macierzyńskiego, opieki zdrowotnej i emerytur oraz edukacji i szkoleń, niezależnie od warunków zatrudnienia; wzywa ponadto państwa członkowskie do wdrożenia przepisów zapewniających rozsądne ograniczenie godzin pracy, wypoczynku i czasu wolnego pracowników;
7. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia jak najszybszego pociągnięcia do odpowiedzialności pracodawców narażających zatrudnione kobiety na nadużycia i niekorzystne traktowanie;
8. podkreśla potrzebę zapewnienia kobietom wykonującym pracę o niepewnym charakterze możliwości ochrony praw takich jak godna płaca, urlop macierzyński, uczciwe i regularne godziny pracy oraz wolne od dyskryminacji środowisko pracy, co ma podstawowe znaczenie dla tych kobiet; ponadto wzywa państwa członkowskie do penalizacji utrudniania przynależności do związków zawodowych, a ponadto ogólnie zachęca państwa członkowskie do zapewnienia łatwo dostępnych usług doradczych dla kobiet, które nie mogą otrzymać wsparcia ze strony rady zakładowej, np. zatrudnionych w prywatnych gospodarstwach domowych; wzywa partnerów społecznych do poprawy proporcjonalnego udziału kobiet i mężczyzn w ich organach na wszystkich szczeblach;
9. podkreśla potrzebę istnienia środków legislacyjnych mających zapewnić równouprawnienie płci i ograniczać segregację na rynku pracy; w związku z tym przypomina o swojej wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 18 listopada 2008 r., wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego stosowania zasady równej płacy dla mężczyzn i kobiet oraz przypomina państwu członkowskiemu, że powinny niezwłocznie dokonać transpozycji dyrektywy 2006/54/WE;
10. wzywa państwa członkowskie do urzeczywistnienia ustalonych w Barcelonie celów związanych z opieką nad dzieckiem, by zwiększyć aktywność zawodową kobiet oraz ich niezależność ekonomiczną; wzywa państwa członkowskie do usunięcia przeszkód, które powstrzymują kobiety od pracy przez tyle godzin, ile chcą – czy to w niepełnym, czy też pełnym wymiarze godzin;
11. podkreśla potrzebę przełamania segregacji zawodowej i sektorowej na rynku pracy poprzez uwrażliwianie i edukację od najmłodszych lat, np. przez propagowanie prac kojarzonych z kobiecymi umiejętnościami wśród mężczyzn i na odwrót poprzez motywowanie dziewcząt do obierania kierunków studiów związanych z naukami ścisłymi oraz poprzez zwalczanie sposobu postrzegania kobiet jako osób zapewniających drugie źródło dochodów w rodzinie, przy zaangażowaniu ze strony Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby opracowały i wdrożyły środki, które pozwolą dziewczętom i młodym kobietom uzyskać solidne wykształcenie, odbyć szkolenie i studia, przy czym szczególnie należy wspierać dziewczęta i młode kobiety ze środowisk migrantów; podkreśla ponadto konieczność, aby kobiety, które zrezygnowały z pracy z powodu urodzenia dziecka, aktywnie dążyły do powrotu do wykonywania zawodu;

Wtorek, 19 października 2010 r.

13. wzywa państwa członkowskie do zwalczania pracy nierejestrowanej przez przekształcanie jej w regularne zatrudnienie za pomocą środków zapobiegawczych, takich jak zapewnienie ochrony przed ściganiami pracowników, którzy zgłoszą swoją nielegalną sytuację w zakresie zatrudnienia, oraz podejmowanie działań zniechęcających w odniesieniu do pracodawców; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy gromadzenia danych i do monitorowania postępów w tej dziedzinie;

14. podkreśla, że ochrona socjalna jest istotną częścią modelu flexicurity; zwraca uwagę, że model flexicurity w różnym stopniu dotyka mężczyzn i kobiety, i zmierza do wzmocnienia obecnego podziału ról związanych z płcią; przypomina państwom członkowskim i partnerom społecznym o konkluzjach Rady z dnia 8 czerwca 2009 r. pt. „Model flexicurity w czasach kryzysu”, w szczególności o uwzględnianiu kwestii płci przy wdrażaniu zasad flexicurity;

15. jest zdania, że warunki kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej można poprawić dzięki stabilności systemów emerytalnych, instrumentom pożyczkowym na projekty samopomocy oraz programom tworzenia miejsc pracy i systemom alternatywnych źródeł dochodów;

16. popiera tworzenie w przyszłości standardowych miejsc pracy zgodnie z zasadami godziwego zatrudnienia i do nieprzekształcania ich w zatrudnienie na niepewnych warunkach; apeluje o lepsze uregulowanie rynków pracy za pomocą surowych inspekcji pracy w celu ograniczenia stopy zatrudnienia na niepewnych warunkach;

17. apeluje do Rady Europejskiej o przedstawienie jasnych wytycznych i konkretnych środków służących zagwarantowaniu istniejących i tworzeniu nowych miejsc pracy w ramach strategii UE 2020;

18. wzywa Komisję, aby zgodnie z uzyskanymi na miejscu wynikami przedstawiła państwom członkowskim wytyczne dotyczące najlepszych wzorców w zwalczaniu bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji, uwzględniania problematyki równości płci oraz ograniczenia zatrudniania kobiet na niepewnych warunkach;

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do prawnego uregulowania sytuacji socjalnej i prawnej pracowników sezonowych oraz zagwarantowania im zabezpieczenia socjalnego; wskazuje w związku z tym, że pod pojęciem pracowników sezonowych należy rozumieć pracowników zawierających formalną lub nieformalną umowę o pracę, której długość i termin zakończenia w znacznym stopniu są uzależnione od czynników sezonowych, na przykład pory roku, dni urzędowo wolnych od pracy lub okresu zbiorów w rolnictwie;

20. wskazuje, że badania wykazały, iż z zatrudnieniem o niepewnym charakterze, w przypadku którego minimalne standardy zdrowia i bezpieczeństwa mogą być pomijane, wiąże się wyższy odsetek obrażeń oraz większe ryzyko zachorowań i narażenie na niebezpieczeństwa; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby nasiliły monitorowanie minimalnych wymogów z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, zwracając szczególną uwagę na specjalne zagrożenia dotyczące pracujących kobiet;

Osoby pracujące w gospodarstwie domowym

21. wzywa Komisję do zachęcania państw członkowskich, aby prowadziły wymianę najlepszych praktyk i w pełni wykorzystywały możliwości współfinansowania oferowane przez fundusze strukturalne, w szczególności Europejski Fundusz Społeczny, zapewniły szerszy dostęp do przystępnych cenowo, wysokiej jakości rozwiązań z zakresu opieki nad dziećmi i osobami starszymi, aby kobiety nie były zmuszone do nieformalnego przejmowania tych obowiązków; podkreśla ponadto, że należy zadbać o przekształcenie w miarę możliwości domowej pracy opiekuńczej w godną, długoterminową pracę w sektorze publicznym;

22. wzywa Komisję, aby wsparła państwa członkowskie w opracowaniu kampanii mającej na celu stopniowe przekształcenie pracowników w niepewnej sytuacji zawodowej w stałych pracowników; wzywa Komisję do przyjęcia programu, dzięki któremu pracownikom wyjaśnione zostaną efekty i skutki zatrudnienia o niepewnym charakterze, związane między innymi z bezpieczeństwem i higieną pracy;

23. wzywa Komisję, aby zaproponowała nowe europejskie porozumienie w sprawie przepisów dotyczących pracy au pair, które obniża limit wiekowy wynoszący 30 lat, tak aby dorośli żywicieli rodzin w wieku niemal 30 lat nie byli zatrudniani jako au pair, oraz podkreśla, że rola au pair polega na pomaganiu w codziennych domowych obowiązkach i uczestniczeniu w życiu rodzinnym, jednak nie dłużej niż 30 godzin tygodniowo oraz że celem tej pracy jest rozwój zrozumienia kulturowego i umiejętności językowych przez au pair;

Wtorek, 19 października 2010 r.

Pracownicy migrujący

24. wzywa Komisję, aby w swojej nowej strategii na rzecz równouprawnienia płci położyła większy nacisk na swoje zobowiązanie do wspierania równouprawnienia płci w ramach polityki migracji i integracji, w szczególności z myślą o pełnym wykorzystaniu potencjału zatrudnienia prezentowanego przez migrantki;

25. wskazuje, że integracja społeczna migrantek jest jeszcze trudniejsza niż integracja mężczyzn w analogicznej sytuacji, z uwagi na to, że spotykają się one z podwójną dyskryminacją; w związku z tym zachęca pracodawców do stosowania specjalnych środków mających na celu ułatwienie integracji społecznej pracownic-migrantek, np. np. przez oferowanie im kursów językowych i/lub usług wspierających, oraz do zapewnienia rejestracji pracowników migrujących, aby byli uprawnieni do korzystania z zasiłków;

Badania dotyczące tego zagadnienia

26. zwraca szczególną uwagę na brak badań dotyczących zagadnienia pracy o niepewnym charakterze; wzywa Komisję i Eurofund do współpracy z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn oraz do zainicjowania ukierunkowanych badań w celu dokonania m.in. oceny kosztów związanych z pracą poniżej kwalifikacji oraz oceny strat socjalnych wynikających z zatrudnienia o niepewnym charakterze, z uwzględnieniem aspektu płci; podkreśla, że przyszłe europejskie programy badawcze powinny bardziej koncentrować się na kwestiach społecznych, takich jak zatrudnienie o niepewnym charakterze;

27. z zadowoleniem przyjmuje ogólne cele projektu pilotażowego, zakładające zachęcanie do przekształcania miejsc pracy o niepewnym charakterze w pracę pełnoprawną, oraz podkreśla potrzebę zwracania szczególnej uwagi na związane z płcią aspekty pracy o niepewnym charakterze przy realizacji tego projektu;

*

* *

28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów państw członkowskich.

Środa, 20 października 2010 r.

Znaczenie minimalnych dochodów w zwalczaniu ubóstwa i promowaniu społeczeństwa opartego na integracji

P7_TA(2010)0375

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie roli dochodu minimalnego w walce z ubóstwem i w promowaniu społeczeństwa integracyjnego w Europie (2010/2039(INI))

(2012/C 70 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 4, 9, 14, 19, 151 oraz 153 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW) przyjętą w 1979 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., potwierdzoną przez światową konferencję poświęconą prawom człowieka w 1993 r., a zwłaszcza uwzględniając jej art. 3, 16, 18, 23, 25, 26, 27 oraz 29,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1966 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju określone przez Organizację Narodów Zjednoczonych w 2000 r., zwłaszcza eliminację skrajnego ubóstwa i głodu (cel pierwszy), zapewnienie powszechnego nauczania na poziomie podstawowym (cel drugi) oraz równe szanse mężczyzn i kobiet (cel trzeci),
- uwzględniając konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 26 i 131 dotyczące ustalania płac minimalnych oraz nr 29 i 105 dotyczące zniesienia pracy przymusowej,
- uwzględniając światowy pakt MOP na rzecz zatrudnienia z 2009 r.,
- uwzględniając programy godnej pracy Organizacji Narodów Zjednoczonych i MOP,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE, a zwłaszcza jej postanowienia dotyczące praw socjalnych,
- uwzględniając art. 34, 35 i 36 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, które wyraźnie określają prawo do pomocy społecznej i mieszkaniowej, wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego oraz dostęp do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- uwzględniając sprawozdanie MOP pt. „Światowe porozumienie przeciwko pracy przymusowej. Sprawozdanie ogólne w ramach kontynuacji deklaracji MOP dotyczącej fundamentalnych praw i zasad w pracy. Sprawozdanie dyrektora generalnego z 2005 r.”,
- uwzględniając zalecenie Rady 92/441/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. dotyczące wspólnych kryteriów odnoszących się do wystarczających zasobów i świadczeń w systemach zabezpieczenia społecznego (zalecenie w sprawie dochodu minimalnego) ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 46.

Środa, 20 października 2010 r.

- uwzględniając zalecenie Rady 92/442/EWG z 27 lipca 1992 r. dotyczące zbieżności celów i polityk ochrony socjalnej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wnioski Rady EPSCO z 2916. posiedzenia w dniach 16–17 grudnia 2008 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1098/2008/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 6 września 2006 r. w sprawie europejskiego modelu społecznego dla przyszłości ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie propagowania integracji społecznej i walki z ubóstwem, w tym ubóstwem dzieci, w UE ⁽⁵⁾ oraz sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0364/2008),
 - uwzględniając rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie odnowionej agendy społecznej ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. dotyczący zalecenia Komisji w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy i rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając swoje oświadczenie pisemne nr 0111/2007 z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązywania kwestii bezdomności ulicznej ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”(COM(2010)2020),
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych polityki zatrudnienia państw członkowskich (COM(2010)0193),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0233/2010),
- A. mając na uwadze, że w agendzie społecznej Komisji Europejskiej na lata 2005–2010 rok 2010 ustanowiono „Europejskim Rokiem Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym” w celu potwierdzenia i wzmocnienia zaangażowania politycznego, jakie UE początkowo przejawiała podczas wprowadzania strategii lizbońskiej, tak aby podjąć działania, które „w zdecydowany sposób przyczyniłyby się do wyeliminowania problemu ubóstwa”,
- B. mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne stanowią naruszenie godności człowieka i podstawowych jego praw, a głównym celem programów wspierania dochodów winno być wydobywanie ludzi z ubóstwa i umożliwienie im godnego życia,
- C. mając na uwadze, że pomimo dobrobytu gospodarczego i wszystkich deklaracji dotyczących ograniczenia ubóstwa, nierówności społeczne się nasiliły i pod koniec 2008 r. 17 % społeczeństwa (czyli około 85 mln osób) żyło poniżej progu ubóstwa, nawet po transferach socjalnych ⁽⁹⁾, natomiast w 2005 r. odsetek ten w krajach UE15 wyniósł 16 %, a w 2000 r. – 15 %,

⁽¹⁾ Dz.U. L 245 z 26.8.1992, s. 49.

⁽²⁾ Rada Unii Europejskiej, komunikat prasowy, 16825/08 (Presse 358), s. 18.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 E, z 14.12.2006, s. 141.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 9E z 15.1.2010, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 11.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 19.

⁽⁹⁾ Krajowy próg narażenia na ubóstwo wynosi 60 % krajowej mediany dochodu, co jest wartością niższą niż średni dochód.

Środa, 20 października 2010 r.

- D. mając na uwadze, że na ubóstwo bardziej narażone są dzieci i młodzież do 17 roku życia niż całe społeczeństwo; mając na uwadze, że w 2008 r. współczynnik narażenia na ubóstwo wyniósł 20 % w UE27, a najwyższa wartość tego współczynnika wynosiła 33 %,
- E. mając na uwadze, że osoby starsze są również narażone na ubóstwo w większym stopniu niż społeczeństwo ogólnie; mając na uwadze, że w 2008 r. współczynnik narażenia na ubóstwo wśród osób w wieku 65 lat i starszych wyniósł 19 % w UE27, zaś w 2005 r. współczynnik ten wyniósł 19 %, a w 2000 r. 17 %,
- F. mając na uwadze, że utrzymująca się na stałym wysokim poziomie liczba niepewnych miejsc pracy oraz niskie płace w niektórych sektorach spowodują utrzymywanie się odsetka pracowników zagrożonych ubóstwem na wysokim poziomie; mając na uwadze, że współczynnik zagrożenia ubóstwem populacji mającej zatrudnienie w 2008 r. wyniósł średnio 8 % w krajach UE27, zaś w 2005 r. współczynnik ten wyniósł 8 %, a w 2000 r. – 7 % w krajach UE15,
- G. mając na uwadze, że w zaleceniu 92/441/EWG z 24 czerwca 1992 r. Rada zaleca państwom członkowskim uznanie podstawowego prawa osoby do wystarczających zasobów i pomocy społecznej, aby żyć w sposób nieuchybający ludzkiej godności; mając na uwadze, że w zaleceniu 92/442/EWG z 27 lipca 1992 r. Rada zaleca, by państwa członkowskie zapewniły godny standard życia; mając na uwadze, że w konkluzjach z 17 grudnia 1999 r. Rada opowiedziała się za wspieraniem integracji społecznej jako jednego z celów modernizowania i ulepszenia ochrony socjalnej,
- H. mając na uwadze, że kobiety stanowią istotną część populacji zagrożonej ubóstwem, z powodu bezrobocia, ponoszonej samodzielnie odpowiedzialności związanej z opieką, niepewnego i słabo płatnego zatrudnienia, dyskryminacji w zakresie wynagrodzenia oraz niższych rent i emerytur,
- I. mając na uwadze, że ryzyko znalezienia się w sytuacji skrajnego ubóstwa jest większe w przypadku kobiet niż mężczyzn; mając na uwadze, że utrzymująca się tendencja feminizacji ubóstwa w społeczeństwach europejskich dowodzi, iż obecne ramy systemów ochrony socjalnej i liczne obszary polityki społecznej, gospodarczej i zatrudnienia w Unii nie są przeznaczone do zaspokajania potrzeb kobiet lub uwzględnienia różnic właściwych dla pracy kobiet; mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne kobiet w Europie wymagają specjalnych, wielorakich i zróżnicowanych ze względu na płeć reakcji politycznych,
- J. mając na uwadze, że ryzyko znalezienia się w sytuacji skrajnego ubóstwa jest większe dla kobiet niż dla mężczyzn, szczególnie w podeszłym wieku, ponieważ systemy ubezpieczeń społecznych są często oparte na zasadzie ciągłego wynagradzanego zatrudnienia; mając na uwadze, że zindywidualizowane prawa do dochodu minimalnego, pozwalającego na uniknięcie ubóstwa, nie powinny zależeć od składek związanych z zatrudnieniem,
- K. mając na uwadze, że poziom bezrobocia wśród młodzieży osiągnął w Unii Europejskiej bezprecedensowy poziom 21,4 % – od 7,6 % w Holandii do 44,5 % w Hiszpanii i 43,8 % na Łotwie – a przyzucenie do zawodu i staże oferowane młodym ludziom są często bezpłatne lub nisko wynagradzane,
- L. mając na uwadze, że jedna na pięć osób poniżej 25. roku życia w UE jest bezrobotna, a pracownicy powyżej 55. roku życia to Europejczycy najbardziej dotknięci bezrobociem, zmuszeni do zmagania się z konkretnymi poważnymi problemami zmniejszającego się wraz z wiekiem prawdopodobieństwa znalezienia pracy,
- M. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy wpłynął na ograniczenie liczby miejsc pracy – dane szacunkowe wskazują, że od września 2008 r. zlikwidowano ponad 5 milionów stanowisk oraz potęguje się niestabilna sytuacja,
- N. mając na uwadze brak oficjalnych europejskich danych dotyczących sytuacji skrajnego ubóstwa, takich jak bezdomność, przez co trudno jest śledzić obecne tendencje,
- O. mając na uwadze, że Europejski Rok Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym musi być okazją do zwiększenia wrażliwości opinii publicznej na problem ubóstwa i związanego z nim wykluczenia społecznego oraz odpowiedniego reagowania w ramach strategii politycznych względem wykluczenia społecznego, że należy w ramach niego promować aktywne włączenie, odpowiednie dochody, dostęp do wysokiej jakości usług oraz pomoc w szukaniu pracy, co wymaga równego podziału bogactwa i wiąże się ze środkami i strategiami politycznymi, które zapewniają rzeczywistą spójność gospodarczą i społeczną na poziomie Unii Europejskiej i między regionami Europy, a także że dochody minimalne mogą zapewniać poczucie bezpieczeństwa marginalizowanym i wrażliwym grupom społecznym,

Środa, 20 października 2010 r.

- P. mając na uwadze, że celami i zasadami przewodnimi Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym są: uznanie praw, wspólna odpowiedzialność i uczestnictwo, spójność, zaangażowanie i konkretne działania,
- Q. mając na uwadze, że należy odpowiednio ocenić atmosferę gospodarczą i finansową w UE27, aby zachęcić państwa członkowskie do ustalania progu dochodu minimalnego, co pomogłoby poprawić standard życia przy jednoczesnym ciągłym pobudzaniu zachowań konkurencyjnych,
- R. mając na uwadze, że Unia Europejska zaangażowała się w realizację milenijnych celów rozwoju określonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz mając na uwadze rezolucję, która ogłasza drugie dziesięciolecie eliminacji ubóstwa ONZ (2008–2017),
- S. mając na uwadze wielowymiarowy charakter ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz istnienie szczególnie narażonych grup społecznych i grup społecznych o szczególnych potrzebach (dzieci, kobiety, osoby starsze, osoby niepełnosprawne i inne), w tym imigrantów, mniejszości etnicznych, rodzin wielodzietnych lub niepełnych, osób przewlekłe chorych i bezdomnych, a także konieczność włączania do innych europejskich strategii politycznych środków i narzędzi zapobiegania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz zwalczania ich; mając na uwadze, że należy stworzyć wytyczne dla państw członkowskich do uwzględnienia w krajowych strategiach politycznych, aby zagwarantować wysokiej jakości system zabezpieczenia społecznego i ochrony społecznej, powszechny dostęp do infrastruktury publicznej i wysokiej jakości podstawowych usług publicznych, wysokiej jakości warunków pracy i godnego zatrudnienia dającego uprawnienia oraz do gwarantowanego dochodu minimalnego, który umożliwi uniknięcie ubóstwa, da każdemu możliwość uczestnictwa w życiu społecznym, kulturalnym i politycznym oraz zapewni godne życie,
- T. mając na uwadze, że skutki ogromnego poziomu ubóstwa nie ograniczają się do spójności społecznej w Europie, lecz dotyczą również naszej gospodarki, ponieważ stałe wykluczenie dużej części naszego społeczeństwa zmniejsza konkurencyjność gospodarki i zwiększa obciążenia budżetu państwa,
- U. mając na uwadze konieczność ustanowienia, szczególnie w strategii Europa 2020, celu ogólnego oraz nadania pierwszeństwa spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz ochronie podstawowych praw człowieka, co oznacza zachowanie równowagi pomiędzy polityką gospodarczą, zatrudnienia, społeczną, regionalną i polityką ochrony środowiska, jak też sprawiedliwy podział bogactwa i dochodów (przy uwzględnieniu daleko idących zmian wskaźników zależności), co rodzi konieczność przeprowadzenia socjalnych analiz wpływu w odniesieniu do wszystkich decyzji oraz stosowania przekrojowej klauzuli społecznej z Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (art. 9),
- V. mając na uwadze, że poszanowanie ludzkiej godności jest jedną z podstawowych zasad Unii Europejskiej, której działanie ma na celu wspieranie pełnego zatrudnienia i postępu społecznego, zwalczanie wykluczenia społecznego i dyskryminacji oraz wspieranie sprawiedliwości i ochrony socjalnej,
- W. mając na uwadze konieczność zagwarantowania stosowania, zwiększenia i lepszego wykorzystywania funduszy strukturalnych w zakresie zapobieganiu ubóstwu, włączenia społecznego oraz przy tworzeniu wysokiej jakości miejsc pracy powiązanych z prawami pracowniczymi,
- X. mając na uwadze rolę systemów zabezpieczenia społecznego w zapewnianiu takiego poziomu spójności społecznej, który jest konieczny dla rozwoju, w celu zagwarantowania włączenia społecznego, społecznego i zamortyzowania społecznych skutków kryzysu gospodarczego, co oznacza zapobiegające ubóstwu i indywidualnie gwarantowane dochody minimalne na poziomie krajowym, poprawę poziomu umiejętności i edukacji osób wykluczonych z rynku pracy wskutek rynkowej presji konkurencyjnej, oraz gwarancję równości szans na rynku pracy i przy realizowaniu praw podstawowych,
- Y. mając na uwadze, że wprowadzenie i wzmocnienie systemów dochodów minimalnych jest ważnym i skutecznym sposobem przezwycięzania ubóstwa poprzez wspieranie integracji społecznej i dostępu do rynku pracy oraz zapewnienie ludziom godnych warunków życia,

Środa, 20 października 2010 r.

- Z. mając na uwadze, że systemy dochodów minimalnych są ważnym narzędziem gwarantującym bezpieczeństwo ludziom, którzy muszą przezwyciężyć konsekwencje wykluczenia społecznego i bezrobocia, a także wspierającym dostęp do rynku pracy; mając na uwadze, że takie systemy dochodów minimalnych odgrywają odnośną rolę w podziale bogactwa i zapewniają solidarność i sprawiedliwość społeczną, a szczególnie w czasach kryzysu odgrywają antycykliczną rolę, dostarczając dodatkowe środki na rzecz wzmocnienia popytu i konsumpcji na rynku wewnętrznym,
- AA. mając na uwadze, że według ostatniego sondażu Eurobarometru na temat postaw obywateli UE względem ubóstwa, znaczna większość (73 %) uważa, że ubóstwo jest problemem, który poważnie dotyka ich kraje, 89 % obywateli domaga się od swoich rządów pilnych działań w celu walki z tym zjawiskiem, a 74 % oczekuje, że UE odegra również istotną rolę w tym kontekście,
- AB. uwzględniając bolesne skutki społecznego kryzysu gospodarczego, w wyniku którego na przestrzeni ostatnich dwóch lat pracę straciło ponad 6 milionów osób,
- AC. mając na uwadze skalę kryzysu gospodarczego i społecznego oraz jego oddziaływanie pod względem narastającego ubóstwa i wykluczenia oraz rosnącego bezrobocia (z 6,7 % na początku 2008 r. do 9,5 % pod koniec 2009 r.), przy czym długofalowym bezrobociem dotkniętych jest jedna trzecia bezrobotnych, a sytuacja ta jeszcze się pogarsza w państwach członkowskich o wrażliwej gospodarce,
- AD. mając na uwadze, że Rada i Komisja oraz organy międzynarodowe, takie jak MFW, naciskają na niektóre państwa członkowskie, aby podjęły się krótkoterminowego ograniczenia deficytu budżetowego, który pogłębił się wskutek kryzysu, oraz dokonały cięć w wydatkach, także socjalnych, co osłabia państwo opiekuńcze i potęguje ubóstwo,
- AE. mając na uwadze rosnącą nierówność społeczną w szeregu państw członkowskich, wynikającą przede wszystkim z nierówności ekonomicznej pod względem dochodu i podziału bogactwa, nierówności na rynku pracy, braku bezpieczeństwa socjalnego oraz nierównego dostępu do takich funkcji społecznych państwa, jak opieka społeczna i zdrowotna, edukacja, system prawny itd.,
- AF. mając na uwadze realizację polityki UE w zakresie włączenia społecznego, a zwłaszcza cele oraz europejski program przyjęty w ramach strategii lizbońskiej na początku lat 2000., z wdrożeniem otwartej metody koordynacji i wspólnymi celami, które należy osiągnąć w ramach krajowych planów działania,
- AG. mając na uwadze, że obecnie – z różnych przyczyn – w większości państw członkowskich mieszka wielu bezdomnych, co wymaga szczególnych środków na rzecz ich integracji społecznej,
1. podkreśla konieczność przedsięwzięcia konkretnych środków, które wyeliminują ubóstwo i wykluczenie społeczne, poszukując rozwiązań umożliwiających przywrócenie zatrudnienia, zachęcając do sprawiedliwego podziału dochodów i bogactw, gwarantując odpowiedni dochód, nadając w ten sposób rzeczywisty sens i treść Europejskiemu Rokowi Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym oraz zapewniając również silne polityczne dziedzictwo osiągnięciu milenijnych celów rozwoju, w tym gwarancji dochodu minimalnego zapobiegających ubóstwu i wykluczeniu społecznemu w oparciu o różne praktyki krajowe, porozumienia zbiorowe i prawo krajowe państw członkowskich w całej Unii Europejskiej, a także aktywnie działając na rzecz promowania systemów odpowiednich dochodów i ochrony społecznej; zachęca państwa członkowskie, żeby na nowo przeanalizowały strategie polityczne na rzecz zagwarantowania odpowiedniego dochodu, przy czym walka z ubóstwem wymaga tworzenia godziwych i stałych miejsc pracy dla grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji na rynku pracy; uważa, że każdy pracownik musi mieć możliwość godnego utrzymania się z pracy; uważa, że polityka państwa socjalnego oznacza także aktywną politykę na rynku pracy;
 2. zwraca uwagę, że niedawne spowolnienie gospodarki, któremu towarzyszy rosnące bezrobocie i mniejsze możliwości znalezienia pracy, stawia wielu ludzi przed ryzykiem ubóstwa i wykluczenia społecznego; wskazuje, że ma to miejsce w szczególności w niektórych państwach członkowskich, które borykają się z długoterminowym bezrobociem lub brakiem aktywności;

Środa, 20 października 2010 r.

3. domaga się faktycznych postępów w zakresie adekwatności systemów dochodów minimalnych, tak aby były one w stanie wydobyć każde dziecko, dorosłego i osobę starszą z ubóstwa oraz dać im prawo do godnego życia;
4. podkreśla różnice między grupami społecznymi żyjącymi w ubóstwie w szeregu dziedzin (zdrowie, mieszkalnictwo, edukacja, dochody i zatrudnienie); wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia tych różnic w swoich ukierunkowanych działaniach; podkreśla, że jednym z najskuteczniejszych sposobów ograniczenia ubóstwa jest sprawienie, aby rynek pracy był dostępny dla wszystkich;
5. podkreśla potrzebę zwrócenia szczególnej uwagi na programy kształcenia ustawicznego jako podstawowe narzędzie zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego, poprzez zwiększenie możliwości zatrudnienia oraz dostępu do wiedzy i rynku pracy; jest przekonany o konieczności zapewnienia szerszego uczestnictwa pracowników, osób bezrobotnych i wszystkich wrażliwych grup społecznych w kształceniu ustawicznym oraz podjęcia skutecznych działań przeciwko czynnikom, które przyczyniają się do przedwczesnej rezygnacji z edukacji, jak również o konieczności poprawy poziomu wykształcenia zawodowego i nabywania nowych umiejętności, co może prowadzić do szybszej ponownej integracji na rynku pracy, wzrostu produktywności i może pomóc w znalezieniu lepszego zatrudnienia;
6. podkreśla potrzebę działania na szczeblu państw członkowskich na rzecz ustanowienia progu dochodów minimalnych w oparciu o odnośne wskaźniki, tak aby zagwarantować spójność społeczno-gospodarczą, zmniejszyć ryzyko nierównego wynagrodzenia za tę samą pracę i ograniczyć ryzyko ubóstwa ludności w całej Unii Europejskiej oraz domaga się bardziej kategorycznych zaleceń ze strony Unii Europejskiej w sprawie tego rodzaju działań;
7. podkreśla, że zatrudnienie należy postrzegać jako jedną z najskuteczniejszych gwarancji przeciwdziałania ubóstwu, a w konsekwencji że należy przyjąć środki w celu zachęcenia do zatrudniania kobiet oraz wyznaczania jakościowych celów dla oferowanych miejsc pracy;
8. podkreśla potrzebę podejmowania działań zarówno na poziomie europejskim jak i krajowym, by chronić obywateli i konsumentów przed nieuczciwymi warunkami spłaty pożyczek i zadłużenia na kartach kredytowych oraz określić warunki dotyczące dostępności pożyczek, których celem będzie przeciwdziałanie nadmiernemu zadłużeniu gospodarstw domowych, co prowadzi do ubóstwa i wykluczenia społecznego;
9. podkreśla wielowymiarowy charakter ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz nalega na potrzebę włączenia do głównego nurtu celów społecznych i na znaczenie społecznego wymiaru i społecznego zrównoważenia makroekonomicznych strategii politycznych; uważa, że cele społeczne winny być integralną częścią strategii wychodzenia z kryzysu, strategii Europa 2020 i spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, wiąże się to z horyzontalnym ukierunkowaniem społecznym i skuteczną oceną oddziaływania społecznego, co zagwarantuje ponowne określenie priorytetów i strategii politycznych, w szczególności monetarnych, zatrudnienia, społecznych i makroekonomicznych strategii politycznych, w tym paktu na rzecz stabilności i wzrostu, polityki konkurencji, rynku wewnętrznego oraz polityki budżetowej i fiskalnej; jest zdania, że polityki te nie powinny być przeszkodą dla spójności społecznej i muszą zagwarantować wdrożenie odpowiednich środków i wspieranie polityki równych szans w celu znalezienia sposobu trwałego wyjścia z kryzysu, gwarantującego powrót do konsolidacji fiskalnej oraz podejmującego reformy niezbędne do przywrócenia wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy; wzywa do przyjęcia skutecznych strategii politycznych wspierających w drodze odpowiednich mechanizmów państwa członkowskie będące w największej potrzebie;
10. wyraża przekonanie, że tworzenie nowych miejsc pracy, jako pierwszy krok w kierunku ograniczenia ubóstwa, musi stanowić priorytet dla rządów państw członkowskich;
11. uważa, że systemy dochodów minimalnych winny być integralną częścią strategicznego podejścia do integracji społecznej, obejmującego zarówno ogólne strategię polityczną, jak i ukierunkowane działania – w zakresie mieszkalnictwa, opieki zdrowotnej, edukacji i kształcenia, świadczeń socjalnych – za pomocą których ludzie mogą przezwyciężyć ubóstwo i samodzielnie działać na rzecz włączenia społecznego i dostępu do rynku pracy; uważa, że rzeczywistym celem systemów dochodów minimalnych jest nie tylko pomoc, lecz przede wszystkim towarzyszenie beneficjentom na drodze od wykluczenia społecznego do aktywnego życia;
12. wskazuje na konieczność uwzględniania osób pozostających na utrzymaniu przy ustalaniu kwot dochodu minimalnego, w szczególności dzieci, żeby wyjść z zakłętą koła ubóstwa wśród dzieci; uważa ponadto, że Komisja powinna sporządzać roczne sprawozdanie w sprawie postępów w walce z ubóstwem wśród dzieci;

Środa, 20 października 2010 r.

13. podkreśla, że potrzebna jest rewizja restrykcyjnej polityki budżetowej, jaką narzuca się w niektórych państwach członkowskich w celu pokonania kryzysu, oraz podkreśla znaczenie skutecznego działania na rzecz solidarności, w tym wzmocnienia, mobilności, przewidywania transferu i zmniejszenia współfinansowania w odniesieniu do finansowania z budżetu, tak aby tworzyć godne miejsca pracy, wspierać sektory produkcyjne oraz przeciwdziałać ubóstwu i wykluczeniu społecznemu oraz unikać wszelkich nowych form zależności lub dalszego zwiększania zadłużenia;

14. uważa, że wprowadzenie systemów dochodów minimalnych we wszystkich państwach członkowskich UE – obejmujących szczególne środki wsparcia osób, których dochód przy wkładzie gospodarczym i ułatwionym dostępie do usług jest niewystarczający – jest jednym z najskuteczniejszych sposobów zwalczania ubóstwa, zapewnienia odpowiedniego standardu życia i pobudzenia integracji społecznej;

15. uważa, że systemy odpowiedniego dochodu minimalnego muszą wynosić przynajmniej 60 % średniego dochodu w danym państwie;

16. podkreśla, że potrzebna jest ocena polityki włączenia społecznego, stosowanie otwartej metody koordynacji, realizacja wspólnych celów i krajowych planów działania w kontekście rozwoju ubóstwa, tak żeby prowadzić bardziej zaangażowane działania na szczeblu europejskim i krajowym oraz przeciwdziałać ubóstwu za pomocą bardziej włączającej, spójnej i lepiej sformułowanej polityki, która ma na celu likwidację skrajnego ubóstwa i ubóstwa wśród dzieci do 2015 r. oraz znaczne zmniejszenie względnego ubóstwa;

17. ponownie stwierdza, że systemom dochodów minimalnych, choć są one istotne, musi towarzyszyć skoordynowana strategia na szczeblu krajowym i unijnym, skupiona na szerokich działaniach i szczególnych środkach, takich jak aktywna polityka rynku pracy na rzecz grup najbardziej od niego oddalonych, edukacja i kształcenie dla osób o najmniejszych umiejętnościach, płace minimalne, polityka budownictwa socjalnego oraz świadczenie dostępnych i przystępnych cenowo usług publicznych wysokiej jakości;

18. nalega na promowanie integracji i włączenia społecznego w celu zapewnienia skutecznej ochrony podstawowych praw człowieka, ponadto nalega na poczynienie jasnych zobowiązań w odniesieniu do określenia unijnych i krajowych strategii politycznych służących zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego; uważa za niezbędne zapewnienie lepszego, powszechnego, wolnego od ograniczeń fizycznych i barier komunikacyjnych dostępu do rynku pracy, publicznych usług opieki zdrowotnej, edukacji i kształcenia od okresu przedszkolnego do ukończenia pierwszych studiów, kształcenia zawodowego, publicznych lokali mieszkalnych, dostaw energii i opieki społecznej; uważa, że miejsca pracy powinny być dostępne, spełniać warunki jakości i dawać uprawnienia; jest zdania, że płace powinny być godne i zatrudnienie powinno dawać uprawnienia do minimalnego dochodu na starość, aby umożliwić emerytom, którzy pracowali przez całe życie, otrzymywanie przyzwoitych emerytur; dodaje, że systemy odpowiednich dochodów minimalnych dla wszystkich muszą zagwarantować wolność od ubóstwa i zapewnić włączenie społeczne, kulturowe i polityczne zgodnie z różnymi praktykami krajowymi, układami zbiorowymi i prawem krajowym państw członkowskich; zauważa ponadto, że w perspektywie długoterminowej im więcej państwa członkowskie zainwestują w te różne strategie polityczne, tym mniej konieczny będzie system wystarczającego dochodu na gospodarstwo domowe; wskazuje, że takie środki powinno się przyjmować w ścisłej zgodności z zasadą pomocniczości oraz z różnymi praktykami, układami zbiorowymi i prawem krajowym państw członkowskich; uważa, że tylko w ten sposób można zagwarantować wszystkim ludziom prawo do uczestnictwa w życiu społecznym, politycznym i kulturalnym;

19. zwraca uwagę na potrzeby młodych ludzi, którzy borykają się ze szczególnymi problemami, poszukując swojego miejsca w życiu gospodarczym i społecznym, oraz są narażeni na ryzyko opuszczenia szkoły we wczesnym wieku; wzywa państwa członkowskie, żeby zapewniły, że przeciwdziałanie bezrobociu wśród młodzieży stanie się specjalnym celem opartym na własnych priorytetach, obejmującym specjalne działania i środki w zakresie szkoleń zawodowych, wsparcie z programów wspólnotowych ((Lifelong Learning, Erasmus Mundus) oraz wspieranie nowatorstwa;

20. podkreśla, że odsetek osób przedwcześnie kończących edukację oraz ograniczony dostęp do szkolnictwa wyższego na poziomie uniwersyteckim są podstawowymi czynnikami prowadzącymi do długoterminowego bezrobocia i kładą się cieniem na spójności społecznej; uważa, że ponieważ działania na rzecz zwalczania tych dwóch problemów znajdują się wśród zasadniczych celów określonych przez Komisję w dokumencie dotyczącym strategii Europa 2020, należy stworzyć podstawy wdrożenia konkretnych działań i strategii politycznych na rzecz dostępu młodzieży do edukacji poprzez stypendia, dofinansowania dla studentów, pożyczki studenckie i inicjatywy wpływające na dynamikę edukacji szkolnej;

21. uważa, że Komisja powinna przeanalizować wpływ, jaki w poszczególnych państwach członkowskich miałyby jej inicjatywa legislacyjna dotycząca ustanowienia na szczeblu europejskim płacy minimalnej; proponuje w szczególności, żeby przedmiotem tej analizy była różnica między odpowiednim dochodem minimalnym i płacą minimalną w danym państwie członkowskim, a także jego skutki dla wejścia na rynek pracy;

Środa, 20 października 2010 r.

22. podkreśla, że ważne jest przyjęcie zasad dotyczących wypłacania zainteresowanym odszkodowania z ubezpieczenia od bezrobocia, co umożliwi uniknięcie ubóstwa, że ważne jest zachęcanie państw członkowskich do podejmowania środków ułatwiających powrót do zatrudnienia na miejsca pracy podlegające presji, m.in. ułatwiając mobilność w Unii Europejskiej;
23. podkreśla, że inwestycje w systemy dochodów minimalnych stanowią kluczowy element zapobiegania ubóstwu i ograniczania go; podkreśla, że nawet w czasach kryzysu systemy dochodów minimalnych należy postrzegać nie jako czynnik powodujący koszty, ale jako główny element walki z kryzysem; zaznacza, że dokonane na wczesnym etapie inwestycje w walkę z ubóstwem przynoszą poważną korzyść, jaką jest ograniczenie długofalowych kosztów dla społeczeństwa;
24. podkreśla rolę ochrony socjalnej w szczególności w kwestii chorób, zasiłków rodzinnych, emerytur, niepełnosprawności oraz wzywa państwa członkowskie, żeby zwróciły szczególną uwagę na osoby najbardziej podatne na zagrożenia, gwarantując im minimum praw nawet w razie bezrobocia;
25. stwierdza, że posiadanie zasobów i korzyści wystarczających do godnego życia jest podstawowym prawem człowieka, z którego należy korzystać w szerszym kontekście kompleksowych, spójnych środków mających na celu przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu oraz aktywnej strategii wspierania integracji społecznej; wzywa państwa członkowskie, żeby przyjęły krajowe strategie polityczne mające na celu wzmocnienie gospodarczej i społecznej integracji zainteresowanych osób;
26. wskazuje na rosnącą liczbę osób pracujących, ale żyjących w ubóstwie, oraz na potrzebę podjęcia tego nowego wyzwania przez połączenie różnych instrumentów; domaga się, aby poziom płacy wystarczającej na życie był zawsze powyżej progu ubóstwa; domaga się, aby pracownicy, którzy z różnorodnych powodów znajdują się poniżej progu ubóstwa, otrzymali bezwarunkowe i łatwe do uzyskania dodatki; wskazuje na pozytywne doświadczenia w Stanach Zjednoczonych, gdzie stosowanie negatywnego podatku dochodowego pozwala podnieść dochody pracowników o niskich zarobkach ponad próg ubóstwa;
27. zauważa, że Komisja Europejska w komunikacie zatytułowanym „Strategia Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” proponuje określenie pięciu głównych celów UE, wśród których znajduje się zmniejszenie liczby osób zagrożonych ubóstwem o 20 mln; przypomina, że ten cel nie dorównuje początkowym ambicjom strategii lizbońskiej, które niestety nie mogły zostać spełnione (likwidacja ubóstwa); uważa, że ubóstwo i wykluczenie społeczne należy wyeliminować za pomocą wiarygodnych, konkretnych i wiążących środków; uznaje, że liczba ta jest za mała oraz że nie można zrezygnować z celu Europy bez ubóstwa; uznaje, że w związku z tym należy zastosować odpowiednie środki oraz że do tego celu liczbowego o wartości bezwzględnej należy dodać cel zmniejszenia ubóstwa w każdym państwie członkowskim, żeby zachęcić każde państwo członkowskie do udziału w realizacji tego celu, oraz że należy umożliwić świadczenie pomocy w ramach tego celu przy wykorzystaniu odpowiednich środków; jest zdania, że ten cel należy osiągnąć za sprawą konkretnych i odpowiednich środków, szczególnie poprzez wprowadzenie systemów dochodów minimalnych we wszystkich państwach członkowskich UE;
28. uważa, że priorytetowo należy potraktować zwalczanie nierówności społecznej, zwłaszcza w kontekście nierówności ekonomicznej pod względem dochodu i podziału bogactwa, nierówności na rynku pracy, braku bezpieczeństwa socjalnego oraz nierównego dostępu do takich funkcji społecznych państwa, jak opieka społeczna i zdrowotna, edukacja, system prawny itd.;
29. zwraca się do Rady i państw członkowskich UE o oparcie głównego celu strategii Europa 2020 w zakresie zwalczania ubóstwa na wskaźniku relatywnego ubóstwa (60 % progu mediany dochodu), co poparła Rada Europejska w Laeken w grudniu 2001 r., ponieważ wskaźnik ten sytuuje rzeczywistość ubóstwa w kontekście poszczególnych państw członkowskich, odzwierciedlając rozumienie ubóstwa jako stanu względnego;
30. wzywa państwa członkowskie UE do dopilnowania, aby główne cele UE w zakresie ubóstwa przełożyły się na konkretne i osiągalne cele krajowe w tak priorytetowych elementach unijnej strategii włączenia społecznego, jak położenie kresu bezdomności ulicznej do 2015 r. zgodnie z oświadczeniem pisemnym nr 0111/2007;
31. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę i przeznaczyć dodatkowe środki na osoby bezdomne zarówno ze strony państw członkowskich, jak i Komisji, tak aby w pełni zintegrować je ze społeczeństwem do 2015 r.; będzie to wymagało gromadzenia porównywalnych danych i opracowywania rzetelnych statystyk na szczeblu wspólnotowym oraz ich corocznej publikacji wraz ze sprawozdaniem na temat osiągniętych postępów i celów wyznaczonych w odpowiednich krajowych i wspólnotowych strategiach przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu;

Środa, 20 października 2010 r.

32. uważa, że każde państwo członkowskie ma obowiązek podjęcia wszelkich działań w celu uniknięcia niepewnej sytuacji finansowej swoich obywateli, zapobiegając ich nadmiernemu zadłużeniu w szczególności w przypadku korzystania z kredytów bankowych, rozważając opodatkowanie banków i instytucji finansowych, które decydują się na udzielanie kredytów osobom niewypłacalnym;

33. uważa, że państwa członkowskie muszą podjąć wyraźne zobowiązanie do wdrożenia aktywnego włączenia: ograniczenia warunkowości, inwestowania we wspomagającą aktywizację, obrony adekwatnego dochodu minimalnego i zachowania standardów społecznych poprzez zakaz cięć w kluczowych usługach publicznych, tak aby ubodzy nie płacili za kryzys;

34. uważa, że różne doświadczenia z dochodami najniższymi i bezwarunkowymi dochodami podstawowymi dla wszystkich w połączeniu z dodatkowymi środkami włączenia społecznego i ochrony, ukazują, że jest to skuteczna forma walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, pozwalająca zapewnić wszystkim godne życie; domaga się zatem od Komisji przygotowania inicjatywy wspierającej dalsze działania w państwach członkowskich, które będą uwzględniały najlepsze praktyki i będą je promowały oraz które pozwolą na zapewnienie indywidualnie gwarantowanych, zapobiegających ubóstwu modeli odpowiednich dochodów minimalnych i dochodów podstawowych jako środka eliminacji ubóstwa i gwarantującego sprawiedliwość społeczną i równość szans dla wszystkich obywateli, których poziom ubóstwa zostanie wykazany w wymiarze poszczególnych regionów, przestrzegając zasady pomocniczości i nie kwestionując szczególnych uwarunkowań w każdym państwie członkowskim; uważa, że ta inicjatywa Komisji powinna doprowadzić do opracowania planu działania, który ma towarzyszyć realizacji europejskiej inicjatywy w zakresie dochodów minimalnych w państwach członkowskich, przy poszanowaniu poszczególnych praktyk krajowych, układów zbiorowych lub prawa obowiązującego w państwach członkowskich, tak aby osiągnąć następujące cele:

- opracowanie wspólnych standardów i wskaźników kwalifikowalności i warunków dostępu do systemów dochodów minimalnych,
- określenie kryteriów pozwalających ocenić, które szczeble instytucjonalne i terytorialne – przy zaangażowaniu partnerów społecznych i odnośnych zainteresowanych stron – byłyby najbardziej odpowiednie do wprowadzania w życie środków w ramach systemów dochodów minimalnych,
- opracowanie wspólnych wskaźników i punktów odniesienia dla oceny wyników, konsekwencji i skuteczności polityki zwalczania ubóstwa,
- oraz zapewnienie monitorowania i wymiany najlepszych wzorców;

35. podkreśla, że odpowiedni dochód minimalny jest nieodłącznym składnikiem godnego życia ludzkiego oraz że odpowiedni dochód minimalny i udział w życiu społecznym są warunkiem wstępnym pełnego rozwinięcia przez ludzi ich potencjału i współudziału w demokratycznym kształtowaniu społeczeństwa; zaznacza, że dochody zapewniające egzystencję przyczyniają się ponadto do pozytywnej dynamiki w gospodarce narodowej, a przez to zapewniają dobrobyt;

36. uważa, że inicjatywa Komisji w sprawie gwarantowanego dochodu minimalnego powinna uwzględniać zalecenie 92/441/EWG, w którym uznano „podstawowe prawo osoby do wystarczających zasobów w odniesieniu do ludzkiej godności”, przy czym podkreśla, że głównym celem systemów wspierania dochodów powinno być wydobywanie ludzi z ubóstwa i umożliwianie im godnego życia, w tym godnej niepełnosprawności i świadczeń emerytalnych; w związku z tym zaleca, żeby Komisja rozważyła ustanowienie wspólnej metody obliczania minimalnego dochodu pozwalającego na przeżycie i minimum socjalnego („koszyk” towarów i usług), tak aby zapewnić dostępność porównawczych pomiarów poziomów ubóstwa i ustanowić środki interwencji socjalnej;

37. wzywa państwa członkowskie do podjęcia pilnych działań w celu usprawnienia absorpcji świadczeń społecznych, monitorowania poziomów i przyczyn braku absorpcji – uznając, że wg OECD przypadki braku absorpcji stanowią 20-40 % świadczeń – poprzez zwiększenie przejrzystości, skuteczniejsze informowanie, udostępnianie doradztwa, uproszczenie procedur i ustanowienie skutecznych środków i strategii walki z napiętnowaniem i dyskryminacją związaną z odbiorcami dochodu minimalnego;

Środa, 20 października 2010 r.

38. podkreśla znaczenie istnienia zasiłków dla bezrobotnych, które umożliwiają beneficjentom życie w godziwych warunkach, jak również potrzebę ograniczenia okresu bezrobocia, m.in. poprzez zwiększenie wydajności krajowych urzędów pracy;
39. podkreśla potrzebę przyjęcia zasad ubezpieczenia pozwalających powiązać minimalne emerytury wypłacane w państwach członkowskich z odpowiednimi programami ubóstwa;
40. krytykuje państwa członkowskie, których systemy dochodów minimalnych nie uwzględniają względnego progu ubóstwa; ponownie wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego zaradzenia tej sytuacji; domaga się, aby Komisja wzięła pod uwagę dobre i złe praktyki, oceniając krajowe plany działania;
41. zwraca uwagę na poważną dyskryminację pod względem wieku w odniesieniu do systemów dochodów minimalnych, polegającą np. na ustalaniu dochodu minimalnego dla dzieci poniżej progu ubóstwa lub wykluczaniu młodych ludzi z systemów dochodów minimalnych z uwagi na brak składek na ubezpieczenie społeczne; podkreśla, że podważa to bezwarunkowy i odpowiedni charakter systemów dochodów minimalnych;
42. podkreśla, że pilną konieczność opracowania i zastosowania odpowiednich wskaźników socjoekonomicznych w różnych dziedzinach takich jak zdrowie, mieszkalnictwo, dostawy energii, włączenie społeczne i kulturowe, mobilność, kształcenie, dochody (jak współczynnik Giniego pozwalający na pomiar zmian w różnicach dochodów), niedostatek materialny, zatrudnienie i usługi pomocy społecznej, które pozwolą na śledzenie i mierzenie postępów osiągniętych w zwalczaniu ubóstwa oraz w działaniach na rzecz włączenia społecznego i które będą przedstawiane każdego roku z okazji Międzynarodowego Dnia Walki z Ubóstwem (17 października), z jednoczesnym zaznaczeniem ewolucji tych postępów w zależności od takich czynników, jak płeć, grupa wiekowa, sytuacja rodzinna, niepełnosprawność, imigracja, choroby przewlekłe i różne poziomy dochodów (60 % średniego dochodu, 50 % średniego dochodu, 40 % średniego dochodu) w sposób umożliwiający uwzględnienie ubóstwa względnego, ubóstwa skrajnego i grup najbardziej narażonych; podkreśla pilną potrzebę dysponowania danymi statystycznymi UE – wykraczającymi poza wskaźniki monetarne – na temat sytuacji skrajnego ubóstwa, takich jak bezdomność, które obecnie nie są uwzględniane w badaniu EU SILC; domaga się, aby powyższe wskaźniki socjoekonomiczne były przedstawiane co roku w sprawozdaniu państwom członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu w celu przeprowadzenia dyskusji i ustaleniu dalszych konkretnych możliwości działania;
43. podkreśla, że potrzebne są szczególne dodatkowe przepisy dotyczące grup w niekorzystnej sytuacji (osoby niepełnosprawne lub przewlekłe chore, osoby samotnie wychowujące dzieci i rodziny wielodzietne), które ponoszą dodatkowe koszty, w szczególności związane z pomocą osobistą, korzystaniem ze specjalnych urządzeń, opieki medycznej czy pomocy społecznej;
44. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do zbadania, w jaki sposób różne modele bezwarunkowych i chroniących przed ubóstwem dochodów podstawowych dla wszystkich mogłyby przyczynić się do włączenia społecznego, kulturowego i politycznego, przy uwzględnieniu zwłaszcza ich niepiętnującego charakteru i zdolności zapobiegania przypadkom ukrytego ubóstwa;
45. jest zdania, że w odniesieniu do strategii politycznych zmniejszania ubóstwa, które towarzyszą ustanowieniu odpowiedniego dochodu minimalnego w państwach członkowskich, należy przekształcić otwartą metodę koordynacji, tak aby umożliwić rzeczywistą wymianę sprawdzonych wzorców między państwami członkowskimi;
46. zauważa, że cel zwalczania ubóstwa związany z dochodem minimalnym zostanie osiągnięty tylko wówczas, gdy dochód ten będzie wolny od podatku, i zaleca rozważenie powiązania poziomu dochodu minimalnego z wahaniami opłat za usługi komunalne;
47. przypomina, że kobiety bardziej niż mężczyźni narażone są na popadnięcie w skrajne ubóstwo z uwagi na braki w systemach opieki socjalnej i utrzymującą się dyskryminację, zwłaszcza na rynku pracy, co wymaga pełnego zakresu specjalnych strategii politycznych, które powinny być nakierowane na kwestie płci i uwzględniać konkretne okoliczności;
48. uważa, że ubóstwo dotykające osoby zatrudnione oznacza niesprawiedliwe warunki pracy, oraz wzywa do podjęcia wysiłków ku zmianie tej sytuacji, tak aby ogólne poziomy wynagrodzenia i poziomy płacy minimalnej w szczególności mogły zapewnić godny standard życia, niezależnie od tego, czy poziomy te ustalono przepisami prawa czy uzgodniono w negocjacjach zbiorowych;

Środa, 20 października 2010 r.

49. wzywa do włączenia osób doświadczających ubóstwa (w odniesieniu do których należy zdecydowanie wspierać inicjatywy na rzecz integracji na rynku pracy) oraz zachęca Komisję i państwa członkowskie do rozwijania dialogu z osobami i organizacjami reprezentującymi osoby żyjące w ubóstwie, ich sieciami i partnerami społecznymi; uważa, że należy zadbać o to, aby osoby doświadczające ubóstwa i organizacje, które takie osoby reprezentują, zostały uznane za zainteresowane strony oraz otrzymywały odpowiednie finansowe i inne wsparcie oraz środki, tak aby umożliwić im udział w opracowywaniu, realizacji i monitorowaniu strategii politycznych, środków i wskaźników na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym, zwłaszcza w związku z krajowymi programami reform w ramach strategii Europa 2020 oraz otwartą metodą koordynacji ochrony społecznej i włączenia społecznego; podkreśla ponadto potrzebę wzmocnienia działań przeciwko pracodawcom, którzy nielegalnie zatrudniają marginalizowane grupy za wynagrodzenie niższe, niż wynosi dochód minimalny;

50. uważa, że należy podjąć trwałe i szeroko zakrojone wysiłki w celu zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego, żeby polepszyć sytuację ludzi najbardziej narażonych na ubóstwo i wykluczenie, takich jak osoby o niepewnym zatrudnieniu, bezrobotni, osoby samotnie wychowujące dzieci, osoby starsze żyjące samotnie, kobiety, dzieci znajdujące się w niekorzystnej sytuacji, mniejszości etniczne czy osoby chore lub zdrowe inaczej;

51. wyraża głębokie ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie wydają się nie uwzględniać zalecenia Rady 92/441/EWG, w którym uznano „podstawowe prawo osoby do wystarczających zasobów i pomocy społecznej, aby żyć w sposób nieuchybający ludzkiej godności”;

52. nalega na pełne zaangażowanie partnerów społecznych na równych zasadach w tworzenie krajowych planów działania na rzecz zwalczania ubóstwa i określanie celów odniesienia na wszystkich poziomach zarządzania;

53. podkreśla potrzebę planowania i realizacji ukierunkowanych działań interwencyjnych, w drodze aktywnych strategii politycznych na rzecz zatrudnienia na poziomie geopolitycznym, sektorowym i biznesowym oraz przy aktywnym zaangażowaniu partnerów społecznych, by zwiększyć dostęp do rynku pracy osób z grup społecznych lub regionów geograficznych o szczególnie wysokiej stopie bezrobocia;

54. podkreśla potrzebę skoncentrowania się na wybranych grupach populacji (migrantach, kobietach, bezrobotnych w wieku przedemerytalnym itd.), by poprawić ich umiejętności, co przyczyni się do unikania bezrobocia oraz by wzmocnić strukturę integracji społecznej;

55. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia działań pozwalających na integrację młodzieży oraz osób starszych na rynku pracy, ponieważ są to najwrażliwsze grupy społeczne, na które w warunkach obecnej recesji szczególnie wpływa brak zatrudnienia;

56. podkreśla, że systemy dochodów minimalnych muszą pokrywać koszty paliw, aby ubogie gospodarstwa domowe dotknięte ubóstwem energetycznym były w stanie pokrywać swoje rachunki za energię; systemy dochodów minimalnych muszą być obliczane w oparciu o realistyczne oceny kosztów ogrzewania domów w powiązaniu ze szczególnymi potrzebami danego gospodarstwa domowego (np. rodziny z dziećmi, osoby w podeszłym wieku i niepełnosprawne);

57. zauważa, że mimo iż większość państw członkowskich UE27 dysponuje krajowymi systemami dochodów minimalnych, wiele z nich takiego systemu nie posiadają; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia systemu gwarantowanego, zapobiegającego ubóstwu dochodu minimalnego z myślą o włączeniu społecznym, oraz wzywa je do wymiany najlepszych wzorców; uznaje, że tam, gdzie świadczona jest pomoc socjalna, państwa członkowskie mają obowiązek zadbać, aby obywatele rozumieli swoje uprawnienia i mogli je uzyskiwać;

58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich i państw kandydujących.

Środa, 20 października 2010 r.

Kryzys finansowy, gospodarczy i społeczny: zalecenia w sprawie środków i inicjatyw, jakie należy podjąć

P7_TA(2010)0376

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe) (2009/2182 (INI))

(2012/C 70 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją decyzję z dnia 7 października 2009 r. w sprawie powołania, uprawnień, składu liczbowego oraz długości mandatu Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego ⁽¹⁾, przyjętą zgodnie z art. 184 Regulaminu,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego (A7-0267/2010),

Przyczyny

1. zauważa, że przyczyny obecnego kryzysu są rozgałęzione, a jego skutki mogą być natychmiastowe albo długoterminowe oraz że przeoczono liczne sygnały ostrzegawcze i niewłaściwie oceniono skalę kryzysu oraz jego wpływ i rozległe skutki;
2. stwierdza, że kryzys, który rozpoczął się w Stanach Zjednoczonych wraz z bańką subprimes, sięga korzeniami znacznie wcześniejszego okresu;
3. stwierdza, że światowa nierównowaga, zarządzanie regulacyjne (regulacja i nadzór) i polityka pieniężna – wraz ze specyficznymi czynnikami właściwymi systemowi finansowemu, takie jak złożoność i nieprzejrzystość produktów finansowych, system szybkich zysków i nieodpowiednie modele biznesowe – stanowią główne czynniki przyczyniające się do trwającego obecnie kryzysu finansowego;
4. uważa, że mnożenie się w sektorze finansowym konfliktów interesów, interesów partykularnych (*vested interests*) i przypadków podmiotów „zbyt blisko związanych, by rozmawiać” (*too close to talk*) w niektórych przypadkach przyczyniło się do pogłębienia kryzysu;
5. odnotowuje, że ekspansyjna amerykańska polityka pieniężna sprzyjała nadmiarowi środków płynnych w pogoni za wysoką wydajnością, i stymulowaniu popytu wewnętrznego opartego na kredytach konsumpcyjnych, a zatem na zadłużeniu gospodarstw domowych, jak również sprzyjała wysokim wydatkom publicznym finansowanym dzięki taniemu dostępowi do kapitału;
6. zauważa, że na rynkach finansowych zauważa się zachowania spekulacyjne, polegające na podejmowaniu przez niektórych inwestorów bardzo wysokiego ryzyka, zaakcentowane dodatkowo istnieniem oligopolu w agencjach ratingowych; zauważa, że każda gospodarka rynkowa funkcjonuje najlepiej, jeżeli towarzyszy jej demokratycznie przyjęta, przejrzysta i wielopoziomowa regulacja, przy zdrowej etyce i zasadach moralnych, co sprzyja solidnemu systemowi finansowemu i gospodarstwu, bez szkody dla realnej gospodarki;
7. zauważa, że mnożenie złożonych produktów finansowania pozabilansowego (SPV, CDO, CDS itd.) i mechanizm sekurytyzacji wynikający z nieregulowanego równoległego systemu bankowego zwiększyły, a nie zmniejszyły, ryzyko systemowe; stwierdza, że instytucje skupiające się na oszczędzających i finansujące MŚP pokazały swoją wartość;

(1) Dz.U. C 230 E z 26.8.2010, s. 11.

Środa, 20 października 2010 r.

8. uważa, że wobec zmian klimatu, utraty różnorodności biologicznej i wyczerpywania się zasobów naturalnych brak modelu produkcji, dystrybucji i konsumpcji w większej mierze opierającego się na zasadach zrównoważonego rozwoju zalicza się do głęboko sięgających przyczyn kryzysu;

9. uważa, że strukturom zarządzania finansowego i gospodarczego istniejącym przed wybuchem kryzysu, czy to na szczeblu światowym czy w Stanach Zjednoczonych, czy też w Unii Europejskiej, brakowało spójności i jednolitości ze względu na rozdział nadzoru makro- i mikroostrożnościowego, zbyt skłaniały się one na oddolnym mikroostrożnościowym nadzorze nad instytucjami finansowymi oraz na kontroli nad krajowymi wskaźnikami makroekonomicznymi, zaniedbując systemową ocenę finansowych i makroekonomicznych zmian, które wymagałyby nadzoru nad wzajemnymi powiązaniem między instytucjami finansowymi i między krajami;

10. stwierdza, że globalizacja nie łączyła się z pojawieniem się czy równoległą ewolucją struktur ładu światowego towarzyszących integracji rynków, w szczególności w odniesieniu do globalnej równowagi lub jej braku i do rynków finansowych, i postrzega proces G20 jako krok w prawidłowym kierunku, lecz podkreśla, że potrzebna jest skuteczna reprezentacja stanowiska UE w grupie G20;

11. stwierdza, że Unia Europejska uznała swobodny przepływ kapitałów, zgodnie z przepisami traktatów o Unii Europejskiej, w lipcu 1990 r., co przyczyniło się do rozwoju gospodarczego; zauważa jednak, że swobodnemu przepływowi kapitału nie towarzyszyła harmonizacja podatków od oszczędności, odpowiednia regulacja transgraniczna lub nadzór na szczeblu europejskim;

12. potępia fakt, że zasady paktu stabilności i wzrostu nie zawsze były przestrzegane w przeszłości i zauważa, że występują znaczące nierówności pomiędzy gospodarkami państw strefy euro;

13. zauważa, że brak odpowiedniej regulacji i solidnego nadzoru oraz całkowity brak instrumentów zarządzania sytuacjami awaryjnymi na wypadek kryzysu bankowego wykazał, jak długą drogę Unia Europejska musi jeszcze przejść, by wprowadzić mechanizmy nadające się do zarządzania wyzwaniami politycznymi związanymi z posiadaniem rynku wewnętrznego i zintegrowanego systemu finansowego; zauważa w szczególności brak mechanizmu na wypadek bankructwa wykraczającego poza granice państwowe;

Skutki

14. stwierdza, że deficyt publiczny w Unii Europejskiej wzrósł z 2,3 % PKB w 2008 r. do 7,5 % w 2010 r. i z 2 % do 6,3 % w strefie euro według Eurostatu, przy czym współczynnik długu publicznego wzrósł z 61,6 % PKB w 2008 r. do 79,6 % w 2010 r. w Unii Europejskiej i z 69,4 % do 84,7 % w strefie euro, w dwa lata niwecząc blisko dwie dekady starań na rzecz konsolidacji budżetowej w niektórych państwach członkowskich; ubolewa nad takim niekorzystnym rozwojem wydarzeń, gdyż sprawi on, że stawienie czoła bezrobociu i wyzwaniom demograficznym będzie tym trudniejsze;

15. uważa, że sytuacja europejskich finansów publicznych była zła już przed kryzysem: od lat 70. poprzedniego stulecia dług publiczny państw członkowskich powoli rósł w efekcie różnych okresów spowolnienia gospodarczego; stwierdza, że koszt planów naprawy gospodarczej, spadek wpływów z podatków i rosnące wydatki na ochronę socjalną spowodowały pogłębienie się długu publicznego i jego udziału w PKB wszystkich państw członkowskich – chociaż w niejednakowym stopniu;

16. uważa, że nie są jeszcze widoczne wszystkie skutki kryzysu i że nie można wykluczyć ponownej zapaści, ponownego wystąpienia recesji, w szczególności z uwagi na rozmiar bezrobocia;

17. zauważa, że wywarł wpływ na zatrudnienie w całej UE, chociaż jego spadek został ograniczony średnio do 1,9 % w UE-27., i że negatywne skutki dla zatrudnienia będą jeszcze widoczne z uwagi na występujące zwykle przesunięcie czasowe pomiędzy koniunkturą gospodarczą a rynkiem pracy; podkreśla, że Komisja szacuje, iż w 2010 r. wskaźnik bezrobocia w UE zbliży się do 11 %, co będzie miało poważne konsekwencje dla siły roboczej w UE;

Środa, 20 października 2010 r.

18. stwierdza, że społeczne skutki kryzysu różnią się w zależności od państwa członkowskiego: o ile poziom bezrobocia wynosi średnio 10 % ludności, w niektórych krajach sięga 20 %, z czego 40 % to młodzi ludzie, co podkreśla znaczenie usprawnień strukturalnych koniecznych w niektórych krajach;

19. uważa, że chociaż istotna jest polityka redukcji długu, to szybka konsolidacja finansów publicznych nie powinna odbywać się kosztem systemów ochrony socjalnej i usług publicznych, ponieważ ich rola jako automatycznych stabilizatorów i amortyzatorów kryzysu została zasadnie uznana; zauważa, że zwiększenie skuteczności ochrony socjalnej i usług publicznych może jednocześnie poprawić wydajność gospodarczą oraz jakość usług; uznaje, że nieosiągnięcie odpowiedniej równowagi mogłoby doprowadzić do długotrwałego słabego wzrostu gospodarczego, któremu towarzyszyć będzie utrzymujące się bezrobocie, a w konsekwencji nieuchronna erozja światowej konkurencyjności Europy;

20. stwierdza, że wysoki poziom bezrobocia pociąga za sobą nie tylko koszty społeczne, lecz również wysokie koszty gospodarcze, ponieważ osoba bezrobotna w niewielkim stopniu napędza popyt wewnętrzny, płaci niższe podatki i składki społeczne; zauważa, że zwiększa to spoczywające na osobach pracujących obciążenia w postaci wyższych podatków oraz obciążenia dla przyszłych pokoleń, w postaci wyższego zadłużenia;

21. stwierdza, że w oparciu o dane z 2007 r. (ostatnie znane dane), czyli pochodzące z okresu przedkryzysowego, w Unii Europejskiej jest 30 mln ubogich pracowników, a zgodnie z ostatnimi danymi 79 mln ludzi żyje poniżej granicy ubóstwa, a ich liczba prawdopodobnie od tego czasu wzrosła;

22. stwierdza, że oprócz bezrobocia, kryzys wywarł wielowymiarowy wpływ społeczny, powodując między innymi pogorszenie się warunków pracy, zwiększenie trudności w dostępie ludności do podstawowych potrzeb i usług, zwiększenie bezdomności, nadmierne zadłużenie i wykluczenie finansowe;

23. zauważa, że jak w przypadku każdego kryzysu, ten obecny wywiera negatywne skutki na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, dotykając w pierwszej kolejności osoby najbardziej narażone, w tym młodych ludzi, dzieci i kobiety, a także mniejszości etniczne i imigrantów;

24. podziela obawy dotyczące procykliczności zasad regulacyjnych, ostrożnościowych, rozrachunkowych i podatkowych, które zwiększają wahania rynkowe nierozłącznie związane z funkcjonowaniem gospodarki rynkowej;

Reagowanie

25. przyjmuje do wiadomości, że ratowanie sektora bankowego przez rządy stanowi jedynie część kosztów, którymi kryzys finansowy obciąży społeczeństwo, podczas gdy koszty związane z recesją i wzrostem długu publicznego będą znaczne, straty wyniosą prawdopodobnie 60 trylionów dolarów w skali światowej;

26. zauważa, że kryzys doprowadził do drastycznego wzrostu pomocy państwa w wyniku przyjęcia tymczasowych ram pomocy państwa, i ubolewa z powodu ewentualnych szkodliwych skutków dla utrzymania jednakowych warunków działalności w Europie; wzywa Komisję do objęcia zdecydowanego przewodnictwa w zwalczaniu protekcyjizmu i zakłóceń konkurencji;

27. aprobuje niekonwencjonalne środki wprowadzone przez EBC i krajowe banki centralne w ciągu ostatnich dwóch lat w celu wspomoczenia w państwach członkowskich banków zagrożonych bankructwem z powodu niespójności wysokiego poziomu toksycznych aktywów; z zadowoleniem przyjmuje szczególnie fakt, że klientom tych banków udzielono gwarancji wkładów, podkreśla jednak potrzebę stopniowego wycofywania niekonwencjonalnych środków w celu zapobieżenia nieuczciwej konkurencji w sektorze bankowym;

28. przypomina, że w październiku 2008 r. Unia Europejska przyjęła europejski plan naprawy gospodarczej wynoszący 1,6 % jej PKB, podczas gdy w Chinach było to 5 %, a w Stanach Zjednoczonych 6,55 %;

Środa, 20 października 2010 r.

29. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Radę ds. Gospodarczych i Finansowych w dniu 10 maja 2010 r. planu stabilizacyjnego opiewającego na 750 mld EUR, który ustanowił mechanizm stabilności finansowej umożliwiający stawienie czoła ryzyku niewypłacalności państwa, częściowo wykorzystując art. 122 TFUE jako podstawę prawną tego planu; podkreśla, że decyzje Rady wchodzące w skład pakietu ratunkowego podejmowane bez konsultacji z Parlamentem cechują się deficytem demokratycznym i brakiem odpowiedzialności; wzywa do tego, aby Parlament uczestniczył w charakterze współustawodawcy w tworzeniu przyszłych wniosków i decyzji dotyczących wychodzenia z kryzysu;

Krajowe plany naprawcze

30. wyraża ubolewanie z powodu skromnego poziomu koordynacji między poszczególnymi krajowymi planami naprawczymi, gdyż efekt mnożnikowy i potencjał dźwigni koordynacji na szczeblu UE z dużym prawdopodobieństwem przewyższyłby efekt, jaki można uzyskać przez planowanie oparte w znacznej mierze na szczeblu krajowym, obciążone ryzykiem wzajemnej sprzeczności; wzywa do podkreślenia aspektów europejskich w przyszłych planach naprawczych i w zakrojonych na dużą skalę inwestycjach;

31. zwraca się do Komisji o sporządzenie bardzo szczegółowego bilansu skuteczności krajowych pakietów na rzecz ratowania banków oraz krajowych i europejskich planów naprawczych przyjętych jesienią/zimą 2008-2009 r. pod względem celów Unii w perspektywie długo- i krótkoterminowej, w tym dokonanie gruntownej analizy konsekwencji zmienionych mechanizmów udzielania pomocy państwa, przyjętych w odpowiedzi na kryzys, a także w odniesieniu do konkurencji i utrzymania jednakowych warunków działalności w Europie, reformy finansowej i tworzenia miejsc pracy;

32. zauważa, że niektóre państwa członkowskie, zwłaszcza te, które otrzymały wspólnotową pomoc na rzecz wsparcia bilansu płatniczego, w rzeczywistości nie mają możliwości stworzenia prawdziwych krajowych planów naprawczych zawierających elementy pozwalające na pobudzenie wzrostu i zatrudnienia, gdyż do 2012 r. wszystkie rozwiązania ograniczają się do cięć w wydatkach publicznych, podwyższania podatków i zmniejszania długu publicznego;

Przyszłość – Europa i jej wartość dodana

33. uważa, że Unia nie może być jedyną zintegrowaną przestrzenią, gdzie kwestia energii, a zwłaszcza koszyka energetycznego, nie byłaby uznawana za kwestię strategiczną na jej terytorium i w stosunku do jej partnerów; uważa, że działania w tej dziedzinie muszą być prowadzone w UE w oparciu o bliską współpracę między Komisją, państwami członkowskimi i odpowiednimi sektorami przemysłu, aby zagwarantować państwom członkowskim dostawy źródeł energii, takich jak ropa i gaz, za pośrednictwem różnorodnej sieci rurociągów, mianowicie przez negocjacje umów na dostawy i organizowanie możliwości magazynowania oraz finansowanie i koordynowanie badań w zakresie nowych źródeł energii i ich rozwoju w ramach wszystkich odnośnych programów, np. 7. programu badań na lata 2007-2013 oraz jego późniejszych, uaktualnionych wersji;

34. proponuje, by Komisja przejęła pełną odpowiedzialność za zapewnianie pilotażu i finansowania projektów, zwłaszcza w następujących dziedzinach:

- nowe inwestycje w badania, rozwój i rozwijanie energii odnawialnych, w wydajność energetyczną, w szczególności w europejskich budynkach, oraz w wymiarze bardziej ogólnym w wydajne wykorzystywanie zasobów,
- wzmocnienie europejskiej sieci energetycznej przez połączenie sieci krajowych i rozprowadzanie energii z wielkich centrali produkcji energii odnawialnej do konsumentów, jak również wprowadzenie nowych form magazynowania energii oraz europejskiej „supersieci” wysokiego napięcia prądu stałego (HVDC);
- propagowanie przestrzennej infrastruktury UE w dziedzinie radionawigacji i obserwacji ziemi w celu wspierania świadczenia nowych unijnych usług oraz rozwoju innowacyjnych zastosowań, a także w celu ułatwienia wdrażania przepisów i strategii politycznych UE;
- utworzenie publicznej sieci szybkiej kolei umożliwiającej połączenie wschodu z zachodem i północy z południem Unii wraz z planami ułatwiającymi inwestycje w taką infrastrukturę oraz krytyczną infrastrukturę publiczną;

Środa, 20 października 2010 r.

- zapewnienie szybkiego dostępu do Internetu w całej Unii, gwarantujące szybką realizację agendy cyfrowej UE, i zapewnianie wszystkim obywatelom niezawodnego i bezpłatnego dostępu do sieci;
- zapewnienie wiodącej roli UE w dziedzinie e-zdrowia;
- dopracowanie pojazdów elektrycznych oraz stworzenie dotyczących ich wspólnych norm;

35. uważa, że o ile istnieje porozumienie co do tych elementów rządzenia i działania Unii w dziedzinach objętych podziałem uprawnień i działaniami uzupełniającymi, o tyle Unia musi wyposażyć się w środki, między innymi finansowe, na miarę takiej strategii;

Kontrola finansowa i nadzór finansowy

36. przypomina, że ostatecznym celem systemu finansowego jest dostarczanie stosownych instrumentów oszczędnościom i przeznaczanie tych ostatnich na inwestycje wspierające gospodarkę realną i będące generatorem wydajności ekonomicznej, pokrywając część ryzyka przedsiębiorstw i gospodarstw domowych, w celu optymalizacji warunków długoterminowego finansowania emerytur i w celu tworzenia miejsc pracy, tak jak to czynią np. regionalne i lokalne banki detaliczne; zauważa, że ta funkcja jest szczególnie ważna w kontekście odnowy sposobu wzrostu, który wymaga znacznych inwestycji w czyste technologie;

37. podkreśla, że rozwój finansowy musi służyć równości przez rozszerzenie, w warunkach wystarczającego bezpieczeństwa, dostępu do kredytu i ubezpieczenia na te warstwy społeczeństwa, które są od niego; kładzie nacisk na fakt, że celem reformy regulacji finansowych nie może być jedynie zapewnienie stabilności finansowej, lecz musi ona uwzględnić cele wynikające ze zrównoważonego rozwoju;

38. stwierdza, że kryzys ten wyznacza granice systemu opartego na samoregulacji i nadmiernej ufności w zdolność podmiotów rynkowych w sektorze finansowym i agencji ratingowych do dokonywania każdorazowo prawidłowej oceny ryzyka i właściwego zarządzania ryzykiem oraz unikania pokusy nadużycia;

39. z zadowoleniem przyjmuje obecne propozycje Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego (BCBS) oraz rolę, jaką odgrywa ta instytucja, lecz mając na uwadze, że uniwersalne podejście byłoby szkodliwe dla instytucji finansowych w UE, przepisy należy wprowadzić w życie zgodnie z ustalonym harmonogramem i przedstawić propozycje na podstawie szczegółowych ocen ich wpływu na stopień w jakim instytucje finansowe służą realnej gospodarce i społeczeństwu; podziela obawy związane z właściwym poziomem wymogów kapitałowych i długością okresów przejściowych;

40. zauważa, że przejrzystość sprawozdań finansowych zarówno w przypadku przedsiębiorstw, jak i państw członkowskich jest konieczna, aby odbudować zaufanie; wzywa zatem Komisję do zbadania przypadków wykorzystywania transakcji pozabilansowych, niepokrytych zobowiązań publicznych oraz rozpowszechnienia się spółek celowych i spółek specjalnego przeznaczenia oraz do rozważenia możliwości ograniczenia ich wykorzystania lub wprowadzenia wymogu obowiązkowych oświadczeń w publikowanych sprawozdaniach finansowych;

41. zauważa, że kryzys uwidocznił główne usterki systemu nadzoru; wzywa do zmniejszenia możliwości arbitrażu regulacyjnego na szczeblu światowym za pomocą stanowczych porozumień zawartych na szczeblu grupy G20 i w ramach Unii Europejskiej, oraz do zniesienia takich możliwości, o ile to możliwe, przez stosowanie wspólnych przepisów w sprawie usług finansowych;

42. uważa, że należy zlikwidować luki w przepisach, które umożliwiły filiom zagranicznych instytucji finansowych dokonywanie licznych niepodlegających przepisom transakcji w UE;

43. stwierdza, że w chwili obecnej międzynarodowe przepisy dotyczące zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym są niewystarczające; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych wniosków w sprawie unijnych ram transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze finansowym, uwzględniających inicjatywy przyjęte przez międzynarodowe organy, takie jak G20 i MFW, aby zapewnić wszystkim takie same warunki na całym świecie;

Środa, 20 października 2010 r.

44. zauważa, że normy, między innymi przy użyciu „wartości godziwej”, mają charakter procykliczny w ramach wpływu na podejmowanie decyzji, zwłaszcza w instytucjach finansowych, które nadmiernie na nich polegały; zauważa, że ten problem można zaobserwować również w przypadku niektórych zasad regulacyjnych, ostrożnościowych i podatkowych;
45. jest świadomy szczególnych problemów związanych ze znaczną częścią sektora bankowego i ubezpieczeniowego posiadanych przez instytucje zagraniczne w wielu nowych państwach członkowskich;
46. zauważa konieczność znalezienia równowagi między potrzebą podejmowania działań pomagających zachować stabilność finansową a potrzebą utrzymania zdolności banków do udzielania kredytów podmiotom gospodarczym; system bankowy musi być zdolny do wypełniania swoich podstawowych zadań w normalnej sytuacji, jak i podczas kryzysu;
47. stwierdza, że rozmiary instytucji finansowych i ich odpowiednie bilanse spowodowały wprowadzenie koncepcji „zbyt duże, aby ogłosić upadłość”; w związku z tym wzywa Komisję, żeby wymagała od banków sporządzenia „testamentu”, w którym szczegółowo zostanie określona ich uporządkowana likwidacja w przypadku kryzysu;
48. z zadowoleniem przyjmuje znaczącą rolę Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w ramach Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ESRB), znacznie przyczyniającą się do osiągnięcia stabilności finansowej w Unii Europejskiej;
49. podkreśla konieczność wprowadzenia nowych standardów dla danych statystycznych dotyczących sektora finansowego, co usprawni monitorowanie ryzyka i poprawi zdolności Komisji Europejskiej w zakresie nadzoru;
50. pragnie sprzyjać innowacjom finansowym, pod warunkiem że umożliwią one opracowanie przejrzystych instrumentów służących finansowaniu użytecznych innowacji technologicznych, długoterminowych inwestycji, emerytur, zatrudnienia i ekologicznej gospodarki; oczekuje na dalsze działania UE w dziedzinie innowacyjnego finansowania w celu zmobilizowania długoterminowych oszczędności na rzecz zrównoważonych, strategicznych inwestycji długoterminowych oraz rozszerzenia dostępu do usług finansowych;
51. ponownie potwierdza, że ogromne znaczenie ma system nadzoru i uregulowań, który nie pozwala pominąć w rejestrach żadnej transakcji finansowej i żadnego instrumentu finansowego; nalega, aby fundusze hedgingowe podlegały takim samym przepisom, jak wszelkie inne fundusze inwestycyjne; podkreśla, że nadzór i regulacje muszą dotyczyć działań spekulacyjnych na rynkach finansowych, aby ograniczyć i powstrzymać spekulacje w odniesieniu do krajów, walut i gospodarek;
52. uważa, że niewystarczający ład korporacyjny w instytucjach finansowych przyczynił się do powstania kryzysu i że należy się nim zająć, aby dopilnować tego, by komisje ds. oceny ryzyka były w gotowości operacyjnej i były skuteczne, członkowie rad dysponowali wystarczającą wiedzą na temat produktów danej instytucji, a zarząd i dyrektorzy niewykonawczy ponosili odpowiedzialność za dostosowanie interesów inwestorów i pracowników do strategii kompensacyjnych;
53. zauważa brak wartości i zasad etycznych w zachowaniu niektórych podmiotów na rynkach i w instytucjach finansowych; podkreśla, że instytucje i rynki finansowe muszą w sposób zintegrowany uwzględnić – w ramach ciężącej na nich odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw – interesy wszystkich zaangażowanych stron, takich jak klienci, udziałowcy i pracownicy;
54. uważa, że rozróżnienie instytucji finansowych musi być dokonywane w oparciu o wystarczająco rozbudowany zestaw kryteriów dotyczący ryzyka systemowego, zwłaszcza w obrębie Unii; uważa, że kryteria te prowadzą do stwierdzenia, w ilu państwach członkowskich działają takie instytucje, a także ich wielkości, a najważniejsza jest zdolność tej czy innej instytucji do zakłócenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, tym bardziej że przedmiotowy kryzys pokazał, iż duża wielkość była tylko jednym z kilku czynników powodujących ryzyko systemowe;
55. uważa za niezbędne, żeby Unia Europejska uwzględniła konieczność utrzymania i rozszerzania różnorodności struktury jej sektora finansowego do określania nowych reguł i jest zdania, że gospodarka europejska potrzebuje solidnej sieci banków regionalnych i lokalnych, takich jak banki oszczędnościowe i spółdzielcze; uznaje zarazem, że różne banki dysponują specjalistyczną wiedzą w różnych obszarach i różnymi głównymi kompetencjami; zauważa, że pluralizm dowiódł swej wartości podczas kryzysu finansowego i przyczynił się do stabilności, a jednolitość może doprowadzić do słabości systemowej;

Środa, 20 października 2010 r.

56. wzywa do przywrócenia roli tradycyjnego kierownika banku, który znając charakter, osiągnięcia i plan biznesowy wnioskodawców zwracających się o pożyczkę, może podejmować oszacowane ryzyko w oparciu o własną wiedzę, zgodnie z przepisami UE, takimi jak zasady dotyczące rynków instrumentów finansowych i dyrektywy dotyczące kredytów konsumpcyjnych, które przewidują informowanie i ochronę konsumenta;

57. podkreśla, że w celu ożywienia i odblokowania przepływu kredytów do spółek i osób indywidualnych należy określić długoterminowe rozwiązania trudności związanych z ogromnym rozmiarem długu prywatnego, jakie napotykają zarówno gospodarstwa domowe, jak i przedsiębiorstwa;

58. wzywa do zwiększenia przejrzystości w stosunkach między państwami członkowskimi oraz w ich stosunkach z najważniejszymi instytucjami finansowymi;

59. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji z dnia 2 czerwca 2010 r. i uważa, że model działania (business model) agencji ratingowych może prowadzić do konfliktu interesów, ponieważ agencje te są wykorzystywane do określania siły finansowej przedsiębiorstw, które im płacą, a ich model nie pozwala na ocenę makroekonomicznych elementów podjętych decyzji; zdaje sobie sprawę, że agencje ratingowe przyczyniły się do kryzysu z uwagi na to, że oferowane przez nie bodźce były tworzone w sposób szkodliwy, co w dużym stopniu wynikało z braku konkurencji; proponuje przeprowadzenie badań nad rzetelnością systemu, w którym inwestorzy i oszczędzający płaciliby za dostęp do potrzebnych im informacji;

60. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badania wykonalności i wpływu utworzenia europejskiej publicznej i niezależnej agencji ratingowej i uważa, że niezależne trybunały obrachunkowe powinny wnieść czynny wkład w ocenę zadłużenia państwowych; jest zdania, że taki rozwój sytuacji doprowadziłby do pożądanego pluralizmu norm odniesienia; uważa, że zwiększona konkurencja na rynku ratingów mogłaby polepszyć ich jakość;

61. wzywa Komisję do przeanalizowania propozycji dotyczących prawa głosu akcjonariuszy polegających na polepszeniu przejrzystości związanej z tożsamością i strategią akcjonariuszy oraz sprzyjaniu inwestycjom długoterminowym;

Zarządzanie w UE

62. uważa, że Europejczycy spodziewają się, że w czasach kryzysu gospodarczego i społecznego odpowiedzialność, obowiązkowość i solidarność będą zasadami przewodnimi przy podejmowaniu decyzji na szczeblu europejskim;

63. stwierdza, że przez dziesięciolecie przed kryzysem wiele europejskich krajów odnotowywało słaby wzrost gospodarczy i wysokie bezrobocie z uwagi na brak zdolności w niektórych państwach członkowskich do przeprowadzenia reformy gospodarki w kierunku gospodarki opartej na wiedzy i przywrócenia jej konkurencyjności na rynkach międzynarodowych, a także z uwagi na niski popyt wewnętrzny; stwierdza, że Europa potrzebuje bardziej przejrzystych i sprawnych rynków finansowych oraz wyższego wzrostu gospodarczego, który sprzyja wysokiej jakości zatrudnieniu i integracji społecznej;

64. zauważa, że Unia Europejska ma większe trudności z wyjściem z kryzysu niż inne regiony świata, w dużej mierze z powodu niedostosowanych do sytuacji reakcji politycznych na kryzys, zbyt skromnych i spóźnionych, a także ze względu na strukturalną słabość jej potencjału zarządzającego, i stwierdza, że kryzys grozi poważnym i trwałym osłabieniem jej pozycji gospodarczej, a co za tym idzie politycznej, na arenie światowej, która prawdopodobnie zostanie przez nią odzyskana dopiero w długiej perspektywie oraz pod warunkiem, że UE będzie w stanie rozważyć koncepcję tzw. europejskiego stylu życia nie podważając jego podstawowych wartości;

65. uważa, że Unia musi osiągnąć większą spójność procesu tworzenia polityki, by podjąć stojące przed nią wyzwania; dlatego też uważa za najważniejszą spójność prowadzonej polityki; za decydujące uznaje tu działania instytucji UE;

Środa, 20 października 2010 r.

66. stwierdza również niewydolność struktur zarządzania gospodarką w Unii Europejskiej oraz fakt, że takie rozproszenie jest szkodliwe dla zdolności Unii do zajmowania decydującej pozycji w debatach nad równowagą sił makroekonomicznych, w szczególności ze Stanami Zjednoczonymi i Chinami;
67. uważa, że kryzys ujawnił tendencję polityki gospodarczej ostatnich lat, która pozostawiła wiele krajów strefy euro i spoza niej z alarmująco wysokim poziomem długu publicznego;
68. zwraca uwagę, że długoterminowa trwałość finansów publicznych jest niezbędna dla stabilności i wzrostu; z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące poprawy zarządzania strefą euro w średnim i długim okresie, które zostały opracowane z myślą o zapobieżeniu ponownemu wystąpieniu takiego kryzysu walutowego, jaki przeżywamy obecnie, a także podziela pogląd Komisji, że pakt stabilności i wzrostu wymaga bardziej skutecznych mechanizmów zachęcania i karania;
69. podkreśla, że aby przywrócić solidny poziom wzrostu i osiągnąć cele, jakimi są trwałe rozwój gospodarczy i spójność społeczna, w pierwszej kolejności należy zająć się utrzymującymi się istotnymi nierównościami makroekonomicznymi i rozbieżnościami w zakresie konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje uznanie tej konieczności przez Komisję w jej komunikacie w sprawie koordynacji polityki gospodarczej;
70. stwierdza, że kryzys ujawnił strukturalną słabość niektórych państw członkowskich UE i że trudności niektórych państw członkowskich ze sfinansowaniem długu na rynkach można przypisać nieodpowiedniemu zarządzaniu oraz, jak stwierdził MFW, międzynarodowym rynkom finansowym ogłaszającym fałszywe alarmy;
71. uważa, że kryzys finansowy w Grecji i innych krajach w strefie euro stanowi wyzwanie dla strefy euro jako całości i jest słabości strefy euro w radzeniu sobie ze skutkami ubocznymi światowego sektora finansowego;
72. uważa, że wszelki oparty o nie powracanie do status quo model rozwoju, do którego wszyscy rzekomo dążą musi łączyć trwałość i solidarność; proponuje, by przyszła strategia Unii była zrównoważona, jeżeli chodzi o rynki finansowe, gospodarkę, wydatki rządowe, dynamikę gospodarczą i społeczną, klimat i środowisko naturalne;
73. sprzyja wprowadzeniu podatku od transakcji finansowych, z którego dochody poprawiłyby funkcjonowanie rynku dzięki ograniczeniu spekulacji i przyczyniłyby się do finansowania światowych dóbr publicznych oraz ograniczenia deficytów publicznych; uważa, że taki podatek powinien być ustalony w oparciu o jak najszerszą podstawę lub, w przypadku jej braku, podatek od transakcji finansowych powinien być wprowadzony jako pierwszy krok na szczeblu UE; wzywa Komisję do szybkiego przedstawienia studium wykonalności uwzględniającego takie same warunki i do wystąpienia z konkretnymi wnioskami legislacyjnymi;
74. jest zdania, że w celu wyeliminowania ryzyka strukturalnych skutków wtórnych głównym kryterium przy wyborze polityki powinna być koncentracja strategii wychodzenia z kryzysu na długoterminowym zrównoważonym wzroście; z tej perspektywy istotne znaczenie ma treść programów budżetowych; wyboru polityki należy dokonywać zgodnie ze średnio- i długoterminowymi celami, a inwestycje publiczne muszą zostać właściwie ukierunkowane, za priorytet uznać należy skupienie się na innowacjach, badaniach naukowych, edukacji, efektywności energetycznej i nowych technologiach;
75. przypomina, że największe sukcesy Unii wynikły z realizacji konkretnych projektów, wdrażania zawierających treść strategii politycznych, takich jak rynek wewnętrzny, wspólna polityka handlowa, euro, rozpoczęcie reform strukturalnych i program Erasmus, w przypadku których siłą napędową są działania Komisji;
76. uważa, że solidarność między pokoleniami oznacza, że ani młodzi, ani starsi obywatele nie powinni ponosić nadmiernych obciążeń wynikających z długów zaciągniętych w przeszłości;

Środa, 20 października 2010 r.

77. odnotowuje, że wielki krach rzuca nowe światło na wyzwania demograficzne i związane z finansowaniem systemów emerytalnych; uważa, że finansowania systemów emerytalnych nie można pozostawić wyłącznie sektorowi publicznemu, ale że należy polegać na systemie trójstronnym obejmującym publiczne, pracownicze i prywatne systemy emerytalne należycie gwarantowane dzięki specjalnym przepisom i nadzorowi w celu ochrony inwestujących; uważa ponadto, że emerytury będą wymagały ogólnoeuropejskich reform, by przyczynić się do finansowania solidarności międzypokoleniowej; uważa, że zwiększenie długości życia podnosi kwestie przekrojowe dotyczące organizacji społeczeństwa, nad którymi się nie zastanowiono;

78. uważa, że Europie potrzeba bardziej zjednoczonej, skutecznej i mniej biurokratycznej, a nie tylko bardziej skoordynowanej Unii; jest zdania, że Komisja, która ma określać ogólny interes europejski i bronić go, musi w ramach swojego prawa do inicjatywy stawiać na pierwszym miejscu swoje zobowiązanie do działania w imieniu Unii tam, gdzie dysponuje dzielonymi uprawnieniami lub uprawnieniami do koordynacji działań państw członkowskich, jednocześnie wdrażając i egzekwując wspólną politykę i ustalając ramy interwencji dla podmiotów rynkowych i państw; uważa za istotne, aby Komisja wykorzystywała jako podstawę prawną rozporządzenia zamiast dyrektyw w celu ułatwienia jednolitego przyjmowania przepisów w całej UE i zapobiegania zakłóceniom;

79. zwraca się do Komisji o zorganizowanie, tam gdzie to konieczne, sektorowych okrągłych stołów, aby doprowadzić do współpracy różnych podmiotów rynkowych, tak aby sprzyjać wznowieniu prawdziwej europejskiej polityki przemysłowej, a także innowacji i tworzeniu miejsc pracy; przypomina, że, dążąc do tego, musimy pamiętać o naszych zobowiązaniach dotyczących zmian klimatu oraz o potencjale niektórych zielonych technologii; uważa, że należy lepiej wykorzystywać budżet UE, tak aby stał się on prawdziwym katalizatorem wszystkich działań podejmowanych na szczeblu krajowym w dziedzinie badań i rozwoju, innowacji oraz tworzenia nowych przedsiębiorstw i miejsc pracy; apeluje ponadto do Komisji, aby przedłożyła konkretne wnioski dotyczące sposobów zacieśnienia współpracy między przedsiębiorstwami a sektorem badań, promowania tworzenia klastrów oraz wspierania takiej strategii za pomocą odpowiednich funduszy; podkreśla, że swobodna i uczciwa konkurencja jest podstawową siłą napędzającą rozwój na każdym rynku, na którym łatwo jest rozpocząć działalność i nie ma przywilejów zakłócających jego funkcjonowanie;

80. zwraca się do Komisji o pełne zastosowanie litery i ducha umowy ramowej w odniesieniu do specjalnego partnerstwa z Parlamentem Europejskim w celu określenia priorytetów agendy europejskiej w interesie wszystkich obywateli; wzywa do prowadzenia żywego dialogu z parlamentami krajowymi, w szczególności w obszarach dotyczących kwestii budżetowych i finansowych; przestrzega przed wszelkimi próbami tworzenia oddzielnych instytucji na płaszczyźnie międzyrządowej, co wykluczyłoby niektóre kraje z procesu podejmowania decyzji i osłabiłoby równe uwzględnianie stanowisk wszystkich państw członkowskich;

81. uważa, że skuteczne zarządzanie gospodarką zakłada powierzenie Komisji odpowiedniej, większej odpowiedzialności za zarządzanie, co umożliwi jej korzystanie z istniejących i nowych narzędzi przewidzianych w Traktacie z Lizbony, takich jak art. 121, 122, 136, 172, 173 i 194, które przyznają Komisji uprawnienia w zakresie koordynacji planów reform, działań, jak również opracowywania wspólnej strategii;

82. uważa, że lepsze zarządzanie gospodarką musi iść w parze ze wzmocnieniem legitymacji demokratycznej zarządzania europejskiego, co musi zostać osiągnięte przez silniejsze i wcześniejsze zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w cały ten proces;

83. proponuje, by komisarz odpowiedzialny za kwestie gospodarcze i monetarne w Komisji Europejskiej był jednym z jej wiceprzewodniczących; proponuje, by osobie tej powierzono czuwanie nad spójnością działań gospodarczych UE, nadzorowanie wykonywania przez Komisję jej zadań w dziedzinie spraw gospodarczych, walutowych i związanych z rynkami finansowymi oraz koordynowanie innych aspektów działań gospodarczych Unii; sugeruje także, że osoba ta powinna uczestniczyć w pracach Rady Europejskiej, przewodniczyć Radzie ECOFIN i Eurogrupie oraz reprezentować UE w odnośnych instytucjach międzynarodowych;

84. jest zdania, że kłopoty budżetowe, z którymi borykają się obecnie państwa członkowskie oraz potrzeba znaczących inwestycji w celu realizacji strategicznych założeń Unii do 2020 r., wymagają nowych modeli finansowych obejmujących zarówno fundusze publiczne, jak i prywatne;

Środa, 20 października 2010 r.

85. apeluje do państw członkowskich i Komisji o szybsze stworzenie warunków umożliwiających sektorowi publicznemu i prywatnemu ścisłą współpracę, w tym w postaci partnerstw publiczno-prywatnych, w celu sprostania wyzwaniu, jakim są długoterminowe inwestycje na poziomie krajowym i europejskim, prowadzące do zrównoważonego, integrującego i konkurencyjnego wzrostu;

Polityka w ramach Unii gospodarczej i walutowej

86. ponawia zaangażowanie na rzecz euro; uznaje strategiczną rolę i wartość wspólnej waluty; podkreśla przejrzystość i korzyści gospodarcze, jakie euro przyniosło strefie euro; uznaje, że euro musi być przede wszystkim bastionem stabilności gospodarki europejskiej;

87. zauważa, że podstawowym celem polityki pieniężnej EBC jest utrzymanie stabilności cen; zwraca uwagę, że cel, jakim jest stabilność cen, można skutecznie osiągnąć tylko wówczas, gdy należytą uwagę poświęci się rzeczywistym przyczynom inflacji; przypomina, że w art. 127 TFUE powierzono EBC również zadanie wspierania ogólnych strategii ekonomicznych Unii; za kwestię podstawową uważa dokładne wypełnianie obowiązków przez państwa członkowskie w strefie euro oraz państwa posiadające specjalny status, tak aby nie pozostawiać żadnych wątpliwości co do wspólnych celów stabilności cen, niezależności EBC, dyscypliny budżetowej i wspierania rozwoju, zatrudnienia i konkurencyjności;

88. pochwała EBC za jego wysiłki na rzecz kontrolowania inflacji, ale wzywa EBC do odgrywania większej roli w kontrolowaniu inflacji aktywów;

89. zauważa, że aby unia walutowa mogła oprzeć się pogorszeniu koniunktury, potrzebna jest ścisła koordynacja polityki gospodarczej; ubolewa nad faktem, że w ramach unii gospodarczo-walutowej kładzie się duży nacisk na jej aspekt „walutowy”;

90. zgadza się ze Światowym Funduszem Walutowym, że zarządzanie kryzysowe nie jest alternatywą dla działań naprawczych i zasadniczych reform niezbędnych dla wzmocnienia fundamentów europejskiej unii walutowej;

91. podkreśla znaczenie zwiększenia odporności strefy euro dzięki powołaniu struktur instytucjonalnych do podejmowania niezbędnych działań w oparciu zarówno o zachęty, jak i o sankcje;

92. podkreśla, że pakt stabilności i wzrostu jest jedynym istniejącym obecnie instrumentem regulacyjnym, zapewniającym podstawowe ramy prawne polityki makroekonomicznej i finansów publicznych UE;

93. stwierdza, że według bilansu dziesięciu pierwszych lat funkcjonowania euro jego wprowadzenie ukazało pogłębienie się rozbieżności w konkurencji między gospodarkami strefy euro, nasilając konsekwencje dla krajów o słabej gospodarce i prowadząc do poważnego braku równowagi handlowej w strefie euro; zauważa jednak, że korzyści z wprowadzenia euro dla całej Unii, np. w odniesieniu do relatywnej stabilności gospodarczej, stabilności cen i niskiej stopy inflacji, były istotne;

94. podkreśla, że w wielu krajach istnieje potrzeba uporządkowania systemu podatkowego i znacznego ograniczenia deficytu i zadłużenia; zgadza się Radą co do konieczności zapewnienia zrównoważonego charakteru systemów fiskalnych i bardziej zdecydowanego wzrostu gospodarczego oraz zatrudnienia we wszystkich państwach członkowskich, w związku z tym zgadza się również, że należy określić i odpowiednio realizować plany naprawy systemów podatkowych i reform strukturalnych;

95. zauważa, że mogłoby to doprowadzić do strategii konsolidacji finansowej, które poważnie ograniczają zdolność rządów do działania; jednocześnie ostrzega, aby te pakiety oszczędnościowe nie doprowadziły do wprowadzenia środków, które mogłyby zahamować odbudowę gospodarczą, tworzenie miejsc pracy i spójność społeczną;

Środa, 20 października 2010 r.

96. uważa, że pakt stabilności i wzrostu jest ważnym instrumentem nacisku na zrównoważenie finansów publicznych, co przyczyniło się do odpowiedzialności gospodarczej w strefie euro; uznaje, że szkodzi mu słabe egzekwowanie i nie stał się on wystarczającym bodźcem dla nadania optymalnej formy polityce gospodarczej poszczególnych państw członkowskich i całej strefie euro; uważa, że ten instrument polityki gospodarczej nie został stworzony do tego, by służył jako podstawa trwałego procesu naprawczego w celu zrównoważenia bieżącej niestabilności oraz w celu zarządzania w okresach kryzysu czy bardzo słabego wzrostu; sądzi, że oprócz przestrzegania istniejących przepisów państwa członkowskie powinny wdrożyć politykę wewnętrzną, aby pobudzić wzrost, innowacje i konkurencyjność oraz ustanowić cel jakościowy, zgodnie z którym deficyt publiczny nie może przekraczać pewnego poziomu;

97. uważa, że pakt stabilności i wzrostu nie uwzględnia innych zachwiał równowagi, takich jak te związane z długiem prywatnym i rachunkiem bieżącym, które również mają wpływ na unię walutową;

98. stwierdza, że nawet po tym, jak stało się jasne, że trafność danych statystycznych przedstawianych przez niektóre państwa członkowskie budzi wątpliwości w niektórych przypadkach, podczas poprzedniej kadencji, przy przeglądzie dyrektywy w sprawie Eurostatu, Rada sprzeciwiła się powierzeniu mu uprawnień do przeprowadzania kontroli odnośnych elementów i weryfikacji na miejscu, których bronił Parlament Europejski;

99. uważa, że autorzy traktatu z Maastricht oczekiwali konwergencji konkurencyjności między państwami członkowskimi w strefie euro i że nie przewidzieli wysokiego stopnia rozbieżności, co ostatecznie doprowadziło do zwiększenia różnic, jako że obawy o wypłacalność niektórych państw członkowskich zwiększyły ich premie za ryzyko;

100. zauważa, że w ciągu ostatnich miesięcy odnotowano szereg tymczasowych odstępstw od stosowania europejskich zasad pomocy państwa, dzięki którym państwa członkowskie miały szansę na ograniczenie skutków kryzysu; stwierdza, że faza wzrostu, ku której zmierzamy, wymaga solidnej podstawy i właśnie dlatego należy stopniowo powracać do normalnego systemu pomocy państwa, zapewniając tym samym równą grę w Europie;

101. wzywa do zaostrzenia postanowień paktu stabilności i wzrostu, zwłaszcza w dziedzinie zapobiegania, w której najsilniejszym dostępnym obecnie narzędziem egzekwowania przestrzegania zaleceń Rady przez dane państwo członkowskie jest nacisk ze strony pozostałych państw; wzywa do zwiększenia skuteczności nadzoru gospodarczego sprawowanego przez Komisję; uważa, że należy rozważyć możliwość tworzenia zachęt do konsolidacji systemów podatkowych;

102. proponuje utworzenie skutecznego mechanizmu zachęcania i karania do zastosowania przy realizacji paktu stabilności i wzrostu, co przyczyni się do zapobieżenia pogłębieniu się obecnego kryzysu i pozwoli zapobiec nowemu kryzysowi w przyszłości;

103. uważa, że wielostronny nadzór oraz wnioski o dostosowanie powinny dotyczyć zarówno deficytu, jak i nadwyżek z uwzględnieniem specyficznej sytuacji każdego państwa, np. związanej z jego demografią, oraz że muszą obejmować poziom prywatnego zadłużenia, rozwój sytuacji związanej z płacami w stosunku do wydajności pracy i zatrudnieniem – szczególnie zatrudnieniem ludzi młodych – a także saldo rachunku obrotów bieżących; jest zdania, że te elementy – jeżeli nie mogą być poddane temu samemu sposobowi funkcjonowania, co kryteria stosowane obecnie w ramach paktu stabilności – muszą być wykorzystywane jako wskaźniki alarmowe; uważa, że potrzebna jest większa przejrzystość w odniesieniu do danych dotyczących finansów publicznych i z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie jakości danych statystycznych;

104. wzywa Komisję, by wprowadziła obowiązkowy europejski mechanizm sankcji w ramach swoich wyraźnych kompetencji w strefie euro, w celu zmuszenia państw członkowskich do przestrzegania zasad paktu stabilności i wzrostu;

105. jest zdania, że pakt stabilności i wzrostu nie okazał się wystarczająco skuteczny w koordynowaniu polityki fiskalnej, jego uzależnienie od polityki poszczególnych krajów spowodowało trudności w egzekwowaniu oraz związane z rzetelnością informacji, nie sprawdził się w kwestii powiązania poziomu zatrudnienia i tworzenia miejsc pracy w taki sposób, by wytworzyć odpowiednio zrównoważoną kombinację polityki gospodarczej, a ponadto nie sprawdził się w kwestii faktycznej konwergencji, konkurencyjności i tworzenia synergii w ramach strefy euro; jest zatem zdania, że istnieje potrzeba dalszej koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, a szczególnie pomiędzy państwami strefy euro, aby zwiększyć równowagę gospodarczą w strefie euro;

Środa, 20 października 2010 r.

106. uważa, że ogólne wytyczne polityki gospodarczej dotyczące zarówno stabilności, jak i wzrostu, ustalane w ramach procedury współdecyzji z Parlamentem Europejskim powinny służyć za ramy do debaty nad budżetami państw członkowskich i ich oceny zanim zostaną przedstawione w odpowiednich parlamentach państw członkowskich;

107. uważa, że oprócz posiadania jednolitej waluty państwa należące do strefy euro powinny przejść do uzupełniającego etapu, który umożliwiłby wzajemną emisję i zarządzanie częścią zadłużenia publicznego państw członkowskich, tworząc podstawy bardziej dopracowanego wielostronnego nadzoru przy pomocy Europejskiego Funduszu Walutowego i Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej i gwarantując większą atrakcyjność rynku całej strefy euro oraz wspólne zarządzanie zadłużeniem;

108. uważa, że realizacja reform strukturalnych, zwłaszcza dostosowanie i restrukturyzacja systemów dystrybucji społecznej w nowych państwach członkowskich wymaga silnego wsparcia i solidarności Unii; niezależnie od wszelkich światowych kryzysów finansowych, gospodarczych i społecznych strefa euro i mechanizm kursowy II muszą być dalej rozszerzane o nowe państwa członkowskie, które przestrzegają kryteriów z Maastricht; takie decyzje m.in. potwierdziłyby stabilność i zrównoważony charakter strefy euro jako takiej;

109. uważa, że likwidacja znaczących różnic w konkurencyjności istniejących w strefie euro przez utrzymanie wzrostu wynagrodzeń zgodnie z oczekiwaniami dotyczącymi wyników produktywności i inflacji ma podstawowe znaczenie dla uniknięcia pojawienia się rozłamów w strefie euro;

110. domaga się istotnej poprawy funkcjonowania dialogu makroekonomicznego, który nie może ograniczać się do informowania partnerów społecznych o proponowanych lub przyjętych wytycznych;

111. wzywa Komisję i Radę do określenia ogólnych wspólnych wytycznych dla UE w celu wdrażania zrównoważonej gospodarki rynkowej; uważa, że takie wytyczne powinny być określane corocznie w oparciu o ocenę obejmującą ewolucję wynagrodzeń/produktywności na poziomie krajowym i europejskim za pomocą odpowiedniego dialogu społecznego;

Polityka budżetowa

112. wzywa do wspólnej strategii budżetowej w celu przywrócenia i zachowania UE jako obszaru długoterminowego wzrostu gospodarczego;

113. uważa, że wydatki publiczne efektywnie wykorzystywane z myślą o przyszłości (na edukację, szkolenia, infrastrukturę, badania, środowisko itd.) mogą wywierać stabilizujący wpływ na gospodarkę napędzając duży i trwały wzrost gospodarczy; sądzi, że jakościowe, odpowiedzialne wydatki publiczne, w połączeniu z pobudzaniem potencjału przedsiębiorczości i innowacyjności sektora prywatnego, mogą być siłą napędową postępu gospodarczego i społecznego;

114. podkreśla znaczenie stworzenia silniejszego powiązania między paktem stabilności i wzrostu, instrumentami makroekonomicznymi i krajowymi programami reform w ramach strategii Europa 2020 przez przedstawienie ich w spójny sposób, przyczyniając się tym samym również do lepszej porównywalności budżetów krajowych w zakresie wydatków w różnych kategoriach; uważa, że państwa członkowskie powinny postrzegać swoją politykę gospodarczą nie tylko przez pryzmat interesu krajowego, ale także przez pryzmat wspólnego interesu, i powinny odpowiednio opracowywać swoje strategie polityczne; przypomina państwom członkowskim o większej roli ogólnych wytycznych polityki gospodarczej;

115. podkreśla, że jeśli strategia Europa 2020 ma być wiarygodna, należy zagwarantować większą zgodność i komplementarność między krajowymi budżetami 27 państw członkowskich UE i budżetem UE; podkreśla, że budżet UE powinien odgrywać większą rolę jeżeli chodzi o koncentrację zasobów;

116. uważa, że mądrze ukierunkowane inwestycje publiczne mają do odegrania ważną rolę efektu dźwigni w stosunku do inwestycji długoterminowych; proponuje rozszerzenie mandatu EBI w celu ujęcia zdolności emitowania euroobligacji dla inwestowania w główne projekty strukturalne zgodnie z strategicznymi priorytetami UE;

117. podkreśla, że wspólna waluta może istnieć wyłącznie wtedy, gdy państwa członkowskie będą koordynować swoje polityki budżetowe oraz udostępnią do wglądu swoje rejestry innym państwom członkowskim; uznaje, że proces ten wymaga ścisłej współpracy z parlamentami krajowymi;

Środa, 20 października 2010 r.

118. zwraca się do Komisji i Rady, aby z pomocą Eurostatu zwiększyły porównywalność wydatków w budżetach krajowych w celu określenia uzupełniającego i konwergentnego charakteru wdrażanej polityki;

119. uważa, że Unia i państwa członkowskie powinny działać na rzecz wprowadzenia zasad podatkowych, które przestaną sprzyjać zadłużeniu sektora publicznego i prywatnego oraz szybkim zyskom w sektorze prywatnym, i które mogłyby obejmować mechanizmy bonus-malus z uwzględnieniem kryteriów godnej pracy i środowiska;

120. stwierdza, że wychodzenie z kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego oraz z kryzysu zadłużenia publicznego będzie procesem długotrwałym, który musi być dobrze zaplanowany i zapewnić zrównoważony i trwały rozwój; przyznaje, że mogą pojawić się arbitraże między wzrostem, równością i stabilnością finansową i że arbitraże te są zależne od decyzji politycznych; zachęca Komisję Europejską do przedstawienia propozycji dotyczących rozwoju finansowego uwzględniających te cele, mianowicie w ramach strategii UE 2020, a także do wyraźnego sformułowania arbitraży mogących być przedmiotem wyborów politycznych; pragnie w związku z tym, żeby Unia Europejska mogła zorganizować teren debaty i konfrontacji politycznej po zasięgnięciu opinii ogółu zainteresowanych stron biorących udział w reformie rynków finansowych (banków, inwestorów, oszczędzających, partnerów społecznych); wzywa ponadto Komisję do ich większego zaangażowania w ten proces, w szczególności podczas opracowywania, a następnie wdrażania strategii UE 2020;

121. wzywa Unię do lepszego wyposażenia się w antycykliczne instrumenty zarządzania polityką gospodarczą;

122. uważa, że traktat lizboński zapewnia na tym etapie wszelkie niezbędne instrumenty, aby wprowadzić w życie rzeczywiste zarządzanie gospodarcze w Unii, a także lepszy nadzór nad stanem finansów publicznych państw członkowskich;

Rynek wewnętrzny

123. podkreśla, że w sprawozdaniu Maria Montiego oraz w przyjętym przez Parlament Europejski w dniu 20 maja 2010 r. sprawozdaniu Louisa Grecha wezwano do przyjęcia przekrojowego podejścia do rynku wewnętrznego, zarówno jeżeli chodzi o strategię i jego postrzeganie, co pozwoli na zwiększenie jego skuteczności i przywrócenie zaufania społecznego do tego rynku; podkreśla znaczenie inicjatywy przyjęcia „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku” obejmującej wnioski legislacyjne i nielegislacyjne i mającej na celu wzmocnienie rynku wewnętrznego i dostosowanie go do sytuacji bieżącej, zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku cyfrowego oraz zajęcie się pozostałymi barierami i usunięcie ich;

124. uważa za kluczowe ujęcie w „akcie prawnym w sprawie jednolitego rynku” ambitnej agendy w sprawie ochrony socjalnej i ochrony konsumenta w postaci włączenia klauzuli socjalnej do wszystkich przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, przepisów dotyczących usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, agendy legislacyjnej z myślą o zwiększeniu praw pracowników, ambitnego pakietu legislacyjnego w zakresie ochrony konsumenta, wnoszącego zmiany w codzienne życie obywateli i lepszej koordynacji podatkowej dzięki harmonizacji podstawy opodatkowania przedsiębiorstw;

125. zauważa, że rynek wewnętrzny wymaga wsparcia ze strony wszystkich podmiotów jako kamień węgielny projektu europejskiego i fundament tworzenia trwałego dobrobytu w UE;

126. zaznacza, że rynek wewnętrzny to jedna z głównych sił napędowych wzrostu w Europie; podkreśla, że strategia UE 2020 powinna posłużyć za konkretny program na rzecz wzrostu i zatrudnienia w celu przezwyciężenia kryzysu gospodarczego i umocnienia rynku wewnętrznego;

127. jest zdania, że inicjatywy podejmowane przez pojedyncze państwa nie mogą być skuteczne bez skoordynowanych działań na szczeblu UE i że zasadnicze znaczenie ma przemawianie przez Unię Europejską jednym silnym głosem i wdrażanie wspólnych działań; solidarność, na której opiera się europejski model gospodarki społecznej, oraz koordynacja reakcji krajowych miała kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania przez pojedyncze państwa członkowskie krótkoterminowych środków protekcyjnych; wyraża obawę, że powrót protekcjonizmu gospodarczego na szczeblu krajowym doprowadziłby najprawdopodobniej do fragmentacji rynku wewnętrznego i zmniejszenia konkurencyjności, w związku z czym należy go unikać; jest zaniepokojony faktem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może być wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia środków protekcyjnych w różnych państwach członkowskich, podczas gdy spadek koniunktury wymaga zastosowania wspólnych mechanizmów ochronnych;

Środa, 20 października 2010 r.

128. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody ściślejszej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw; inne państwa mogłyby dołączyć do tych wszczętych już inicjatyw na późniejszym etapie;

129. przestrzega przed koncepcją, zgodnie z którą gospodarka europejska może jakoś rozwijać się i wzrastać bez wolnego i sprawiedliwego handlu z jak największą liczbą innych krajów na świecie, w tym z naszym głównym obecnie partnerem handlowym Stanami Zjednoczonymi oraz z gospodarkami wschodzącymi, takimi jak Chiny, Indie i Brazylia; uważa, że Unia Europejska musi liczyć także na własne siły lepiej wykorzystując swój rynek wewnętrzny, tym bardziej, że zasadnicza część jej wzrostu jest związana również z popytem wewnętrznym;

130. podkreśla potrzebę umożliwienia podmiotom gospodarczym nieograniczonego dostępu do rynku wewnętrznego w czasach globalizacji w celu wspierania tworzenia miejsc pracy oraz wprowadzania innowacyjnych rozwiązań w dziedzinie nowych technologii w Europie;

131. wyraża przekonanie, że w celu ustanowienia skutecznie funkcjonującego wewnętrznego rynku Komisja musi wypracować jasny zestaw priorytetów politycznych przez przyjęcie „aktu prawnego w sprawie jednolitego rynku” obejmującego zarówno inicjatywy legislacyjne, jak i nielegislacyjne, mającego na celu budowę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności;

132. uznaje, że w Unii Europejskiej budowanie rynku wewnętrznego bez częściowej harmonizacji podatkowej, zwłaszcza w dziedzinie opodatkowania przedsiębiorstw czy określenia elementów zabezpieczenia socjalnego doprowadziło w pewnym stopniu do powstania nadmiernej konkurencji między państwami członkowskimi próbującymi przyciągnąć podatników z innych państw członkowskich; pomimo to uważa, że jednym z wielkich osiągnięć wewnętrznego rynku było usunięcie przeszkód w swobodnym przemieszczaniu się oraz harmonizacja przepisów, co zwiększyło zrozumienie kultur, integrację, wzrost gospodarczy i solidarność w Europie;

133. zaleca Komisji, by przeprowadziła niezależne badanie w celu zidentyfikowania 20 najważniejszych przyczyn niezadowolenia i frustracji związanych z jednolitym rynkiem, które obywatele napotykają każdego dnia, zwłaszcza w odniesieniu do handlu elektronicznego, transgranicznej opieki medycznej i wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych;

134. wzywa państwa członkowskie do ostatecznego uznania tabeli korelacji dotyczących wdrażania przepisów, tak aby braki legislacyjne były łatwiej dostrzegalne;

135. podkreśla, że sprawnie funkcjonujący rynek zamówień publicznych ma kluczowe znaczenie dla rynku wewnętrznego; jest jednak nadal zaniepokojony tym, że władze publiczne w dalszym ciągu doświadczają poważnych problemów w osiąganiu celów swojej polityki z uwagi na skomplikowany zestaw przepisów, jak również w zapewnieniu MŚP dostępu do rynku zamówień publicznych;

136. zachęca Komisję do wystąpienia z wnioskiem wprowadzającym klauzulę o początku stosowania przepisów, która oznaczałaby, że przepisy UE dotyczące rynku wewnętrznego wejdą automatycznie w życie w określonym czasie, jeżeli państwa członkowskie nie dokonają ich transpozycji w terminie;

137. jest zdania, że zagwarantowanie przestrzeni gospodarczej zdrowych i skutecznych regulacji stanowi, po kryzysie o rozmiarze wielkiego krachu, znacząco przyczynia się do konkurencyjności; uważa, że organy europejskie mają do odegrania szczególną rolę w utrzymaniu tego harmonogramu reform, w tym wobec krajowych władz politycznych;

138. jest zdania, że Europa powinna znowu stworzyć warunki sprzyjające inwestycjom i produkcji oraz stać się światowym punktem odniesienia w zakresie innowacji i wzrostu; jest przekonany, że instytucje finansowe, zarówno publiczne, jak i prywatne, muszą dołożyć wszelkich starań, aby zagwarantować, że rynki finansowe będą działać z korzyścią dla realnej gospodarki oraz małych i średnich przedsiębiorstw;

139. zwraca się do Komisji o dokonywanie rocznej oceny dotyczącej zapotrzebowania na inwestycje publiczne i prywatne i sposobu, w jaki jest ono lub ma być zaspokajane;

Środa, 20 października 2010 r.

Podatki

140. uznaje, że dalszy rozwój wewnętrznego rynku Unii Europejskiej wymaga skoordynowanego podejścia zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu UE, tak by czerpać z najlepszych sposobów postępowania w walce z oszustwami podatkowymi oraz unikaniem opodatkowania przy jednoczesnym określaniu odpowiednich zachęt dla podatników, by skłonić ich do właściwego uiszczania należności podatkowych oraz by skłonić organy podatkowe państw członkowskich do przyjmowania skutecznych środków prewencyjnych wobec wszelkich nadużyć podatkowych;

141. uważa, że ograniczenie oszustw podatkowych przyczyniłoby się do zmniejszenia deficytów publicznych bez podwyższania podatków przy jednoczesnym utrzymaniu wydatków socjalnych na tym samym poziomie; jest zaniepokojony zakłóceniami na wewnętrznym rynku, powstałymi w wyniku różnej skali oszustw podatkowych w państwach członkowskich; zwraca się do Komisji o przedstawienie oceny wpływu, aby ocenić różne problemy wynikające z uchylania się od płacenia podatków i istnienia szarej strefy gospodarki we wszystkich państwach członkowskich;

142. podkreśla fakt, że osiągnięcie równowagi finansów publicznych wymaga nie tylko odpowiedzialnego wydatkowania, ale również odpowiedniego i sprawiedliwego systemu podatkowego, bardziej skutecznego ściągania podatków przez krajowe organy podatkowe oraz bardziej zdecydowanej walki z oszustwami podatkowymi; wzywa Komisję do zaproponowania zestawu środków mających na celu pomoc państwom członkowskim w przywróceniu równowagi finansom publicznym oraz finansowanie inwestycji publicznych dzięki wykorzystaniu innowacyjnych źródeł finansowania;

143. stwierdza, że badaniami przeprowadzonymi przez Maria Montiego, że wzrost dochodów publicznych w powiązaniu z dobrymi wynikami gospodarczymi zazwyczaj prowadziły do obniżenia podatków; uważa, że opodatkowanie pracy powinno zostać zmniejszone, żeby poprawić europejską konkurencyjność; popiera propozycje Maria Montiego dotyczące utworzenia grupy ds. polityki podatkowej, w skład której weszliby przedstawiciele państw członkowskich, co stanowiłoby poważną zachętę do dialogu między krajami europejskimi; zachęca tę grupę do przedyskutowania w pierwszym rządzie ram systemu podatkowego, który zająłby się kwestiami środowiskowymi i wspierał wydajność energetyczną; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw, przedstawiony w programie prac Komisji na rok 2011;

144. uznaje, że główną siłą napędową reformy instytucjonalnej i wzrostu gospodarczego w państwach członkowskich jest ich niezależność w wyborze sposobu opodatkowania; za podstawową sprawę uważa ograniczenie opodatkowania pracy, zarówno przez wzgląd na najmniej uprzywilejowanych oraz aby umożliwić klasom średnim godziwe życie i korzystanie z owoców ich pracy;

145. opowiada się za systemem podatkowym umożliwiającym złagodzenie opodatkowania pracy oraz wspieranie i tworzenie zachęt do zwiększania zatrudnienia, innowacji i długofalowych inwestycji;

Spójność regionalna, gospodarcza i społeczna

146. uważa, że politykę spójności należy postrzegać jako jeden z filarów polityki gospodarczej Unii przyczyniający się do unijnej strategii inwestycji długoterminowych,

147. zauważa, że polityka spójności stała się istotnym elementem europejskiego planu naprawy gospodarczej jako polityka publiczna, którą można wykorzystać do walki z kryzysem i stymulacji krótkoterminowego popytu z jednoczesnym dokonywaniem inwestycji w długoterminowy wzrost i konkurencyjność;

148. uważa, że siła polityki spójności w wiązaniu odnowy gospodarczej z długoterminowym wzrostem bierze się z trzech jej podstawowych cech: wyznacza ona strategiczne wytyczne, które są warunkami przekazywania zasobów i są wiążące zarówno dla państw członkowskich, jak i regionów; daje państwom członkowskim i regionom możliwości dostosowania interwencji do specyfiki miejscowej; posiada zdolność pozwalającą na monitorowanie i wspieranie osiągnięcia celów;

149. podkreśla, że niejednakowe skutki kryzysu na terytorium Europy odzwierciedlają różne sytuacje początkowe pod względem konkurencyjności oraz różnice pod względem stopnia wykorzystania środków antykryzysowych zapewnianych przez UE, i że oznacza to różne długoterminowe perspektywy; podkreśla, że skutkiem kryzysu może być osłabienie spójności terytorialnej, jeżeli nie będzie się temu przeciwdziałać w sposób zróżnicowany za pomocą strategii politycznych ukierunkowanych na konkretne problemy; zauważa, że w niektórych z krajów najbardziej odczuwających skutki kryzysu inwestycje w ramach polityki spójności stanowiły główną część wszystkich inwestycji publicznych;

Środa, 20 października 2010 r.

150. jest zdania, że strategia pokryzysowa będzie dużo bardziej skuteczna, jeżeli regiony i miasta będą zaangażowane w jej wdrażanie; wieloszczeblowe sprawowanie rządów zapewnia szerszą przestrzeń realizacji polityki, co umożliwi skuteczniejsze wspieranie naprawy gospodarczej w UE, ponieważ władze regionalne i lokalne w Europie są w stanie odnieść ogólne europejskie cele strategiczne do własnych charakterystycznych cech terytorialnych, korzystać z dostępnych narzędzi politycznych oraz entuzjazmu wszystkich partnerów – przedsiębiorców, społeczności uniwersyteckiej i społeczeństwa obywatelskiego;

151. zwraca uwagę, że obecnie istnieje wiele narzędzi politycznych na szczeblu władzy lokalnej i regionalnej; zarówno innowacje, które mogą spowodować zwiększenie wydajności, oraz nacisk na kwestie ekologiczne, który może prowadzić do powstania dodatkowego popytu i nowych rynków, wymagają podejścia regionalnego i lokalnego oraz zintegrowanego podejścia do polityki w zakresie inwestycji i wzrostu, opartego na konkretnym miejscu; region, miasto, miejscowość, obszar wiejski mogą być miejscem, w którym mogą spotkać się wszyscy partnerzy i w którym można znaleźć wszystkie elementy potrzebne do rozwiązywania danej kwestii;

152. wyraża w związku z tym zaniepokojenie brakiem postępu w przekazywaniu uprawnień społecznościom, gdyż to społeczności lokalne i wiejskie oferują możliwości, jeżeli chodzi o gospodarkę w ogóle, a także zatrudnienie i tworzenie wspólnoty, a wspieranie tych społeczności umożliwia zmniejszenie wykluczenia społecznego przez umocnienie tkanki wspólnoty i zwiększenie w ten sposób jej zdolności do absorpcji;

153. podkreśla, że regiony nadal będą zyskiwać znaczenie jako motory realizacji planu gospodarczego UE, należy także wzmocnić lokalną działalność pożyczkową, co może być stymulowane przez silne banki regionalne; zauważa, że w regulacji sektora usług finansowych należy uwzględnić konieczność pobudzenia przedsiębiorczości i finansowania MŚP oraz że wsparcie finansowe dla MSP w ramach polityki spójności powinno iść w stronę kapitału podwyższonego ryzyka, co umożliwiłoby większe zaangażowanie sektora bankowego i skuteczniejsze wykorzystanie funduszy strukturalnych;

154. wzywa do dalszej reformy obecnej struktury polityki spójności, żeby umożliwić szybsze i skuteczniejsze wypłacanie funduszy państwowym członkowskim, regionom i miastom; podkreśla, że konieczna jest większa elastyczność, a Komisja musi brać to pod uwagę przy opracowywaniu przyszłej polityki spójności;

155. uważa za niezbędne powiązanie długoterminowej strategii inwestycyjnej Unii Europejskiej wspieranej przez politykę spójności z rezultatami, jeżeli chodzi o konkurencyjność, innowacje, tworzenie miejsc pracy, ekologiczny rozwój, poprawę w zakresie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej na szczeblu europejskim, a w szczególności między starymi i nowymi państwami członkowskimi;

EU2020

156. apeluje, by w strategii UE 2020 kierowano się szeroką polityczną koncepcją przyszłości UE jako Unii konkurencyjnej, socjalnej i opierającej się na zasadach trwałego rozwoju, stawiającej ludzi i ochronę środowiska w centrum procesu prowadzenia polityki;

157. jest zdania, że jeżeli cele te mają zostać zrealizowane, należy ściśle skoordynować naszą politykę makroekonomiczną, mającej za priorytet zwiększenie potencjału Unii w zakresie wzrostu i skupionej na modelu zrównoważonego rozwoju uwzględniającym integrację społeczną, bez czego żaden z naszych problemów nie może zostać rozwiązany; uważa, że powinno to być centrum nowej strategii UE 2020;

158. uznaje, że aby zapobiec reakcjom na kryzys euro w postaci długiej stagnacji gospodarczej, Unia powinna równocześnie wdrożyć strategię mającą przyspieszyć trwały wzrost gospodarczy i reformy mające na celu przywrócić i podnieść konkurencyjność;

159. odnotowuje pięć głównych celów uzgodnionych przez Radę Europejską, dotyczących poziomu zatrudnienia, badań i rozwoju, emisji gazów cieplarnianych, poziomu edukacji i integracji społecznej; podkreśla, że te główne cele należy sformułować w ramach konsekwentnej i spójnej strategii trwałego rozwoju, łączącej polityczne programy gospodarcze, społeczne i ekologiczne;

Środa, 20 października 2010 r.

160. jest zdania, że edukacja powinna zajmować centralne miejsce w strategii gospodarczej Unii, której celem powinno być podniesienie ogólnej jakości wszystkich poziomów kształcenia i szkolenia w UE, połączenie doskonałości z ideą sprawiedliwości oraz zreformowanie modelu edukacji; uważa, że edukacja powinna stanowić dla Unii dobro wspólne, z uwagi na potrzebę inwestycji we wszystkie aspekty systemu szkolnictwa, w jakość nauczania czy szeroki dostęp do szkolnictwa wyższego; proponuje ustanowienie na skalę europejską stałego, integracyjnego systemu uczenia się przez całe życie, obejmującego upowszechnienie programów Erasmus i Leonardo, stworzonych dla propagowania mobilności przy uczeniu się i kształceniu; uważa, że potrzebne jest pilne zwiększenie poziomu inwestycji w sektor badań i rozwoju, zwłaszcza w kontekście śródkresowej oceny 7. programu ramowego i następnej perspektywy finansowej UE;

161. zauważa, że zmierzenie się z problemem bezrobocia wśród młodych ludzi i popieranie rzeczywistego kojarzenia umiejętności z potrzebami rynkowymi powinny stanowić punkty centralne; jest przekonany, że należy rozwijać partnerstwa publiczno-prywatne w dziedzinie edukacji, a mobilność transgraniczna studentów i naukowców w ramach wymian i staży powinna przyczynić się do zwiększenia międzynarodowej atrakcyjności europejskich placówek szkolnictwa wyższego, natomiast utrzymanie celu, jakim jest przeznaczanie 3 % PKB na badania i rozwój, napędzi innowacje przez badania i szkolnictwo wyższe;

162. uważa, że strategia UE 2020 w formie zaproponowanej przez Komisję powinna koncentrować się na zmniejszeniu biurokracji na jednolitym rynku przez ograniczenie obciążeń administracyjnych spoczywających na przedsiębiorstwach o 25 % do 2012 r., a także powinna być bardziej nastawiona na skuteczność i wykorzystywać Internet jako podstawę rynku elektronicznego funkcjonującego w całej UE, prowadzącego do tworzenia nowych usług i miejsc pracy;

163. uważa, że w strategii Europa 2020 należy poprawić strukturę zarządzania, by zapewnić realizację jej celu; jest zdania, że aby nowa strategia odniosła sukces, niezbędne jest szersze wykorzystywanie środków wiążących, a nie ciągłe stosowanie otwartej metody koordynacji w dziedzinie polityki gospodarczej; nalega, by Rada i Komisja przedstawiły strategię gospodarczą na rzecz odnowy gospodarczej, opierającą się przede wszystkim na instrumentach UE, a nie głównie na inicjatywach międzyrządowych;

164. jest świadomy, że dobre sterowanie czy rząd gospodarczy same w sobie nie wystarczą do zapewnienia Unii Europejskiej strategii inwestycyjnej koniecznej dla zareagowania na kryzys i stawienia czoła światowej konkurencji; jest jednak przekonany, że dziesięć lat istnienia UGW pokazało, w swoistym kontekście euro, do jakiego stopnia jest to niezbędne;

165. podkreśla, że strategia UE 2020 powinna obejmować cel dotyczący ograniczenia ubóstwa w UE o połowę, i zauważa, że większość żyjących obecnie w ubóstwie lub zagrożonych ubóstwem Europejczyków to kobiety, zwłaszcza kobiety starsze, imigrantki, samotne matki i opiekunki; uważa ponadto, że należy wprowadzić perspektywę całego okresu życia, gdyż ubóstwo rodziców bezpośrednio rzutuje na życie, rozwój i przyszłość dziecka;

166. apeluje o ambitną długofalową strategię zwalczania ubóstwa mającą na celu zmniejszenie nierówności i wykluczenia społecznego, a w perspektywie długoterminowej – ograniczenie ubóstwa oraz ubóstwa mimo posiadanej pracy; proponuje w związku z tym politykę ramową UE w zakresie systemów minimalnych dochodów, z poszanowaniem pomocniczości, różnych praktyk, układów zbiorowych i prawa krajowego w państwach członkowskich, w zależności od europejskich kryteriów mających odzwierciedlać poziom stopy życiowej każdego państwa członkowskiego; apeluje również o dodatek na dzieci w wyżej określonym celu zmniejszenia ubóstwa, nierówności i wykluczenia społecznego;

167. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zorganizować w swoich parlamentach debatę, zanim przyjmą programy stabilności i wzrostu (UE 2020);

Innowacje

168. mając na uwadze, że przygotowana przez Komisję tablica wyników innowacyjności pokazuje, że Europa wciąż znajduje się znacznie w tyle za Japonią i Stanami Zjednoczonymi pod względem badań i innowacji,

169. uważa, że poza finansowaniem małych i średnich przedsiębiorstw Unia Europejska musi przyjąć aktywne i skoordynowane podejście do finansowania badań i innowacji oraz odgrywać główną rolę w odniesieniu do nowych sektorów zatrudnienia i przyciągania prywatnych inwestycji;

Środa, 20 października 2010 r.

170. stwierdza, że przejście na gospodarkę wydajną pod względem energetycznym, będące sposobem zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego UE, powinno stanowić jeden z priorytetów Komisji Europejskiej i państw członkowskich; uważa, że UE powinna wspierać innowacyjność w zakresie wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych, podkreślając znaczenie niskoemisyjnych źródeł lokalnych;

171. uważa, że wzajemne połączenia sieci energetycznej mają podstawowe znaczenie dla funkcjonowania rynku wewnętrznego w sektorze energii, a także dla bardziej powszechnego wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla znaczenie rozwoju inteligentnych sieci;

172. wskazuje, że MŚP powinny być centralnym elementem rozwoju odnawialnych i energooszczędnych technologii; stwierdza, że podstawowe znaczenie ma stworzenie instrumentów finansowych wspierających efektywność energetyczną i innowacyjność w zakresie stosowania energii ze źródeł odnawialnych;

173. jest zdania, że inwestowanie w odnowę nieruchomości i transport zbiorowy musi być priorytetem, żeby zmniejszyć koszty i ubóstwo energetyczne i przerwać błędne koło, rozpoczynając pozytywne przemiany;

174. nawołuje do właściwego i stopniowego przejścia na ekologiczną gospodarkę; uważa, że bezrobocie wynikające z tego przejścia musi zostać uprzedzone przez zwiększenie szkoleń i kompetencji pracowników w obszarze nowych technologii; zauważa, że ubóstwo energetyczne jest poważnym i rosnącym problemem;

175. apeluje do Komisji o opracowanie i zaproponowanie mechanizmu zapewniającego MŚP i innym innowatorom finansowanie służące obniżeniu ryzyka w partnerstwie publiczno-prywatnym z funduszami private equity, w ramach którego środki pochodzące z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz środki publiczne z państw członkowskich, przy wsparciu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego w postaci mechanizmu gwarancji na pokrycie ryzyka, rozdzielanego przez fundusz private equity, umożliwiłyby zwiększenie prywatnych inwestycji w przedsięwzięcia do 80 %;

176. popiera powołanie instytucji finansowej mającej na celu finansowanie w całej Unii projektów innowacyjnych, które mają decydujące znaczenie dla przyszłego trwałego wzrostu;

177. nalega, by Komisja podjęła prace mające na celu zmniejszenie przeszkód administracyjnych oraz poprawę warunków w zakresie innowacji, np. przez stworzenie jednolitego patentu UE; zauważa, że przygotowane w dobrej wierze programy mające podnieść konkurencyjność i zapewnić trwałość gospodarki nie spełniają swojej roli, gdyż MŚP, uniwersytety i przedsiębiorstwa międzynarodowe nie są zachęcane do udziału w programach europejskich;

178. zauważa, że polityka fiskalna i monetarna nie zastępuje reformy strukturalnej, która musi skupić się na słabościach podważających gospodarkę europejską: gwałtownie wzrastających długach i deficytach, starzeniu się ludności, prawdopodobieństwie nawrotu inflacji lub procesu deflacji, wysokim prawdopodobieństwem nawrotu inflacji, zagrożeniach dla sektorów gospodarki spowodowanych przez politykę w zakresie zmian klimatu, zwłaszcza z uwagi na niepewność co do nowych celów i norm, niskiej produktywności i braku konkurencyjności; wzywa do osiągnięcia większej wydajności w wykorzystywaniu publicznych pieniędzy na szczeblu europejskim i krajowym; uważa, że przy przyjmowaniu skoordynowanych strategii politycznych i celów należy uwzględnić różnice związane z czasem wystąpienia kryzysu i jego natężeniem oraz różne stanowiska ex ante poszczególnych państw członkowskich w sprawach fiskalnych i monetarnych; jest przekonany, że działania te powinny prowadzić do szybszej faktycznej konwergencji gospodarek krajowych;

179. uważa, że europejska strategia przezwyciężenia kryzysu musi opierać się na solidnej polityce fiskalnej, napędzającej innowacyjność, kształcenie i zatrudnienie siły roboczej – jedyny sposób na zwiększenie produktywności, zatrudnienia i wzrostu w trwały sposób;

180. podkreśla, że zajęcie się kwestiami zmian klimatu, skąpości zasobów i konieczności powstrzymania procesu utraty różnorodności biologicznej to ramowe warunki przyszłego europejskiego wzrostu; zauważa w związku z tym konieczność oddzielenia wzrostu gospodarczego od wykorzystania zasobów, a powiązania go z zieloną innowacyjnością oraz ekologicznie zrównoważonym postępowaniem gospodarczym;

181. z zadowoleniem przyjmuje przyjętą w marcu 2007 r. przez Radę Europejską strategię mającą na celu zwiększenie niezależności energetycznej Unii Europejskiej i określenie konkretnych zobowiązań w zakresie walki z ociepleniem klimatu; uważa, że kryzys dodatkowo podkreślił trafność tej strategii; uważa jednak, że aby została zwieńczona sukcesem, strategia ta, poza elementami regulującymi rynek wewnętrzny, musi przełożyć się na bardziej ambitne działania Unii;

Środa, 20 października 2010 r.

Zatrudnienie

182. uważa, że jednym z głównych wyzwań dla Unii Europejskiej jest utrzymanie konkurencyjności, zwiększenie wzrostu i walka z wysokim bezrobociem;

183. ponownie stwierdza, że wysokiej jakości zatrudnienie powinno stanowić jeden z głównych priorytetów strategii 2020, a zwrócenie większej uwagi na właściwe funkcjonowanie rynków pracy i na warunki socjalne ma kluczowe znaczenie dla poprawy wskaźników zatrudnienia; w związku z tym wzywa do opracowania nowego programu wspierania godnej pracy, zagwarantowania praw pracowniczych w całej Europie i poprawy warunków pracy;

184. uważa, że w nowej strategii należy położyć większy nacisk na kwestię godnej pracy, w tym na przeciwdziałanie pracy nielegalnej, oraz na zapewnienie osobom obecnie wykluczonym z rynku pracy możliwości uzyskania dostępu do niego;

185. uważa, że nowa strategia powinna wspierać rynki pracy zwiększające zachęty i poprawiające warunki oferowane pracownikom, a równocześnie lepiej zachęcające pracodawców do zatrudniania pracowników i zatrzymywania ich w miejscu pracy;

186. zauważa, że ważne jest, aby zwrócić uwagę na zmniejszającą się konkurencyjność Europy w skali światowej; pamiętając o długoterminowych problemach z zatrudnieniem, ważne jest spojrzenie wykraczające poza kryzys i poszukiwanie w ramach europejskich systemów możliwości dla migracji wiedzy i zapobieżenia europejskiemu „drenażowi mózgow”;

187. uważa, że zdecydowane i stanowcze działanie na rzecz zatrudnienia jest tym bardziej potrzebne, że w Unii istnieje ryzyko ożywienia gospodarczego bez tworzenia trwałych miejsc pracy;

188. nalega, by Unia połączyła działania na rzecz zatrudnienia ze środkami walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, a także ze skutecznym funkcjonowaniem wewnętrznego rynku pracowników w UE, aby uniknąć sytuacji, w której kryzys pogłębi dodatkowo nierówności;

189. nawołuje państwa członkowskie i Komisję do osiągnięcia do 2020 r. poziomu 75 % zatrudnienia zarówno mężczyzn, jak i kobiet, przez zmniejszenie rozdrobnienia rynku pracy oraz zwiększenie wysiłków ułatwiających pogodzenie pracy, obowiązków w zakresie opieki nad osobami zależnymi i życia rodzinnego;

190. uważa, że wysiłki na rzecz wspierania tworzenia nowych miejsc pracy muszą skupiać się na zatrudnianiu młodych ludzi, co z kolei wymaga opracowania większej liczby uwzględniających płeć programów mających na celu wyposażenie młodych ludzi w umiejętności potrzebne w gospodarce realnej;

191. podkreśla potrzebę stworzenia sprzyjających integracji i konkurencyjnych rynków pracy umożliwiających pracodawcom większą elastyczność, a jednocześnie gwarantujących zasiłki dla bezrobotnych w połączeniu z aktywnym wsparciem dla ponownego zatrudnienia w przypadku utraty pracy;

192. uważa, że podczas gdy edukacja powinna pozostać w gestii państw członkowskich, potrzebne są inwestycje UE oraz uznawanie kwalifikacji zawodowych w całej UE we wszystkich aspektach systemu szkolnictwa, w jakości nauczania czy w rozszerzaniu dostępu do szkolnictwa wyższego; proponuje ustanowienie na skalę europejską stałego i integracyjnego systemu wytycznych do uczenia się przez całe życie, w ramach którego unijne programy Erasmus i Leonardo, stworzone dla propagowania mobilności przy uczeniu się i kształceniu, staną się powszechniej dostępne;

193. przypomina, że zatrudnienie stanowi jeden z głównych elementów gospodarki, ponieważ przyczynia się do wytwarzania siły nabywczej; uważa, że Unia Europejska powinna dążyć do realizacji celu, jakim jest pełne zatrudnienie wysokiej jakości, i że zrównoważone funkcjonowanie rynku wewnętrznego jest uwarunkowane rynkiem pracy, oferującym godne i sprzyjające innowacji zatrudnienie;

194. wzywa państwa członkowskie, aby za pomocą środków politycznych związanych z rynkiem pracy zajęły się zarówno cyklicznym, jak i długoterminowym aspektem bezrobocia;

Środa, 20 października 2010 r.

195. uważa, że Europa potrzebuje nieprzerwanego wzrostu, aby utrzymać swój system socjalny, który przyczynia się do konkurencyjności europejskiej społecznej gospodarki rynkowej;

196. stwierdza, że ważne jest ułatwianie mobilności, która także ułatwia przedsiębiorstwom wyszukiwanie potrzebnych pracowników, a także pozwala jednolitemu rynkowi lepiej funkcjonować również w okresie kryzysu; zauważa, że mobilności pracowników musi towarzyszyć poprawa warunków pracy;

Tworzenie miejsc pracy przez wspieranie MŚP

197. zauważa, że małe i średnie przedsiębiorstwa oraz przedsiębiorcy odgrywają ważną rolę w gospodarce wszystkich krajów oraz w kluczowym wymiarze generują zatrudnienie i dochody, a także stymulują innowacyjność i wzrost; uważa, że MŚP mają zasadnicze znaczenie dla przyszłego rozwoju, wzrostu i dobrobytu w UE oraz że dzięki przyznaniu MŚP priorytetowej pozycji można zwiększyć konkurencyjność UE na świecie;

198. jest przekonany, że czas spojrzeć w przyszłość i wyciągnąć wnioski z przeszłości, a jednocześnie przeprowadzić z biegiem czasu zmiany strukturalne, które zwiększą konkurencyjność naszych MŚP i ich gotowość do sprostania dodatkowym naciskom wynikającym z globalnego otoczenia i ze zdolności naszych konkurentów do wchodzenia na coraz bardziej innowacyjne rynki, a działania te potencjalnie zagwarantują zatrudnienie wielu najbardziej bezbronnych członkom siły roboczej i ich rodzinom;

199. uznaje, że obowiązująca w UE definicja MŚP musi zostać ponownie przeanalizowana, a kryteria dotyczące liczby pracowników muszą zostać obniżone, aby umożliwić stosowanie bardziej ukierunkowanych strategii politycznych dotyczących MŚP;

200. zdaje sobie sprawę, że ambicja prowadzenia przemysłu i MŚP w kierunku innowacji nie zostanie zrealizowana wyłącznie dzięki ogólnemu zwiększeniu dostępu do kapitału, ale że należałoby również dążyć do zróżnicowania źródeł finansowania;

201. uważa, że w kontekście naprawy należy zwrócić szczególną uwagę na wpływ MŚP na wydajność i tworzenie nowych aktywów, a zatem należy wdrożyć mechanizmy zapobiegające opuszczeniu rynku przez MŚP, wzrostowi bezrobocia i przedłużającemu się osłabieniu gospodarczemu; jest zdania, że należy również zagwarantować wydajny rozdział środków z Europejskiego Funduszu Społecznego;

202. uważa, że MŚP należy postrzegać jako siłę napędową mniejszych inwestycji finansowanych z funduszy spójności; jest przekonany, że w tym kontekście zasadnicze znaczenie ma przydzielanie środków uczelniom wyższym oraz promowanie partnerstwa z MŚP;

203. zdaje sobie sprawę, że rynek wewnętrzny UE umożliwia stworzenie sprzyjającego otoczenia biznesowego w całej Unii, przynosząc jednocześnie korzyści konsumentom; jest świadom, że mimo to przed MŚP stoi wiele wyzwań związanych z funkcjonowaniem na rynku wewnętrznym, a często działają one poniżej swojego poziomu efektywności oraz że MŚP muszą być wspierane zwłaszcza na poziomie mikro, aby mogły funkcjonować na rynku wewnętrznym, a także, że ich dostęp do informacji dotyczących możliwości musi zostać zwiększony do poziomu, na którym możliwe będzie tworzenie transeuropejskich platform – dopiero wtedy MŚP będą mogły analizować możliwości biznesowe, znajdować powiązania, a w końcu znajdować środki umożliwiające uzyskanie dostępu do rynków w całej Unii;

204. uważa, że utrzymywanie aktywności i produktywności obywateli po ich przejściu na emeryturę leży m.in. w gospodarczym interesie Europy, a utracie ich specjalistycznej wiedzy można zapobiec przez zachęcanie starszych obywateli do zachowania aktywności dzięki mniej sformalizowanym strukturom i sieciom opierającym się na ich obywatelskim zaangażowaniu oraz przez tworzenie powiązań między nimi a podmiotami gospodarczymi i środowiskami akademickimi; jest przekonany, że MŚP mogą zyskać najwięcej dzięki tego typu sieci nieformalnych struktur konsultacyjnych, ponieważ większość MŚP nie stać na skorzystanie z takich usług świadczonych przez firmy konsultingowe działające na rynkach; przypomina, że wiedza, jaką posiadają starsi obywatele, musi zostać rozpowszechniona z korzyścią dla wszystkich przez stworzenie sieci na szczeblu Unii Europejskiej;

Środa, 20 października 2010 r.

205. zwraca się do Unii Europejskiej o wspieranie swoich MŚP, siły napędowej w tworzeniu miejsc pracy przez ułatwienie im dostępu do kredytów, a zwłaszcza wspieranie systemów gwarancyjnych i tworzenia nowych znormalizowanych produktów, które umożliwiłyby skupienie pożyczek i funduszy własnych dla tych przedsiębiorstw; wzywa Unię do utworzenia funduszu gwarancyjnego UE dla MŚP; ponadto wzywa do przeprowadzenia oceny istniejących systemów finansowania, w szczególności programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, oraz do zaangażowania się w tworzenie wspieranych przez UE pożyczek dostępnych dla przedsiębiorstw we wszystkich państwach członkowskich, a także do rozwijania usług dla MŚP i platform dialogu społecznego;

206. wzywa Unię do dążenia do osiągnięcia bardziej zrównoważonego sposobu finansowania MŚP; stwierdza, że poziom finansowania MŚP za pomocą rynków kapitałowych musi zostać podwyższony; jest zdania, że poziom finansowania MŚP za pośrednictwem rynków kapitałowych i kapitału podwyższonego ryzyka oraz przy pomocy „aniołów biznesu” i przez partnerstwa publiczno-prywatne musi być podwyższony i stymulowany; wzywa Komisję i państwa członkowskie do znacznego ograniczenia biurokracji związanej z zamówieniami publicznymi w odniesieniu do MŚP, a także do zmniejszenia biurokracji w ogóle, co ma podstawowe znaczenie dla dobrej kondycji MŚP;

207. zachęca do tworzenia wyspecjalizowanych, przeznaczonych wyłącznie dla MŚP rynków giełdowych, do których dostęp nie będzie utrudniony, aby ułatwić proces gromadzenia kapitału; uważa, że MŚP powinny w większym stopniu skoncentrować się na kapitale i dlatego proponuje zlikwidowanie negatywnych bodźców podatkowych dla obu stron rynku, tj. dla inwestorów i dla rynku;

208. wzywa państwa członkowskie do rozważenia podjęcia wysiłków na rzecz koordynacji przepisów podatkowych dotyczących MŚP; jest przekonany, że ukończenie tworzenia rynku wewnętrznego w celu zapewnienia transgranicznego finansowania i możliwości biznesowych dla MŚP ma podstawowe znaczenie dla przyspieszenia procesu wychodzenia UE z kryzysu;

209. podkreśla, że ścisły związek między przemysłem a innowacją, a w rezultacie z kształceniem, jest bardzo pożądanym; innowatorzy muszą być forpocztą inwestycji na szczeblu europejskim i krajowym. podkreśla, że nowo powstające innowacyjne MŚP z definicji mają wysoki profil ryzyka, bądź bankructwa, konieczne jest całkowite przededefiniowanie ich działalności finansowej i działalności będącej następstwem tej ostatniej; podkreśla, że ponieważ przedsiębiorstwa te znajdują się w najtrudniejszej pozycji jeżeli chodzi o uzyskanie środków finansowych za pośrednictwem systemu bankowego, należy stworzyć systemy gwarancji kredytowych specjalnie dla tego segmentu gospodarki;

210. proponuje, aby Komisja opracowała projekt „Jedno MŚP – jedno stanowisko pracy” (ang. One SME – One Job), tworząc nowy instrument finansowy na szczeblu UE, aby zachęcać MŚP do prowadzenia działalności w Unii; uważa, że należy osiągnąć bardziej zrównoważony sposób finansowania MŚP;

211. wzywa do wprowadzenia zmian w dokumencie określającym program Small Business Act, w tym do wprowadzenia wiążących przepisów obowiązujących wszystkie państwa członkowskie, a także do stworzenia nowego społecznego programu New Social Small Business Act, który byłby niezbędnym wzmocnieniem dla europejskiej społecznej gospodarki rynkowej po ustąpieniu kryzysu;

212. zaleca utworzenie pojedynczego punktu kontaktowego; takie pojedyncze punkty kontaktowe pomagają MŚP we wszystkich kwestiach administracyjnych; uważa, że ogromne znaczenie ma zmniejszenie obciążenia administracyjnego dla MŚP, jak również wprowadzenie aspektu społecznego w europejskim prawodawstwie dotyczącym MŚP; uważa, że Europa musi stać się najbardziej przyjaznym dla MŚP regionem na świecie;

Rozwój

213. zauważa, że chociaż wydaje się, iż niektóre kraje wschodzące i rozwijające się uniknęły najgorszych skutków kryzysu, to 40 % krajów rozwijających się jest poważnie narażonych na konsekwencje kryzysu finansowego, wskutek czego ok. 90 mln ludzi popadnie w ubóstwo;

214. apeluje o potwierdzenie zobowiązania do przeznaczenia 0,7 % DNB państw członkowskich na pomoc rozwojową oraz o zbadanie dodatkowych innowacyjnych źródeł finansowania, aby pokryć lukę w finansowaniu spowodowaną przez kurczące się gospodarki w krajach rozwijających się;

215. wzywa europejskie przedsiębiorstwa, a w szczególności przedsiębiorstwa wielonarodowe, do zagwarantowania odpowiedzialności społecznej ich podwykonawców w łańcuchu produkcyjnym;

Środa, 20 października 2010 r.

Globalny ład

216. dostrzega słabości i kłopoty spowodowane przez brak prawnie wiążących kompetencji oraz wzajemną izolację światowych instytucji finansowych i gospodarczych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy mające na celu wzmocnienie w drodze reformy skuteczności, zasięgu globalnego i odpowiedzialności MFW i innych instytucji ONZ, żeby upoważnić je do występowania w charakterze platformy przekrojowej dla inicjatyw dotyczących koordynacji w sektorze gospodarczym i finansowym oraz w razie potrzeby jako organu, w którym ustanawia się wiążące prawnie zasady w formie umów międzynarodowych;

217. jest zdania, że do światowych wyzwań stojących przed UE należy podkreślanie jej siły gospodarczej na arenie światowej przez mówienie jednym głosem; uważa, że jednym z kluczowych przedsięwzięć w polityce zagranicznej UE musi być dążenie do przekształcenia ONZ i instytucji powiązanych w światowe instytucje mające rzeczywisty polityczny wpływ na zagadnienia o znaczeniu międzynarodowym, np. zmiany klimatu, nadzór i regulację sfery finansów, ograniczanie ubóstwa i realizację milenijnych celów rozwoju;

218. nawołuje Radę Europejską do zwołania szczytu G20 poświęconego wyłącznie koniecznej reformie zarządzania globalnego;

219. zdecydowanie potępia rolę, jaką odgrywają tzw. raje podatkowe, które zachęcają do praktyki uchylania się od podatków, oszustw podatkowych i odpływu kapitału, a także do czerpania z nich zysków; nawołuje zatem państwa członkowskie, by uznały za priorytet walkę ze zjawiskiem rajów podatkowych, uchylania się od podatków i nielegalnego odpływu kapitału; zachęca Unię Europejską do nasilenia działań i przyjęcia konkretnych i natychmiastowych środków – takich jak sankcje – przeciwko rajom podatkowym, uchylaniu się od podatków i nielegalnemu odpływowi kapitału; zwraca się do Rady o zainicjowanie w ramach Narodów Zjednoczonych i innych organizacji międzynarodowych, w których zasiada Unia Europejska i jej państwa członkowskie, planu zmierzającego do zamknięcia rajów podatkowych;

220. zaleca, aby jednocześnie z usprawnianiem zarządzania i funkcjonowania Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego (BCBS) podejmowano wysiłki na rzecz zaostrzenia międzynarodowych ustaleń dotyczących zarządzania w innych segmentach rynku; proponuje, aby reguły BCBS weszły w życie pod postacią traktatów międzynarodowych;

221. przyjmuje do wiadomości postępy dokonane w dziedzinie zarządzania podatkami przez OECD i w obrębie G20, ale nawołuje do pilnego i zdecydowanego wzmocnienia prawnych i gospodarczych konsekwencji czarnej listy systemów prawnych, które nie współpracują z OECD; występuje o konkretne i szybkie działania na rzecz automatycznej, wielostronnej wymiany informacji jako światowej normy w celu zwiększenia przejrzystości podatkowej oraz walki z nadużyciami i unikaniem zobowiązań podatkowych;

222. proponuje, żeby Unia Europejska w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego stała się bezpośrednim sygnatariuszem konwencji MOP oraz żeby Unia Europejska podpisała ogół konwencji przyjętych dotychczas przez MOP;

Konkluzja

223. uznaje, że konieczna jest większa obecność Europy; uważa, że istnieje nagła potrzeba politycznego i intelektualnego przywództwa w celu skierowania projektu europejskiego z powrotem na właściwą drogę; jest zdania, że Komisja musi w pełni wykorzystywać swoje prawo inicjatywy w obszarze podzielonych kompetencji, zwłaszcza w dziedzinie polityki energetycznej, aby UE stała się silniejsza wobec przyszłych wyzwań; jest przekonany, że przyjazny z punktu widzenia ekologicznego i społecznego projekt urzeczywistnienia jednolitego rynku, stanowiącego podstawę Unii, musi zostać ukończony; wzywa do usprawnienia mechanizmów zarządzania gospodarczego w Unii, zwłaszcza z perspektywy większej odpowiedzialności, lepszego zarządzania kryzysowego i większej koordynacji polityki gospodarczej; utrzymuje, że agenda reformy finansowej i nadzorczej musi postępować szybko i dotyczyć nie tylko wad zauważonych w trakcie kryzysu, lecz także konieczności określenia założeń systemu finansowego wspierającego gospodarkę realną, sprzyjającego stabilności finansowej i stymulującego wzrost gospodarczy, inwestycje długoterminowe, tworzenie miejsc pracy, spójność społeczną oraz walkę z ubóstwem; za konieczną uważa zmianę założeń systemu podatkowego, aby zniechęcał do nadmiernego stosowania zabiegu dźwigni finansowej i popierał sprawiedliwość społeczną, ducha przedsiębiorczości oraz innowacje; wzywa do ożywienia zrównoważonej społecznej gospodarki rynkowej i związanych z nią wartości;

Środa, 20 października 2010 r.

224. zobowiązuje się do realizacji, w ramach Komisji Specjalnej ds. Kryzysu Finansowego, Gospodarczego i Społecznego i w ścisłej współpracy z parlamentami państwa członkowskich UE, celów wyznaczonych w zakresie jej mandatu z myślą o przyjęciu wspólnych zaleceń;

*

* *

225. upoważnia swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Eurogrupy, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, Komitetowi Regionów, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz partnerom społecznym.

Poprawa systemu zarządzania gospodarczego i ram stabilności Unii, zwłaszcza w strefie euro

P7_TA(2010)0377

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. zawierająca zalecenia dla Komisji dotyczące poprawy zarządzania gospodarką i ram stabilności Unii, w szczególności w strefie euro (2010/2099(INI))

(2012/C 70 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej;
- uwzględniając art. 121, 126, 136, 138 i 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Protokół (nr 12) w sprawie procedury nadmiernego deficytu i Protokół (nr 14) w sprawie Eurogrupy, załączone do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie zacieśnienia koordynacji polityki gospodarczej (COM(2010)0250) i z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie wzmocnienia koordynacji polityki gospodarczej w interesie stabilności, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – narzędzia na rzecz silniejszego zarządzania gospodarczego w UE COM(2010)0367,
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. dotyczące zalecenia Rady w sprawie ogólnych wytycznych dla polityki gospodarczej państw członkowskich i Unii: zintegrowane wytyczne dotyczące strategii Europa 2020 – część pierwsza (SEC(2010)0488),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 27 kwietnia 2010 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych polityki zatrudnienia państw członkowskich: zintegrowane wytyczne dotyczące strategii Europa 2020 – część druga (COM(2010)0193), a także swoje stanowisko z dnia 8 września 2010 r.⁽¹⁾ w sprawie tego wniosku,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiające europejski mechanizm stabilizacji finansowej⁽²⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0309.

⁽²⁾ Dz.U. L 118 z 12.5.2010, s. 1

Środa, 20 października 2010 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady nr 1466/97/WE z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 3605/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie stosowania Protokołu w sprawie procedury dla nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady w dniu 7 września 2010 r. zatwierdzające ściślejsze monitorowanie polityki gospodarczej i budżetowej (europejski okres oceny),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z posiedzenia w dniach 9 i 10 maja 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie szefów państw lub rządów strefy euro z dnia 7 maja 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów strefy euro z dnia 25 marca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 25 i 26 marca 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 11 kwietnia 2010 r. w sprawie wsparcia Grecji przez państwa członkowskie należące do strefy euro,
- uwzględniając konkluzje Rady z posiedzenia w dniu 16 marca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Eurogrupy z dnia 15 marca 2010 r. dotyczące nadzoru nad konkurencyjnością wewnątrz strefy euro i nad nierównowagą makroekonomiczną,
- uwzględniając wytyczne Eurogrupy zatytułowane „Strategia wyjścia i krótkoterminowe priorytety polityczne w strategii Europa 2020: konsekwencje dla strefy euro z dnia 15 marca 2010 r.”,
- uwzględniając konkluzje prezydencji ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 22 i 23 marca 2005 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 23 i 24 marca 2000 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Europejskiej z dnia 13 grudnia 1997 r. w sprawie koordynacji polityki gospodarczej w trzecim etapie UGW oraz w sprawie art. 109 i 109b [Traktatu WE],

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 332 z 31.12.1993, s. 7.

Środa, 20 października 2010 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie paktu stabilności i wzrostu ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Europejskiej z dnia 16 czerwca 1997 r. w sprawie wzrostu i zatrudnienia ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Europejskiego Banku Centralnego w sprawie wzmocnienia zarządzania gospodarką w strefie euro z dnia 10 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie jakości danych statystycznych w Unii i zwiększonych uprawnień kontrolnych Komisji (Eurostatu) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie zarządzania gospodarką ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro w 2009 r. oraz finansów publicznych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. pt. „10 lat istnienia Unii Gospodarczej i Walutowej – sukcesy i wyzwania” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 42 i art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0282/2010),
 - A. mając na uwadze, że niedawny rozwój sytuacji gospodarczej jasno pokazał, że koordynacja polityki gospodarczej w Unii, w szczególności w strefie euro, nie funkcjonuje wystarczająco dobrze oraz że pomimo swoich obowiązków wynikających z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) państwa członkowskie nie traktują swojej polityki gospodarczej jako przedmiotu wspólnej troski i nie koordynują jej w Radzie zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Traktatu, przy jednoczesnym poszanowaniu kluczowej roli Komisji w procedurze nadzoru,
 - B. mając na uwadze, że ani obecne ramy dotyczące zarządzania gospodarczego i kontroli gospodarczej, ani ramy regulacyjne dotyczące usług finansowych nie zapewniły w wystarczającym stopniu stabilności i wzrostu,
 - C. mając na uwadze, że należy sięgnąć poza środki tymczasowe mające na celu stabilizację strefy euro,
 - D. mając na uwadze, że należy wzmocnić koordynację i nadzór gospodarczy na szczeblu UE, przestrzegając jednocześnie zasady pomocniczości i uwzględniając szczególne wymogi strefy euro oraz wnioski, które trzeba wyciągnąć z niedawnego kryzysu gospodarczego, nie szkodząc przy tym integralności Unii Europejskiej i pamiętając o konieczności równego traktowania państw członkowskich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 3.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0230.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0224.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0072.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0053.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 8.

Środa, 20 października 2010 r.

- E. mając na uwadze konieczność wzmocnienia koordynacji gospodarczej w całej Unii z uwagi na to, iż stabilność gospodarcza Unii może zależeć od sytuacji gospodarczej jednego z jej członków oraz z uwagi na zaawansowane połączenia gospodarcze między wszystkimi państwami członkowskimi w ramach wspólnego rynku a także perspektywę rozszerzenia strefy euro,
- F. mając na uwadze że, na ile to możliwe, wszystkie 27 państw członkowskich powinno maksymalnie stosować się do wszelkich propozycji zarządzania gospodarczego, przy czym dla państw członkowskich poza strefy euro będzie się to odbywało na zasadzie dobrowolności,
- G. mając na uwadze, że traktat lizboński przekształca była „metodę wspólnotową” – przez jej dostosowanie i wzmocnienie – w „metodę unijną”, według której:
- Rada Europejska określa ogólne kierunki i priorytety polityczne,
 - Komisja wspiera ogólny interes Unii i podejmuje w tym celu odpowiednie inicjatywy,
 - Parlament Europejski i Rada pełnią wspólnie funkcję prawodawczą i budżetową w oparciu o wnioski Komisji,
- H. mając na uwadze, że nowy wzmocniony sposób zarządzania gospodarczego powinien w pełni uwzględniać oraz umacniać unijną zasadę solidarności jako warunek zdolności strefy euro do reagowania na wstrząsy asymetryczne i ataki spekulantów,
- I. mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy w Unii jest kryzysem wypłacalności, który początkowo przybrał postać braku płynności finansowej, a więc problemu, jakiego w dłuższej perspektywie nie można rozwiązać poprzez zwiększanie długu i tak już bardzo zadłużonych krajów, realizując jednocześnie przyspieszone plany konsolidacji fiskalnej,
- J. mając na uwadze, że polityka zatrudnienia odgrywa kluczową rolę w pobudzaniu wzrostu gospodarczego i konkurencyjności europejskiej społecznej gospodarki rynkowej, zapobiegając zaburzeniom makroekonomicznym i zapewniając integrację społeczną i redystrybucję dochodów,
- K. mając na uwadze, że konieczne jest respektowanie roli Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) zgodnie z TFUE,
- L. mając na uwadze, że w pełni niezależny EBC to niezbędny warunek stabilności euro, niskiej inflacji i korzystnych warunków finansowania wzrostu i zatrudnienia,
- M. mając na uwadze, że baczniej należy się przyjrzeć ukrytym zobowiązaniom i operacjom pozabilansowym, które w perspektywie średnio- i długoterminowej mogą doprowadzić do wzrostu długu publicznego i ograniczenia przejrzystości,
- N. mając na uwadze, że decydenci polityczni muszą w sposób skoordynowany zidentyfikować wspólne wyzwania gospodarcze i społeczne stojące przed UE oraz stawić im czoła,
- O. mając na uwadze, że większe zaangażowanie partnerów społecznych na szczeblu krajowym i europejskim zwiększy poczucie odpowiedzialności zainteresowanych stron w dziedzinie zarządzania gospodarczego i realizacji ogólnej strategii Europa 2020,
- P. mając na uwadze, że należy ustanowić stały mechanizm rozwiązywania kryzysów obejmujący procedury restrukturyzacji długu lub kontrolowanej upadłości w celu zabezpieczenia stabilności finansowej na wypadek kryzysu zadłużenia państwa lub sektora prywatnego, chroniący jednocześnie niezależność EBC,

Środa, 20 października 2010 r.

- Q. mając na uwadze, że obowiązujące obecnie zasady paktu stabilności i wzrostu, w połączeniu ze słabym egzekwowaniem, nie wystarczyły do zagwarantowania solidnej polityki fiskalnej, a szerzej – makroekonomicznej; mając na uwadze potrzebę wzmocnienia ram polityki fiskalnej i makroekonomicznej UE poprzez bardziej rygorystyczne stosowanie środków zapobiegawczych, sankcji i zachęt na podstawie obowiązujących przepisów,
- R. mając na uwadze, że cel polegający na przywróceniu równowagi finansów publicznych musi zostać osiągnięty przez państwa nadmiernie zadłużone, ale sama jego realizacja nie rozwiąże problemu różnic gospodarczych między krajami strefy euro ani w całej Unii,
- S. mając na uwadze, że europejski model społeczny jest atutem wobec ogólnoświatowej konkurencji, który osłabiają różnice w poziomie konkurencyjności gospodarczej państw członkowskich,
- T. mając na uwadze, że istnieje tendencja do migracji, wiedzy, kapitału, innowacji oraz – w mniejszym stopniu – pracy do niektórych regionów oraz że należy nadal rozwijać mechanizmy solidarności finansowej UE zgodnie z celami strategii Europa 2020, w szczególności związanymi z badaniami naukowymi i rozwojem, szkoleniami zawodowymi oraz dotychczasowymi inicjatywami współpracy w dziedzinie edukacji, a ponadto z gospodarką ekologiczną i niskoemisyjną, w celu wspierania innowacji, spójności terytorialnej i społecznej oraz wzrostu gospodarczego,
- U. mając na uwadze, że Unia musi stawić czoła ostrej konkurencji ze strony krajów o gospodarkach wschodzących, stabilne finanse publiczne mają istotne znaczenie z punktu widzenia wspierania nowych możliwości, innowacji i wzrostu gospodarczego, a tym samym tworzenia europejskiego społeczeństwa opartego na wiedzy,
- V. mając na uwadze, że konsolidacja budżetowa może mieć niekorzystny wpływ na usługi publiczne i na ochronę socjalną,
- W. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy oraz zrównoważone finanse publiczne są warunkiem wstępnym stabilności społecznej i gospodarczej, długoterminowej konsolidacji podatkowej oraz dobrobytu,
- X. mając na uwadze, że polityka fiskalna wielu państw członkowskich często jest procykliczna, a średnioterminowe cele budżetowe paktu stabilności i wzrostu w poszczególnych krajach są rzadko ściśle egzekwowane i realizowane,
- Y. mając na uwadze, że polityka zatrudnienia odgrywa kluczową rolę w zapewnieniu wzrostu wynikającego z dużego nakładu siły roboczej i konkurencyjności gospodarki europejskiej, zwłaszcza w kontekście starzejących się społeczeństw,
- Z. mając na uwadze, że zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, zalecane w sprawozdaniu M. Montiego, jest niezwykle istotne dla prawdziwego europejskiego zarządzania gospodarką⁽¹⁾,
- AA. mając na uwadze, że niezrównoważone finanse, a także nadmierne zagregowane (publiczne i prywatne) zadłużenie poszczególnych państw członkowskich może oddziaływać na całą Unię, mając na uwadze, że należy dążyć do odpowiedniej równowagi między inwestycjami w zrównoważony i sprzyjający tworzeniu zatrudnienia wzrost a zapobieganiem nadmiernym zaburzeniom równowagi w ciągu cyklu gospodarczego, zgodnie ze zobowiązaniami i wytycznymi na szczeblu Unii, przy jednoczesnym uwzględnieniu spójności społecznej i interesu przyszłych pokoleń, tak aby przywrócić zaufanie do europejskich finansów publicznych,
- AB. mając na uwadze, że proces obniżania długoterminowego deficytu musi iść w parze z innymi wysiłkami na rzecz pobudzenia gospodarki, takimi jak lepsze warunki wstępne inwestowania, sprawniejszy i rozwinięty rynek wewnętrzny, co zapewni większe możliwości i wzmoczoną konkurencyjność,
- AC. mając na uwadze, że należy uznać znaczenie, jakie dla wzrostu gospodarczego i większej konkurencyjności UE mają strategie polityczne finansowane z budżetu UE, w tym polityka spójności,

(1) „Nowa strategia na rzecz jednolitego rynku – w służbie gospodarki i społeczeństwa Europy”: sprawozdanie dla przewodniczącego Komisji Europejskiej przygotowane przez prof. Mario Montiego, 9 maja 2010 r.

Środa, 20 października 2010 r.

- AD. mając na uwadze, że ostatni kryzys gospodarczy pokazał wyraźnie, że nadmierne rozbieżności w zakresie makroekonomii i konkurencyjności oraz zaburzenia równowagi fiskalnej i równowagi rachunku obrotów bieżących w strefie euro, a szerzej w Unii stale wzrastały w latach poprzedzających kryzys z powodu m.in. braku lepszej koordynacji i kontroli gospodarczej i powinny zostać w pełni uwzględnione,
- AE. mając na uwadze, że Parlament Europejski od lat wzywa do poprawy zarówno zarządzania gospodarczego w samej UE, jak i w odniesieniu do zewnętrznej reprezentacji UE w międzynarodowych forach gospodarczych i monetarnych,
- AF. mając na uwadze, że lepsze zarządzanie gospodarką musi iść w parze z nasilaniem legitymacji demokratycznej zarządzania europejskiego, które należy osiągnąć dzięki większemu i bardziej terminowemu zaangażowaniu w ten proces Parlamentu Europejskiego oraz parlamentów państw członkowskich, potrzebna jest dalsza koordynacja, w duchu wzajemnego szacunku, między Parlamentem Europejskim a parlamentami państw członkowskich,
- AG. mając na uwadze, że decyzje podjęte wiosną 2010 r. w celu zagwarantowania stabilności euro to jedynie tymczasowe rozwiązania, które będą wymagały wsparcia w postaci środków politycznych na szczeblu krajowym, a także silniejszych ram dotyczących zarządzania gospodarczego na szczeblu UE, zwłaszcza w państwach członkowskich należących do strefy euro,
- AH. mając na uwadze, że wszelkie ulepszenia w zakresie nadzoru i zarządzania gospodarczego muszą opierać się na dokładnych i porównywalnych danych statystycznych dotyczących odpowiednich strategii gospodarczych i stanowisk zainteresowanych państw członkowskich,
- AI. mając na uwadze, że aby Europa stała się podmiotem wiodącym w skali globalnej, a także najbardziej konkurencyjnym społeczeństwem opartym na wiedzy, należy jak najszybciej wprowadzić długoterminowe środki wspierania wzrostu,
- AJ. mając na uwadze, że TFUE daje Unii zwiększone uprawnienia w zakresie wzmocnienia zarządzania gospodarczego w Unii, a jego postanowienia powinny być w pełni wykorzystywane, chociaż w perspektywie długo terminowej nie powinno się wykluczać zmian w postanowieniach TFUE, mimo że zmiany te prawdopodobnie okażą się niewrażliwe,
- AK. mając na uwadze, że wszelkie ostateczne kary za nieprzestrzeganie celów zawartych w pakcie stabilności i wzrostu muszą wynikać z niedostatecznej woli wypełnienia tych celów lub z oszustwa, nigdy natomiast z braku możliwości realizacji tych celów z przyczyn niezależnych od danego państwa członkowskiego,
- AL. mając na uwadze fakt, że instytucje powinny przygotować się na ewentualną potrzebę dokonania rewizji traktatów,
- AM. mając na uwadze, że art. 48 Traktatu o Unii Europejskiej przyznaje Parlamentowi Europejskiemu uprawnienia do przedkładania propozycji zmiany traktatów,
- AN. mając na uwadze, że aby zrealizować cele Unii w tej dziedzinie, należy ustanowić i wdrażać kompleksowe akty prawa wtórnego; mając na uwadze, że wzmocnienie zarządzania gospodarczego dla Unii oparte na postanowieniach TFUE ma istotne znaczenie, że metoda unijna powinna być w pełni wykorzystywana oraz że konieczne jest respektowanie kluczowej roli Parlamentu Europejskiego i Komisji w celu promowania wzajemnego wzmocnienia strategii politycznych,
- AO. mając na uwadze, że wszelkie wnioski ustawodawcze powinny sprzyjać zdecydowanym środkom zachęcającym do prowadzenia zrównoważonej, wzmocniającej wzrost polityki gospodarczej, zapobiegać pokusie nadużyć, być zgodne z innymi instrumentami i przepisami UE, maksymalizować korzyści czerpane z euro jako wspólnej waluty w strefie euro oraz przywracać zaufanie do gospodarek europejskich i euro,

Środa, 20 października 2010 r.

- AP. mając na uwadze, że należy poprawić spójność publicznych inwestycji krótko-, średnio- i długoterminowych oraz że inwestycje te, w szczególności w zakresie infrastruktury, powinny być skutecznie wykorzystywane i przeznaczane z uwzględnieniem celów strategii Europa 2020, w szczególności w zakresie badań naukowych i rozwoju, innowacyjności i edukacji, aby zwiększyć wydajność zasobów i konkurencyjność, poprawić produktywność, stworzyć miejsca pracy i wzmocnić rynek wewnętrzny,
- AQ. mając na uwadze, że w celu promowania wzrostu gospodarczego firmy i przedsiębiorcy muszą uzyskać rzeczywistą możliwość rozwoju i docierania do 500 mln konsumentów w Unii; mając na uwadze, że w związku z tym należy w pełni rozwinąć wewnętrzny rynek usług,
- AR. mając na uwadze, że różne modele konkurencyjności w Unii powinny być dostosowane do priorytetów i potrzeb specyficznych dla poszczególnych krajów przy jednoczesnym uwzględnianiu obowiązków wynikających z TFUE,
- AS. mając na uwadze, że Unię musi charakteryzować wspólne stanowisko w międzynarodowym systemie walutowym, międzynarodowych instytucjach finansowych i forach; mając na uwadze, że w duchu TFUE Rada musi zasięgać opinii Parlamentu Europejskiego przed przyjmowaniem decyzji na mocy art. 138 TFUE i potrzebuje zgody Parlamentu przed ustalaniem wspólnych stanowisk w dziedzinach, do których w ramach działań wewnętrznych ma zastosowanie zwykła procedura legislacyjna,
- AT. mając na uwadze, że cele paktu stabilności i wzrostu muszą być zgodne nie tylko ze strategią Europa 2020, ale również z innymi kompromisami dotyczącymi wydatków na pomoc na rzecz rozwoju, badania i rozwój, środowisko naturalne, edukację i likwidację ubóstwa,
- AU. mając na uwadze, że w celu uniknięcia dalszego pogłębiania istniejących rozbieżności w konkurencyjności w UE i podważania sukcesu nowego silniejszego zarządzania gospodarką, a także celów strategii Europa 2020 w zakresie tworzenia miejsc pracy i trwałego rozwoju, europejska strategia konsolidacji podatkowej powinna w pełni uwzględniać szczególne cechy poszczególnych państw członkowskich i unikać nazbyt uproszczonego podejścia „jedno rozwiązanie jest dobre dla wszystkich”,
- AV. mając na uwadze, że żadne proponowane nowe środki nie powinny mieć niewspółmiernego wpływu na najbardziej narażone państwa członkowskie, szkodząc ich wzrostowi gospodarczemu i staraniom na rzecz spójności,
- AW. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy, który doprowadził do pilnego przyjęcia europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej w maju 2010 r. za pomocą rozporządzenia Rady (UE) nr 407/2010, z wykorzystaniem art. 122 ust. 2 TFUE jako podstawy prawnej, bez konsultacji z Parlamentem,
- AX. mając na uwadze, że stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 5/2010 obejmuje niezbędne modyfikacje dotyczące utworzenia nowej pozycji budżetowej 01 04 01 03 w dziale 1 A na potrzeby gwarancji kredytowych w wysokości do 60 mld euro udostępnianych przez Unię Europejską na mocy art. 122 ust. 2 TFUE oraz odpowiednio nowego art. 8 0 2 po stronie przychodów,
- AY. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie mogą być zmuszone do skorzystania z pakietu ratunkowego, zobowiązując się tym samym do uwzględnienia różnych zawartych w nim środków, które będą dostosowane do sytuacji poszczególnych krajów korzystających z pomocy,
- AZ. mając na uwadze, że w dniu 29 września 2010 r. Komisja przyjęła wnioski ustawodawcze dotyczące zarządzania gospodarczego, które częściowo zaspokajają potrzebę wprowadzenia środków służących poprawie zarządzania gospodarczego, jakie określono w niniejszej rezolucji; mając na uwadze, że Parlament zajmie się tymi wnioskami ustawodawczymi zgodnie z odpowiednimi postanowieniami TFUE; mając na uwadze, że niniejsza rezolucja nie stanowi ograniczenia dla żadnych przyszłych stanowisk Parlamentu w tej sprawie,

Środa, 20 października 2010 r.

1. zwraca się do Komisji, aby jak najszybciej przedstawiła Parlamentowi – po konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami i na podstawie odpowiednich postanowień TFUE – wnioski ustawodawcze w celu poprawy ram zarządzania gospodarczego Unii, w szczególności w strefie euro, zgodnie ze szczegółowymi zaleceniami przedstawionymi w załączniku, o ile zalecenia te nie zostały jeszcze uwzględnione przez Komisję we wnioskach ustawodawczych z dnia 29 września 2010 r. w sprawie zarządzania gospodarczego;
2. stwierdza, że zalecenia przedstawione w załączniku są zgodne z zasadą pomocniczości oraz podstawowymi prawami obywateli Unii Europejskiej;
3. zwraca się do Komisji o rozpoczęcie refleksji nad zmianami instytucjonalnymi, które – poza środkami, które mogą i powinny zostać niezwłocznie wprowadzone w ramach obowiązujących traktatów – mogą okazać się konieczne w celu zapewnienia spójnego i skutecznego zarządzania gospodarką;
4. uważa, że skutki finansowe składanego wniosku muszą być pokryte z odpowiednich środków budżetowych z uwzględnieniem obecnych pozycji deficytowych i środków oszczędnościowych w państwach członkowskich;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz szczegółowych zleceń przedstawionych w załączniku Komisji, Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, przewodniczącemu Eurogrupy oraz parlamentom i rządów państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK

SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI SKŁADANEGO WNIOSKU

Zalecenie 1: Ustanowienie spójnych i przejrzystych ram wielostronnego nadzoru nad rozwojem sytuacji makroekonomicznej w Unii i państwach członkowskich oraz nasilenie nadzoru fiskalnego

Akt ustawodawczy powinien mieć formę rozporządzenia (rozporządzeń) w sprawie wielostronnego nadzoru nad kierunkami polityki gospodarczej i rozwojem sytuacji – w oparciu o art. 121 ust. 6 TFUE – zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie części prewencyjnej paktu stabilności i wzrostu i uzupełniającego go o nowe rozporządzenie mające na celu stworzenie ram opartych na zasadach i przejrzystym nadzorze w przypadku nadmiernych zaburzeń równowagi makroekonomicznej, negatywnych skutków ubocznych i sytuacji w zakresie konkurencyjności:

- zapewnienie corocznej debaty z udziałem Parlamentu Europejskiego, Komisji, Rady i przedstawicieli parlamentów państw członkowskich na temat programów stabilności i konwergencji (SCP) i krajowych programów reform (KPR) oraz na temat oceny zmian krajowych sytuacji gospodarczych w ramach europejskiego okresu oceny,
- określenie zakresu wielostronnego nadzoru w oparciu o określone w TFUE instrumenty i oceny dokonane przez Komisję (art. 121, w szczególności ust. 5 i 6, oraz 148) w celu ujęcia wzrostu i jego wpływu gospodarczego na zatrudnienie w te same ramy prawne, co istniejące instrumenty dążące do zapobiegania nadmiernym zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i nierównoważonej polityce podatkowej oraz dotyczące niestabilności finansowej (tj. uniemożliwiające postawianie baniek finansowych wynikających z nadmiernego napływu środków kredytowych), odnoszące się do problemów związanych z inwestycjami długoterminowymi i trwałym wzrostem, z myślą o realizacji celów strategii Europa 2020 i o innych istotnych elementach; regularne oceny ryzyka systemowego prowadzone przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego powinny stanowić nieodłączną część rocznej procedury nadzoru,
- ustanowienie wzmocnionych ram nadzoru analitycznego (łącznie z tabelą wyników zawierającą określone wartości progowe wczesnego ostrzegania) wyposażonych we właściwe narzędzia metodyczne i o odpowiedniej przejrzystości w celu skutecznego prowadzenia wielostronnego nadzoru w oparciu o zharmonizowane wskaźniki gospodarcze (realne i nominalne), które mogą mieć wpływ na pozycje konkurencyjne i/lub nadmierne zaburzenia równowagi; tymi kluczowymi wskaźnikami mogą być: realne efektywne kursy wymiany, rachunek obrotów bieżących, produktywność (w tym produktywność zasobów i ogólna wydajność produkcyjną), jednostkowe koszty pracy, wzrost akcji kredytowej i zmiany cen aktywów (w tym aktywów finansowych i na rynkach nieruchomości), tempo wzrostu i inwestycji, stopa bezrobocia, wartość aktywów zagranicznych netto, zmiany podstawy opodatkowania, ubóstwo i spójność społeczna oraz wskaźniki zewnętrznych efektów środowiskowych; należy określić progi alarmowe wskaźników zawartych w tabeli wyników, a wszelkim zmianom tych wskaźników musi towarzyszyć jakościowa ocena Komisji,

Środa, 20 października 2010 r.

- wdrożenie gruntownej kontroli poszczególnych krajów, jeżeli okaże się ona konieczna zgodnie z tabelą wyników i zgodnie z odnośną oceną jakościową, o której mowa powyżej; oprócz tej gruntownej kontroli poszczególnych krajów państwa członkowskie są odpowiedzialne za podejmowanie decyzji dotyczących polityki krajowej mającej na celu reagowanie (zapobieganie i korygowanie) na zaburzenia równowagi ekonomicznej, przy czym należy uwzględnić szczególne zalecenia Komisji oraz wymiar unijny tej polityki krajowej, szczególnie w przypadku państw należących do strefy euro; dostosowywanie musi być ukierunkowane zarówno na państwa o nadmiernym deficycie, jak i państwa o nadmiernej nadwyżce, z uwzględnieniem szczególnych warunków występujących w poszczególnych państwach, jak sytuacja demograficzna, poziom zadłużenia prywatnego, tendencje w płacach w zestawieniu z wydajnością pracy, zatrudnienie – zwłaszcza młodzieży – oraz bilans rachunku obrotów bieżących,
- powierzenie Komisji rozwijania odpowiednich narzędzi analitycznych i wiedzę fachową w celu badania podstawowych przyczyn utrzymujących się rozbieżnych tendencji w strefie euro, w tym wpływu wspólnej polityki na tworzące ją zróżnicowane systemy gospodarcze,
- ustanowienie wspólnych zasad bardziej skutecznego korzystania z ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej połączonych z wytycznymi w sprawie zatrudnienia, jako podstawowego narzędzia do wyznaczania wytycznych gospodarczych, nadzoru i zaleceń dotyczących poszczególnych państw członkowskich, z uwzględnieniem strategii Europa 2020, przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę zbieżności i rozbieżności między państwami członkowskimi oraz ich krajowych atutów konkurencyjnych, w tym sytuacji demograficznej, w celu wzmocnienia odporności gospodarki na wstrząsy zewnętrzne oraz na ewentualny wpływ decyzji państw członkowskich na inne państwa członkowskie, szczególnie w strefie euro,
- wprowadzenie mechanizmu na poziomie krajowym służącego do oceny realizacji priorytetów strategii „Europa 2020” i realizacji odpowiednich celów zawartych w krajowym programie reform, aby wspierać roczną ocenę dokonywaną przez instytucje UE,
- ustanowienie procedur umożliwiających Komisji wydawanie wczesnych ostrzeżeń i udzielanie bezpośrednio państwom członkowskim porad politycznych na wczesnym etapie, w przypadkach występowania trwałych i powiększających się zaburzeń równowagi makroekonomicznej przejrzysta i obiektywna procedura powinna umożliwić zaklasyfikowanie państwa członkowskiego jako znajdującego się w „sytuacji nadmiernego zaburzenia równowagi”, co pociągnie za sobą ściślejszy nadzór,
- ustanowienie „europejskiego okresu oceny” w celu porównania i oceny projektów budżetów państw członkowskich (głównych elementów i założeń), po dyskusji przeprowadzonej przez parlamenty państw członkowskich, w celu lepszej oceny wdrażania i przyszłego wykonywania SCP i KPR; należy przestrzegać europejskich i krajowych przepisów i procedur budżetowych; państwa członkowskie przedkładają Komisji swoje SCP i KPR w kwietniu, po odpowiednich konsultacjach z parlamentami państw członkowskich oraz z uwzględnieniem przepisów i wniosków na szczeblu UE; Parlament Europejski może ze swej strony ustanowić systematyczny sposób wspierania debaty publicznej i zwiększania świadomości, widoczności i odpowiedzialności w odniesieniu do omawianych procedur, określając też sposób wdrażania uzgodnionych zasad przez instytucje UE,
- ustanowienie „europejskiego okresu oceny”, aby zająć się potencjalnymi skutkami ubocznymi krajowej polityki fiskalnej, jak również wcześnie identyfikować nadmierny deficyt budżetowego i gwarantować spójność między działaniami na szczeblu UE i na szczeblu krajowym zgodnie ze zintegrowanymi wytycznymi, a także realizację celów ilościowych i jakościowych, takich jak wzrost i zatrudnienie, co umożliwiłoby rzeczywisty i terminowy wkład wszystkich zainteresowanych stron, w tym parlamentów państw członkowskich i Parlamentu Europejskiego, a także konsultacje z partnerami społecznymi,
- czuwanie nad tym, aby dyskusje na temat rocznych zaleceń dotyczących działań, jakie powinny zostać przeprowadzone, odbywały się w Parlamencie przed przeprowadzeniem debat w Radzie Europejskiej.
- dopilnowanie, aby podstawowe założenia i wskaźniki stosowane w bazowych prognozach wykorzystywanych do przygotowywania krajowych SCP i KPR były pozyskiwane w sposób solidny i konsekwentny, szczególnie w strefie euro, przyjęcie metody trójkątnej, obejmującej scenariusz negatywny, scenariusz odniesienia i scenariusz korzystnych uwarunkowań makroekonomicznych, z uwzględnieniem niepewnej międzynarodowej sytuacji gospodarczej; metody obliczania głównych zbiorczych danych budżetowych powinny być nadal harmonizowane w celu ułatwienia porównywania państw członkowskich,
- wprowadzenie w SCP i KPR większego zaangażowania na rzecz przestrzegania średniookresowego celu budżetowego, który uwzględnia obecny poziom zadłużenia oraz ukryte zobowiązania państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do starzejącego się społeczeństwa,
- wprowadzenie silniejszego związku między SCP i KPR a rocznymi i wieloletnimi krajowymi ramami budżetowymi przy jednoczesnym przestrzeganiu krajowych przepisów i procedur,
- wprowadzenie skuteczniejszej oceny SCP z punktu widzenia ich wzajemnych powiązań z celami innych państw członkowskich, a także celami na poziomie Unii przed przyjęciem strategii przewidzianych w SCP na poziomie krajowym,

Środa, 20 października 2010 r.

- wprowadzenie silnego zaangażowania parlamentów państw członkowskich oraz konsultacji z partnerami społecznymi przed formalnym zaprezentowaniem SCP i KPR na poziomie UE w uzgodnionym terminie, na przykład poprzez coroczną debatę toczoną między parlamentami państw członkowskich i Parlamentem Europejskim na temat zintegrowanych wytycznych i ich poszczególnych założeń budżetowych,
- wprowadzenie bardziej systematycznego porównywania ex post planowanego kursu polityki budżetowej, a także polityki wzrostu oraz tworzenia miejsc pracy, tak jak określiły to państwa członkowskie w swoich SCP i KPR zgodnie z faktycznymi wynikami, przy jednoczesnej próbie wyjaśnienia znacznych rozbieżności pomiędzy liczbami planowanymi a realizowanymi i reagowaniu na nie,
- zadbanie, aby roczne zalecenia polityczne oraz ostrzeżenia Komisji dotyczące wypełniania przez państwa członkowskie celów strategii Europa 2020 były brane pod uwagę oraz aby tworzone sankcje i zachęty w celu zapewnienia wypełniania przez państwa członkowskie tych celów,
- zapewnienie większej odpowiedzialności i przejrzystości wobec Parlamentu w odniesieniu do dokonanej na szczeblu UE oceny SCP i KPR w celu zwiększenia świadomości społecznej i wywierania większej presji na własne środowisko,
- ustanowienie pod egidą Komisji niezależnego, systematycznego i sprawdzonego procesu oceniania SCP i KPR w celu uzyskania bardziej przejrzystego podejścia i bardziej niezależnej oceny,
- wprowadzenie szczególnych procedur i wymogu, aby przed podjęciem decyzji w zakresie polityki gospodarczej państwa członkowskie, w szczególności należące do strefy euro, informowały siebie nawzajem oraz Komisję o oczekiwanych znacznych efektach ubocznych, które mogą zagrażać sprawnemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW),
- ustanowienie wymogu, aby państwa członkowskie przekazywały Komisji dodatkowe informacje, jeżeli pojawią się istotne obawy, że prowadzona polityka może zakłócić wzrost w całej Unii lub właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego bądź UGW lub stanowić zagrożenie dla celów określonych na szczeblu Unii, a mianowicie w ramach strategii Europa 2020,
- uwzględnienie oceny Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego w ramach wielostronnego nadzoru, w szczególności w zakresie stabilności finansowej, testów warunków skrajnych, potencjalnych zewnętrznych i wewnętrznych skutków ubocznych oraz nagromadzenia nadmiernego zadłużenia prywatnego,
- ustanowienie solidnych i przejrzystych ram nadzoru gospodarczego obejmujących dwa filary – politykę gospodarczą i politykę zatrudnienia – na podstawie art. 121 i 148 TFUE. W filarze polityki zatrudnienia jako elemencie zmienionej i udoskonalonej europejskiej strategii zatrudnienia ramy takie powinny pozwalać na ocenę stosowności polityki zatrudnienia w świetle jej wytycznych, by umożliwić sformułowanie autentycznych wskazówek z uwzględnieniem wymiaru europejskiego i efektów ubocznych, a następnie wykorzystanie ich w tworzeniu polityki krajowej. Ponadto należy opracować na czas zalecenia zapobiegawcze wychodzące naprzeciw głównym słabościom i wyzwaniom, przed jakimi stoi polityka zatrudnienia i rynki pracy państw członkowskich,
- wzmocnienie roli Komitetu ds. zatrudnienia, o którym mowa w art. 150 TFUE, zwłaszcza w kwestiach dotyczących pracy transgranicznej, oraz wzmocnienie roli Komitetu ds. ochrony socjalnej o którym mowa w art. 160 TFUE,
- zadbanie, aby – przy dokonywaniu wszelkich ocen budżetowych – wyraźnie uwzględniane były reformy strukturalne przeprowadzane w państwach członkowskich, w szczególności reformy systemu emerytalnego, opieki zdrowotnej i ochrony socjalnej mające wychodzić naprzeciw zmianom demograficznym, a także reformy dotyczące pomocy, kształcenia i badań naukowych, przy czym należy przywiązywać taką samą wagę do zrównoważenia systemu i do dostatecznego zakresu środków; należy również ocenić wpływ tych reform na zatrudnienie i sytuację społeczną, zwłaszcza na grupy społeczne podatne na zagrożenia, tak aby żaden przepis nie mógł zostać wprowadzony bez poprzedniej oceny jego skutków dla zatrudnienia i ochrony socjalnej w państwach członkowskich,
- uruchomienie horyzontalnej klauzuli socjalnej z traktatu lizbońskiego z uwzględnieniem praw i celów socjalnych przy określaniu nowych strategii politycznych UE,
- zadbanie o to, by Parlament Europejski w stosowny sposób został zaangażowany w cykl nadzoru polityki gospodarczej i polityki zatrudnienia oraz w ocenę społecznego wpływu tych dziedzin polityki; w tym kontekście harmonogram i proces przyjmowania zintegrowanych wytycznych, zwłaszcza wytycznych polityki zatrudnienia, powinien dawać Parlamentowi Europejskiemu czas niezbędny do wypełnienia jego roli doradczej zgodnie z art. 148 ust. 2 TFUE,

Środa, 20 października 2010 r.

- wprowadzenie solidnych i przejrzystych ram nadzoru i oceny wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia, określonych na podstawie najważniejszych celów UE, które należy uzupełnić odpowiednimi celami cząstkowymi, wskaźnikami i tabelami wyników, przy uwzględnieniu specyfiki wynikającej dla poszczególnych państw członkowskich ze różnicowania sytuacji wyjściowej w każdym z nich.
- zwrócenie się do jednostek Rady EPSCO i ECOFIN oraz ich odnośnych grup roboczych o zacieśnienie współpracy, szczególnie poprzez organizowanie dwa razy w roku wspólnych posiedzeń, celem zapewnienia rzeczowego powiązania odpowiednich dziedzin polityki.

Zalecenie 2: Wzmocnienie zasad paktu stabilności i wzrostu

Akt ustawodawczy, który ma zostać przyjęty (na podstawie między innymi art. 126 TFUE) powinien zmierzać w szczególności do wzmocnienia środków zapobiegawczych paktu stabilności i wzrostu oraz obejmować kary i zachęty bardziej sensowne z punktu widzenia gospodarczego i politycznego, biorąc jednocześnie pod uwagę strukturę deficytu i zadłużenia krajowego (w tym ukryte zobowiązania), „cykl koniunkturalny”, w celu unikania procyklicznej polityki budżetowej, a także charakter dochodów i wydatków publicznych niezbędnych do przeprowadzenia reform strukturalnych służących zwiększeniu wzrostu gospodarczego; wszystkie państwa członkowskie powinny dążyć do osiągnięcia postępu, jednak państwa o większych niedoborach powinny ogólnie przyczynić się bardziej do osiągania celów dotyczących salda zadłużenia i deficytu; Przy ocenie zaburzeń równowagi rachunku obrotów bieżących należy też brać pod uwagę zmiany demograficzne:

- włączenie lepszych kryteriów „zadłużenia” („aspekt zrównoważenia”) w poszczególne etapy procedury nadmiernego deficytu oraz określenie procedury nadzorowania nadmiernego zadłużenia na podstawie poziomu zadłużenia brutto; procedura nadzorowania nadmiernego zadłużenia wymagałaby szczegółowych regularnych sprawozdań dotyczących dynamiki zadłużenia i deficytu, ich wzajemnych powiązań i ewolucji, przy jednoczesnym uwzględnianiu sytuacji poszczególnych krajów i przy umożliwieniu stosowania różnych harmonogramów przez poszczególne państwa członkowskie w celu powrotu do wartości docelowych określonych w pakcie stabilności i wzrostu; Komisja powinna konsultować się z europejskimi i odpowiednimi krajowymi partnerami społecznymi w ramach procedury nadzorowania nadmiernego zadłużenia,
- uwzględnienie w większym stopniu poziomu zadłużenia, profilu zadłużenia (w tym terminu zapadalności) i dynamiki zadłużenia (na podstawie oceny stabilności finansów publicznych) w tempie zbliżania się do określonego dla danego państwa członkowskiego średniookresowego celu budżetowego, który zostanie ujęty w SCP,
- ustanowienie w ramach procedury nadzorowania nadmiernego zadłużenia wyraźnych zharmonizowanych ram pomiaru i monitorowania dynamiki zadłużenia, w tym ukrytych i warunkowych zobowiązań, takich jak publiczne zobowiązania emerytalne i gwarancje publiczne (dotyczące m.in. kapitału, odsetek czy przepływu dochodów) w inwestycjach partnerstw publiczno prywatnych, oraz kosztu takich inwestycji dla krajowych budżetów na przestrzeni lat,
- stworzenie zróżnicowanych w zależności od poszczególnych krajów ram czasowych procesu konsolidacji podatkowej, co nastąpi nie później niż w 2015 r., w związku z dostosowywaniem wszystkich poziomów deficytu publicznego do wymogów określonych w pakcie stabilności i wzrostu,
- ustanowienie mechanizmu monitorowania obejmującego możliwe ostrzeżenia i dodatkowe kary i zachęty dla państw członkowskich, które nie osiągnęły swojego, średniookresowego celu budżetowego, lub nie zbliżają się doń w uzgodnionym tempie, jak również możliwe bodźce gospodarcze dla krajów, które osiągnęły swój średniookresowy cel budżetowy szybciej niż oczekiwano,
- ustanowienie minimalnych zasad i wytycznych dotyczących krajowych procedur budżetowych (tj. rocznych i wieloletnich ram finansowych) w celu wywiązania się z obowiązku określonego w art. 3 protokołu (nr 12) w sprawie procedury nadmiernego deficytu; wspomniane krajowe ramy powinny zawierać wystarczające informacje zarówno na temat wydatków, jak i dochodów planowanych działań budżetowych, aby umożliwić rozsądną dyskusję i kontrolę planów budżetowych zarówno na poziomie krajowym, jak i na poziomie UE; ponadto konieczne jest prowadzenie dalszych prac nad porównywalnością budżetów krajowych w odniesieniu do ich kategorii wydatków i dochodów oraz odzwierciedlanych tam priorytetów politycznych,
- zachęcanie do wprowadzenia na szczeblu krajowym mechanizmów wczesnego ostrzegania w zakresie kontroli budżetowej,
- ustalenie z góry określonych i działających zapobiegawczo środków strefie euro, które zostaną określone zgodnie z jednoznacznymi kompetencjami Komisji, zarówno w przypadku zapobiegawczego, jak i korekcyjnego narzędzia paktu stabilności i wzrostu, aby ułatwić podejmowanie kroków w zakresie wczesnego ostrzegania i stopniowe ich stosowanie,
- egzekwowanie i wdrażanie takich sankcji i zachęt w odniesieniu do państw członkowskich strefy euro, z uwzględnieniem bardzo bliskich wzajemnych powiązań z gospodarkami spoza strefy euro, zwłaszcza tymi, których przystąpienie do strefy euro jest oczekiwane, w ramach nowych wielostronnych ram kontrolnych oraz wzmocnionych instrumentów paktu stabilności i wzrostu, w szczególności z silniejszym naciskiem na średniookresowy cel budżetowy,

Środa, 20 października 2010 r.

- dokonanie niezbędnych zmian w wewnętrznej procedurze decyzyjnej Komisji, z należyтым uwzględnieniem obecnych zasad zapisanych w TFUE, w celu zagwarantowania skutecznego i szybkiego wdrożenia mechanizmów sankcji zgodnie z jej jednoznacznymi, w szczególności w odniesieniu do państw członkowskich strefy euro,
- zadbanie, aby decyzja dotycząca przestrzegania przez państwa członkowskie postanowień paktu stabilności i wzrostu była podejmowana przez Komisję bardziej niezależnie od Rady, w celu zapewnienia pełnej zgodności z zasadami paktu stabilności i wzrostu.

Zalecenie 3: Poprawa zarządzania gospodarczego w strefie euro przez Eurogrupę oraz całą Unię Europejską

Uznając znaczenie faktu, że wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej uczestniczą w osiągnięciu spójności gospodarczej, uznając jednak również, że kraje strefy euro są w innej sytuacji niż pozostałe państwa członkowskie, gdyż nie dysponują mechanizmem kursów walutowych, jeżeli muszą dostosować względne ceny, i że wspólnie ponoszą odpowiedzialność za funkcjonowanie europejskiej unii walutowej jako całości, nowe zasady oparte na pozostałych zaleceniach określonych w niniejszej rezolucji oraz w art. 136 TFUE i w dotyczącym go protokole (nr 14) w sprawie Eurogrupy mają na celu:

- ustanowienie specjalnych ram dla strefy euro służących dokładniejszemu monitorowaniu przede wszystkim nadmiernych makroekonomicznych rozbieżności, wzrostu gospodarczego, poziomu bezrobocia, konkurencyjności cenowej, realnych kursów walutowych, wzrostu akcji kredytowej oraz bieżących zmian rachunku zainteresowanych państw członkowskich,
- ustanowienie regularnych ram mających na celu zwiększenie koordynacji między wszystkimi państwami członkowskimi UE z myślą o monitorowaniu i wspieraniu spójności gospodarczej oraz prowadzeniu dyskusji nad potencjalnymi zaburzeniami równowagi makroekonomicznej w Unii,
- zwiększenie znaczenia rocznych sprawozdań dotyczących nadzoru w strefie euro opartych na kwartalnych sprawozdaniach tematycznych dla wielu krajów ze skupieniem z jednej strony na potencjalnych skutkach ubocznych wywołanych zmianami w światowej gospodarce oraz polityką i okolicznościami mającymi szczególny wpływ na niektóre państwa członkowskie strefy euro, a z drugiej strony na wpływie, jaki decyzje gospodarcze podejmowane przez Eurogrupę mogą wywierać na kraje i regiony poza strefą euro, należy zwrócić szczególną uwagę na wskazanie strategii politycznych wywołujących pozytywne skutki uboczne, w szczególności w okresie pogorszenia koniunktury gospodarczej, a tym samym wspierają zrównoważony wzrost w całej strefie euro,
- wzmocnienie składu sekretariatu przewodniczącego Eurogrupy,
- zaproponowanie, aby komisarz odpowiedzialny za sprawy gospodarcze i monetarne był również wiceprzewodniczącym Komisji i aby powierzono mu zadanie polegające na zapewnieniu spójności aktywności gospodarczej UE, łącznie z nadzorowaniem, w jaki sposób Komisja wypełnia swoje obowiązki gospodarcze, podatkowe i dotyczące rynku finansowego, i z koordynowaniem innych aspektów działalności gospodarczej Unii;
- zwiększenie przejrzystości i odpowiedzialności w podejmowaniu decyzji przez Eurogrupę poprzez nawiązanie regularnego dialogu z przewodniczącym Eurogrupy w ramach przedmiotowo właściwej komisji w Parlamencie, a także poprzez szybkie publikowanie na stronie internetowej Eurogrupy podejmowanych przez nią decyzji; zadbanie, aby państwa członkowskie nienależące do strefy euro, a co najmniej państwa objęte obowiązkiem przyjęcia wspólnej waluty, miały dostęp do debaty w ramach Eurogrupy.

Zalecenie 4: Ustanowienie solidnego i wiarygodnego mechanizmu zapobiegania nadmiernemu zadłużeniu i rozstrzygnięcia problemów dla strefy euro

Przed jakimkolwiek aktem ustawodawczym (w oparciu o art. 122, 125, 329 (wzmocniona współpraca) i 352 TFUE lub na podstawie dowolnej odpowiedniej podstawy prawnej) należy przygotować ocenę wpływu i studium wykonalności, które nie powinny trwać dłużej niż rok, mające na celu:

- ustanowienie stałego mechanizmu lub organu (Europejskiego Funduszu Walutowego) – po należytej analizie jego zalet i wad, trwającej nie dłużej niż rok – nadzorującego ewolucję zadłużenia publicznego i uzupełniającego pakt stabilności i wzrostu jako ostateczny mechanizm na wypadek sytuacji, w których rząd nie ma już możliwości finansowania rynkowego i/lub dane państwo członkowskie jest narażone na problemy związane z bilansem płatniczym; ten mechanizm lub organ musi opierać się na istniejących mechanizmach (Europejski Instrument Stabilności Finansowej, europejski mechanizm stabilizacji finansowej oraz europejski instrument wspierający w zakresie bilansu płatniczego) i obejmować jasne zasady, m.in. dotyczące następujących aspektów:
 - a) kryteria członkostwa, takie jak spełnienie minimalnych wymogów dotyczących krajowych przepisów/ instytucji budżetowych,

Środa, 20 października 2010 r.

- b) procedury podejmowania decyzji i finansowanie,
- c) warunki udzielania pożyczek wyjątkowych,
- d) monitorowanie,
- e) zasoby i uprawnienia;

taki mechanizm nie powinien ograniczać uprawnień organów budżetowych do ustalania budżetu UE na właściwym poziomie, zapobiegać pokusie nadużyć i powinien być spójny z zasadami i konsekwencjami w zakresie pomocy państwowej; należy również starannie ocenić, czy państw członkowskich nienależące do strefy euro mogłyby ewentualnie przystąpić do mechanizmu stabilizacji, na podstawie analizy poszczególnych przypadków i po spełnieniu uprzednio określonych kryteriów,

- poinformowanie Parlamentu Europejskiego o spodziewanych skutkach dla wiarygodności kredytowej UE:
 - a) utworzenie mechanizmu stabilizacji finansowej,
 - b) wykorzystanie pełnej linii,
- udzielenie wyczerpujących informacji na temat przepisów dotyczących wdrażania mechanizmu stabilizacji finansowej w odniesieniu do limitów wieloletnich ram finansowych (MFF); mając na uwadze ewentualne dalekosiężne konsekwencje budżetowe – dalsze zastanowienie się nad europejskim mechanizmem stabilizacji finansowej przed przyjęciem rozporządzenia w sprawie WRF,
- zaakceptowanie, że oba organy władzy budżetowej biorą udział w podejmowaniu decyzji dotyczących wpływu tego mechanizmu na budżet UE,
- przyznanie, że wszelkie ewentualne potrzeby budżetowe związane z tym mechanizmem powinny być finansowane za pomocą doraźnego przeglądu WRF w celu zagwarantowania na czas wystarczającego udziału organu władzy budżetowej.

Zalecenie 5: Przegląd instrumentów budżetowych, finansowych i podatkowych UE

Akt ustawodawczy/ studium wykonalności mają zostać przyjęte w terminie 12 miesięcy, a ich celem jest:

- sporządzenie oceny wykonalności (z uwzględnieniem charakteru, ryzyka i korzyści) w celu utworzenia w dalszej perspektywie systemu, w ramach którego państwa członkowskie mogłyby uczestniczyć w emisji wspólnych obligacji europejskich; w ocenie należy zawrzeć poszczególne alternatywy prawne i cele, takie jak długoterminowe finansowanie europejskiej infrastruktury i projektów strategicznych za pomocą obligacji z przeznaczeniem na projekty; należy przeanalizować atuty i słabości wszystkich wariantów, uwzględniając ewentualne pokusy nadużyć dla uczestniczących członków,
- umocnienie i aktualizacja – z myślą o celach strategii Europa 2020 – polityki spójności Unii w ścisłej współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym (EBI) w celu ograniczenia strukturalnych słabości, zlikwidowania różnic w dobrobycie i zwiększenia siły nabywczej i poprawienia konkurencyjności słabszych regionów gospodarczych, m.in. poprzez ułatwianie zaspokajania potrzeb w zakresie finansowania MŚP i ich pomyślnego udziału w rynku wewnętrznym,
- zaznaczenie, że niezależność Europejskiego Banku Centralnego ma istotne znaczenie dla stabilności gospodarki finansowej i wolnorynkowej w Unii Europejskiej,
- wezwanie do utrzymania wyraźnego rozdziału między polityką podatkową i polityką walutową, tak aby niezależność Europejskiego Banku Centralnego nie była zagrożona,
- opracowanie wspólnych zasad budżetowych dotyczących jakości wydatków publicznych (zarówno w odniesieniu do budżetów krajowych, jak i budżetu UE) oraz zbioru wspólnych strategii i politycznych i instrumentów mających na celu wspieranie strategii Europa 2020, przy jednoczesnym zrównoważeniu celów w zakresie dyscypliny budżetowej i umożliwieniu długoterminowego finansowania zrównoważonego zatrudnienia i inwestycji,

Środa, 20 października 2010 r.

- stworzenie wyraźnie określonych ram dla wznowienia wspólnych działań finansowanych, przez fundusze budżetowe UE i ze środków EBI, w celu dalszego stosowania efektu dźwigni w kolejnych wieloletnich ramach finansowych wobec funduszy budżetowych i w celu wykorzystania wiedzy fachowej EBI w zakresie inżynierii finansowej, jego zaangażowania w politykę UE i kluczowej roli odgrywanej przez niego wśród instytucji finansowych sektora publicznego i prywatnego, a także wzmocnienie roli EBI i funduszy spójności, w szczególności w okresie pogorszenia koniunktury gospodarczej,
- ustanowienie grupy wysokiego szczebla ds. polityki podatkowej pod przewodnictwem Komisji, zaopatrzonej w mandat do przygotowania, w ciągu jednego roku, planu działania dotyczącego strategicznego i pragmatycznego podejścia do kwestii polityki podatkowej Unii przy jednoczesnym zwracaniu szczególnej uwagi na zwalczanie oszustw podatkowych i rajów podatkowych, nadanie nowego impulsu kodeksowi postępowania w dziedzinie opodatkowania przedsiębiorstw – przy jednoczesnym poszerzeniu procedur przeciw nieuczciwej konkurencji podatkowej – rozwinięcie automatycznej wymiany informacji, ułatwienie przyjęcia reform podatkowych sprzyjających wzrostowi gospodarstwu oraz analiza nowych instrumentów. ta grupa wysokiego szczebla ds. polityki podatkowej powinna przeanalizować plan działań zewnętrznych UE – w szczególności w kontekście G20 – w sprawach podatkowych,
- ustanowienie działającej pod przewodnictwem Komisji grupy politycznej wysokiego szczebla, upoważnionej do zbadania potencjalnych zmian instytucjonalnych w ramach dotyczących się reform zarządzania gospodarczego, w tym możliwości utworzenia wspólnego skarbu europejskiego (ECT) w celu wyposażenia Unii Europejskiej we własne środki finansowe zgodnie z Traktatem z Lizbony, z myślą o ograniczeniu jej zależności od przekazywania środków krajowych,
- wzmocnienie jednolitego rynku przez wspieranie handlu elektronicznego i transnarodowego, uproszczenie procedur płatności online oraz harmonizacja instrumentów fiskalnych z myślą o wzmocnieniu zaufania konsumentów do gospodarki europejskiej.

Zalecenie 6: Regulacja i nadzorowanie rynku finansowego z wyraźnym aspektem makroekonomicznym

Akt ustawodawczy, który ma zostać przyjęty, powinien mieć na celu:

- zapewnienie zgodności wszelkich inicjatyw ustawodawczych dotyczących usług finansowych z polityką makroekonomiczną, aby zagwarantować niezbędną przejrzystość i stabilność rynkową, a w konsekwencji wzmocnić zaufanie do rynków finansowych i pobudzić rozwój gospodarczy,
- propagowanie metod osiągania spójnej realizacji wymogów kapitałowych II filaru w odpowiedzi na bańki cenowe obejmujące określone składniki aktywów lub na problemy związane z podażą pieniądza,
- regulowanie wzajemnych powiązań między rynkami finansowymi i polityką makroekonomiczną, aby zapewnić stabilności, przejrzystości i odpowiedzialności oraz ograniczyć czynniki zachęcające do podejmowania nadmiernego ryzyka,
- regularna ocena ewolucji cen aktywów oraz wzrostu akcji kredytowej w państwach członkowskich oraz ich wpływu na stabilność finansową i zmiany rachunku bieżącego, a także realne efektywne kursy wymiany w państwach członkowskich,
- przyznanie europejskim organom nadzoru wyłącznych uprawnień w zakresie nadzoru nad dużymi transgranicznymi instytucjami finansowymi,

Zalecenie 7: Poprawa wiarygodności danych statystycznych UE

Akt ustawodawczy, który ma zostać przyjęty, powinien mieć na celu:

- zapewnienie ścisłej realizacji uzgodnionych zobowiązań politycznych w dziedzinie statystyki,
- rozszerzenie uprawnień dochodzeniowych Komisji (Eurostat), w tym takich jak kontrole na miejscu bez wcześniejszego ostrzeżenia oraz dostęp do wszystkich informacji rachunkowych i budżetowych – w tym posiedzenia z udziałem osób lub agencji zaznajomionych z tymi sprawami, takich jak niezależni ekonomiści, organizacje biznesowe i związki zawodowe – służących do oceny stanu finansów publicznych; w stosownych przypadkach środkiem tym powinno towarzyszyć zwiększenie jej zasobów budżetowych i kadrowych,

Środa, 20 października 2010 r.

- wymaganie od państw członkowskich dostarczania Komisji (Eurostat) danych zgodnych z zasadami statystycznymi określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽¹⁾,
- wymaganie od państw członkowskich podania, które dane przekazane Komisji (Eurostat) są poparte raportem niezależnego biegłego rewidenta,
- ustalenie kar finansowych i pozafinansowych za dostarczanie danych statystycznych niezgodnych z zasadami statystycznymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 223/2009,
- dokonanie przeglądu konieczności większej harmonizacji danych odnoszących się do proponowanych w niniejszym załączniku ram zarządzania gospodarczego; w szczególności zapewnienie odpowiedniej jakości ram dla europejskich danych statystycznych niezbędnych do poprawy ram analitycznego nadzoru, w tym tabeli wyników, dla skutecznego wielostronnego nadzoru w ramach zalecenia 1,
- harmonizacja danych na temat finansów publicznych w oparciu o ujednoczone i przyjęte na całym świecie metody rachunkowości,
- zapewnienie spójnego i otwartego ujawniania niektórych zobowiązań pozabilansowych, w szczególności w odniesieniu do przyszłych płatności potrzebnych na wypłatę świadczeń emerytalnych w sektorze publicznym i na realizację długoterminowych umów zawartych z sektorem prywatnym, a dotyczących leasingu lub zapewniania infrastruktury publicznej.

Zalecenie 8: Poprawa zewnętrznej reprezentacji Unii w dziedzinie spraw gospodarczych i walutowych

Akt ustawodawczy (oparty na art. 138 TFUE), który ma zostać przyjęty, powinien mieć na celu:

- dążenie do porozumienia w sprawie reprezentacji strefy euro/ UE w MFW oraz w stosownych przypadkach w innych odpowiednich instytucjach finansowych,
- dokonanie przeglądu ustaleń dotyczących reprezentacji strefy euro/ UE w innych organach międzynarodowych pod kątem stabilności gospodarczej, monetarnej i finansowej,
- w duchu postanowień TFUE włączenie procedury mającej na celu pełne informowanie i zaangażowanie Parlamentu Europejskiego przed przyjęciem decyzji zgodnie z jego art. 138,
- ustanowienie jasnego i ukierunkowanego międzynarodowego planu działania strefy euro/UE, który zagwarantuje równość warunków na poziomie międzynarodowym w unijnym planie działania dotyczącym regulacji i nadzoru w dziedzinie podatków, walki z oszustwami i finansów,
- równocześnie ze środkami, które mogą i powinny zostać podjęte możliwie jak najszybciej w obecnych ramach instytucjonalnych, zainicjować refleksję w celu określenia ograniczeń tych ram i stworzenia możliwości reformy traktatów pozwalającej na wprowadzenie mechanizmów i struktur niezbędnych do osiągnięcia spójnego i skutecznego zarządzania gospodarką, jak również realnej konwergencji makroekonomicznej pomiędzy państwami członkowskimi strefy euro a państwami członkowskimi UE w ogóle.

⁽¹⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

Czwartek, 21 października 2010 r.

Przyszłość europejskiej normalizacji

P7_TA(2010)0384

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przyszłości europejskiej normalizacji (2010/2051(INI))

(2012/C 70 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając przesłuchanie publiczne dotyczące przyszłości normalizacji europejskiej przeprowadzone przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów w dniu 23 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając odpowiedzi na konsultacje publiczne Komisji dotyczące przeglądu europejskiego systemu normalizacji (przeprowadzone w dniach 23 marca - 21 maja 2010 r.),
- uwzględniając ocenę wpływu „pakietu normalizacyjnego” przeprowadzoną na zlecenie dyrekcji generalnej Komisji Europejskiej ds. przedsiębiorstw i przemysłu (9 marca 2010 r.),
- uwzględniając sprawozdanie zespołu ekspertów ds. przeglądu europejskiego systemu normalizacji (EXPRESS) zatytułowane „Normalizacja w służbie konkurencyjnej i innowacyjnej Europy - wizja na rok 2020” (luty 2010 r.),
- uwzględniając sprawozdanie prof. Mario Montiego z dnia 9 maja 2010 r. dla przewodniczącego Komisji zatytułowane „Nowa strategia dla jednolitego rynku”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając badanie dostępu MŚP do normalizacji europejskiej zatytułowane „Umożliwianie małym i średnim przedsiębiorstwom czerpanie większych korzyści z norm oraz zaangażowania w normalizację”, zlecone przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) oraz Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC) (sierpień 2009 r.),
- uwzględniając analizę dostępu do normalizacji przeprowadzoną na zlecenie dyrekcji generalnej Komisji Europejskiej ds. przedsiębiorstw i przemysłu (10 marca 2009 r.),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z 21 grudnia 2009 r. w sprawie funkcjonowania dyrektywy 98/34/WE w latach 2006 - 2008 (COM(2009)0690), a także towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SEC(2009)1704),
- uwzględniając białą księgę z dnia 3 lipca 2009 r. zatytułowaną „Modernizacja normalizacji technologii informacyjno-komunikacyjnych w UE. Droga naprzód.” (COM(2009)0324),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie normalizacji i innowacji z dnia 25 września 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy (COM(2008)0394),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2008 r. zatytułowany „Ku zwiększaniu wkładu normalizacji w innowacje w Europie” (COM(2008)0133),

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie roli europejskiej normalizacji w ramach działań i legislacji europejskiej (COM(2004)0674) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Wyzwania normalizacji europejskiej”,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2004 r. zatytułowany „Włączenie aspektów środowiskowych do normalizacji europejskiej” (COM(2004)0130),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 lipca 2001 r. zatytułowany „Zasady polityki europejskiej dotyczące normalizacji międzynarodowej” (SEC(2001)1296),
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 12 lutego 1999 r. w sprawie sprawozdania Komisji dotyczącego skuteczności i odpowiedzialności w normalizacji europejskiej w ramach nowego podejścia ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 13 maja 1998 r. w sprawie skuteczności i odpowiedzialności w normalizacji europejskiej w ramach nowego podejścia (COM(1998)0291),
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie finansowania normalizacji europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych ⁽³⁾,
 - uwzględniając decyzję Rady 87/95/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informacyjnych i telekomunikacji ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając porozumienie wiedeńskie w sprawie współpracy technicznej pomiędzy ISO i CEN z czerwca 1991 r. oraz porozumienie drezdeńskie w sprawie wymiany danych technicznych pomiędzy CENELEC i IEC z września 1996 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0276/2010) oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii,
- A. mając na uwadze fakt, że europejski system normalizacji stanowi główny element budowy jednolitego rynku, zwłaszcza poprzez zastosowanie norm w kluczowych dziedzinach prawodawstwa w ramach nowego podejścia, zintegrowanych z nowymi ramami prawodawczymi,
- B. mając na uwadze, że aktualne ramy prawne przyczyniły się do pomyślności normalizacji europejskiej pozwalając na opracowywanie norm europejskich potrzebnych wszystkim podmiotom gospodarczym w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, ułatwienia światowego handlu i dostępu do rynku oraz pobudzenia trwałego wzrostu i konkurencyjności,
- C. mając na uwadze, że europejski system normalizacji odgrywa kluczową rolę w zaspokajaniu rosnącego zapotrzebowania w europejskiej polityce i prawodawstwie europejskim na normy będące w stanie zagwarantować bezpieczeństwo produktów, ich dostępność, innowacyjność, interoperacyjność i ochronę środowiska,

⁽¹⁾ Dz.U. C 150 z 28.5.1999, s. 624.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 15.11.2006, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 36 z 7.2.1987, s. 31.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- D. mając na uwadze, że zasada VII „Small Business Act” podkreśla znaczenie wspierania udziału MŚP oraz ochrony ich interesów w procesie normalizacji,
- E. mając na uwadze, że opracowywanie europejskich norm przyczynia się do tworzenia światowych norm,
- F. mając na uwadze, że nowoczesny i elastyczny europejski system normalizacji jest kluczowym elementem ambitnej i zaktualizowanej europejskiej polityki przemysłowej,
- G. mając na uwadze, że normalizacja europejska funkcjonuje w obrębie – oraz w wielu aspektach na rzecz – globalnego systemu i opiera się na szczegółowych strukturach i wyspecjalizowanym szeregu procesów opracowywania norm, wdrażanych przez CEN i CENELEC w oparciu o zasadę delegacji krajowej oraz przez Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) na zasadzie bezpośredniego udziału,
- H. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Montiego w sprawie nowej strategii dla jednolitego rynku stwierdzono, że normalizacja jest kluczowym elementem zarządzania jednolitym rynkiem i podkreślono, iż konieczne jest dokonanie przeglądu procesu opracowywania norm europejskich z zachowaniem korzyści płynących z aktualnego systemu oraz znalezieniem równowagi pomiędzy aspektem europejskim i krajowym,
- I. mając na uwadze, że aby normalizacja europejska odpowiadała potrzebom przedsiębiorstw i konsumentów, a także gwarantowała maksimum potencjalnych korzyści w zakresie wspierania celów publicznych i społecznych, musi być ona przystosowana do wyzwań wynikających z globalizacji, zmian klimatu, pojawiania się nowych potęg gospodarczych oraz rozwoju techniki,
- J. mając na uwadze konieczność opracowania strategicznego podejścia do normalizacji europejskiej oraz poddania przeglądowi obecnego systemu, aby nadal był skuteczny i odpowiadał potrzebom w nadchodzącym dziesięcioleciu, umożliwiając Europie utrzymanie wiodącej pozycji w światowym systemie normalizacji,

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje zamiar dokonania przez Komisję przeglądu europejskiego systemu normalizacji w celu zachowania wielu z jego pozytywnych elementów, poprawy niedociągnięć oraz znalezienia równowagi pomiędzy wymiarem europejskim, krajowym i międzynarodowym; podkreśla, że w proponowanym przeglądzie należy oprzeć się na zaletach istniejącego systemu, które stanowią solidną bazę dla wprowadzania ulepszeń, a także unikać wszelkich radykalnych zmian, które mogą podważyć podstawowe wartości systemu;
2. wzywa Komisję, aby przyjęła i niezwłocznie przedłożyła wniosek w sprawie nowoczesnej i zintegrowanej polityki normalizacyjnej, obejmujący przegląd dyrektywy 98/34/WE ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, decyzji 87/95/EWG w sprawie normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych i telekomunikacji oraz decyzji 1673/2006/WE w sprawie finansowania normalizacji europejskiej, zgodnie z programem prac Komisji na 2010 r.;
3. podkreśla, że przegląd europejskiego modelu normalizacji musi przyczynić się do zwiększenia europejskiej innowacyjności i trwałego rozwoju, zwiększyć konkurencyjność Unii, umocnić jej pozycję w handlu międzynarodowym i sprzyjać dobrobytowi jej obywateli;
4. wyraża uznanie dla sprawozdania zespołu ekspertów ds. przeglądu europejskiego systemu normalizacyjnego (EXPRESS); wzywa europejskie i krajowe organizacje normalizacyjne, państwa członkowskie oraz Komisję do realizacji zawartych w nim zaleceń strategicznych w celu stworzenia europejskiego systemu normalizacji, który będzie odpowiadał potrzebom społecznym i gospodarczym oraz utrzyma czołową pozycję w światowym systemie normalizacji;
5. zwraca się do Komisji, by wysuniętej przez nią propozycji dokonania przeglądu aktualnych ram prawnych dotyczących normalizacji europejskiej towarzyszył dokument strategiczny określający szerokie ramy działania na szczeblu europejskim i krajowym, a także zawierający konkretne propozycje ulepszeń, które nie mogą być wprowadzone w drodze przeglądu przepisów prawnych; podkreśla, że taki dokument strategiczny nie powinien ograniczać się do zaleceń zawartych w sprawozdaniu EXPRESS;

Czwartek, 21 października 2010 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje białą księgę Komisji pt. „Modernizacja normalizacji technologii informacyjno-komunikacyjnych w UE. Droga naprzód”; wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do wprowadzenia w życie kluczowych zaleceń zawartych w białej księdze, aby zapewnić opracowanie, w ramach europejskich i międzynarodowych systemów normalizacji, odpowiednich ogólnosięwiatowych norm TIK w celu ich wdrażania i stosowania w strategiach politycznych UE oraz w procedurach udzielania zamówień publicznych;
7. popiera wyrażony przez Komisję zamiar włączenia do ram prawnych normalizacji europejskiej zasad porozumienia Światowej Organizacji Handlu w sprawie technicznych ograniczeń handlu (przejrzystość, otwartość, bezstronność, porozumienie, skuteczność, zasadność i spójność) w celu umocnienia ich zastosowania w europejskim systemie normalizacji; uważa, że połączenie tych zasad nie powinno zwiększyć liczby uznanych europejskich organizacji normalizacyjnych (EON) poza trzema już istniejącymi, tj. CEN, CENELEC i ETSI;
8. uważa, że powyższe zasady mogłyby zostać uzupełnione dodatkowymi atrybutami, takimi jak utrzymanie, dostępność, jakość, neutralność i odpowiedzialność; jest zdania, że wszystkie te zasady wymagają uszczegółowienia i zdefiniowania oraz że należy wprowadzić specyficzny system monitorowania w celu zapewnienia ich wdrożenia na szczeblu krajowym i europejskim podczas opracowywania norm mających wesprzeć strategię polityczną i prawodawstwo UE;
9. podkreśla jednak, że zasady te same w sobie nie wystarczą, aby zagwarantować, że wszystkie zainteresowane podmioty – a szczególnie te reprezentujące interesy w dziedzinie zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony konsumenta i środowiska – będą właściwie reprezentowane w procesie stanowienia norm w ramach europejskiego systemu normalizacji; jest w związku z tym zdania, że bardzo ważnym elementem jest dodanie zasady „wyważonej reprezentacji” przy założeniu, że wszędzie tam, gdzie w grę wchodzi interes publiczny, podstawowe znaczenie będzie miało wyważone uwzględnienie stanowisk wszystkich zainteresowanych stron, zwłaszcza jeżeli chodzi o opracowywanie norm mających na celu wspieranie prawodawstwa i strategii politycznych UE, uznając jednocześnie potrzebę zaangażowania najwybitniejszych specjalistów technicznych w dany projekt normalizacji;
10. podkreśla, że MŚP, pomimo iż stanowią ważną składową rynku europejskiego, nie zostały odpowiednio włączone w system normalizacji i nie mogą w związku z tym w pełni skorzystać z zalet normalizacji; uważa, że istotne jest zwiększenie ich reprezentacji i udziału w systemie, a w szczególności w komitetach technicznych na szczeblu krajowym; zwraca się do Komisji Europejskiej o określenie – poprzez ocenę skutków w kontekście zmiany europejskiego systemu normalizacji – najlepszego sposobu osiągnięcia tego celu i o oszacowanie niezbędnych środków na wsparcie MŚP;
11. zwraca uwagę, że choć normy przyczyniły się do znacznej poprawy jakości i bezpieczeństwa towarów, to ich dostępność w dziedzinie usług nie jest w żaden sposób proporcjonalna do znaczenia i potencjału gospodarczego tego sektora; zwraca szczególnie uwagę, że liczba norm krajowych dotyczących usług opracowanych w Europie w ostatnich latach znacznie przekracza odpowiadającą im liczbę norm europejskich opracowanych dla tego sektora;
12. uznaje, że normy dotyczące usług mają niejednokrotnie specyficzny charakter wynikający z uwarunkowań krajowych oraz że ich opracowywanie jest powiązane z potrzebami rynku, a także interesem konsumentów i interesem publicznym; podkreśla, że opracowywanie europejskich norm w zakresie usług oraz sporządzanie własnych kart jakości lub stosowanie znaków jakości na poziomie UE przyjętych przez zrzeszenia zawodowe, jak przewiduje dyrektywa 2006/123/WE dotycząca usług na rynku wewnętrznym, powinna przynieść dalszą harmonizację sektora usług, przyczynić się do większej przejrzystości, podwyższenia jakości i konkurencyjności usług europejskich oraz wspierać konkurencyjność, innowacje oraz zniesienie przeszkód w handlu i ochronę konsumenta;
13. dlatego też popiera wyrażony przez Komisję zamiar włączenia norm dotyczących usług do ram prawnych dotyczących normalizacji europejskiej, jako że zagwarantuje to nie tylko możliwość zidentyfikowania wszystkich norm krajowych dotyczących usług mogących potencjalnie stanowić techniczną przeszkodę dla handlu na wspólnym rynku, ale stanowić będzie również właściwą podstawę prawną, w oparciu o którą Komisja będzie mogła zwracać się do europejskich organizacji normalizacyjnych (EON) o opracowanie norm dla wyraźnie określonych i poddanych dokładnej ocenie obszarów sektora usług; proponuje, aby Komisja skłoniła usługodawców do opracowania norm w ramach EON w celu uniknięcia, w miarę możliwości, fragmentaryzacji między różnymi normami krajowymi, przy jednoczesnym zapewnieniu, że normy dotyczące usług są powiązane z potrzebami rynku, a także z interesem konsumentów i interesem publicznym; popiera działania podejmowane w celu zapewnienia jakości świadczenia usług, takie jak opracowanie kart i znaków jakości przez zrzeszenia zawodowe, a także zachęca wszystkie zainteresowane podmioty do udziału w europejskim procesie normalizacji;

Czwartek, 21 października 2010 r.

Wzmocnienie europejskiego systemu normalizacji

(a) Uwagi ogólne

14. potwierdza, że normalizacja europejska wspierająca prawodawstwo „nowego podejścia” okazała się skutecznym i podstawowym narzędziem tworzenia wspólnego rynku; zwraca uwagę, że w ostatnich latach znacznie wrosła liczba mandatów normalizacyjnych wspierających prawodawstwo w dziedzinach wykraczających poza zakres „nowego podejścia”, co dowodzi, że model ten przyjęto w bardzo dużej liczbie strategii politycznych UE; jest przekonany, że pożądane jest rozszerzenie stosowania norm na inne dziedziny prawodawstwa unijnego oraz strategie polityczne wykraczające poza wspólny rynek, z uwzględnieniem specyficznego charakteru tych dziedzin oraz zgodnie z zasadami lepszego stanowienia prawa;

15. twierdzi, że sprawą podstawowej wagi jest wytyczenie wyraźnej granicy pomiędzy prawodawstwem a normalizacją w celu uniknięcia niewłaściwej interpretacji jeżeli chodzi o założenia prawa oraz pożądany poziom ochrony; podkreśla, że prawodawca europejski musi zachować wysoki poziom ostrożności i precyzji w procesie definiowania podstawowych wymogów w przepisach prawnych, natomiast Komisja zobowiązana jest wyraźnie i precyzyjnie definiować cele działań normalizacyjnych w mandatach; podkreśla, że rola organów normalizacyjnych powinna ograniczać się do zdefiniowania technicznych środków realizacji celów określonych przez prawodawcę oraz do zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony;

16. ponownie podkreśla, że istotne jest, by europejskie normy zostały opracowane w rozsądnym czasie, w szczególności w tych dziedzinach, w których normy te są potrzebne jak najszybciej, aby spełnić wymogi polityki publicznej i szybko zmieniających się warunków rynkowych; zachęca zatem europejskie i krajowe organy normalizacyjne, by kontynuowały zwiększanie swojej skuteczności i wydajności, pamiętając, że przyspieszenie procesu normalizacji nie musi odbywać się kosztem zasad otwartości, przejrzystości i porozumienia między wszystkimi zainteresowanymi stronami;

17. docenia wagę uproszczenia procedury tworzenia norm; zachęca Komisję, by we współpracy z zainteresowanymi podmiotami znalazła nowe sposoby zoptymalizowania faktycznego przyjęcia norm europejskich;

18. uważa, że proces normalizacji zostanie w pewnym stopniu przyśpieszony dzięki lepiej przeprowadzonym konsultacjom między Komisją a europejskimi organizacjami normalizacyjnymi poprzedzającym udzielenie upoważnienia, co umożliwi tym organizacjom szybsze wystosowywanie odpowiedzi, najlepiej w ciągu dwóch miesięcy, dotyczącej możliwości realizacji przez nie projektu normalizacyjnego;

19. odnotowuje znaczenie dyrektywy Komisji nr 98/34/WE jako forum debaty między Komisją Europejską i państwami członkowskimi na tematy związane z normami i przepisami technicznymi; uważa, że przedstawiciele Parlamentu Europejskiego powinni być zapraszani na posiedzenia tego komitetu (lub organu, który go zastąpi), które, przy zachowaniu możliwości udziału obserwatorów z europejskich i krajowych organów normalizacyjnych, powinny być również otwarte, w odpowiednich przypadkach, dla obserwatorów z zainteresowanych organizacji na szczeblu europejskim, zwłaszcza podczas debat nad udzieleniem upoważnień normalizacyjnych;

20. nalega na Komisję, aby opracowała i wdrożyła, we współpracy z EON, ulepszony i spójny system koordynacji polityki i działań normalizacyjnych, który powinien obejmować wszystkie aspekty procesu normalizacji, począwszy od przygotowania i udzielenia mandatów, poprzez nadzorowanie pracy komitetu technicznego, zagwarantowanie, że opracowane normy są spójne z polityką UE i spełniają podstawowe wymogi odnośnego prawodawstwa, do formalnego przyjęcia, ogłoszenia oraz zastosowania norm; podkreśla rolę, jaką odpowiednie kategorie zainteresowanych podmiotów mogą odgrywać jako grupa doradcza wspierająca Komisję przy opracowywaniu ujednoczonej europejskiej platformy normalizacyjnej;

21. apeluje do państw członkowskich o wdrożenie skoordynowanej polityki dotyczącej normalizacji oraz o przyjęcie spójnego podejścia w odniesieniu do zastosowania norm przy wsparciu legislacyjnym; wzywa Komisję Europejską do dopilnowania, aby realizacja celów politycznych UE nie została zagrożona nieskoordynowanymi posunięciami normalizacyjnymi, konkurującymi ze sobą lub zbędnymi normami lub nadmierną liczbą programów certyfikacyjnych;

Czwartek, 21 października 2010 r.

22. wzywa Komisję do poddania przeglądowi i zracjonalizowania procesu udzielania upoważnień normalizacyjnych EON, tak aby uwzględnić etap konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami oraz dokładną analizę uzasadniającą potrzebę wprowadzenia nowych działań normalizacyjnych, by zagwarantować słuszność opracowywania danych norm i uniknąć dublowania i mnożenia niespójnych norm i specyfikacji;
23. wzywa również Komisję do przedstawienia planu działań mającego na celu skuteczniejsze i wydajniejsze tworzenie norm, lepszy dostęp do normalizacji, zwłaszcza dla MŚP, wzmocnienie roli UE w tworzeniu norm na szczeblu międzynarodowym i stabilniejszy system finansowania rozwoju norm w bardziej zintegrowanym unijnym systemie normalizacyjnym;
24. podkreśla ważną rolę konsultantów nowego podejścia w procesie weryfikacji, czy zharmonizowane normy są zgodne z odpowiadającym im unijnym prawodawstwem; zwraca uwagę na fakt, że tacy konsultanci są aktualnie wybierani przez europejskie organizacje normalizacyjne i działają w ich ramach, co nakłada na te organizacje znaczące obciążenia administracyjne, a niekiedy wzbudza wśród zainteresowanych stron zaniepokojenie co do bezstronności i niezależności procesu; wzywa zatem Komisję do dokonania oceny potrzeby przeglądu aktualnych procedur; jest ponadto przekonany, że Komisja powinna ustalić procedurę gwarantowania, że normy dotyczące dziedzin objętych jej mandatem są zgodne ze strategiami i prawodawstwem UE wykraczającymi poza zakres nowego podejścia; uważa, że powinno to nastąpić podczas opracowywania norm, aby uniknąć opóźnień i niewydolności spowodowanej odrzuceniem po fakcie;
25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokładniejszego sprawdzania norm przy ich dostarczeniu, aby zagwarantować, że spełniają wymogi upoważnienia, w szczególności gdy normy te są wykorzystywane do celów prawodawstwa nowego podejścia, przy jednoczesnym czuwaniu nad tym, by nie powodowało to znacznych dodatkowych opóźnień w procedurze zatwierdzania norm; zamierza zbadać, w kontekście zbliżającego się przeglądu europejskiego systemu normalizacji, możliwość rozszerzenia na Parlament Europejski uprawnienia – obecnie przysługującego Komisji i państwom członkowskim – do zakwestionowania zharmonizowanej normy, która, jak się wydaje, nie spełnia w zupełności zasadniczych wymogów stosownego prawodawstwa;
26. w trosce o przejrzystość zwraca się do Komisji o podejmowanie decyzji w sprawie formalnych sprzeciwów w stosunku do norm publicznych w skonsolidowany sposób i o udostępnianie zaktualizowanej tabeli zawierającej wszystkie działania związane z formalnymi sprzeciwami; wzywa również Komisję do przedstawiania rocznych sprawozdań w sprawie udzielanych przez Komisję upoważnień normalizacyjnych i stanu ich realizacji;
27. zachęca europejskie organizacje normalizacyjne do wzmocnienia swoich istniejących mechanizmów odwoławczych, które z zasady powinny być wykorzystywane, gdy jakaś norma staje się przedmiotem sporu; zauważa, że istniejące mechanizmy mogą nie zawsze być skuteczne, gdyż ich skład odzwierciedla w praktyce stanowisko tych podmiotów, które zatwierdziły normę; proponuje zatem, by rozszerzyć skład, aby umożliwić udział zewnętrznych niezależnych ekspertów i/lub europejskich przedstawicieli społeczeństwa, którzy mają obecnie status członków stowarzyszonych lub współpracujących partnerów EON;
28. wyraża swoje poparcie dla Keymark, dobrowolnego certyfikatu europejskiego, którego właścicielem są CEN/CENELEC i świadczy o spełnianiu norm europejskich; podkreśla, że Keymark jest wartościową alternatywą dla różnorodnych krajowych systemów certyfikacji, które pociągają za sobą mnożenie testów i identyfikacji produktów w wielu państwach członkowskich i mogą w związku z tym stać się przeszkodą w handlu w ramach rynku wewnętrznego i pociągnąć za sobą znaczne koszty dla małych przedsiębiorstw, co może z kolei spowodować wyższe ceny dla konsumentów; zachęca zatem krajowe organy normalizacyjne oraz inne krajowe organy certyfikacyjne do propagowania Keymark jako alternatywy dla krajowych systemów certyfikacji; wzywa również do zorganizowania ogólnoeuropejskiej kampanii informacyjnej mającej na celu uświadomienie przedsiębiorstwom i konsumentom korzyści z Keymark;
29. jest świadomy faktu, że obecny system finansowania normalizacji europejskiej przez UE często wywołuje frustrację z powodu zmian zasad, wysokich kosztów przeprowadzanych kontroli oraz zwłoki w zatwierdzaniu płatności; podkreśla, że istnieje potrzeba pilnego zredukowania tych kosztów oraz znacznych obciążeń administracyjnych, które czasem przewyższają korzyści z udzielonego wsparcia finansowego, w poszanowaniu przepisów finansowych UE; wzywa Komisję i wszystkie zainteresowane podmioty do zapewnienia finansowej równowagi systemu, w tym za pomocą partnerstw publiczno-prywatnych i wieloletnich programów finansowych, które mają kluczowe znaczenie dla jego skuteczności i wydajności względem światowej konkurencji; uważa, że Unia Europejska i EON mogłyby polepszyć wzajemną współpracę, aby zagwarantować stabilne i przyjazne użytkownikom ramy w zakresie wsparcia finansowego UE na rzecz normalizacji europejskiej, co w znacznym stopniu zwiększyłoby wydajność systemu;

Czwartek, 21 października 2010 r.*(b) Poprawa dostępu do procesu normalizacji*

30. uznaje zasadę delegacji krajowej za kamień węgielny europejskiego systemu normalizacji, zwłaszcza w procesie opracowywania norm przez CEN i CENELEC; zwraca jednak uwagę, że zgodnie z wynikami badania dostępu do normalizacji w większości krajów europejskich zainteresowani przedstawiciele społeczeństwa uczestniczą w procesie ustalania norm w bardzo niewielkim stopniu lub nie uczestniczą w nim w ogóle;

31. zachęca wobec tego europejskie i krajowe organy normalizacyjne do propagowania i ułatwiania skutecznego uczestnictwa w procesie normalizacji przez wszystkie zainteresowane strony, a zwłaszcza przedstawiciele małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz wszystkie zainteresowane podmioty reprezentujące interes publiczny, takie jak konsumenci (w tym osoby niepełnosprawne oraz podatne na zagrożenia), działacze na rzecz ochrony środowiska, pracownicy oraz organy reprezentujące inne interesy społeczne;

32. wzywa również Komisję do zbadania przyczyn niewielkiego zaangażowania przedstawicieli społeczeństwa i MŚP na szczeblu krajowym i, jeśli to właściwe, do wspierania środków na rzecz państw członkowskich, które zapewnią przedstawicielom społeczeństwa i MŚP lepszy dostęp do krajowego procesu normalizacji; z zadowoleniem przyjmuje starania CEN/CENELEC i krajowych organów normalizacyjnych (KON) na rzecz wdrożenia „Zestawu 58 zaleceń” zawartych w badaniu nad dostępem MŚP do normalizacji oraz zaleceń zawartych w sprawozdaniu EXPRESS, aby ułatwić dostęp wszystkim zainteresowanym podmiotom;

33. podkreśla uznaną już od lat 90 XX wieku potrzebę zagwarantowania bezpośredniego uczestnictwa przedstawicieli społeczeństwa na szczeblu europejskim, aby skuteczniej uwzględnić ich potrzeby, mając na uwadze, że są oni w niewielkim stopniu reprezentowani w komitetach technicznych większości państw członkowskich; potwierdza, że w związku z niewielkimi osiągnięciami w zakresie zwiększenia uczestnictwa przedstawicieli społeczeństwa na szczeblu krajowym, należy przynajmniej do roku 2020 utrzymać i zwiększyć wsparcie finansowe i polityczne dla organizacji europejskich, których zadaniem jest reprezentacja potrzeb przedstawicieli społeczeństwa; apeluje to tych organizacji o to, by odgrywały istotną rolę w doradzaniu państwom członkowskim i krajowym stowarzyszeniom zainteresowanych podmiotów, w celu zwiększenia udziału poszczególnych zainteresowanych podmiotów na szczeblu krajowym;

34. jest zdania, że rola tych europejskich organizacji reprezentujących interesy społeczne w europejskich organizacjach normalizacyjnych musi zostać zwiększona; apeluje zatem do Komisji i EON o wspieranie różnorodnych działań służących osiągnięciu tego celu, w tym, niezależnie od zasady delegacji krajowej, o zapewnienie tym organizacjom rzeczywistego członkostwa – lecz bez prawa głosu – w EON, pod warunkiem, że są one członkami stowarzyszonymi lub partnerami współpracującymi tych organizacji; jest zdania, że KON muszą odgrywać kluczową rolę w promowaniu i zwiększaniu udziału przedstawicieli społeczeństwa w procesie normalizacji, uwzględniając zasadę nadrzędności delegacji krajowej;

35. odnotowuje niedawny rozwój wydarzeń w Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej (ISO), a zwłaszcza model stosowany do opracowania normy ISO 26000 dotyczący odpowiedzialności społecznej, w którym KON uzyskały prawo do powołania do odnośnej grupy roboczej tylko jednego przedstawiciela z każdej spośród sześciu wyróżnionych kategorii zainteresowanych stron (przemysł, konsumenci, rząd, organizacje pozarządowe, usługi, wsparcie, badania naukowe i in.); utrzymuje, że stosowanie podobnego modelu powinno zostać poddane dokładnej ocenie przez EON i Komisję we współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, jako alternatywny sposób formułowania norm w dziedzinach leżących w szczególnym interesie publicznym, a wyniki tej oceny powinny zostać przekazane Parlamentowi; zwraca się do Komisji o zaproponowanie środków finansowych na rzecz wsparcia takiego alternatywnego modelu;

(c) Wzmocnienie zasady delegacji krajowej

36. zwraca uwagę, że choć krajowe organy normalizacyjne stanowią podstawowy element europejskiego systemu normalizacji, istnieją pomiędzy nimi znaczne różnice jeżeli chodzi o zasoby, wiedzę techniczną oraz zaangażowanie zainteresowanych stron w proces normalizacji; podkreśla, że istniejące różnice są przyczyną znacznego braku równowagi jeżeli chodzi o ich rzeczywisty udział w europejskim systemie normalizacji, podczas gdy ograniczone środki w niektórych KON mogą utrudniać skuteczne zaangażowanie tych organów w proces opracowywania norm;

Czwartek, 21 października 2010 r.

37. zwraca się do Komisji oraz EON o wspieranie programów szkoleniowych, a także podejmowanie wszelkich niezbędnych działań mających na celu umożliwienie słabszym KON – nie prowadzącym obecnie sekretariatów komitetów technicznych lub nie biorącym udziału w europejskiej normalizacji na poziomie odpowiadającym ich strukturze ekonomicznej – przyjęcia czynniejszej roli w procesie normalizacji, aby zwiększyć zaufanie do rynku wewnętrznego i zapewnić jednakowe warunki; uważa, że programy szkoleniowe są również niezbędne dla MSP, aby zwiększyć ich udział w procesie stanowienia norm i podnieść znaczenie normalizacji jako strategicznego narzędzia biznesowego;

38. popiera inicjatywę CEN i CENELEC wprowadzenia procesu wzajemnej oceny w celu analizy właściwego stosowania przez KON zasad WTO (oraz dodatkowych atrybutów) i zachęcania do stałej poprawy i wymiany dobrych praktyk; podkreśla, że projekt ten powinien służyć jako skuteczne narzędzie wzmacniania KON i zwiększenia udziału wszystkich zainteresowanych podmiotów na szczeblu krajowym; jest zdania, że projekt ten powinien obejmować wszystkie KON i powinien podlegać niezależnej kontroli; zachęca CEN i CENELEC do przygotowania i upublicznienia sprawozdania na temat skutków procesu wzajemnej oceny;

39. nalega, aby państwa członkowskie zagwarantowały skuteczną reprezentację wszystkich odnośnych zainteresowanych stron w krajowych komitetach technicznych poprzez stworzenie mechanizmów nadzoru i sprawozdawczości oraz zapewnienie szkoleń i wsparcia finansowego słabszym przedstawicielom społecznym, a – w razie konieczności – stowarzyszeniom MŚP i zakładom rzemieślniczym, w celu zapewnienia ich rzeczywistego uczestnictwa; podkreśla znaczenie zapewnienia użytkownikom cyfrowego dostępu do informacji dotyczących norm;

40. wzywa EON i państwa członkowskie do okresowego dostarczania Komisji sprawozdań z postępów w zakresie podjętych działań w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji wszystkich zainteresowanych stron w organach technicznych odpowiedzialnych za opracowywanie norm, co do których udzielono upoważnienia, które to sprawozdania powinny opierać się na konkretnych wymogach sprawozdawczości; podkreśla, że sprawozdania te powinny następnie być uwzględnione w sprawozdaniu Komisji na temat wysiłków podejmowanych przez europejskie i krajowe organizacje normalizacyjne i osiągniętych wyników;

41. zachęca KON do zapewnienia słabszym zainteresowanym podmiotom swobodnego dostępu do komitetów normalizacyjnych i opracowywania narzędzi usprawniania zaangażowania zainteresowanych podmiotów, wraz z bezpłatnym, łatwym w obsłudze mechanizmem konsultacji przez internet dla wszystkich nowych wniosków normalizacyjnych; zachęca te organizacje do pełnego wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych TIK w celu zwiększenia udziału interesariuszy przez spotkania na forach internetowych i dyskusje online; zachęca również KON do zapewnienia komunikacji poza systemem, w szczególności co do publicznych pytań na temat nowych norm, uwzględniając fakt, że pytania publiczne są zazwyczaj kierowane do obecnych uczestników systemu;

42. wyraża ubolewanie z powodu ograniczonego zainteresowania władz publicznych w większości państw członkowskich uczestnictwem w procesie opracowywania norm, pomimo znaczenia normalizacji jako narzędzia wspierającego prawodawstwo oraz politykę publiczną; nalega, aby państwa członkowskie – jako przedstawiciele interesów obywateli – a w szczególności organy nadzoru rynku, wytypowały swych przedstawicieli do wszystkich krajowych komitetów technicznych odzwierciedlających opracowywanie norm wspierających unijną politykę i prawodawstwo; podkreśla, że obecność władz krajowych w dyskusji na temat opracowywania norm ma podstawowe znaczenie dla właściwego funkcjonowania prawodawstwa w dziedzinach objętych nowym podejściem, a także dla uniknięcia zgłaszanych ex post formalnych sprzeciwów w stosunku do ujednoliconych norm;

43. wzywa KON, mając na uwadze uczciwą konkurencję na rynku wewnętrznym, do postępowania według kodeksu etycznego ISO w celu dołożenia starań, aby bezstronność norm nie została zagrożona przez inne działania, takie jak certyfikacja lub akredytacja; podkreśla również znaczenie opracowania norm i wytycznych dotyczących oceny zgodności oraz wspierania ich przyjęcia i uczciwego stosowania, w szczególności w odniesieniu do wymogów rzetelności, obiektywności i bezstronności;

(d) *Ułatwianie dostępu do norm*

44. docenia fakt, że europejska normalizacja pomaga stwarzać jednakowe warunki konkurencji wszystkim podmiotom rynkowym, a zwłaszcza małym i średnim przedsiębiorstwom, które stanowią podporę europejskiej gospodarki, a ich udział w systemie ma ogromne znaczenie; przyznaje jednak również, że ich zaangażowanie w normalizację nie zawsze idzie w parze z ich znaczeniem gospodarczym, podczas gdy złożoność i koszty norm mogą stanowić przeszkodę dla MŚP;

Czwartek, 21 października 2010 r.

45. podkreśla, że normy powinny być projektowane i adaptowane, tak aby uwzględnić cechy i środowisko małych i średnich przedsiębiorstw, a szczególnie małych i bardzo małych przedsiębiorstw oraz zakładów rzemieślniczych; z zadowoleniem przyjmuje podjęte niedawno przez krajowe organizacje normalizacyjne inicjatywy wdrożenia zaleceń zawartych w analizie dostępu MŚP do normalizacji europejskiej i jest zdania, że należy je traktować jako najlepsze praktyki; z zadowoleniem przyjmuje i zachęca również do przyjęcia środków przewidzianych w dotyczącym MŚP programie CEN/CENELEC na rzecz ułatwienia MŚP korzystania z norm; podkreśla, że należy podjąć dalsze środki w celu zagwarantowania, że MŚP będą mogły w pełni uczestniczyć w opracowywaniu norm oraz miały do nich lepszy i tańszy dostęp;

46. podkreśla w szczególności, że Unia Europejska i państwa członkowskie powinny umożliwić lepsze uwzględnienie interesów MŚP i zakładów rzemieślniczych przy opracowywaniu norm, wdrażając środki strategiczne określone w „Small Business Act” zgodnie ze jego siódmą zasadą; wsparcie finansowe ze strony UE, ograniczenie kosztów dostępu do norm, systematyczne publikowanie streszczeń norm europejskich oraz wyważony skład komitetów normalizacyjnych;

47. wzywa również Komisję do uproszczenia procedur tam gdzie to możliwe oraz do przyjęcia zasady „najpierw myśl na małą skalę” przy okazji przyszłych zmian; zaleca, aby Komisja uwzględniła kwestię normalizacji w programie kolejnego „Europejskiego Tygodnia MŚP”;

48. utrzymuje, że dostęp użytkowników o norm europejskich opracowanych w ramach wspierania polityki i prawodawstwa europejskiego to ważna kwestia, która wymaga dalszej analizy; jest zdania, że należy rozważyć różne systemy ustalania cen dla norm prywatnych/przemysłowych oraz ujednoczonych/mandatowych; wzywa szczególnie KON do obniżenia kosztów za pomocą specjalnych stawek lub w drodze oferowania pakietów norm po obniżonych cenach, a także zbadanie dodatkowych sposobów poprawy dostępu do nich, zwłaszcza dla MŚP;

49. przypomina jednakże, że koszt zakupu normy stanowi zaledwie małą część kosztów całkowitych generowanych przez użytkowników norm, którzy zazwyczaj muszą przeznaczyć znacznie więcej zasobów w celu zastosowania wymaganych norm w procesie gospodarczym;

50. podkreśla, że normy powinny być zrozumiałe, proste i łatwe w zastosowaniu, aby mogły być skuteczniej stosowane przez użytkowników; uważa za konieczne zmniejszenie w stosownych przypadkach nadmiernej liczby odniesień pomiędzy poszczególnymi normami, a także rozwiązanie trudności w identyfikacji grup norm odnoszących się do danego produktu lub procesu; wzywa krajowe i europejskie organy normalizacyjne oraz stowarzyszenia handlowe do dostarczenia przyjaznym użytkownikom instrukcji stosowania norm, nieodpłatnych wyciągów w internecie, lepszego dostępu w internecie do dokumentów konsultacyjnych i prostych funkcji wyszukiwania elektronicznego;

51. z zadowoleniem przyjmuje bieżącą inicjatywę EON dotyczącą sporządzania i publikowania w internecie bez ograniczeń dostępu streszczenia wszystkich opracowanych przez nie norm i wzywa do szybkiego wdrożenia tego projektu; podkreśla jednak, że projekt ten powinien być wdrożony także na szczeblu krajowym w celu umożliwienia użytkownikom norm uzyskiwania informacji na temat pozycji, których dotyczą poszczególne normy, w ich własnym języku poprzez stronę internetową KON;

52. podkreśla znaczenie dostarczania norm we wszystkich językach urzędowych UE, tak aby zapewnić właściwe ich rozumienie przez użytkowników; wzywa Komisję do dalszego wspierania i upraszczania uzgodnień finansowych niezbędnych do tłumaczenia ujednoczonych norm;

Normalizacja wspierająca innowacje oraz trwałą konkurencyjność w zglobalizowanym środowisku

53. przyznaje, że europejska normalizacja jest kluczowym instrumentem promowania innowacji, badań i rozwoju (R&D), przyczyniającym się do konkurencyjności UE i zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego; podkreśla jej ważne korzyści gospodarcze, umożliwiające przedsiębiorstwom szybszy transfer wiedzy, zmniejszenie kosztów i ryzyka, szybsze wprowadzanie do obrotu i zwiększenie wartości innowacji;

54. uznaje, że choć normalizacja może w dużym stopniu ułatwiać korzystanie z nowych technologii, przekazywanie wyników badań naukowych i rozwoju na potrzeby opracowywania standardów odbywa się z dużym opóźnieniem; podkreśla potrzebę poprawy wzajemnej świadomości i współpracy pomiędzy organami normalizacyjnymi, innowatorami, środowiskami akademickimi oraz badawczymi; podkreśla, że włączanie nowej wiedzy do norm, zwłaszcza wiedzy pochodzącej z badań finansowanych ze środków publicznych oraz programów innowacyjnych, będzie wspierać innowacje i konkurencyjność;

Czwartek, 21 października 2010 r.

55. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wspieranie, we współpracy z KON, włączenia normalizacji do programów akademickich i programów nauczania (np. w szkołach ekonomicznych i technicznych), programów uczenia się przez całe życie i kampanii informacyjnych, tak aby podmioty gospodarcze oraz decydenci polityczni teraz i w przyszłości byli bardziej świadomi znaczenia norm i korzyści z nich wynikających; zachęca KON do zacieśnienia współpracy ze stowarzyszeniami handlowymi i do udzielania MŚP wiarygodnych informacji na temat korzyści gospodarczych wynikających ze stosowania norm; wzywa również Komisję do dopilnowania, aby kwestia normalizacji znalazła się w programie „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”; zachęca do prowadzenia działań mających na celu na ocenianie, obliczanie i podawanie do wiadomości gospodarczych i społecznych korzyści wynikających z normalizacji;

56. jest zdania, że europejskie programy ramowe na rzecz badań, konkurencji i innowacji mogą w znacznym stopniu przyczynić się do procesów stanowienia norm poprzez przeznaczanie normalizacji jednego rozdziału; uważa, że takie działanie zwiększyłoby zrozumienie korzyści płynących z normalizacji i ułatwiłoby propagowanie systemowego podejścia na wcześniejszym etapie, między badaniami, innowacją i normalizacją; wzywa Komisję do wprowadzenia „znaczenia dla normalizacji” wśród kryteriów służących do oceny finansowanych przez Komisję projektów badawczo-rozwojowych, do wspierania projektów dotyczących normalizacji oraz do zwiększenia świadomości istnienia tych projektów poprzez innowacyjne środki;

57. wzywa również Komisję do opracowania działań polegających na obserwacji technologii, tak aby zidentyfikować przyszłe produkty badań i rozwoju, które mogą skorzystać na normalizacji, ułatwić przepływ i przejrzystość informacji niezbędnych do wejścia na rynek oraz funkcjonowania badań i rozwoju, oraz do wspierania, w związku z tym, łatwo dostępnym i przyjaznym dla użytkownika mechanizmów oceny przez internet;

58. wzywa państwa członkowskie do stosowania norm europejskich w zamówieniach publicznych w celu poprawy jakości usług publicznych oraz propagowania nowatorskich technologii; podkreśla jednak, że stosowanie norm nie powinno przyczyniać się do stwarzania dodatkowych barier, zwłaszcza dla małych przedsiębiorstw pragnących brać udział w procedurach udzielania zamówień publicznych;

59. potwierdza, że zmierzenie się ze zmianami klimatycznymi i innymi przyszłymi globalnymi wyzwaniami związanymi z energią i środowiskiem naturalnym oznacza opracowywanie i popieranie czystych technologii i produktów ekologicznych; dlatego też uważa, że istnieje pilna potrzeba uwzględniania aspektów środowiskowych we wszystkich odpowiednich produktach i usługach, a europejski system normalizacji musi opracować usprawniony system zapewniający właściwe uwzględnienie tych aspektów przy opracowywaniu norm; podkreśla, że potrzebne jest aktywne zaangażowanie w komitety normalizacyjne na szczeblu krajowym i europejskim organizacji środowiskowych i władz publicznych odpowiedzialnych za ochronę środowiska; podkreśla, że konieczność ukierunkowania wysiłków na rzecz europejskiej innowacyjności ku globalnym strategiom zwalczania zmiany klimatu i reagowania na wyzwania energetyczne, społeczne i ekologiczne musi także znaleźć odzwierciedlenie w opracowaniu nowych wytycznych odnośnie do modeli normalizacyjnych;

60. podkreśla, że poprawa zdrowia i warunków życia ludzi zakłada opracowanie produktów, które mogą przyczynić się do zdrowego rozwoju społeczeństwa i zwiększyć ich dostępność w szczególności dla dzieci i osób szczególnie narażonych; dlatego też uważa, że istnieje pilna potrzeba włączenia aspektów zdrowotnych we wszystkich odpowiednich produktach i usługach, a europejski system normalizacji musi opracować usprawniony system zapewniający właściwe uwzględnienie tych aspektów przy opracowywaniu norm; apeluje w związku z tym o opracowanie na przykład europejskich norm dla zdrowego pod względem ortopedycznym obuwia dla dzieci; podkreśla potrzebę wspierania czynnego zaangażowania w komitety normalizacyjne na szczeblu krajowym i europejskim ekspertów w dziedzinie zdrowia i władz publicznych odpowiedzialnych za kwestie zdrowotne;

61. podkreśla, że normalizacja ma duży potencjał w zakresie usuwania przeszkód, które nie pozwalają osobom niepełnosprawnym i starszym na wykorzystywanie posiadanych umiejętności i na pełne uczestnictwo na równych prawach we wszystkich dziedzinach życia; wzywa zatem do opracowania norm, które uwzględniają różnorodne potrzeby społeczeństwa i stwarzają przedsiębiorstwom nowe możliwości dostarczania innowacyjnych rozwiązań, mając na celu sprzyjanie rozwijaniu dostępnych dla wszystkich produktów, usług i infrastruktury; podkreśla wagę koncepcji „projektowania dla wszystkich”, która stanowi kreatywne i etyczne wyzwanie dla organów normalizacyjnych, projektantów, przedsiębiorców, władz publicznych i decydentów, ponieważ jej celem jest umożliwienie wszystkim ludziom równego dostępu między innymi do otoczenia architektonicznego, transportu, edukacji, zatrudnienia, mieszkań, usług medycznych, informacji i komunikacji, kultury, wypoczynku oraz produktów i usług konsumpcyjnych;

Czwartek, 21 października 2010 r.

62. wzywa zatem Komisję oraz EON do opracowania i wspierania systemowego podejścia do ich działalności normalizacyjnej celem dopilnowania, by normy zawierały odpowiednie wymogi w zakresie dostępności, zgodne z zasadami „projektowania dla wszystkich”, w tym właściwy mechanizm weryfikacji gwarantujący, że wspomniane normy odzwierciedlają w odpowiedni sposób potrzeby osób niepełnosprawnych i starszych; ponadto wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz europejskie i krajowe organizacje normalizacyjne do opracowania i wspierania szkoleń przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych, aby zwiększyć ich faktyczny udział w procesie opracowywania norm, oraz dla organów normalizacyjnych, aby zapoznał je z zagadnieniami dotyczącymi niepełnosprawności i dostępności;

63. wzywa wszystkie państwa członkowskie do bezzwłocznego ratyfikowania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i skutecznego wdrożenia jej postanowień dotyczących propagowania uniwersalnych zasad projektowania w procesie opracowywania norm; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia zasad w zakresie przetargów publicznych, aby propagować włączanie klauzul dostępności do procedur udzielania zamówień publicznych w celu wspierania dostępności i zachęcania producentów do opracowywania i oferowania dostępnych produktów i usług; wzywa do promowania projektów badawczo-rozwojowych finansowanych przez UE, których celem jest opracowywanie produktów technologii innowacyjnych i wspomagających, a także domaga się, by przepisy dotyczące dostępności stały się kryterium przyznawania środków z funduszy strukturalnych na szczeblu krajowym i regionalnym;

64. podkreśla, że w celu dalszego umacniania ochrony konsumenta konieczne jest nadanie priorytetowego znaczenia procedurze opracowania norm związanych z dyrektywą w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów;

65. zwraca uwagę na rezolucję Parlamentu z 6 maja 2010 r. w sprawie pojazdów elektrycznych, która podkreśla potrzebę skutecznych procedur normalizacyjnych w różnych dziedzinach, aby przyspieszyć wejście na rynek pojazdów elektrycznych w interesie konkurencyjności i ochrony środowiska;

66. zwraca uwagę na fakt, że zarówno prawa własności intelektualnej, jak i normalizacja zachęcają do innowacji i ułatwiają upowszechnianie technologii; podkreśla, że należy ustanowić odpowiednią równowagę między interesami użytkowników norm i prawami osób właścicieli własności intelektualnej; wzywa europejskie i krajowe organy normalizacyjne do zachowania szczególnej ostrożności przy opracowywaniu norm opartych o technologie prawnie zastrzeżone, tak aby umożliwić wszystkim użytkownikom szeroki dostęp; podkreśla potrzebę dołożenia starań, aby licencje na wszelkie zasadnicze prawa własności intelektualnej zawarte w normach były wydawane na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących warunkach;

67. uznaje, że fora oraz konsorcja w znacznym stopniu przyczyniają się do systemu normalizacyjnego poprzez oferowanie specyfikacji o światowym znaczeniu, które są niejednokrotnie bardziej otwarte na nowatorskie technologie; zwraca uwagę, że zwłaszcza w sektorze TIK szereg forów i konsorcjów rozwinęło się w światowe organizacje opracowujące mające szerokie zastosowanie specyfikacje w oparciu o otwarte, przejrzyste i oparte na porozumieniu procesy rozwoju; jest przekonany, że EON i fora/konsorcja muszą nawiązać ze sobą współpracę w zakresie planowania działań poprzez przekazywanie norm na najodpowiedniejszy poziom międzynarodowy lub europejski w celu zagwarantowania spójności oraz uniknięcia fragmentacji i duplikacji;

68. wzywa również EON do opracowania i wdrożenia ulepszanego mechanizmu przyjmowania specyfikacji zaproponowanych przez fora/konsorcja jako norm europejskich, przy jednoczesnym zagwarantowaniu konsensusu wszystkich zaangażowanych stron w oparciu o ustalone procedury konsultacji z wszystkimi zainteresowanymi podmiotami zgodnie z krajową zasadą delegowania; podkreśla, że nie powinno to ograniczać możliwości bezpośredniego zgłaszania specyfikacji forów/konsorcjów do międzynarodowych organizacji normalizacyjnych w celu nadania im bardziej światowego statusu, pod warunkiem stosowania zasad porozumienia WTO w sprawie barier technicznych w handlu (jawności, otwartości, bezstronności, skuteczności, stosowności i spójności);

69. uznaje, że interoperacyjność jest kluczem do innowacji i konkurencyjności, szczególnie w branży teleinformatycznej, gdzie fora i konsorcja mają znaczenie; wskazuje, że interoperacyjność zależy nie tylko od opracowania norm/specyfikacji, ale także od ich wprowadzania w życie przez użytkowników; uznaje ważną rolę, jaką w osiągnięciu interoperacyjności odgrywają fora i konsorcja zorientowane na użytkownika; wzywa Komisję do lepszej koordynacji między forami i konsorcjami TIK a oficjalnymi organizacjami opracowującymi normy, która może zwiększyć interoperacyjność i zmniejszyć ryzyko powielania i konfliktów między normami w sektorze TIK;

Czwartek, 21 października 2010 r.

70. podkreśla bezwzględną konieczność dostosowania polityki normalizacyjnej w zakresie TIK do ewolucji rynku i polityki, co pozwoli na osiągnięcie ważnych europejskich celów politycznych wymagających interoperacyjności, takich jak e-zdrowie, dostępność, bezpieczeństwo, e-przedsiębiorczość, e-administracja, transport itd., i wniesie wkład na rzecz rozwoju norm służących ochronie danych osobowych;

71. wzywa Komisję, aby w celu wsparcia innych strategii politycznych UE realizowała zmodernizowaną i rozszerzoną unijną politykę normalizacji w dziedzinie technologii informatycznych, która powinna m.in. zapewnić interoperacyjność, pewność prawną i stosowanie odpowiednich zabezpieczeń, przy jednoczesnym zadbaniu o zminimalizowanie wynikającego z tego dodatkowego obciążenia dla przedsiębiorstw, ryzyka dla użytkowników i przeszkód w swobodnym przepływie technologii informacyjnych;

72. wzywa Komisję do skutecznego wykorzystania istniejących podstaw prawnych umożliwiających normalizację technologii informacyjnej oraz do wskazania dodatkowych sektorów, obszarów lub zastosowań technologii informacyjnych, gdzie skuteczne wykorzystanie unijnej normalizacji mogłoby być użyte do wspierania polityki UE, oraz do przedstawienia odpowiednich wniosków; wzywa również Komisję do rozważenia możliwości wykorzystania „nowego podejścia” i „nowych ram ustawodawczych” jako modelu zmodernizowanej polityki normalizacyjnej w dziedzinie TIK dla wsparcia polityki UE;

73. podkreśla, że normy międzynarodowe pomagają rozwijać globalny rynek dzięki stosowaniu jednej i tej samej normy w wielu krajach, skoncentrowaniu na podejściu opartym na wynikach, popieraniu edukowania konsumentów i zwiększania zaufania rynku;

74. podkreśla, że ważnym aspektem zewnętrznego wymiaru rynku wewnętrznego jest dialog na rzecz regulacji i dlatego uznaje potrzebę zabezpieczenia i wzmocnienia pozycji europejskiego systemu normalizacyjnego w międzynarodowym środowisku normalizacyjnym w celu wspierania opracowywania norm międzynarodowych mających rzeczywiste znaczenia światowe, ułatwienia handlu oraz zwiększenia konkurencyjności Europy; przy uwzględnieniu uzasadnionych interesów krajów rozwijających się i dbając o to, aby uniknąć zbędnego powielania prac przeprowadzonych już na poziomie międzynarodowym;

75. popiera oddelegowanie dwóch ekspertów z dziedziny europejskiej normalizacji do Chin i Indii w celu wspierania EON, upowszechniania norm europejskich i przekazywania informacji zwrotnej na temat systemów normalizacyjnych w tych państwach; zwraca się do Komisji o rozważenie i przeanalizowanie konieczności oddelegowania specjalistów w dziedzinie normalizacji do innych regionów świata w celu dalszego wspierania europejskiego systemu normalizacji;

76. wzywa Komisję do koordynowania działalności normalizacyjnej z partnerami międzynarodowymi, na przykład w ramach dialogu transatlantyckiego. zachęca Komisję w związku z tym, aby rozważyła i przyjęła niezbędne środki na rzecz wzmocnienia wpływu europejskiej normalizacji na skalę światową, co zwiększy konkurencyjność europejskich produktów i usług w handlu międzynarodowym;

77. wzywa do ponownego zaangażowanie w normalizację międzynarodową ze strony europejskich zainteresowanych stron oraz KON w celu skorzystania z czołowej pozycji Europy oraz uzyskania korzyści na rynkach światowych wynikających z tej przewagi; podkreśla potrzebę lepszej koordynacji pomiędzy europejskimi zainteresowanymi stronami oraz KON w zakresie normalizacji międzynarodowej na szczeblu technicznym i politycznym;

*

* *

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 21 października 2010 r.

Przeprowadzone reformy i rozwój sytuacji w Republice Mołdowy

P7_TA(2010)0385

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przeprowadzonych reform i rozwoju sytuacji w Republice Mołdowy

(2012/C 70 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Porozumienie o partnerstwie i współpracy, podpisane dnia 28 listopada 1994 r. przez Republikę Mołdowy i Unię Europejską, które weszło w życie dnia 1 lipca 1998 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie Rady Współpracy UE-Mołdowa przyjęte dnia 21 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając prowadzone obecnie negocjacje w sprawie zawarcia układu o stowarzyszeniu pomiędzy Republiką Mołdowy a Unią Europejską, jak również negocjacje w sprawie liberalizacji procedur wizowych pomiędzy Unią Europejską a Republiką Mołdowy,
 - uwzględniając odnoszący się do Mołdawii komunikat Komisji z dnia 12 maja 2010 r. pt. „Podsumowanie europejskiej polityki sąsiedztwa” (COM(2010)0207),
 - uwzględniając oświadczenia Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawie Mołdawii/Naddniestrza z dnia 17 maja 2010 r., w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko przywódcom regionu Naddniestrza z dnia 27 września 2010 r. oraz w sprawie ratyfikacji Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego przez Republikę Mołdowy z dnia 14 października 2010 r.,
 - uwzględniając wynik wyborów parlamentarnych z dnia 29 lipca 2009 r., wyniki referendum w sprawie reformy konstytucyjnej z dnia 5 września 2010 r. oraz decyzję o przeprowadzeniu przedterminowych wyborów parlamentarnych w dniu 28 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając wcześniejsze rezolucje w sprawie Republiki Mołdowy i regionu Naddniestrza,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że europejska polityka sąsiedztwa oraz zapoczątkowane w maju 2009 r. partnerstwo wschodnie uznały europejskie dążenia Mołdawii oraz jej znaczenie jako państwa silnie związanego historycznie, kulturowo i gospodarczo z państwami członkowskimi Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że negocjowany obecnie przez UE i Republikę Mołdowy układ o stowarzyszeniu powinien znacznie wzmocnić wspólne ramy instytucyjne UE i Republiki Mołdowy, ułatwić bliższe stosunki we wszystkich dziedzinach oraz umocnić więź polityczną i integrację gospodarczą, które wiążą się z wzajemnymi prawami i obowiązkami,
- C. mając na uwadze, że stosunki UE-Mołdawia rozwinęły się znacząco w ostatnim roku, co znalazło odpowiednie odzwierciedlenie w sprawozdaniu okresowym Komisji z dnia 12 maja 2010 r., w którym stwierdzono, że postępy osiągnięto w większości dziedzin objętych planem działań w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa,
- D. mając na uwadze, że wejście w życie Traktatu z Lizbony, utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych oraz powołanie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel daje Unii Europejskiej nowy impuls do przyjęcia aktywnej roli w rozwiązywaniu zamrożonych konfliktów w krajach ościennych, w tym problemu naddniestrzańskiego,

Czwartek, 21 października 2010 r.

1. wyraża zadowolenie z postępów poczynionych przez Republikę Mołdowy w ostatnim roku i ma nadzieję, że proces wyborczy będzie dalej umacniać instytucje demokratyczne oraz poszanowanie praworządności i praw człowieka w Mołdawii; oczekuje, że rząd mołdawski będzie nadal podążał drogą koniecznych reform i wypełniał swe zobowiązania na rzecz utrzymania Republiki Mołdowy na drodze do stopniowej integracji europejskiej;
2. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie w dniu 12 stycznia 2010 r. negocjacji pomiędzy Unią Europejską a Republiką Mołdowy dotyczących układu o stowarzyszeniu oraz zauważa z zadowoleniem bardzo dobre wyniki tego procesu przekazywane przez Mołdawię Komisji Europejskiej;
3. wzywa Radę, by zwróciła się do Komisji o szybkie opracowanie na najbliższym posiedzeniu w dniu 25 października 2010 r. planu działań w zakresie liberalizacji procedur wizowych, pozwalającego tym samym na przejście do pełnego dialogu wizowego prowadzonego w oparciu o postępy Republiki Mołdowy w następstwie szczegółowych rozmów w sprawie czterech rozdziałów dialogu wizowego;
4. z zadowoleniem przyjmuje przyznanie Republice Mołdowy pomocy makrofinansowej w formie dotacji w wysokości maksymalnie 90 mln euro z myślą o wsparciu stabilizacji gospodarczej, a także przywróceniu równowagi bilansu płatniczego i zaspokojeniu potrzeb budżetowych, zgodnie z obecnym programem MFW; podkreśla, że Republika Mołdowy musi zintensyfikować wysiłki zmierzające do skutecznego wdrożenia reform strukturalnych, zwłaszcza jeżeli chodzi o praworządność, zwalczanie korupcji oraz możliwości prowadzenia działalności gospodarczej i inwestowania;
5. uznaje poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej i przepisów dotyczących działalności przedsiębiorstw za kluczowy sposób przyciągania inwestorów i wyraża przekonanie, że negocjacje w sprawie strefy wolnego handlu z UE, stanowiące część układu o stowarzyszeniu, będą szybko postępować;
6. popiera inicjatywę „Przyjaciele Mołdawii”, w której uczestniczy wielu ministrów spraw zagranicznych z państw członkowskich UE oraz unijny komisarz ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa Štefan Füle i której celem jest jasne wyrażenie wsparcia UE dla Republiki Mołdowy oraz solidarności z tym krajem, stanowiące czytelną oznakę zdecydowanego zaangażowania na rzecz wspierania tego kraju w podejmowaniu ogromnych wyzwań, które przed nim stoją; ufa, że inicjatywa ta przyczyni się do skutecznego wdrożenia wewnętrznych reform przez Republikę Mołdowy i pozwoli na zacieśnienie stosunków między tym krajem a Unią Europejską;
7. stoi na stanowisku, że UE może przyczynić się do rozwiązania problemu naddniestrzańskiego poprzez kształtowanie procesu budowania zaufania, a w szczególności wspieranie realizacji wspólnych projektów dotyczących wspólnych potrzeb społeczeństwa, współpracę ze społecznościami lokalnymi i społeczeństwem obywatelskim oraz poprzez udzielanie wsparcia na rzecz wyjścia z kryzysu gospodarczego po obu stronach Dniestru;
8. podkreśla, że rozwiązanie kwestii Naddniestrza stanowi kluczowy czynnik sprzyjający politycznej stabilizacji i dobrobytowi gospodarczemu Republiki Mołdowy oraz całego regionu; ponownie potwierdza poparcie dla nienaruszalności terytorialnej Republiki Mołdowy oraz zwraca uwagę, że rozwiązanie kwestii naddniestrzańskiej wymaga bardziej zdecydowanej roli UE, ponieważ przedłużanie tego stanu rzeczy nie powinno utrudniać integracji Mołdawii z UE;
9. pozytywnie ocenia nieformalne spotkania, które odbyły się w ramach układu 5 + 2 i dotyczyły podejmowanych od czerwca 2009 r. wysiłków na rzecz porozumienia w sprawie Naddniestrza i wzywa strony do jak najszybszego wznowienia formalnych negocjacji w ramach tego układu; z zadowoleniem przyjmuje zaproponowaną przez kanclerz Niemiec Angelę Merkel i prezydenta Rosji Dmitrija Miedwiediewa inicjatywę z Meseberga w sprawie rozwiązania konfliktu naddniestrzańskiego i wyraża przekonanie, że forum bezpieczeństwa na szczeblu ministrów spraw zagranicznych przy współpracy z partnerami może przyczynić się do wypracowania trwałego rozwiązania konfliktu;
10. podkreśla potrzebę zwiększenia zaufania społeczeństwa do instytucji krajowych i organów sądowych, zwłaszcza w świetle udziału niektórych funkcjonariuszy i oficerów organów ścigania w aktach przemocy, które miały miejsce w kwietniu 2009 r., i oczekuje, że wszystkie osoby odpowiedzialne za te akty przemocy staną przed sądem;
11. apeluje do wszystkich demokratycznych sił politycznych oraz społeczności etniczno-kulturowych o unikanie niepotrzebnej konfrontacji i skupienie się na stworzeniu szeroko zakrojonej wizji dla Republiki Mołdowy, której celem będzie ukierunkowanie kraju na realizację jego europejskich celów;

Czwartek, 21 października 2010 r.

12. ma nadzieję, że nadchodzące wybory, które mają się odbyć dnia 28 listopada 2010 r., zostaną przeprowadzone przy pełnym poszanowaniu norm międzynarodowych, oraz przypomina, że kampania wyborcza musi dawać równe szanse wszystkim siłom politycznym; oczekuje, że zostaną podjęte środki gwarantujące obywatelom Mołdawii mieszkającym za granicą skuteczne korzystanie z prawa do głosowania i stwierdza, że faktyczne władze separatystycznego regionu naddniestrzańskiego nie mają prawa utrudniać obywatelom Mołdawii udziału w wyborach;

13. wzywa parlament Republiki Mołdowy do udziału w Zgromadzeniu Parlamentarnym Euronest, zgodnie z jego aktem założycielskim;

14. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim oraz wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, jak również rządowi i parlamentowi Republiki Mołdowy.

Zintegrowana polityka morska

P7_TA(2010)0386

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej – ocena dokonanych postępów i nowe wyzwania (2010/2040(INI))

(2012/C 70 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zintegrowana polityka morska Unii Europejskiej” (COM(2007)0575),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Sprawozdanie z postępu prac w dziedzinie zintegrowanej polityki morskiej UE” (COM(2009)0540),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji załączony do „Sprawozdania z postępu prac w dziedzinie zintegrowanej polityki morskiej UE” (SEC(2009)1343),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku zintegrowanej polityki morskiej zmierzającej do lepszego zarządzania Morzem Śródziemnym” (COM(2009)0466),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Rozwój międzynarodowego wymiaru zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej” (COM(2009)0536),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku integracji nadzoru morskiego: Wspólny mechanizm wymiany informacji dla obszarów morskich UE” (COM(2009)0538),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Analiza projektu stworzenia europejskiego systemu nadzorowania granic (Eurosur)” (COM(2008)0068),

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „EUROPA 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Program prac Komisji na rok 2010. Czas na działanie” (COM(2010)0135),
- uwzględniając Białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Mapa drogowa na rzecz planowania przestrzennego obszarów morskich: Opracowanie wspólnych zasad w UE” (COM(2008)0791),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne dotyczące zintegrowanego podejścia do polityki morskiej: W kierunku najlepszych praktyk w zakresie zintegrowanej gospodarki morskiej i konsultacji z zainteresowanymi stronami” (COM(2008)0395),
- uwzględniając komunikat Komisji dotyczący strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego (COM(2009)0248),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unia Europejska a region arktyczny” (COM(2008)0763),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji dotyczący tworzenia infrastruktury wiedzy o morzu i planu utworzenia Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska Morskiego (SEC(2009)0499),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji dotyczący wyników konsultacji społecznych na temat infrastruktury danych o morzu (SEC(2010)0073),
- uwzględniając nieoficjalny dokument roboczy służb Komisji dotyczący nadzoru morskiego (SEC(2008)2337),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska strategia na rzecz badań morskich. Wykorzystanie spójnych ram Europejskiej Przestrzeni Badawczej jako wsparcia dla zrównoważonego wykorzystania mórz i oceanów” (COM(2008)0534),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.” (COM(2009)0008),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 listopada 2009 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie zintegrowanego nadzoru morskiego,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej,
- uwzględniając Konwencję o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniami i protokoły do niej ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dni 17-18 czerwca 2009 r. w sprawie pakietu morskiego i przybrzeżnego,

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0128.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie przyszłej unijnej polityki morskiej: europejska wizja oceanów i mórz ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Rybołówstwa i Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0266/2010),
 - A. mając na uwadze, że morza i oceany są systemami niezwykle złożonymi, na które wpływ wywierają liczne działania, interesy i strategie polityczne; mając na uwadze, że wiedza fachowa pozwalająca zająć się różnorodnymi wyzwaniami w zakresie kwestii morskich, a także uprawnienia do podjęcia takich działań rozkładają się na liczne podmioty publiczne i prywatne na różnych szczeblach zarządzania,
 - B. mając na uwadze, że morza i oceany na świecie są wzajemnie połączone i zależne od siebie, oraz mając na uwadze, że coraz intensywniejsze wykorzystywanie mórz i oceanów przez takie sektory, jak żegluga, rybołówstwo, energetyka, turystyka oraz badania naukowe w połączeniu ze zmianami klimatu powoduje zwiększoną presję na środowisko morskie,
 - C. mając na uwadze, że żegluga i przemysł stoczniowy w znaczący sposób przyczyniają się do powodzenia gospodarczego państw UE i świadczą wartościową usługę przemysłowi i konsumentom w Europie i na świecie,
 - D. mając na uwadze, że założenia zintegrowanej polityki morskiej stanowią wyraźną odpowiedź na pytanie, w jaki sposób osiągnąć większą spójność między działaniami prowadzonymi w ramach różnych strategii politycznych dotyczących mórz i w stref przybrzeżnych, a potrzebą przyjaznego dla środowiska wykorzystywania zasobów tych ekosystemów,
 - E. mając na uwadze, że dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej stanowi środowiskowy filar zintegrowanej polityki morskiej oraz mając na uwadze, że podejście to powinno być ściślej związane z pozostałymi sektorowymi strategiami politycznymi,
 - F. mając na uwadze, że sukces zintegrowanej polityki morskiej powinien wynikać z doskonałości badań morskich, technologii i innowacji i powinien prowadzić do osiągnięcia w procesie decyzyjnym podejścia zwanego „punktem kompleksowej obsługi”, a w związku z tym do ograniczenia powielania uprawnień regulacyjnych, z uwzględnieniem jednak specyfiki regionalnej i lokalnej,
 - G. mając na uwadze, że takie zintegrowane struktury zarządzania obszarami morskimi powinny poprawić skoordynowane planowanie konkurencyjnej działalności morskiej, strategiczne zarządzanie obszarami morskimi, jakość działań nadzorczych oraz egzekwowanie prawa; mając na uwadze, że taki cel wymaga dokładnego określenia tych wszystkich struktur, zapewnienia ich widoczności i poprawy współpracy między nimi w przejrzystych i spójnych ramach,
 - H. mając na uwadze, że Unia Europejska jest pierwszą potęgą morską na świecie i że powinna oprzeć się na zintegrowanej polityce morskiej i jej dorobku, aby stanowić na poziomie międzynarodowym siłę napędową w celu poprawy planowania działalności morskiej, ochrony środowiska i szerszenia dobrych rozwiązań w zakresie działalności morskiej na łowiskach międzynarodowych,
 - I. mając na uwadze, że regiony przybrzeżne Europy i wyspy najbardziej oddalone odgrywają szczególną rolę w związku z bezpieczeństwem i ochroną przed zagrożeniami dla środowiska i działaniami przestępczymi,

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 531.

⁽²⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 30.

Czwartek, 21 października 2010 r.

Postanowienia ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje pakiet Komisji z października 2009 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej (IMP) jako dokonaną w samą porę, zachęcającą ocenę realizacji zawartego w niebieskiej księdze z 2007 r. planu działania i przyznaje jednocześnie, że nowe – już podjęte lub planowane – inicjatywy są w pełni spójne z celami błękitnej księgi i stanowią ich logiczną konsekwencję; potwierdza ogólną ważność zintegrowanego podejścia do spraw morskich;
2. zgadza się z Komisją, że nasze „silne tradycje morskie” stanowią jedną z mocnych stron Europy; wzywa zatem Komisję Europejską i państwa członkowskie do dalszej rozbudowy potencjału różnych sektorów gospodarki morskiej w drodze opracowania ambitnej strategii „błękitnego wzrostu”; uważa, że zintegrowana polityka morska powinna przyczynić się do powstania Unii konkurencyjnej, społecznej i opartej na zasadach zrównoważonego rozwoju w tym kontekście sądzi, że tworząc zintegrowaną politykę morską, należy harmonijnie uwzględniać cele z zakresu rozwoju gospodarczego, wysokiego poziomu zatrudnienia – szczególnie czyniąc ten sektor bardziej atrakcyjnym dla młodych ludzi poprzez prowadzenie działań szkoleniowych i zainicjowanie programu „Erasmus morski” – i ochrony środowiska; dlatego stwierdza, że zintegrowana polityka morska powinna być powiązana z celami i inicjatywami podejmowanymi w ramach strategii UE 2020;
3. zwraca się w związku z tym do Komisji o przedstawienie kompleksowej, przekrojowej strategii zrównoważonego wzrostu w regionach przybrzeżnych i w sektorach morskich do 2013 r., w oparciu o szeroką analizę możliwości i opcji politycznych oraz o szerokie konsultacje z zainteresowanymi podmiotami; uważa, że jednym z elementów tej strategii powinno być nowe zintegrowane podejście do kwestii wzmocnienia światowego przywództwa Europy w dziedzinie badań nad morzem i gospodarką morską, rozwoju technologii i inżynierii morskiej w takich sektorach, jak budowa statków, trwałe rozwój zasobów morskich, ekologiczna żegluga, rozwój energetyki morskiej i technologie morskie; stwierdza, że należy znaleźć szczeblu międzynarodowym rozwiązania na rzecz zlikwidowania praktyk nieuczciwej konkurencji w przemyśle stoczniowym;
4. wzywa Komisję, aby podjęła działania w następstwie katastrofalnego wycieku ropy naftowej w Zatoce Meksykańskiej i stworzyła w Europie pewność prawną w obszarze wydobycia ropy naftowej na pełnym morzu, przedkładając uzgodnioną europejską strategię dotyczącą przygotowania do prowadzenia na poziomie międzynarodowym działań w sytuacjach zagrożenia i usuwania awarii powodowanych przez platformy wiertnicze i tankowce, zwłaszcza w przypadkach skażenia transgranicznego; nawołuje Komisję, by zachęcała państwa członkowskie do pełnego wdrożenia już istniejących międzynarodowych ram prawnych, jak określono w stosownych międzynarodowych konwencjach Międzynarodowej Organizacji Morskiej oraz by jednocześnie określiła wszystkie możliwe środki zapobiegania takim katastrofom i wskazała luki prawne na szczeblu UE i państw członkowskich oraz odpowiednio, jak najszybciej dostosowała wszystkie stosowne działania i przepisy UE, uwzględniając różnorodność sytuacji w przypadku Zatoki Meksykańskiej i europejskich regionów nabrzeżnych i mórz;
5. nawołuje Komisję, by przy przeglądzie rozporządzenia dotyczącego Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu rozszerzyła mandat tej agencji na inspekcje bezpieczeństwa obiektów znajdujących się na morzu i usuwania skutków wycieków ropy;
6. dostrzega w związku z tym pilną potrzebę przeglądu dyrektywy nr 2004/35/WE w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, gdyż nie przewiduje ona odpowiedzialności według zasady „zanieczyszczający płaci” w odniesieniu do wydobywania ropy na pełnym morzu;
7. wzywa zatem Komisję do zbadania, czy zachodzi konieczność rozszerzenia mandatu Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu i czy należy powierzyć jej kontrolę nad przestrzeganiem standardów bezpieczeństwa przy wydobywaniu ropy na pełnym morzu i monitorowanie odnośnych planów na wypadek zagrożenia;
8. z zadowoleniem przyjmuje studium Komisji zatytułowane „Baza danych o finansowanych przez UE projektach w regionach morskich” ⁽¹⁾ i wzywa Komisję, aby w swoim następnym sprawozdaniu z postępów w dziedzinie zintegrowanej polityki morskiej przedstawiła pełny i systematyczny przegląd wszystkich funduszy udostępnionych ze wszystkich linii budżetowych na działania związane z sektorami morskimi, regionami przybrzeżnymi i morzami;
9. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby w perspektywie finansowej zostały przewidziane odpowiednie fundusze na nową zintegrowaną politykę morską, oraz o przeanalizowanie w tym celu wszystkich możliwości, w tym propozycji Komitetu Regionów w sprawie utworzenia funduszu na rzecz obszarów przybrzeżnych i skutecznego zarządzania różnymi systemami finansowania;

(1) Sprawozdanie końcowe. Umowa ramowa FISH/2007/04, umowa szczegółowa nr 4, grudzień 2009.

Czwartek, 21 października 2010 r.

10. popiera fakt, że Komisja wyraziła zamiar finansowania zintegrowanej polityki morskiej kwotą w wysokości 50 mln euro przez najbliższe dwa lata, aby skonsolidować poprzednie projekty w dziedzinie polityki, zarządzania, trwałości i nadzoru;

Zarządzanie obszarami morskimi

11. wyraża uznanie dla tych państw członkowskich i regionów, które wprowadziły już zasady i struktury zintegrowanego zarządzania obszarami morskimi; wzywa te państwa członkowskie, których struktury administracyjne związane ze zintegrowaną polityką morską wykazują jeszcze rozdrobnienie, by niezwłocznie wprowadziły jednolite zintegrowane struktury zarządzania obszarami morskimi;

12. zgadza się z wytycznymi Komisji dotyczącymi zarządzania obszarami morskimi i z jej analizą obiecujących, choć nadal niezadowolających postępów poczynionych w ostatnich latach;

13. wzywa Komisję, państwa członkowskie i regiony przybrzeżne do nasilenia wysiłków służących określeniu zintegrowanej polityki morskiej oraz tworzeniu odpowiednich struktur zarządzania obszarami morskimi, które umożliwią podejmowanie decyzji w oparciu o najlepsze dostępne informacje przy udziale wszystkich zainteresowanych stron, co sprawi, że decyzje te będą lepiej uwzględniać różne cele polityczne;

14. podkreśla konieczność wspierania dostosowanych do potrzeb strategii rozwoju lokalnego opracowywanych w ramach oddolnego procesu konsultacji i zniechęca do podejścia polegającego na stosowaniu jednej miary dla wszystkich; dlatego uważa, że zintegrowane zarządzanie morskie ma istotne znaczenie, gdyż pozwala uniknąć nakładania się na siebie kompetencji pomiędzy poszczególnymi szczeblami władzy i zacieśnić współpracę i dialog z władzami lokalnymi i regionalnymi, wspólnotami przybrzeżnymi, przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz innymi zainteresowanymi stronami z sektorów morskich; opowiada się za stworzeniem i rozwinięciem strategii dla makroregionów morskich Unii Europejskiej ramach opracowywania strategii politycznych dotyczących regionalnych obszarów morskich;

15. wzywa Komisję do dokonania – w oparciu o osiągnięte wyniki – dokładniejszej oceny jakości struktur zarządzania obszarami morskimi na szczeblu państw członkowskich i na szczeblu regionalnym oraz do wymiany najlepszych wzorców dla osiągnięcia celów zintegrowanej polityki morskiej; uważa, że zintegrowane i przejrzyste zarządzanie obszarami morskimi zapewnia optymalne planowanie, tworzy liczne możliwości interakcji i sprzyja powstaniu europejskiego obszaru morskiego bez barier;

16. zgadza się z Komisją, że włączanie zainteresowanych stron w kształtowanie polityki morskiej powinno również w większym stopniu znajdować stałe potwierdzenie w strukturach zarządzania; zachęca w tym celu wszystkie nadbrzeżne państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, aby odpowiadając pozytywnie na wniosek Komisji, jak najszybciej utworzyły krajowe punkty kontaktowe ds. zintegrowanej polityki morskiej; podkreśla konieczność uruchomienia takiej sieci operacyjnej w jak najkrótszym czasie; popiera utworzenie międzysektorowej platformy służącej do prowadzenia dialogu zainteresowanych stron na temat gospodarki morskiej; wnosi o wprowadzenie środków na rzecz konkretnego partnerstwa między Komisją a regionami, ponawia swoje poparcie dla Europejskiego Dnia Morza oraz domaga się, aby zwrócić większą uwagę na informowanie obywateli UE oraz udział społeczeństwa we wszystkich aspektach zintegrowanej polityki morskiej;

17. 12. z zadowoleniem przyjmuje europejską sieć klastrów morskich i zwraca się do Komisji, państw członkowskich i regionów o wsparcie tych powstających organizacji na wszystkich szczeblach, w szczególności poprzez wspieranie ich zdolności do innowacji, włączenie ich do strategii i programów krajowych i wspólnotowych, zacieśnienie współpracy ponadnarodowej oraz działania na rzecz większego otwarcia na MŚP i poprawy ich widoczności;

18. wzywa państwa członkowskie i Komisję do nasilenia na odpowiednich forach na szczeblu międzynarodowym dialogu na temat zintegrowanej polityki morskiej i innych kwestii morskich, w tym ratyfikacji i wdrożenia konwencji ONZ o prawie morza (UNCLOS); proponuje, aby spotkania na temat zintegrowanej polityki morskiej na szczeblu ministerialnym państw członkowskich Unii dla Śródziemnomorza odbywały się przynajmniej raz w roku;

19. nalega, by Unia Europejska w ramach Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego dążyła do wprowadzenia do programu tej nowej organizacji międzynarodowej projektu wspólnego kodeksu najlepszych wzorców w sektorze rybołówstwa i akwakultury;

Czwartek, 21 października 2010 r.

20. wzywa Komisję do wzmocnienia międzynarodowego wymiaru zintegrowanej polityki morskiej i zwraca uwagę Komisji i państw członkowskich na konieczność zaproponowania poprawy warunków pracy na morzu, poprawy bezpieczeństwa i zwiększenia efektywności środowiskowej statków na forum międzynarodowym oraz ratyfikowania stosownych zmian przez państwa portu, bandery i państwa nadbrzeżne w formie międzynarodowych umów w celu osiągnięcia poprawy sytuacji w żegludze na całym świecie;

21. wzywa Komisję i Radę, by wspierały uwzględnianie zintegrowanej polityki morskiej w instrumentach pomocy finansowej i w celach polityki zewnętrznej UE poprzez przyjmowanie odpowiednich inicjatyw zmierzających do rozwiązywania takich problemów, jak zanieczyszczenie, nielegalne połowy, piractwo;

Inicjatywy i strategie dotyczące basenów morskich

22. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy i strategie dotyczące regionalnych basenów morskich przedstawione dotychczas przez Komisję oraz strategie makroregionalne dotyczące polityki morskiej; dostrzega, że wdrożenie zasad zintegrowanej polityki morskiej wymaga ich przełożenia na ukierunkowane strategie i szczegółowe środki dopasowane do specyficznych cech każdego basenu morskiego, a w przypadku basenu Morza Śródziemnego do różnych podregionów tam położonych; apeluje o kontynuowanie dialogu i współpracy w celu poprawy zarządzania przestrzenią morską i obszarami przybrzeżnymi, przy zastosowaniu podejścia wielopoziomowego, w różnych basenach morskich, w tym w basenach Morza Północnego, Morza Bałtyckiego, Atlantyku, Morza Czarnego i Morza Śródziemnego, oraz zwraca się do Komisji, by we współpracy z państwami członkowskimi szybko przystąpiła do opracowania i przedstawienia działań na tych obszarach;

23. zwraca się do Komisji Europejskiej o zwrócenie szczególnej uwagi na specyfikę regionów najbardziej oddalonych Unii Europejskiej, których terytorium morskie zapewnia UE największą wyłączną strefę ekonomiczną na świecie; w związku z powyższym uważa, że te obszary mogłyby odegrać istotną rolę w międzynarodowym wymiarze zintegrowanej polityki morskiej i wzywa Komisję do włączenia wymiaru morskiego do umów międzynarodowych z podgrupowaniami regionalnymi;

24. zwraca uwagę, że znaczna część wód Morza Śródziemnego i Morza Czarnego leży poza obszarem jurysdykcji lub suwerennych praw państw przybrzeżnych, a w związku z tym państwa te nie dysponują uprawnieniami nakazowymi i wykonawczymi pozwalającymi na regulowanie w ujednolicony sposób działalności ludzkiej na tych obszarach;

25. zwraca się w związku z powyższym do zainteresowanych państw przybrzeżnych o rozwiązanie w oparciu o UNCLOS kwestii wyznaczania granic i o uzgodnienie swoich stref morskich;

Planowanie przestrzenne obszarów morskich

26. zdaje sobie sprawę, że stabilność, przewidywalność i przejrzystość zarządzania obszarami morskimi ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia optymalnego i zrównoważonego rozwoju działalności gospodarczej oraz nowych możliwości wzrostu i zatrudnienia na morzu, w tym dalszego rozwoju odnawialnych źródeł energii, takich jak energia wiatrowa i energia fal morskich, nie stanowiąc przeszkody dla bardziej tradycyjnej działalności;

27. uważa, że zarządzanie coraz bardziej intensywnymi i konkurującymi ze sobą sposobami korzystania z mórz w oparciu o ekosystem wymaga skoordynowanego, usprawnionego i transgranicznego planowania przestrzennego obszarów morskich, będącego neutralnym instrumentem, który ma potencjał, by w znaczący sposób przyczynić się do wdrożenia dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej oraz ułatwić harmonijne współistnienie różnych użytkowników morza;

28. z zadowoleniem przyjmuje harmonogram dotyczący morskiego planowania przestrzennego, którego podstawą jest podejście ekosystemowe, oraz opracowanie 10 zasad planowania; uważa, że ten międzysektorowy instrument polityczny ma zasadnicze znaczenie dla wdrożenia zintegrowanej polityki morskiej; zwraca się do Komisji o przedstawienie w 2011 r. projektu dyrektywy w sprawie morskiego planowania przestrzennego lub o zaproponowanie najwłaściwszego instrumentu dla zapewnienia spójności między morskim planowaniem przestrzennym a pozostałymi istniejącymi inicjatywami (zintegrowanym zarządzaniem strefą przybrzeżną, programem Natura 2000, dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej);

29. proponuje dokonanie oceny możliwości wspólnego korzystania z przestrzeni morskiej przez różne sektory (np. żeglugę, sektor energii odnawialnej/wiatrowej i akwakulturę);

Czwartek, 21 października 2010 r.

30. podkreśla ogromne znaczenie planowania europejskiej przestrzeni morskiej oraz jej wykorzystania dla regionów przybrzeżnych, w szczególności dla regionów peryferyjnych, i podkreśla konieczność chronienia biologiczno-geograficznych regionów morskich najbardziej wrażliwych z ekologicznego punktu widzenia, zapewniając sektorowi rybołówstwa zrównoważoną eksploatację zasobów;

Nadzór morski

31. oczekuje, że właściwie skoordynowane i zintegrowane podejście międzyfilarowe, międzysektorowe i międzynarodowe do nadzoru morskiego wzmocni ochronę interesów państw członkowskich i Unii Europejskiej, a także ochronę przed zanieczyszczeniem mórz i nielegalnymi praktykami, udostępniając organom sektora morskiego informacje w zakresie monitoringu i nadzoru w odnośnych obszarach działalności, co przyczyni się do większej skuteczności;

32. w związku z tym wzywa Komisję, państwa członkowskie, agencje UE, szczególnie Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, a także właściwe organizacje do przyspieszenia starań na rzecz współpracy i koordynacji oraz w odniesieniu do koniecznych dostosowań ustawodawczych;

33. wzywa Komisję, by we współpracy z państwami członkowskimi ustaliła przeszkody w wymianie danych w prawodawstwie unijnym i krajowym oraz w uprawnieniach agencji, korzystała z doświadczeń zdobytych w ramach regionalnych i krajowych inicjatyw, projektów badawczych i pilotażowych oraz operacji WPBiO dotyczących nadzoru morskiego, by móc przedstawić w 2010 r. harmonogram dotyczący zintegrowanego nadzoru morskiego, oraz zbadała możliwości współpracy z krajami trzecimi, szczególnie z regionu Morza Śródziemnego, które ratyfikowały konwencję UNCLOS, a także z odpowiednimi organizacjami;

34. wzywa Komisję do rozpoznania dodatkowych potrzeb finansowych w celu stworzenia wspólnego mechanizmu wymiany informacji w ramach zintegrowanego nadzoru morskiego w odpowiednim czasie przed przyjęciem kolejnej perspektywy finansowej, z korzyścią dla UE i dla państw członkowskich;

35. wzywa Komisję do przedstawienia ram prawnych dotyczących zintegrowania nadzoru morskiego z myślą o utworzeniu wspólnego mechanizmu wymiany informacji;

36. ponawia swój apel o pogłębienie współpracy między krajowymi inspektoratami, posterunkami straży przybrzeżnej i jednostkami marynarki państw członkowskich oraz przypomina Komisji, by zgodnie z żądaniem Parlamentu Europejskiego z 2005 r. w odniesieniu do dyrektywy 2005/35/WE przeprowadziła analizę wykonalności dotyczącą dalszej współpracy między różnymi jednostkami straży przybrzeżnej przy zapewnieniu większej interoperacyjności różnych systemów nadzoru i z myślą o utworzeniu w nieodległej przyszłości europejskiej straży przybrzeżnej; dostrzega w tym zakresie istotny potencjał, jaki niesie ze sobą zaangażowanie EMSA w pełne sprawowanie dozoru nad obszarami przybrzeżnymi oraz zwiększenie zakresu pomocy udzielanej państwom członkowskim w ściganiu sprawców zanieczyszczenia mórz;

Sprawy różne

37. przypomina swoje stanowisko i żądania zawarte w rezolucji w sprawie strategicznych celów i zaleceń dotyczących morskiej polityki transportowej UE do roku 2018 r.;

38. w perspektywie opracowania białej księgi na temat przyszłości transportu zwraca się do Komisji o uwzględnienie krytycznej roli morskiego transportu frachtowego w dzisiejszym handlu, o promowanie rozwoju drugorzędnych i mniej zatłoczonych portów oraz o odpowiednie zajęcie się kwestią środków bezpieczeństwa w transporcie morskim w UE i poza jej granicami poprzez inwestowanie w rozwijanie wielopłaszczyznowych systemów zarządzania ryzykiem w celu typowania i kontrolowania niebezpiecznego ładunku;

39. podkreśla znaczenie przestrzeni morskiej bez barier oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do:

— dokonania oceny i zachowania małych portów;

Czwartek, 21 października 2010 r.

- rozszerzenia sieci żeglugi morskiej bliskiego zasięgu dla skrócenia odległości transportu drogowego;
- wspierania badań naukowych i innowacji w zakresie typów i obsługi ładunku oraz rozwiązań logistycznych w celu znalezienia sposobów na skrócenie czasu transportu i zmniejszenie kosztów przeładunku;
- wspierania rozwoju infrastruktury portowej;

40. zwraca się do Komisji o zintegrowanie europejskiej polityki morskiej i strategii politycznych w zakresie śródlądowych dróg wodnych w celu wykorzystywania w sposób maksymalny potencjału transportu wodnego oraz stworzenia skutecznych i zróżnicowanych szlaków transportowych;

41. zachęca Komisję, państwa członkowskie i sektor przemysłowy do zwiększenia wysiłków w zakresie badań i rozwoju wykorzystywania i stosowania odnawialnych źródeł energii jako napędu statków i do zasilania ich w energię elektryczną;

42. wzywa Komisję do poprawy warunków pracy marynarzy za pomocą odpowiednich środków, do włączenia do prawodawstwa wspólnotowego Konwencji o pracy na morzu Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) oraz do zaproponowania programu na rzecz podnoszenia kwalifikacji i szkoleń marynarzy, a w szczególności zatrudniania młodych ludzi, w tym osób z krajów trzecich;

43. zwraca się do Komisji o rozważenie podjęcia uzgodnionej europejskiej inicjatywy w dziedzinie polityki przemysłowej mającej na celu zwiększenie konkurencyjności, wspieranie wybitnych osiągnięć europejskiego przemysłu stoczniowego oraz zapewnienie bezpieczeństwa, efektywności środowiskowej i konkurencyjności żeglugi we wspólnej przestrzeni morskiej bez granic, wykorzystując w tym celu w pełni konkurencyjne możliwości budowy statków w Europie przy użyciu technologii przyjaznych dla środowiska i alternatywnego paliwa okrętowego w duchu „żeglugi ekologicznej”; wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania podpisanej w Hongkongu w 2009 r. międzynarodowej konwencji w sprawie bezpiecznego i przyjaznego środowiska recyklingu statków;

44. upoważniony przez odniesienie do spójności terytorialnej zawarte w TFUE oraz mając na celu poprawę dostępności, uważa za niezbędne dalsze traktowanie mobilności pasażerów i towarów jako integralnej części polityki rynku wewnętrznego w drodze promowania żeglugi morskiej bliskiego zasięgu i kabotażu morskiego między poszczególnymi terytoriami, jednocześnie zapewniając lepsze połączenia między peryferyjnymi regionami morskimi, regionami najbardziej oddalonymi i wyspami, a lądem stałym i centrami gospodarczymi; w tym samym kontekście zaznacza, że zasadnicze znaczenie ma pokonanie trudności, jakie napotykają wyspiarskie obszary w UE, a w szczególności małe wyspy wspólnotowe, w odniesieniu do transportu osób i towarów, poprzez wspieranie połączeń morskich niewykorzystywanych przez rynek w odpowiednim stopniu oraz poprzez zagwarantowanie tego samego kosztu za kilometr za transport dóbr i pasażerów, niezależnie od miejsca; wzywa do podjęcia konkretnych działań na rzecz regionów peryferyjnych z uwzględnieniem ich specyfiki;

45. zwraca uwagę na szczególne znaczenie gospodarki morskiej dla państw członkowskich i regionów, które posiadają duże obszary wyłącznych stref ekonomicznych, a także na konieczność wspierania rozwoju morskich grup gospodarczych, które należy wspierać ze względu na wkład, jaki wnoszą we wzrost gospodarczy i zatrudnienie, zgodnie ze strategią EU 2020;

46. podkreśla, że rybołówstwo i akwakultura mają należne im miejsce w gospodarce morskiej i w rozwoju regionów przybrzeżnych, często oddalonych, a wspieranie gospodarczego, społecznego i środowiskowego rozwoju tych gospodarek jest celem zintegrowanej polityki morskiej;

47. podkreśla konieczność uwzględnienia w zintegrowanej polityce morskiej ograniczeń i specyfiki sektora rybołówstwa i akwakultury w odniesieniu do wykorzystania obszarów morskich, w szczególności w zakresie dostępności przestrzeni niezbędnej do prowadzenia działalności oraz konieczności chronienia siedlisk morskich poprzez utworzenie rezerwatów morskich i innych środków zmierzających do tego celu, kładąc szczególny nacisk na badania naukowe, które będą lepiej zaplanowane i obejmą w pełni różnorodność geograficzną i klimatyczną każdego basenu morskiego;

Czwartek, 21 października 2010 r.

48. przypomina, że regiony przybrzeżne i wyspy są szczególnie podatne na skutki zmian klimatu; podkreśla, że przy planowaniu wszelkich przedsięwzięć budowlanych wzdłuż długiej linii brzegowej Wspólnoty oraz na terenach do niej przylegających należy uwzględnić konsekwencje zmian klimatu; proponuje, aby przy opracowywaniu przyszłej polityki regionalnej brać pod uwagę podatność na zmiany klimatu, tak aby wdrażanie zintegrowanej polityki morskiej było niezagrażone;

49. wzywa Komisję do spójnego włączenia celów dotyczących redukcji CO₂ i wprowadzenia gospodarczych instrumentów rynkowych, takich jak system handlu emisjami, do sektora morskiego, biorąc pod uwagę wyniki 61. sesji Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego IMO (w dniach od 27 września do 1 października 2010 r.), oraz podtrzymując swoje wezwanie do dalszego istotnego postępu w ramach IMO przypomina o zobowiązaniu Komisji do działania podjętym w dyrektywie w sprawie ETS (2009/29/WE); zwraca się również do Komisji o opracowanie strategii mającej na celu złagodzenie szczególnie skutków zmiany klimatu dla regionów przybrzeżnych i wysp, co będzie stanowić kontynuację białej księgi w sprawie zmiany klimatu;

50. ponownie podkreśla pilną potrzebę zmniejszenia wywieranego na środowisko morskie wpływu pochodzącego z lądu, takiego jak zanieczyszczenie ściekami przemysłowymi i rolnymi oraz złe zarządzanie obszarami przybrzeżnymi w kontekście zintegrowanego podejścia opartego na ekosystemach;

51. wzywa państwa członkowskie, aby wypełniły swoje zobowiązania określone w dyrektywie ramowej w sprawie strategii morskiej oraz aby do 15 lipca 2012 r. dokonały oceny stanu swoich wód morskich, ustaliły cele środowiskowe i sporządziły programy monitorowania; zwraca się do państw członkowskich o sporządzenie ambitnych programów działań mających na celu osiągnięcie dobrego stanu wód;

52. wzywa państwa członkowskie do wypełnienia zobowiązań wymienionych w art. 13 dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej dotyczących wyznaczenia chronionych obszarów morskich; ponadto wzywa państwa członkowskie, aby skutecznie kontrolowały przestrzeganie środków ochronnych;

53. przyjmuje do wiadomości fakt obowiązywania od 1 lipca 2010 r. nowych dopuszczalnych wartości dla zawartości SO₂ w paliwie okrętowym w Kanale La Manche oraz na Morzu Północnym i Morzu Bałtyckim, które decyzją Międzynarodowej Organizacji Morskiej zostały ogłoszone obszarami kontroli emisji siarki; uważa, że wszystkie europejskie obszary przybrzeżne powinny być w podobnej mierze objęte ochroną oraz że stosowanie nowych dopuszczalnych wartości SO₂ na niektórych obszarach może prowadzić do zakłócenia konkurencji; uważa, że bardziej zasadne jest stosowanie jednolitych przepisów dla całego obszaru UE oraz że za wszelką cenę należy unikać zmiany sposobu transportu z morskiego na drogowy;

54. uznaje, że morza stały się miejscem wywozu ogromnych i szybko zwiększających się ilości odpadów, w większości plastikowych, oraz zgubionych kontenerów; wzywa Komisję do promowania europejskiej i międzynarodowej debaty służącej zbadaniu sposobów ograniczenia tego zjawiska;

55. zwraca się do Komisji, by przedstawiła strategię zrównoważonej turystyki przybrzeżnej i morskiej dla wzmocnienia ich trwałego rozwoju i atrakcyjności dla mieszkańców i turystów, gdyż jest to jeden z priorytetów w zakresie ochrony przyrody na obszarach morskich, takich jak obszar Morza Wattowego, i by dokonała tego, w pełni wykorzystując nowe postanowienia w dziedzinie turystyki zawarte w Traktacie z Lizbony oraz wspierając takie inicjatywy, jak sieć EDEN;

56. podkreśla, że turystyka morska i przybrzeżna oraz sektory powiązane posiadają duży potencjał rozwoju i są ważnymi czynnikami wzrostu gospodarczego; obszary nadmorskie stanowią główne ośrodki turystyczne w Europie, w związku z czym zwraca się do Komisji o uwzględnienie tych zagadnień w jej strategii na rzecz zrównoważonej turystyki przybrzeżnej i morskiej;

57. podkreśla znaczenie wartości dodanej polityki na rzecz mórz/morskiej w zacieśnianiu współpracy między sąsiadami, a w szczególności między państwami członkowskimi i państwami kandydującymi do wejścia do UE;

58. z zadowoleniem przyjmuje europejską strategię na rzecz badań morskich oraz wspólne apele w ramach programu ramowego w dziedzinie badań dotyczącego „oceanów przyszłości”, odzwierciedlające w konkretny sposób jednolite podejście do wdrażania zintegrowanej polityki morskiej; proponuje, aby dziedziny nauki związane z tematyką morską były priorytetowym tematem 8. programu w zakresie badań i rozwoju technologicznego oraz by utworzyć europejski instytut badań morskich;

Czwartek, 21 października 2010 r.

59. zgadza się, że stworzenie interdyscyplinarnej bazy wiedzy naukowej i technologicznej na temat europejskich mórz i wybrzeży ma podstawowe znaczenie; zwraca się do Komisji i państw członkowskich we współpracy z podmiotami regionalnymi i lokalnymi o ocenę istniejących baz danych i programów obserwacyjnych oraz o przyspieszenie działań mających na celu jak najszybsze uruchomienie Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska Morskiego;

60. wzywa Komisję, aby pomogła państwom członkowskim w zainicjowaniu planu inwentaryzacji i sporządzenia map położenia wraków statków i podwodnych stanowisk archeologicznych – jako że stanowią one część dziedzictwa historycznego i kulturowego Wspólnoty – a tym samym ułatwiła poznanie i zbadanie tych miejsc oraz przyczyniła się do zapobiegania rabunkom, na które są one narażone, umożliwiając w ten sposób ich odpowiednią ochronę;

61. z zadowoleniem przyjmuje opracowany niedawno przez Komisję atlas mórz i zachęca zainteresowane podmioty, aby korzystały z forum morskiego jako nowego instrumentu współpracy oraz by włączyć do niej skuteczniej ogół społeczeństwa;

*

* *

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji Europejskiej.

Stosunki handlowe UE z Ameryką Łacińską

P7_TA(2010)0387

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie stosunków handlowych Unii Europejskiej z Ameryką Łacińską (2010/2026(INI))

(2012/C 70 E/08)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽¹⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Doha po konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽²⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽³⁾, z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie ściślejszego partnerstwa między Unią Europejską a Ameryką Łacińską ⁽⁴⁾, z dnia 12 października 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych między UE a MERCOSUR-em w perspektywie zawarcia układu o stowarzyszeniu międzyregionalnym ⁽⁵⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu ⁽⁶⁾, z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i dostępu do leków ⁽⁷⁾, z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie handlu i zmian klimatu ⁽⁸⁾, z 24 kwietnia 2008 r. w sprawie V szczytu Ameryka Łacińska i Karaiby-UE w Limie ⁽⁹⁾ oraz z 24 kwietnia 2008 r. pt. „Ku zreformowanej Światowej Organizacji Handlu” ⁽¹⁰⁾, z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie handlu surowcami i produktami podstawowymi ⁽¹¹⁾, z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽¹²⁾ oraz z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategii UE w stosunkach z Ameryką Łacińską ⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽²⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽³⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, s. 123.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 308 E z 16.12.2006, s. 182.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 591.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 297 E z 20.11.2008, s. 193.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 64.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 77.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 5.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0089.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0141.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Parlamentarnego Eurolat, a w szczególności z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie wyzwań i możliwości wynikających z globalizacji dla stosunków gospodarczych i handlowych między Unią Europejską i państwami Ameryki Łacińskiej, z dnia 1 maja 2008 r. w sprawie wyzwań i możliwości wynikających z dauhańskiej rundy negocjacyjnej, z dnia 8 kwietnia 2009 r. w sprawie handlu i zmian klimatu oraz z dnia 14 maja 2010 r. w sprawie reformy Światowej Organizacji Zdrowia,
- uwzględniając deklaracje końcowe posiedzeń konferencji parlamentarnej na temat Światowej Organizacji Handlu (WTO), przyjęte w Genewie w dniu 18 lutego 2003 r., w Cancún w dniu 12 września 2003 r., w Brukseli w dniu 26 listopada 2004 r., w Hongkongu w dniu 15 grudnia 2005 r. oraz w Genewie w dniu 2 grudnia 2006 r. i w dniu 12 września 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenia złożone podczas sześciu spotkań na szczycie z udziałem głów państw i szefów rządów Unii Europejskiej oraz Ameryki Łacińskiej i Karaibów, które odbyły się do tej pory w Rio de Janeiro (28 i 29 czerwca 1999 r.), Madrycie (17 i 18 maja 2002 r.), Guadalajarze (28 i 29 maja 2004 r.), Wiedniu (12 i 13 maja 2006 r.), Limie (16 i 17 maja 2008 r.) i ponownie w Madrycie (18 maja 2010 r.),
- uwzględniając wspólne komunikaty z V szczytu UE-Meksyk (16 maja 2010 r.), IV szczytu UE-MERCOSUR (17 maja 2010 r.), IV szczytu UE-Chile (17 maja 2010 r.), IV szczytu UE-CARIFORUM (17 maja 2010 r.), IV szczytu UE-Ameryka Środkowa (19 maja 2010 r.) oraz szczytu UE-Wspólnota Andyjska (19 maja 2010 r.),
- uwzględniając porozumienie genewskie w sprawie handlu bananami zawarte pomiędzy Unią Europejską a Brazylią, Ekwadorem, Gwatemalą, Hondurasem, Kolumbią, Kostaryką, Meksykiem, Nikaraguą, Panamą, Peru i Wenezuelą oraz porozumienie w sprawie handlu bananami pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi,
- uwzględniając porozumienie ustanawiające stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Chile oraz partnerstwo na rzecz rozwoju i innowacyjności między Chile i UE,
- uwzględniając porozumienie o partnerstwie gospodarczym, koordynacji politycznej i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi oraz strategiczne partnerstwo pomiędzy Meksykiem a UE,
- uwzględniając zakończenie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu pomiędzy UE a Ameryką Środkową,
- uwzględniając zakończenie negocjacji pomiędzy UE a Kolumbią i Peru w sprawie wielostronnego porozumienia handlowego,
- uwzględniając wznowienie negocjacji EU-MERCOSUR mających na celu osiągnięcie ambitnego i wyważonego układu o stowarzyszeniu pomiędzy tymi dwoma organizacjami regionalnymi, który mógłby doprowadzić do pogłębienia stosunków i przynieść znaczne korzyści polityczne i ekonomiczne obu stronom,
- uwzględniając deklarację przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 1 kwietnia 2010 r., dotyczącą porozumienia między UE a Ameryką Łacińską w sprawie bananów i jego wpływu na producentów państw AKP i Unii Europejskiej,
- uwzględniając wspólny komunikat z XIV spotkania ministerialnego Unii Europejskiej i Grupy z Rio, które odbyło się w Pradze w dniach 11-14 maja 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 września 2009 r. pt. „Unia Europejska i Ameryka Łacińska: partnerzy na arenie międzynarodowej” (COM(2009)0495),
- uwzględniając dokument tematyczny z dnia 2 czerwca 2010 r., za którego pośrednictwem Komisja rozpoczęła proces powszechnych konsultacji w sprawie przyszłego kierunku polityki handlowej UE,

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską i Ameryką Łacińską,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 z dnia 22 lipca 2008 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1100/2006 i (WE) nr 964/2007 ⁽²⁾,
- uwzględniając porozumienie z Marrakeszu, ustanawiające Światową Organizację Handlu,
- uwzględniając oświadczenia konferencji ministerialnej WTO, przyjęte w ad-Dausze dnia 14 listopada 2001 r. i w Hong Kongu dnia 18 grudnia 2005 r. oraz podsumowanie przewodniczącego przyjęte w Genewie dnia 2 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie rady konsultacyjnej pod przewodnictwem Petera Sutherlanda przyjęte w styczniu 2005 r. dotyczące przyszłości WTO ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która określa milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria określone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając sprawozdanie ONZ z realizacji milenijnych celów rozwoju z 2009 r. oraz sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 12 lutego 2010 r. w sprawie realizacji deklaracji milenijnej, pt. „Dotrzymać obietnicy: przyszłościowe sprawozdanie prowadzące do popularyzacji uzgodnionej strategii działania zmierzającej do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju do 2015 r.”,
- uwzględniając ramową konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), protokół z Kioto do tej konwencji oraz wyniki XV konferencji stron UNFCCC (COP 15), która odbyła się w Kopenhadze ⁽⁴⁾,
- uwzględniając szesnastą konferencję stron UNFCCC, która odbędzie się w Meksyku,
- uwzględniając Kartę Organizacji Narodów Zjednoczonych, Powszechną deklarację praw człowieka, międzynarodowe paktów praw człowieka oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, jak również Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturowych,
- uwzględniając Traktat z Lizbony, w szczególności jego art. 3 i 21, oraz kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając klauzule dotyczące praw człowieka zawarte w umowach zewnętrznych UE,
- uwzględniając program godnej pracy MOP oraz globalny pakt na rzecz miejsc pracy MOP przyjęty w drodze porozumienia globalnego podczas Międzynarodowej Konferencji Pracy w dniu 19 czerwca 2009 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 126.

⁽²⁾ Dz.U. L 211 z 6.8.2008, s. 1.

⁽³⁾ „The Future of the WTO - Addressing Institutional Challenges in the New Millennium (Przyszłość WTO – wyzwania instytucjonalne w nowym tysiącleciu)”, sprawozdanie rady konsultacyjnej dla dyrektora generalnego Supachaia Panitchpakdiego (WTO, styczeń 2005).

⁽⁴⁾ Projekt decyzji UNFCCC -/CP.15, porozumienie kopenhaskie, FCCC/CP/2009/L.7.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając Konwencję w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW), przyjętą w roku 1979 przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, a także Protokół fakultatywny do tejże konwencji,
 - uwzględniając sprawozdanie Stiglitz'a i dokument podsumowujący konferencję w sprawie światowego kryzysu finansowego i gospodarczego i jego wpływu na rozwój, która odbyła się w dniach 24-26 czerwca 2009 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0277/2010),
- A. mając na uwadze, że Ameryka Łacińska i Unia Europejska nie tylko dzielą wspólne wartości, historię i kulturę, ale również tworzą strategiczne partnerstwo,
- B. mając na uwadze, że na przestrzeni trzech ostatnich dziesięcioleci międzynarodowe stosunki handlowe Ameryki Łacińskiej uległy ogromnemu zróżnicowaniu, przez co starała się zmniejszyć swoją zależność gospodarczą,
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska wzmocniła swoje stosunki gospodarcze i handlowe z Ameryką Łacińską, stając się jej drugim najważniejszym partnerem handlowym oraz wiodącym partnerem handlowym MERCOSUR-u i Chile; mając na uwadze, że zgodnie z danymi Eurostatu obroty handlowe zwiększyły się dwukrotnie między 1999 a 2008 r., przy czym przywóz towarów z Ameryki Łacińskiej wzrósł do 96,14 mld EUR, a wywóz towarów do tego regionu do 76,81 mld EUR, a wymiana usług wykazywała stały wzrost; mając na uwadze, że z powodu dramatycznych skutków kryzysu finansowego i gospodarczego wartości te zmniejszyły się w 2009 r. do 70,11 mld EUR (przywóz) i 61,57 mld EUR (wywóz), lecz znów zaczęły piąć się w górę w 2010 r.; mając na uwadze, że najwięcej zagranicznych inwestycji bezpośrednich (ZIB) w Ameryce Łacińskiej pochodzi z krajów europejskich,
- D. mając na uwadze, że choć Ameryka Łacińska może poszczycić się bogactwem zasobów naturalnych, jest jednym z regionów, którym nie udało się zwiększyć ich udziału w handlu międzynarodowym, a wręcz przeciwnie, traci go na rzecz bardziej konkurencyjnych i dynamicznych gospodarczo krajów azjatyckich,
- E. mając na uwadze, że kilka krajów Ameryki Łacińskiej zaliczono do trzech krajów najbardziej narażonych na skutki zmiany klimatu na świecie, oraz biorąc pod uwagę poważne konsekwencje procesów pustoszenia i wylesiania, a także wzrost liczby takich zjawisk, jak cyklony i wymieranie gatunków, które w dużym stopniu dotyczą Amerykę Łacińską, jak również konkretne, niepokojące i bardzo znaczące przykłady globalnego zagrożenia związanego ze zmianą klimatu, np. stan lasów deszczowych Amazonii i ryzyko stwarzane przez lodowce andyjskie,
- F. mając na uwadze, że zgodnie z danymi ECLAC-u można by jeszcze wiele osiągnąć w ramach redukcji ubóstwa, gdyż wskaźnik ubóstwa w Ameryce Łacińskiej zmniejszył się z 44,4 % w 2003 r. do 33 % w 2010 r., przy czym ubóstwo oraz migracja w coraz większym stopniu dotyczą kobiet, a także mając na uwadze, że zgodnie z danymi ECLAC-u i UNICEF-u prawie 63 % dzieci i nastolatków w Ameryce Łacińskiej cierpi z powodu ubóstwa,
- G. mając na uwadze, że różnica poziomów rozwoju tłumaczy fakt, iż handel między poszczególnymi krajami UE a krajami Ameryki Łacińskiej i regionu Karaibów (LAC) cechuje asymetria, jeżeli chodzi o rodzaj eksportowanych przez nie towarów; mając na uwadze, że wymiana handlowa pomiędzy tymi dwoma regionami podlega silnej koncentracji i że mimo ponad dwukrotnego wzrostu od 1990 r. rozwija się w wolniejszym tempie niż wymiana handlowa pomiędzy tymi dwoma regionami a resztą świata,
- H. mając na uwadze, że podczas szczytu UE-LAC, który odbył się w Limie w 2008 r. określono główne płaszczyzny partnerstwa strategicznego dla obu regionów w celu stworzenia sieci układów stowarzyszeniowych pomiędzy UE a różnorodnymi grupami integracji lokalnej; mając na uwadze, że na szczycie UE-LAC w Madrycie w maju 2010 r. osiągnięto duży postęp w pracach nad tym zagadnieniem i udało się odblokować wszystkie sektory negocjacji handlowych z krajami LAC, które pozostawały zablokowane w ostatnich latach,

Czwartek, 21 października 2010 r.

- I. mając na uwadze, że zamiarem stworzenia sieci kompleksowych umów – już obowiązujących, zawartych lub będących na etapie negocjacji – z różnymi grupami państw Ameryki Łacińskiej jest przyczynienie się do pogłębienia współpracy między oboma kontynentami przy jednoczesnym uwzględnieniu procesów integracji regionalnej realizowanych w różnym tempie,
- J. mając na uwadze, że PKB na mieszkańca w regionie wynosi od 1 211 USD na Haiti czy 2 635 USD w Nikaragui do 11 225 USD w Brazylii czy około 15 000 USD w Argentynie, Chile i Meksyku,
- K. mając na uwadze, że mimo znacznych postępów w zarządzaniu finansami publicznymi w wielu krajach Ameryki Łacińskiej zadłużenie, często przejęte w spadku po poprzedniej epoce, jest jedną z najpoważniejszych przeszkód na drodze inwestycji handlowych, rozwoju i stabilnego budżetu państwa,
- L. mając na uwadze, że Amerykę Łacińską cechuje powszechne pragnienie zwiększenia znaczenia gospodarczego regionu w gospodarce światowej oraz mając na uwadze, że Ameryka Łacińska zmniejszyła swoją zależność gospodarczą, aktywnie różnicując swoje stosunki gospodarcze; mając na uwadze, że w tym celu Europa powinna działać mądrze, aby zwiększyć swoją rolę bardzo ważnego partnera handlowego, oraz mając na uwadze, że Europa i Ameryka Łacińska podtrzymują zobowiązanie do dalszego zacieśniania strategicznych stosunków opartych na wspólnych zasadach, wartościach i interesach,
- M. mając na uwadze, że nowa europejska strategia handlowa dostosowana do strategii Europa 2020 powinna uwzględniać szczególną sytuację w Ameryce Łacińskiej,
- N. mając na uwadze, że warunkiem eksportu produktów z zastosowaniem inteligentnych technologii i produktów wysokiej jakości promowanego w ramach Strategii Europa 2020 jest wypłacalność klientów; mając na uwadze, że w interesie obu stron, porozumienia między Ameryką Łacińską i Unią Europejską powinny nadal przynosić wymierne korzyści społeczeństwom obu partnerów,
- O. mając na uwadze, że w 2004 r. doszło do wstrzymania negocjacji zmierzających do utworzenia strefy wolnego handlu dla 750 mln konsumentów z powodu sporu związanego w dużej mierze z dostępem eksporterów z MERCOSUR-u do europejskich rynków rolnych,
1. podkreśla, że Traktat z Lizbony określa politykę handlową UE jako nieodłączną i ważną część ogólnych działań zewnętrznych UE, która może odgrywać decydującą i pozytywną rolę w tworzeniu bogactwa, zacieśnianiu stosunków gospodarczych i politycznych między narodami i państwami, zapewnianiu pokoju i dążeniu do realizacji celów rozwojowych, środowiskowych i społecznych, a także podkreśla, że wszystkie te obszary polityki muszą się wzajemnie uzupełniać w dążeniu do realizacji celów określonych w Traktacie o Unii Europejskiej; uważa, że współczesna europejska polityka handlowa może odegrać ważną rolę w realizacji milenijnych celów rozwoju ONZ oraz w wypełnianiu międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka, bezpieczeństwa żywnościowego oraz zrównowżenia środowiska;
 2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że stosunki handlowe z partnerami z Ameryki Łacińskiej stały się jednym z priorytetów Unii Europejskiej;
 3. podkreśla, że polityka handlowa jest ważnym narzędziem służącym realizacji celu międzyregionalnego partnerstwa strategicznego między Unią Europejską a Ameryką Łacińską; popiera w związku z tym utworzenie obszaru międzyregionalnego partnerstwa euro-latynoamerykańskiego opartego na modelu regionalizmu zgodnym z zasadami WTO;
 4. zauważa, że celem ściślejszej integracji gospodarki Europy i Ameryki Łacińskiej są obustronne korzyści; podkreśla, że zintensyfikowana i uczciwa współpraca handlowa powinna doprowadzić do tworzenia większej liczby lepszych stanowisk pracy w obu regionach i musi wspierać cel, którym jest wydajna pod względem zasobów, bardziej ekologiczna gospodarka; zauważa jednak, że wzrost obrotu handlowego nie powinien prowadzić do wylesiania i zwiększenia emisji gazów cieplarnianych;
 5. wzywa Komisję, aby aktywnie wspierała rozwój systemów sprawiedliwego handlu i obrót zarządzanymi w zrównoważony sposób zasobami;

Czwartek, 21 października 2010 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że deklaracja madrycka wyraźnie uznaje zasadę niezawisłego prawa państw do gospodarowania swymi zasobami naturalnymi i regulowania ich eksploatacji, zaznaczając jednocześnie, że należy brać pod uwagę kryteria zrównoważonego rozwoju;
7. nalega, aby wszystkie kraje miały prawo ustanawiania mechanizmów niezbędnych do ochrony ich bezpieczeństwa żywnościowego oraz zapewnienia przetrwania i rozwoju małych i średnich producentów żywności;
8. wyraża przekonanie, że aby zwiększyć korzyści płynące z wzajemnych stosunków handlowych i dokonywać właściwej dystrybucji zysku z obrotu handlowego wśród ludności, rządy w obu regionach powinny przeznaczyć te zyski na zwiększenie dobrobytu społecznego oraz powinny powiązać politykę handlową z odpowiednimi reformami wewnętrznymi i strukturalnymi, w szczególności w dziedzinie życia społecznego i podatków, a jednocześnie popierać odpowiedzialność za reformy handlowe oraz dalej rozwijać i zwiększać zdolności instytucjonalne związane z handlem;
9. podkreśla, że konieczne jest wspieranie wdrażania specjalnie opracowanych dla danego kraju, uzupełniających strategii politycznych zwiększających możliwości wymiany handlowej pomiędzy zainteresowanym podmiotami, w zgodności z określonymi celami rozwoju; jest przekonany, że podstawowe znaczenie ma uruchomienie pomocy dla handlu oraz wykorzystanie wzrostu obrotu handlowego w celu sprzyjania rozwojowi;
10. z zadowoleniem przyjmuje korzystny rozwój wydarzeń w tych krajach latynoamerykańskich, gdzie nowe strategie handlowe i polityka dotycząca zasobów, którym towarzyszą reformy wewnętrzne, przyczyniły się do ograniczenia ubóstwa i nierówności, widocznego w poprawie ich współczynników Giniego, i uważa, że ten rozwój wydarzeń ilustruje warunki, w jakich polityka handlowa może mieć postępujące skutki dystrybucyjne;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w Ameryce Łacińskiej poszukuje się nowych, ambitnych form współpracy gospodarczej, powiązanych z polityką społeczno-gospodarczą; apeluje do Komisji o wspieranie tego typu podejścia do integracji na osi południe-południe oraz o unikanie w umowach handlowych UE postanowień, które mogłyby osłabić pozytywne efekty takiego podejścia integracyjnego;
12. podkreśla, że należy korzystać z zasobów i pomocy technicznej, aby określić i finansować programy stwarzające lokalne i regionalne możliwości produkcji w celu zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego oraz trwałego dostępu do rynków dla zmarginalizowanych wspólnot znajdujących się na najniższym szczeblu drabiny społeczno-gospodarczej oraz małych i średnich przedsiębiorstw;
13. wyraża przekonanie, że w ramach pomocy handlowej należy wspierać producentów w zmniejszaniu kosztów transakcyjnych, wynikających z przepisów prawa i związanych z przestrzeganiem norm w zakresie jakości, oraz że należy stworzyć programy, które pomogą firmom w procesie kontroli, testowania i certyfikacji;
14. podkreśla wagę nałożenia norm środowiskowych, identyfikowalności i bezpieczeństwa żywności na produkty rolne importowane na mocy porozumień między UE a państwami Ameryki Łacińskiej;
15. uważa, że dalsze zróżnicowanie handlu, obecnie opartego głównie na surowcach, oraz dalsze zmierzanie ku zrównoważonemu handlowi produktami i usługami o największej wartości dodanej ma ogromne znaczenie dla Ameryki Łacińskiej, aby mogła ona konkurować w skali światowej; wyraża przekonanie, że światowy transport powiązany z bieżącymi łańcuchami dostaw oraz z międzynarodowym podziałem pracy powinien uwzględniać aspekty środowiska;
16. wzywa do zacieśnienia współpracy pomiędzy UE a krajami Ameryki Łacińskiej, by zgodnie ze zobowiązaniami zawartymi w deklaracji madryckiej skoordynowały one wysiłki w celu szybkiego zawarcia ambitnego, sprawiedliwego i kompletnego porozumienia w ramach rundy dauhańskiej WTO; podkreśla, że wielostronny system handlowy oparty na otwartych i sprawiedliwych zasadach przyczyni się do wyjścia gospodarek światowych z kryzysu gospodarczego oraz do sprzyjania wzrostowi i rozwojowi, dzięki stopniowemu i zrównoważonemu ograniczaniu taryfowych i pozataryfowych barier w handlu – w odpowiednich przypadkach i zgodnie z zasadą specjalnego i preferencyjnego traktowania krajów rozwijających się – a jednocześnie skutecznie przyczyni się do redukcji ubóstwa;

Czwartek, 21 października 2010 r.

17. ubolewa z powodu środków protekcyjnych przyjętych w czasie kryzysu finansowego przez niektóre kraje Ameryki Łacińskiej, a zwłaszcza Argentynę; stale nalega na Komisję, aby poruszała z krajami Ameryki Łacińskiej kwestię dostępu do rynku;
18. podkreśla, że realizację ośmiu milenijnych celów rozwoju ONZ należy postrzegać jako kluczowe zadanie podczas prowadzonych aktualnie wielostronnych i dwustronnych negocjacji handlowych; podkreśla, że realizacja ponowionych zobowiązań zawartych w deklaracji madryckiej dotyczących milenijnych celów rozwoju i likwidacji ubóstwa na świecie wymagać będzie takich warunków prowadzenia obrotu handlowego, w których kraje rozwijające się w Ameryce Łacińskiej będą miały rzeczywisty dostęp do rynków krajów rozwiniętych i będą mogły utrzymać i rozwijać swój własny konkurencyjny przemysł wytwórczy i przetwórstwa żywności – warunków, w których wdrażane są bardziej sprawiedliwe praktyki handlowe i stosowane są surowe i wzmocnione przepisy w zakresie ochrony środowiska oraz praw socjalnych;
19. uważa, że Unia Europejska powinna starać się wysunąć bardziej atrakcyjną ofertę mającą na celu służyć interesom rozwoju gospodarczego naszych partnerów, aby zapewnić swoją obecność w regionie obok USA i Chin; jest przekonany, że oferta ta powinna zawierać oferty dodatkowe dotyczące na przykład budowania potencjału oraz transferów technologii; podkreśla również potrzebę szacunku dla partnerów UE i uznania ich niejednakowych potrzeb;
20. ponownie zwraca uwagę na znaczenie włączania klauzul dotyczących praw człowieka oraz norm środowiskowych i socjalnych do wszystkich umów handlowych zawieranych między UE a krajami trzecimi, w tym krajami latynoamerykańskimi, aby nadać spójność działaniom zewnętrznym, jednocześnie odzwierciedlającym interesy gospodarcze UE i propagującym jej podstawowe wartości;
21. podkreśla, że korzystne tendencje rynkowe wzdłuż całego łańcucha wartości muszą umożliwić osiągnięcie odpowiednich dochodów, a marże z zysku powinny być korzystne dla wszystkich podmiotów uczestniczących w całym łańcuchu wartości;
22. uważa, że konieczne jest nadanie naszemu partnerstwu handlowemu prawdziwie europejskiego wymiaru, intensyfikując wymianę między krajami Ameryki Łacińskiej i wszystkimi krajami europejskimi, w tym państwami z Europy Środkowo-Wschodniej; sądzi, że konieczne jest ujęcie w tej wymianie szerszego wachlarza dziedzin działalności gospodarczej;
23. podkreśla konstruktywną rolę, jaką powinny odgrywać przedsiębiorstwa z siedzibą w UE działające na terenie Ameryki Łacińskiej poprzez stosowanie wysokich norm w zakresie ochrony środowiska, praw socjalnych i zarządzania jakością oraz oferowanie uczciwego wynagrodzenia i bezpieczeństwa zatrudnienia;
24. jest świadomy wcześniejszych przypadków niewłaściwego postępowania przedsiębiorstw działających w Ameryce Łacińskiej, obejmujących degradację ekologiczną, przypadki nadmiernego wykorzystywania siły roboczej oraz poważne naruszenia praw człowieka; przypomina, że UE jako całość oraz przedsiębiorstwa z siedzibą w UE działające w Ameryce Łacińskiej powinny służyć za wzór postaw w zakresie praw socjalnych i pracowniczych oraz ochrony środowiska, w szeroko pojmowanych ramach przejrzystości i poszanowania praw człowieka, zapewniających ochronę wszystkim podmiotom; podkreśla, że europejskie przedsiębiorstwa wielonarodowe stanowią ważny element wizerunku UE w regionie i powinny propagować jej wartości, przestrzegając zasad społecznej odpowiedzialności biznesu;
25. przyznaje, że zawarcie porozumień WTO dotyczących handlu bananami ostatecznie zamknęło wieloletni spór z dostawcami bananów z Ameryki Łacińskiej i partnerskimi krajami AKP, mogłoby ułatwić postępy w negocjacjach w ramach rundy dauhańskiej oraz przyczyniło się do zakończenia negocjacji dotyczących różnych porozumień z krajami Ameryki Środkowej oraz z Kolumbią i Peru; niemniej wzywa do uwzględnienia zarówno zobowiązań podjętych w stosunku do partnerów AKP, jak i interesów producentów UE; wzywa, w celu uniknięcia przyszłych sporów, do zagwarantowania sprawiedliwego traktowania wszystkim partnerom handlowym w Ameryce Łacińskiej, włącznie z tymi, którzy nie zawarli porozumienia handlowego z UE;
26. przypomina, że umowy zawarte na szczeblu WTO oraz umowy dwustronne będące na etapie negocjacji z niektórymi państwami Ameryki Łacińskiej oddziałują na wrażliwe gospodarki regionów najbardziej oddalonych z powodu podobieństwa rodzajów ich produkcji rolnej do sektorów rolnictwa na kontynencie latynoamerykańskim; popiera zatem podejście, zgodnie z którym w stosunkach handlowych między UE a Ameryką Łacińską strategiczne i tradycyjne sektory regionów najbardziej oddalonych są chronione i podlegają odpowiedniej rekompensacie oraz są obiektem szczególnej uwagi, tak aby nie podważyć zobowiązań, jakie UE przyjęła w stosunku do tych regionów w europejskiej strategii dla regionów najbardziej oddalonych w 2009 r.;

Czwartek, 21 października 2010 r.

27. wskazuje na fakt, że podczas wdrażania wszystkich układów o stowarzyszeniu należy uwzględniać interesy obywateli oraz że ich wdrożenie musi być poddane ratyfikacji przez parlamenty w odniesieniu do wszystkich ich elementów, a mianowicie dialogu politycznego, współpracy i handlu;

28. zauważa pozytywne zakończenie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu między UE a Ameryką Środkową, który jako pierwszy przykład układu między dwoma regionami powinien przyczynić się, wraz z odpowiednimi towarzyszącymi strategiami politycznymi, nie tylko do bogacenia się, lecz również do dalszej integracji państw Ameryki Środkowej; przyjmuje do wiadomości decyzję Panamy o zapoczątkowaniu procesu włączania do Systemu Integracji Gospodarczej Ameryki Środkowej;

29. stwierdza, że w pozytywny sposób zostały zakończone negocjacje w ramach wielostronnego porozumienia handlowego między UE a Kolumbią i Peru; zauważa, że Boliwia postanowiła wycofać z Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Andyjskiej skargę dotyczącą wielostronnego porozumienia handlowego; wzywa zatem poszczególne strony do zmierzania ku przyszłemu układowi o stowarzyszeniu, który będzie negocjowany ze wszystkimi państwami Wspólnoty Andyjskiej;

30. popiera wznowienie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu UE-MERCOSUR – jako że szybko zawarty układ o stowarzyszeniu tego rodzaju, mający niezwykle znaczenie i wpływający na życie siedmiuset milionów osób, byłby najambitniejszym na świecie porozumieniem międzyregionalnym – i podkreśla znaczenie głębokiego zaangażowania Parlamentu Europejskiego na wszystkich etapach negocjacji; jest świadomy tego, że kwestie związane z rolnictwem będą prawdopodobnie jednym z drażliwych tematów w ramach negocjacji; domaga się, aby import produktów rolnych do UE był dopuszczalny wyłącznie wtedy, gdy produkty te spełniają europejskie normy w zakresie ochrony konsumentów, dobrostanu zwierząt, ochrony środowiska i minimalne standardy socjalne; podkreśla, że należy osiągnąć wyważony rezultat zadowalający ostatecznie obie strony poprzez zapewnienie, że w negocjacjach zostaną w pełni uwzględnione ostatnie wydarzenia w gospodarce światowej, światowe wyzwania związane ze środowiskiem, takie jak zmiany klimatu, oraz dezcyderaty i obawy Parlamentu;

31. wzywa Komisję do ścisłego zaangażowania Parlamentu w negocjacje dotyczące koniecznej aktualizacji porozumień z Chile i Meksykiem;

32. zdecydowanie popiera przyjęcie wspólnego planu wykonawczego dla partnerstwa strategicznego UE-Meksyk oraz negocjacje mające na celu ambitną modernizację stosunków handlowych z myślą o wykorzystaniu pełnego potencjału układu o stowarzyszeniu UE-Meksyk, który od momentu wejścia w życie umożliwił 122-procentowy wzrost obrotu handlowego;

33. zdecydowanie popiera mapę drogową i program roboczy dotyczące partnerstwa na rzecz rozwoju i innowacyjności UE-Chile oraz obustronnie zadowalające rozszerzenie w dziedzinie obrotu towarami i usługami układu o stowarzyszeniu, który od 2003 r. umożliwił podwojenie obrotu między Chile a UE;

34. podkreśla konieczność przeprowadzenia uprzedniej analizy oddziaływania skutków umowy z MERCOSUR-em ze względu na przewidywany wzrost eksportu mięsa do Europy – a mianowicie wołowiny o 70 % oraz drobiu o 25 % – które jest tańsze z powodu niższych wymogów sanitarnych, środowiskowych i społecznych;

35. wzywa Komisję i jej partnerów w Ameryce Łacińskiej do zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w ocenę przestrzegania zawartych w umowach handlowych standardów w zakresie pracy, praw człowieka i ochrony środowiska oraz do sprzyjania przeprowadzaniu regularnych debat z udziałem społeczeństwa obywatelskiego przewidzianych w układach o stowarzyszeniu;

36. jest głęboko zaniepokojony środkami ograniczającymi przyjętymi niedawno przez rząd Argentyny i dotyczącymi produktów spożywczych importowanych z krajów trzecich, w tym z Unii Europejskiej; uważa, że środki te stanowią w praktyce barierę pozataryfową, niezgodną ze zobowiązaniami w ramach WTO; w związku z tym apeluje do rządu Argentyny o likwidację tego nielegalnego obciążenia nałożonego na produkty spożywcze, które mogłyby stanowić negatywny sygnał i poważne utrudnienie dla toczących się negocjacji między UE a MERCOSUR-em;

Czwartek, 21 października 2010 r.

37. wzywa Komisję do uczynienia negocjacji handlowych bardziej przejrzystymi dzięki udzieleniu wczesnego dostępu do najważniejszych dokumentów i projektów układów wszystkim partnerom społecznym z sektorów, na które może potencjalnie oddziaływać wynik porozumień handlowych, przy jednoczesnym zastosowaniu standardowych procedur dotyczących dokumentów podlegających wymogom poufności, a także do ustanowienia trwałego i sformalizowanego procesu konsultacji z nimi;
38. zwraca uwagę na ważną rolę, jaką odgrywa Unia Narodów Południowoamerykańskich (UNASUR);
39. wzywa Komisję do rozważenia możliwości ustanowienia bliskiej współpracy między oboma kontynentami, w celu rozwijania nowej sieci kolejowej w Ameryce Łacińskiej;
40. przyjmuje do wiadomości decyzję o utworzeniu Wspólnoty Krajów Ameryki Łacińskiej i Karaibów (CELAC); wskazuje, że integracja regionalna jest kluczowym procesem pomagającym Ameryce Łacińskiej dostosować się do nowych globalnych wyzwań;
41. wyraża przekonanie, że ramy dotyczące handlu, energii i zmian klimatycznych powinny mieć względem siebie komplementarny charakter;
42. nakłania Komisję do wsparcia partnerów w Ameryce Łacińskiej w tworzeniu konkurencyjnych zakładów produkcyjnych o wartości dodanej; proponuje utworzenie regionalnych akademii handlu zarówno w regionach Ameryki Łacińskiej, jak i w państwach członkowskich UE, nastawionych na budowanie potencjału wśród MŚP poprzez udostępnianie szkoleń na temat warunków koniecznych do handlowania produktami, towarami i usługami rolnymi z regionem partnerskim;
43. nakłania kraje Ameryki Łacińskiej do poczynienia prawdziwych starań w celu zwalczania zmian klimatu, a w szczególności do powstrzymania wylesiania;
44. zachęca, by w ramach wsparcia UE dla targów handlowych UE-Ameryka Łacińska odbywających się w różnych krajach europejskich i latynoamerykańskich utworzyć platformę dla kontaktów i umów partnerskich, zwłaszcza wśród MŚP;
45. jest zdania, że kolejna reforma ogólnego systemu preferencji powinna uczynić go bardziej skutecznym i stabilnym, tak aby zagwarantować, że producenci z Ameryki Łacińskiej będą czerpać z niego potencjalne korzyści; uważa, że negocjacje dotyczące porozumień handlowych z krajami już korzystającymi z systemu GSP+ powinny brać pod uwagę stopień asymetrii uwzględniający w znacznym stopniu poziom preferencji, z jakich korzystają w ramach systemu GSP+; podkreśla, że żaden kraj nie jest zobowiązany do podejmowania negocjacji, a więc wszystkie kraje mogą nadal korzystać z systemu GSP+, dopóki spełniają odpowiednie warunki;
46. zauważa utworzenie przez UE nowego instrumentu inwestycyjnego dla Ameryki Łacińskiej, który powinien być przede wszystkim dźwignią do uruchomienia dodatkowych funduszy różnicujących inwestycje w Ameryce Łacińskiej mające pomóc w osiągnięciu postępów w priorytetowych dziedzinach, takich jak solidny transport publiczny i systemy mobilności, oszczędność energii, energie odnawialne, edukacja i badania;
47. przyjmuje z zadowoleniem decyzję o utworzeniu Fundacji UE-LAC, która również na płaszczyźnie handlowej posłuży do umocnienia partnerstwa międzyregionalnego, zwiększenia jego widoczności i rozpowszechnienia jego pełnego potencjału;
48. uważa, że sformułowania zawarte w rozdziałach dotyczących ochrony inwestycji w umowach handlowych powinny przyczynić się do zaistnienia pewności prawa w celu zwiększenia inwestycji, umożliwiając jednocześnie rządów spełnienie oczekiwań społeczeństwa w zakresie środowiska, ochrony zdrowia i ochrony społecznej;
49. uznaje znaczenie przeprowadzenia audytu długu zagranicznego Ekwadoru przez międzynarodową komisję i zachęca inne kraje do przyjęcia podobnego podejścia; wzywa Komisję i Radę do szybszego rozwiązania problemu długu zagranicznego niektórych krajów Ameryki Łacińskiej i Karaibów zarówno w stosunkach dwustronnych, jak i w ramach międzynarodowych instytucji finansowych;

Czwartek, 21 października 2010 r.

50. wzywa Unię Europejską do poparcia nowej koncepcji wspierania ochrony środowiska poprzez kompensatę strat w zakresie potencjalnych wpływów z handlu oraz do współfinansowania utworzenia pod auspicjami Programu Rozwoju Narodów Zjednoczonych proponowanego przez rząd Ekwadoru funduszu powierniczego Yasuni-ITT, którego celem jest zrekompensowanie obywatelom Ekwadoru odstąpienia od wydobycia ropy naftowej z pól położonych w Parku Narodowym Yasuni;

51. ponownie podkreśla, że Unia Europejska powinna aktywnie wspierać konkretnie te kraje rozwijające się, które korzystają z tak zwanych rozwiązań elastycznych zapisanych w porozumieniu TRIPS, tak aby mogły one zapewniać leki po przystępnych cenach w ramach krajowych programów w dziedzinie zdrowia publicznego;

52. wzywa Komisję do realizacji zaleceń zawartych w niniejszym sprawozdaniu w nowej strategii handlowej UE, zwłaszcza jeżeli chodzi o handel pomiędzy UE a krajami Ameryki Łacińskiej i Karaibów w przyszłości;

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Przymusowe eksmisje w Zimbabwe

P7_TA(2010)0388

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie przymusowych eksmisji w Zimbabwe

(2012/C 70 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie liczne rezolucje w sprawie Zimbabwe, z których ostatnia została przyjęta w dniu 8 lipca 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 11 Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, art. 17 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, art. 27 ust. 3 Konwencji ONZ o prawach dziecka, art. 14 ust. 2 Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz art. 7 ust. 1 lit. d) i ust. 2 lit. d) Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/92/WPZiB ⁽²⁾ z dnia 15 lutego 2010 r., przedłużającą do dnia 20 lutego 2011 r. obowiązywanie środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe nałożonych na mocy wspólnego stanowiska 2004/161/WPZiB ⁽³⁾, oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1226/2008 ⁽⁴⁾ z dnia 8 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 22 lutego 2010 r. w sprawie Zimbabwe oraz konkluzje dziesiątego ministerialnego dialogu politycznego między UE a Republiką Południowej Afryki z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie Zimbabwe,
- uwzględniając ratyfikowaną przez Zimbabwe Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnej wysłannik sekretarza generalnego ONZ do spraw kwestii osadnictwa Anny Tibajuki z lipca 2005 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między UE a AKP (umowa z Kotonu), podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r.,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0288.

⁽²⁾ Dz.U. L 41 z 16.2.2010, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 66.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 10.12.2008, s. 11.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- A. mając na uwadze, że ok. 20 tys. osób żyjących na nieoficjalnym osiedlu nazywanym Hatcliffe Extension na peryferiach Harare grozi przymusowa eksmisja za niezapłacenie nałożonych przez władze niewspółmiernie wysokich opłat za odnowienie umowy najmu,
- B. mając na uwadze, że rząd Zimbabwe żąda opłat za odnowienie umowy najmu w wysokości do 140 USD, przy czym nie przedyskutowano z mieszkańcami ani tych opłat, ani procedury zawierania umów najmu przewidującej na ich odnowienie niezwykle krótki czas, po którego przekroczeniu grozi eksmisja; mając na uwadze, że brak mieszkań dla osób o niskich dochodach doprowadził do stawiania chat lub przybudówek na podwórzach, co teraz jest najwyraźniej niezgodne z prawem budowlanym,
- C. mając na uwadze, że mieszkańcy Hatcliffe Extension należą do najbiedniejszych obywateli Zimbabwe, gdzie dochód na jednego mieszkańca wynosi poniżej 100 USD, a trwałe bezrobocie – ok. 90 %; ponadto mając na uwadze, że te przymusowe eksmisje wywierają też niszczący wpływ na nieformalny sektor zatrudnienia, pozbawiając rodziny stałego dochodu,
- D. mając na uwadze, że większości mieszkańców przydzielono działki po przymusowym wysiedleniu przez władze w ramach realizowanego w 2005 r. krajowego programu masowych przymusowych eksmisji znanego jako „operacja Murambatsvina”, w ramach którego ok. 700 tys. osób straciło domy i środki do życia,
- E. mając na uwadze, że „operacja Garikai” mająca na celu pomoc ofiarom eksmisji była całkowicie nieodpowiednia jako środek służący zaradzeniu poważnym naruszeniom prawa do odpowiednich warunków mieszkaniowych popełnionym podczas „operacji Murambatsvina”,
- F. mając na uwadze, że pięć lat po masowych przymusowych eksmisjach mieszkańcy osiedli powstałych w wyniku „operacji Garikai” żyją w godnych pożałowania warunkach bez dostępu do podstawowych usług,
- G. mając na uwadze, że kwestia wyśrubowanych opłat za najem nie ogranicza się do Hatcliffe i że mieszkańcy innych nieoficjalnych osiedli w całym kraju są również zagrożeni sankcjonowanymi przez państwo przymusowymi eksmisjami,
- H. mając na uwadze, że przerażająca sytuacja humanitarna, polityczna i gospodarcza w Zimbabwe ulega dalszemu pogorszeniu, miliony obywateli są stale narażonych na głód i zdanych na pomoc żywnościową w kraju, który zajmuje czwartą pozycję na świecie pod względem liczby zakażeń HIV, braków paliwa i najszybciej rosnącej śmiertelności dzieci,
1. domaga się natychmiastowego położenia kresu zagrożeniu masowymi przymusowymi eksmisjami w Zimbabwe i nalega, by organizacjom pomocowym i humanitarnym przyznać nieograniczony dostęp do osób zagrożonych eksmisjami i innych wewnętrznie przesiedlanych osób;
 2. wzywa rząd Zimbabwe do natychmiastowej rezygnacji z arbitralnie nałożonych opłat za przedłużenie najmu, których mieszkańcy nie są w stanie uiścić z braku środków; w związku z tym nalega na władze Zimbabwe, by przestały stosować przepisy dotyczące zagospodarowania przestrzennego w połączeniu z przymusowymi eksmisjami z myślą o zyskach politycznych partii, jak miało to miejsce w 2005 r. podczas „operacji Murambatsvina”; w związku z tym apeluje do rządu Zimbabwe o stworzenie w porozumieniu ze wszystkimi ofiarami przymusowych eksmisji polityki mieszkaniowej odpowiadającej potrzebom obywateli;
 3. przypomina rządowi Zimbabwe o spoczywającym na nim na mocy międzynarodowych konwencji obowiązku zapewnienia odpowiednich warunków mieszkaniowych wszystkim osobom o niskich dochodach zmuszonym do opuszczenia domów oraz obowiązku zagwarantowania prawa do życia, bezpieczeństwa i żywności, a także zapewnienia obywatelom ochrony przed brakiem bezpieczeństwa i dalszymi naruszeniami przez zabezpieczenie prawa własności i plany przystępnych opłat za najem, m.in. dzięki wykorzystaniu dochodu z sektora górniczego w celu zaspokojenia potrzeb obywateli Zimbabwe;
 4. proponuje, by rząd Zimbabwe przeprowadził ocenę strat materialnych i społecznych, które spowodowała „operacja Murambatsvina” i inne przymusowe eksmisje, aby zrekompensować je wszystkim osobom, które straciły domy, środki do życia i sieci społeczne, w tym osobom żyjącym na terenie kopalni diamentów w Marange lub w jej pobliżu; ponadto apeluje o przeprowadzenie konsultacji z lokalnymi społecznościami przed podjęciem jakichkolwiek decyzji;

Czwartek, 21 października 2010 r.

5. nalega, by rząd Zimbabwe dokonał przeglądu „operacji Garikai” i wprowadził do niej zmiany w ramach prawdziwych konsultacji z objętymi nią osobami w celu zajęcia się potrzebami mieszkaniowymi wszystkich osób, które przeżyły „operację Murambatsvina”;
6. wyraża głębokie ubolewanie z powodu faktu, że takie masowe eksmisje dodatkowo szkodzą próbom osiągnięcia przez Zimbabwe milenijnych celów rozwoju, w których przypadku istnieją już poważne zaległości;
7. przypomina, że nadużycia rządowe, takie jak program eksmisji, który zakłócił dostęp do podstawowej opieki zdrowotnej i edukacji, szkodzą walce z HIV/AIDS i śmiertelnością matek;
8. wzywa Republikę Południowej Afryki i Południowoafrykańską Wspólnotę Rozwoju (SADC), aby – w interesie własnym, a także w interesie Zimbabwe i szerszego regionu Afryki południowej – podjęły dalsze działania wspierające przywrócenie pełnej demokracji w Zimbabwe oraz poszanowanie praworządności i praw człowieka należnych obywatelom tego kraju; uznaje, że Robert Mugabe i jego bliscy współpracownicy pozostają przeszkodą w procesie odbudowy politycznej i gospodarczej oraz pojednania w Zimbabwe, gdyż dla własnej korzyści sprzeniewierzają gospodarcze zasoby kraju;
9. podkreśla znaczenie dialogu między Unią Europejską a Zimbabwe i z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w tym kierunku;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich i państw kandydujących, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom Zimbabwe i Republiki Południowej Afryki, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego UE-AKP, instytucjom Unii Afrykańskiej, w tym Parlamentowi Panafrykańskiemu, sekretarzowi generalnemu ONZ, sekretarzowi generalnemu SADC oraz sekretarzowi generalnemu Wspólnoty Narodów.

Kambodża, w szczególności przypadek Sama Rainsy’ego

P7_TA(2010)0389

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie Kambodży, a w szczególności sprawy Sama Rainsy’ego

(2012/C 70 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie handlu kobietami i dziećmi w Kambodży ⁽¹⁾, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie Kambodży ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Kambodży, Laosie i Wietnamie ⁽³⁾, z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie represji politycznych w Kambodży ⁽⁴⁾ i z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie Kambodży ⁽⁵⁾,
- uwzględniając umowę o współpracy z 1997 r. zawartą między Wspólnotą Europejską i Królestwem Kambodży ⁽⁶⁾, w szczególności jej art. 1 (przestrzeganie praw człowieka), art. 19 (zawieszenie umowy w przypadku naruszenia art. 1 przez jedną ze stron) oraz załącznik 1 (dotyczący art. 19) do tej umowy,
- uwzględniając Deklarację ONZ z 1998 r. w sprawie obrońców praw człowieka,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0012.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0081.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0462.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0032.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0085.⁽⁶⁾ Dz.U. L 269 z 19.10.1999, s. 18.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka, zatwierdzone przez Radę w dniu 14 czerwca 2004 r. i uaktualnione w 2008 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, których stroną jest Kambodża,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 17 czerwca 2010 r. na temat sytuacji w zakresie praw człowieka w Kambodży, w którym ubolewa on nad zewnętrzną ingerencją w prace sądów⁽¹⁾,
 - uwzględniając decyzję podjętą przez Komisję ds. praw człowieka parlamentarzystów Unii Międzyparlamentarnej na posiedzeniu w dniach 12-15 lipca 2010 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Zarządzającej Unii Międzyparlamentarnej z dnia 6 października 2010 r.,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnich kilku latach zauważalne są w Kambodży niepokojące tendencje autorytarne; mając na uwadze, że przejawiają się one pogorszeniem sytuacji w zakresie praw człowieka, ograniczaniem podstawowych swobód, brutalną polityką zawłaszczania ziemi, która dotyka głównie osoby ubogie, tłumieniem wszelkich form krytyki i protestu, prześladowaniem opozycji parlamentarnej i działaczy reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, wykorzystywaniem sądów do celów politycznych i dążeniem do stworzenia systemu jednopartyjnego,
- B. mając na uwadze, że Sam Rainsy, parlamentarzysta kambodżański i lider drugiej co do wielkości partii w tym kraju, jest prześladowany przez autorytarną partię rządzącą i autorytarny rząd Kambodży,
- C. mając na uwadze, że w dniu 23 września 2010 r. sąd miejski w Phnom Penh skazał lidera opozycji Sama Rainsy'ego zaocznie na 10 lat więzienia pod zarzutem podawania nieprawdziwych informacji i fałszowania dokumentów publicznych; mając również na uwadze, że wyrok skazujący opierał się na akcie nieposłuszeństwa obywatelskiego polegającego na wyrwaniu sześciu drewnianych słupków granicznych na tymczasowej granicy między Wietnamem a Kambodżą, która nadal jest przedmiotem sporu między oboma krajami; mając na uwadze, że zdarzenie to miało na celu wsparcie mieszkańców wsi, którzy utrzymywali, że padli ofiarą zawłaszczenia ziemi, twierdząc, że Wietnamczycy nielegalnie przesunęli słupki na terytorium Kambodży, umieszczając je na ich polach ryżu, a skargi do władz lokalnych pozostały bez odpowiedzi,
- D. mając na uwadze, że w dniu 13 października 2010 r. sąd apelacyjny w Phnom Penh postanowił zaocznie utrzymać w mocy dwuletni wyrok ogłoszony przez sąd rejonowy w Svay Rieng w dniu 27 stycznia 2010 r. przeciw Samowi Rainsy'emu w związku z protestem przeciwko rzekomemu wtargnięciu Wietnamu na terytorium Kambodży, podczas gdy orzekł o zwolnieniu z więzienia po 9 miesiącach i 20 dniach dwóch mieszkańców wsi skazanych razem z Samem Rainsym,
- E. mając na uwadze, że strategia partii rządzącej w Kambodży polega na wykorzystywaniu podporządkowanych jej politycznie sądów do rozprawiania się ze wszystkimi osobami krytykującymi rząd,
- F. mając na uwadze, że w Kambodży niepokojąco duża liczba osób przebywa w areszcie w wyniku różnych wad systemu sądownictwa karnego, i mając również na uwadze, że w dalszym ciągu nie ma gwarancji niezawisłości i bezstronności sądów,
- G. mając na uwadze, że według organizacji pozarządowych zajmujących się prawami człowieka rząd wykorzystuje sądy do uciszania krytyki pod adresem jego reakcji na zawłaszczanie ziemi, korupcję i spory graniczne,

⁽¹⁾ http://www.un.org.kh/index.php?option=com_content&view=article&id=330:united-nations-special-rapporteur-on-the-situation-of-human-rights-in-cambodia-statement&catid=44:un-speeches-and-statements&Itemid=77

Czwartek, 21 października 2010 r.

- H. mając na uwadze, że w dniu 30 sierpnia 2010 r. sąd rejonowy w Takeo skazał Leanga Sokchoeuna, pracownika organizacji pozarządowej Licadho, na karę dwóch lat pozbawienia wolności za rzekome rozpowszechnianie antyrządowych ulotek w styczniu 2010 r.; mając na uwadze, że w czasie procesu doszło jednak do poważnych naruszeń procedur,
- I. mając na uwadze, że Mu Sochua, parlamentarzysta opozycyjny, został skazany pod zarzutem zniesławienia premiera,
- J. mając na uwadze, że dziennikarz Hang Chakra został zatrzymany na 9 miesięcy, po tym jak złożył doniesienie o korupcji w otoczeniu wiceprezydenta Soka Ana,
- K. mając na uwadze, że w 1995 r. Sam Rainsy został usunięty ze składu zgromadzenia narodowego z naruszeniem przepisów konstytucji, jednak zdołał odzyskać miejsce w ławach parlamentu podczas następnych wyborów; mając na uwadze, że przeżył on kilka prób zamachów, – np. popełniony z użyciem granatu atak w 1997 r., w którym były ofiary śmiertelne, – jednak około 80 jego zwolenników zostało zamordowanych,
- L. mając na uwadze, że partia rządząca pozbawiła go trzykrotnie immunitetu parlamentarnego na wątpliwych podstawach i doprowadziła do jego skazania na karę więzienia,
- M. mając na uwadze, że UE jest instytucją, która udziela największej pomocy Kambodży,
1. potępia wszelkie wyroki sądu przeciwko przedstawicielom opozycji i organizacji pozarządowych podyktowane względami politycznymi, zwłaszcza wyrok z dnia 23 września 2010 r., 13 października 2010 r. i 27 stycznia 2010 r. przeciw Samowi Rainsy'emu oraz wyrok z dnia 30 sierpnia 2010 r. przeciwko Leangowi Sokchoeunowi, a także przeciw Mu Sochua i dziennikarzowi Hangowi Chakrze;
 2. przypomina rządowi Kambodży o obowiązku wypełnienia zobowiązań w zakresie zasad demokratycznych i podstawowych praw człowieka stanowiących zasadniczy element wspomnianej wyżej umowy o współpracy, zgodnie z jej art. 1;
 3. apeluje do władz Kambodży o zagwarantowanie, że przygotowywana obecnie ustawa dotycząca organizacji pozarządowych nie będzie ograniczać organizacji społeczeństwa obywatelskiego poprzez dopuszczanie dowolnej jej interpretacji i nie będzie stosowana ze szkodą dla społeczeństwa obywatelskiego i opozycji;
 4. wzywa wszystkie podmioty polityczne, aby wspierały politykę opartą na dobrosąsiedzkich stosunkach w regionie oraz politykę pojednania między grupami etnicznymi i kulturowymi w Kambodży;
 5. zauważa, że specjalny sprawozdawca ONZ zwrócił uwagę na postępy i starania poczynione przez rząd Kambodży, i chciałby, aby podjął on praktyczne kroki zapewniające widoczną i trwałą poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka i niezawisłości sądów;
 6. wzywa władze kambodżańskie do:
 - zaangażowania się w reformy polityczne i instytucjonalne w celu zbudowania demokratycznego państwa opartego na praworządności i poszanowaniu podstawowych wolności;
 - wykazania woli skutecznego zwalczania powszechnych plag, takich jak korupcja, masowe wylesianie pociągające za sobą przesiedlenia ludności oraz turystyka seksualna, odrzucenia obecnej „kultury bezkarności” i postawienia przed obliczem sprawiedliwości wszystkich osób zaangażowanych w taką działalność;
 - zagwarantowania swobody głoszenia poglądów politycznych, bez zastraszania i nękania;

Czwartek, 21 października 2010 r.

- sporządzenia planu działań i harmonogramu wdrażania zaleceń zawartych w sprawozdaniu specjalnego sprawozdawcy;
7. jest poważnie zaniepokojony prześladowaniem i skazaniem lidera opozycji Sama Rainsy'ego na 12 lat pozbawienia wolności za gest, który zdaniem Parlamentu ma charakter symboliczny i wyraźnie polityczny;
8. jest szczególnie zaniepokojony tym, że utrzymanie tego wyroku w mocy uniemożliwiłoby Samowi Rainsy'emu start w wyborach parlamentarnych w 2013 r. i miałyby konsekwencje wykraczające daleko poza sprawę Sama Rainsy'ego, gdyż wpłynę to z pewnością na całą opozycję, tym bardziej że niedawne prześladowania szeregu wybitnych członków opozycji już ograniczyły przestrzeń polityczną, przez co miałyby to negatywny wpływ na proces demokratyczny w Kambodży;
9. apeluje zatem do władz, aby zbadały sposoby i środki rozwiązania tych kwestii na drodze dialogu politycznego i aby umożliwiły Samowi Rainsy'emu możliwie najszybsze wznowienie działalności parlamentarnej;
10. apeluje do władz Kambodży, aby wzięły pod uwagę zalecenia specjalnego sprawozdawcy Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące sytuacji w zakresie praw człowieka w Kambodży; zachęca parlament Kambodży do omówienia tego sprawozdania na forum parlamentu i do podjęcia niezbędnych środków służących realizacji tych zaleceń;
11. zwraca się do Unii Europejskiej o podjęcie kroków mających zagwarantować, że podstawowe swobody, zapisane w art. 1 wspomnianej wyżej umowy o współpracy, będą przestrzegane, a za ataki na wolności obywatelskie będą groziły konsekwencje; apeluje ponadto do Unii Europejskiej, aby nadal udzielała Kambodży pomocy finansowej uzależnionej od poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju;
12. wzywa do stworzenia z udziałem UE i przy koordynacji ze strony ONZ kryzysowego planu pomocy humanitarnej w celu udzielenia pomocy mieszkańcom Kambodży, którzy najbardziej ucierpieli w wyniku kryzysu, zwłaszcza osobom zatrudnionym w przemyśle tekstylnym i budowlanym, które straciły pracę;
13. zobowiązuje swoją Delegację do spraw stosunków z państwami Azji Południowo-Wschodniej i Stowarzyszeniem Państw Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) i Komisję Spraw Zagranicznych do monitorowania rozwoju sytuacji;
14. obowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządów i parlamentom państw ASEAN i ASEM, sekretariatowi ASEM, sekretarzowi generalnemu ONZ, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka oraz rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Królestwa Kambodży.

Północny Kaukaz, w szczególności przypadek Olega Orłowa

P7_TA(2010)0390

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na Północnym Kaukazie (Federacja Rosyjska) oraz w sprawie postępowania karnego wobec Olega Orłowa

(2012/C 70 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie zabójstw obrońców praw człowieka w Rosji ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0022.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając przyznanie w dniu 16 grudnia 2009 r. Nagrody im. Sacharowa Olegowi Orłowski, Siergiejowi Kowalowski i Ludmile Aleksiejewej, występującym w imieniu ośrodka praw człowieka Memoriał oraz wszystkich innych obrońców praw człowieka w Rosji,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską a Federacją Rosyjską, która weszła w życie w 1997 r. i została przedłużona do czasu jej zastąpienia przez nową umowę,
 - uwzględniając trwające negocjacje dotyczące nowej umowy określającej nowe, kompleksowe ramy stosunków UE-Rosja,
 - uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Deklarację ONZ o obrońcach praw człowieka i Deklarację ONZ o przynależnym jednostkom, grupom i podmiotom społecznym prawie i obowiązku propagowania i ochrony powszechnie uznanych praw człowieka oraz podstawowych wolności,
 - uwzględniając art.122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że jako członek Rady Europy i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz sygnatariusz deklaracji ONZ Rosja zobowiązała się do ochrony i wspierania praw człowieka, podstawowych wolności i praworządności,
- B. mając na uwadze, że na rozpatrzenie przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka czeka ok. 20 000 spraw z Federacji Rosyjskiej, głównie z regionu Północnego Kaukazu; mając na uwadze, że Europejski Trybunał Praw Człowieka potępił Federację Rosyjską za poważne naruszenia praw człowieka w regionie w ponad 150 orzeczeniach, podkreślając znaczenie szybkiego i pełnego wdrożenia tych orzeczeń,

Sytuacja w zakresie praw człowieka na Północnym Kaukazie

- C. mając na uwadze, że sytuacja obrońców praw człowieka w regionie Północnego Kaukazu, zwłaszcza w Republice Czecheńskiej, Inguszetii i Dagestanie, jest alarmująca; mając na uwadze, że niezależni dziennikarze, działacze społeczeństwa obywatelskiego, prawnicy i obrońcy praw człowieka w regionie często padali ofiarą groźb i przemocy, prześladowania i zastraszania, a organy ścigania niejednokrotnie ograniczały ich działalność; mając na uwadze, że sprawcy naruszeń praw człowieka wciąż cieszą się bezkarnością, a praworządność jest w dalszym ciągu lekceważona; mając na uwadze, że ludność cywilna pozostaje narażona na przemoc zarówno ze strony uzbrojonych grup opozycyjnych, jak i organów ścigania; mając na uwadze, że tortury, znęcanie się i samowolne zatrzymania są na porządku dziennym; mając ponadto na uwadze, że organizacje pozarządowe, które są niezależne od rządów krajowych, są ważne dla rozwoju społeczeństwa obywatelskiego,
- D. mając na uwadze, że w Czeczenii panuje ogólna atmosfera strachu mimo niezaprzeczalnych sukcesów przy odbudowie i wyraźnej poprawy stanu infrastruktury w regionie; mając na uwadze, że sytuacja w zakresie praw człowieka i funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz demokratycznych instytucji w dalszym ciągu stanowi powód do poważnych obaw,
- E. mając na uwadze, że kolejne porwania przeciwników rządu i obrońców praw człowieka pozostają bezkarne, a dochodzenia w tych sprawach nie są prowadzone z należytą starannością,
- F. mając na uwadze, że mimo konstruktywnego dialogu, który prowadzono między władzami i społeczeństwem obywatelskim w Inguszetii, odkąd władzę objął nowy prezydent, od 2009 r. nastąpił niepokojący nawrót przemocy, prowadzący w niektórych przypadkach do zabójstw lub porwań przeciwników rządu i dziennikarzy, a do tej pory nie wszczęto postępowań w tych sprawach,

Czwartek, 21 października 2010 r.

- G. mając na uwadze, że coraz większa liczba zaginionych mieszkańców republik Północnego Kaukazu została prawdopodobnie uprowadzona do innych regionów Rosji; mając na uwadze, że od około północy 28 grudnia 2009 r. (kiedy to znajdowali się w Petersburgu) nieznanne jest miejsce pobytu Aliego Dżaniewa, Jusupa Dobriewa, Junusa Dobriewa i Magomeda Adżiewa, a także mając na uwadze, że od nocy z 24 na 25 września 2010 r., od momentu pójścia do Meczet Historycznego w Moskwie, nieznanne jest miejsce pobytu pięciu osób: Zelimchana Achmetowicza Czibiewa, Magomeda Chajbulae-wicza Israpilowa, Dżamala Zijanidowicza Magomedowa, Akila Dżawatchanowicza Abdullajewa i Dowara Nazimowicza Asadowa (trzy spośród tych osób pochodzą z Północnego Kaukazu),
- H. mając na uwadze, że na Północnym Kaukazie wciąż jest ok. 80 000 przesiedleńców wewnętrznych, po ponad 18 latach od momentu, kiedy zostali zmuszeni do opuszczenia domów w wyniku pasma wojen, które toczyły się między Inguszetią a Północną Osetią w 1992 r. oraz w Czeczenii w roku 1994 i 1999; mając na uwadze, że osoby te mają trudności ze znalezieniem zakwaterowania, przedłużeniem pozwoleń na pobyt, co ogranicza ich dostęp do usług socjalnych, odnowieniem paszportów wewnętrznych oraz uzyskaniem statusu „przymusowego migranta”, który jest im potrzebny, by uzyskać dostęp do zatrudnienia, a także usług i świadczeń socjalnych,
- I. mając na uwadze, że w dniu 3 września 2010 r. przewodniczący Jerzy Buzek wyraził głęboką solidarność z rodzinami ofiar tragedii w Biesłanie i wezwał prezydenta Federacji Rosyjskiej do zapewnienia, że ich prawa są w pełni przestrzegane oraz że prawda o wydarzeniach z września 2004 r. wreszcie ujrzy światło dzienne,
- J. mając na uwadze, że nie może być żadnego uzasadnienia dla aktów ślepej przemocy wobec ludności cywilnej,
- K. mając na uwadze inicjatywę przedstawicieli rosyjskiego i międzynarodowego społeczeństwa obywatelskiego polegającą na utworzeniu Centrum Dokumentacji Natalii Estemirowej zajmującego się możliwymi zbrodniami wojennymi i innymi poważnymi naruszeniami praw człowieka, do jakich doszło podczas wojen w Czeczenii,

Dochodzenie karne przeciwko Olegowi Orłowowi

- L. mając na uwadze, że praca organizacji praw człowieka, takich jak Memoriał, ma istotne znaczenie dla stworzenia stabilnego i wolnego społeczeństwa w Rosji, a zwłaszcza dla zapewnienia faktycznej i trwałej stabilności na Północnym Kaukazie; mając na uwadze, że rząd rosyjski i rządy republik Północnego Kaukazu mogą być w związku z tym dumne z ważnej roli, jaką odgrywają takie organizacje,
- M. mając na uwadze, że Natalia Estemirowa, szefowa organizacji Memoriał w Czeczenii, została porwana dnia 15 lipca 2009 r. w Groznm, po czym znaleziono ją martwą w sąsiedniej Inguszetii; mając na uwadze, że śledztwo w sprawie jej morderstwa nie przyniosło żadnych rezultatów, jeżeli chodzi o odnalezienie zabójców i osób ostatecznie odpowiedzialnych,
- N. mając na uwadze, że w dniu 21 stycznia 2010 r. moskiewski cywilny sąd miejski nakazał Olegowi Orłowowi i ośrodkowi praw człowieka Memoriał wypłacenie odszkodowania prezydentowi Czeczenii Ramzanowi Kadyrowowi,
- O. mając na uwadze, że dnia 9 lutego 2010 r. Ramzan Kadyrow publicznie oświadczył, że wycofa sprawę o zniesławienie, którą wytoczył Olegowi Orłowowi, przewodniczącemu zarządu ośrodka praw człowieka Memoriał, oraz Ludmile Aleksiejewej, szefowej Moskiewskiej Grupy Helsińskiej,
- P. mając na uwadze, że w dniu 6 lipca 2010 r. Olegowi Orłowi postawiono zarzuty zgodnie z art. 129 rosyjskiego kodeksu karnego, a w przypadku uznania go winnym grozi mu kara trzech lat pozbawienia wolności,
- Q. mając na uwadze, że podczas dochodzenia karnego przeciwko Olegowi Orłowowi doszło do poważnych naruszeń kodeksu postępowania karnego Federacji Rosyjskiej (szczególnie art. 72),
- R. mając na uwadze, że między 13 i 16 września 2010 r. przeszukano biura wielu wiodących organizacji praw człowieka, w tym Memoriału, a także nakazano im przedstawić w trybie pilnym szereg dokumentów na temat ich działalności,

Czwartek, 21 października 2010 r.

1. potępia wszelkie akty terroryzmu i podkreśla, że w żaden sposób nie można uzasadnić ślepej przemocy wobec ludności cywilnej; składa wyrazy współczucia i solidarności z przyjaciółmi i rodzinami wszystkich ofiar przemocy, w tym niedawnych zamachów bombowych w moskiewskim metrze, niedawnego ataku na czeczeński parlament oraz niezliczonych i nieustannych zamachów na mieszkańców kaukaskich republik;
2. wyraża głębokie ubolewanie z powodu nawrotu przemocy i aktów terroryzmu na Północnym Kaukazie; apeluje o zaprzestanie terroryzmu, a władze Rosji wzywa do położenia kresu powszechnemu klimatowi bezkarności za łamanie praw człowieka oraz brakowi praworządności w regionie;
3. uznaje prawo Rosji do walki z rzeczywistym terroryzmem i zbrojnymi powstaniem na Północnym Kaukazie, ale wzywa władze, by w tej walce przestrzegały międzynarodowego prawa praw człowieka; przestrzega, że ciągłe naruszenia i bezprawne metody tłumienia powstań jeszcze większą wrogię nastawienie ludności i zamiast prowadzić do stabilności, spowodują dalszą eskalację przemocy w regionie;
4. wzywa władze rosyjskie do dołożenia wszelkich starań o zapewnienie ochrony obrońcom praw człowieka, zgodnie z Deklaracją ONZ o przynależnym jednostkom, grupom i podmiotom społecznym prawie i obowiązku propagowania i ochrony powszechnie uznanych praw człowieka oraz podstawowych wolności;
5. podkreśla, że trwająca w Czeczenii bezkarność prowadzi do destabilizacji całego regionu Północnego Kaukazu;
6. zdecydowanie potępia wszelkie formy zbiorowego karania osób podejrzewanych o związki z powstańcami, w tym praktykę palenia domów należących do rodzin aktywnych lub rzekomych członków zbrojnej opozycji; wzywa władze do podjęcia konkretnych działań w celu zapobieżenia nawrotowi takiego łamania prawa oraz do karania odpowiedzialnych za nie urzędników wszystkich szczebli;
7. wzywa Rosję do zapewnienia nieograniczonego dostępu do Północnego Kaukazu międzynarodowym organizacjom praw człowieka, mediom i międzynarodowym instytucjom rządowym, np. Radzie Europy, a także Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża, OBWE i ONZ; ponadto wzywa w szczególności właściwe organy do stworzenia warunków umożliwiających organizacji Memoriał i innym organizacjom praw człowieka ponowne podjęcie działalności na Północnym Kaukazie w bezpiecznym otoczeniu;
8. wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą liczbą zaginionych mieszkańców republik Północnego Kaukazu, którzy – jak się wydaje – zostali uprowadzeni do innych regionów Rosji, i liczy, że prokuratura generalna Federacji Rosyjskiej wyjaśni i potwierdzi miejsce pobytu tych obywateli;
9. wzywa rosyjskie władze federalne, by zapewniły wdrożenie długoterminowych rozwiązań dla uchodźców wewnętrznych w formie konkretnych działań; wzywa rząd krajowy do bardziej zdecydowanych działań w celu wsparcia działań Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców zmierzających do kontynuacji programów zakwaterowania uchodźców wewnętrznych oraz do wprowadzenia środków poprawiających dostęp uchodźców wewnętrznych do usług i świadczeń; podkreśla konieczność ciągłego śledzenia sytuacji uchodźców wewnętrznych w celu zapewnienia, że ich prawa nie będą dalej łamane; wzywa rząd rosyjski do formalnego uznania pojęcia uchodźców wewnętrznych i do odpowiedniego dostosowania ustawodawstwa;
10. wzywa rosyjskie władze federalne do przeprowadzenia szybkiego, gruntownego i skutecznego dochodzenia w sprawie zabójstwa Natalii Estemirowej oraz do postawienia przed sądem osób odpowiedzialnych za jej brutalne zamordowanie i zamieszanych w nie;
11. odrzuca i potępia cyniczne i absurdalne próby zarzucania organizacji Memoriał przestępstwa pomocy dla organizacji terrorystycznych;
12. potępia wszczęcie dochodzenia karnego przeciwko Olegowi Orłowowi i wzywa właściwe organy do ponownego rozważenia decyzji o rozpoczęciu procesu karnego; zauważa, że takie oświadczenia, jakie wygłasza Oleg Orłow, są uprawnione w demokratycznym państwie i nie powinny podlegać ani sankcjom cywilnym, ani karnym;

Czwartek, 21 października 2010 r.

13. wzywa władze rosyjskie, by w razie kontynuowania procesu zapewniły, że nie dojdzie do dalszego łamania prawa w dochodzeniu i postępowaniu sądowym przeciwko Olegowi Orłowowi, i by we wszystkich okolicznościach przestrzegały deklaracji ONZ o obrońcach praw człowieka, Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz międzynarodowych i regionalnych instrumentów praw człowieka ratyfikowanych przez Federację Rosyjską;

14. przypomina, że Oleg Orłow otrzymał w 2009 r. od Parlamentu Europejskiego Nagrodę im. Sacharowa, a zatem znajduje się pod szczególną ochroną moralną i polityczną Parlamentu Europejskiego; wzywa rząd Rosji, by umożliwił Olegowi Orłowowi przybycie bez przeszkód do Strasburga na ceremonię wręczenia Nagrody im. Sacharowa za 2010 r.;

15. potępia przeszukania biur organizacji praw człowieka w celach zastraszania i oczekuje wyjaśnienia legalności i celów tych działań;

16. ubolewa z powodu faktu, że ciągłe łamanie praw człowieka bardzo negatywnie wpływa na wizerunek Rosji i jej wiarygodność na arenie światowej i kładzie się cieniem na stosunkach między Unią Europejską a Federacją Rosyjską, które mają duże znaczenie i powinny przekształcić się w strategiczne partnerstwo, zważywszy na współzależność obu stron i liczne wspólne interesy, zwłaszcza w odniesieniu do współpracy politycznej, w zakresie bezpieczeństwa, gospodarczej i energetycznej, a także w odniesieniu do poszanowania zasad i procedur demokratycznych oraz podstawowych praw człowieka;

17. zdecydowanie popiera zalecenia zawarte w rezolucji przyjętej przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w dniu 22 czerwca 2010 r. w sprawie środków odwoławczych w przypadku łamania praw człowieka na Północnym Kaukazie, która może w znacznej mierze przyczynić się do położenia kresu bezkarności, z jakiej korzystają sprawcy naruszeń praw człowieka, i przywrócić zaufanie mieszkańców do organów ścigania;

18. wzywa władze rosyjskie, by zastosowały się do wszystkich orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i wdrożyły środki mające stanowić zadośćuczynienie za naruszenia w poszczególnych przypadkach, w tym przez zapewnienie przeprowadzenia prawdziwych dochodzeń i pociągnięcie sprawców do odpowiedzialności, a także by przyjęły ogólne środki wdrażające wspomniane orzeczenia, w tym zmiany polityczne i prawne mające zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości;

19. zaleca, by władze państwowe na szczeblu federalnym, regionalnym i lokalnym nawiązały konstruktywny dialog z działaczami społeczeństwa obywatelskiego, by umożliwić rozwój dobrze funkcjonujących struktur demokratycznych;

20. wzywa do przyspieszenia konsultacji UE-Rosja na temat praw człowieka oraz do umożliwienia rzeczywistego udziału w procesie konsultacji Parlamentu Europejskiego, Dumy, rosyjskich organów sądowonicych oraz społeczeństwa obywatelskiego i organizacji obrońców praw człowieka; wzywa Rosję do pełnego przestrzegania zobowiązań wynikających z członkostwa w OBWE i Radzie Europy;

21. zwraca szczególną uwagę na sytuację tysięcy uchodźców z Północnego Kaukazu w państwach członkowskich UE, ze szczególnym uwzględnieniem diaspory czeczeńskiej mieszkającej w Austrii, liczącej co najmniej 20 000 osób, w tym wielu nieletnich; w związku z tym wyraża szczególne zaniepokojenie z powodu zabójstwa czeczeńskiego uchodźcy w Wiedniu w maju 2010 r. oraz z powodu poważnych zarzutów dotyczących udziału prezydenta Czeczenii w tej zbrodni; wzywa państwa członkowskie UE do wdrożenia lepiej skoordynowanej, spójnej i widocznej polityki ochrony uchodźców z Północnego Kaukazu na terytorium europejskim, zgodnie z ich zobowiązaniami humanitarnymi i dotyczącymi praw człowieka;

*

* *

22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, OBWE i Radzie Europy.

Środa, 20 października 2010 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Przegląd porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją

P7_TA(2010)0366

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie nowelizacji porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (2010/2118(ACI))

(2012/C 70 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 295 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając decyzję z dnia 26 maja 2005 r. w sprawie nowelizacji porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją ⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją na następną kadencję parlamentarną ⁽²⁾,
 - uwzględniając decyzje Konferencji Przewodniczących z dnia 26 listopada 2009 r. oraz z dnia 1 lipca 2010 r.,
 - uwzględniając projekt zmienionego porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (dalej zwany „zmienionym porozumieniem”),
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie dostosowania Regulaminu PE do zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 25 ust. 3 i art. 127 Regulaminu oraz punkt XVIII ust. 4 załącznika VII do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0279/2010),
- A. mając na uwadze, że traktaty obecnie po raz pierwszy przewidują wyraźną podstawę prawną dla porozumień międzyinstytucjonalnych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, s. 123.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0009.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0367.

Środa, 20 października 2010 r.

- B. mając na uwadze, że traktat lizboński powierza nowe uprawnienia Parlamentowi i Komisji oraz wprowadza nową równowagę międzyinstytucjonalną, która ma zostać odzwierciedlona w zmienionym porozumieniu,
- C. mając na uwadze, że traktat lizboński znacząco umacnia demokrację w UE, nadając obywatelom Unii – głównie za pośrednictwem Parlamentu – większe uprawnienia w zakresie kontroli Komisji,
- D. mając na uwadze, że traktat lizboński traktuje Parlament na równi z Radą w zwykłej procedurze ustawodawczej oraz w kwestiach budżetowych, a także zwiększa rolę Parlamentu w polityce zewnętrznej UE, w tym we wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa, zgodnie z odnośnymi postanowieniami,
- E. mając na uwadze, że zmienione porozumienie odzwierciedla te zmiany, choć wymagane jest wprowadzenie do niego pewnych wyjaśnień, które opisano poniżej,
1. uznaje zmienione porozumienie za przełomowy krok dla Parlamentu w odniesieniu do jego stosunków z Komisją;
 2. przypomina tradycyjne uprawnienia przysługujące parlamentom w świetle doktryny podziału władzy, które zdecydują, przy pełnym poszanowaniu traktatu lizbońskiego, o sukcesie zmienionego porozumienia: uprawnienia ustawodawcze, kontrola parlamentarna władzy wykonawczej (w tym w wymiarze stosunków międzynarodowych), obowiązki w zakresie informowania oraz obecność władzy wykonawczej w Parlamencie;
 3. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności poniższe korzystne zmiany zawarte w zmienionym porozumieniu:
 - Procedura ustawodawcza i planowanie: wzajemna współpraca
 - (a) zmienione postanowienia dotyczące programu prac Komisji oraz programowania UE, zwiększenie udziału Parlamentu (pkt. 33, 36 i 53 oraz załącznik 4),
 - (b) przegląd wszystkich wniosków będących w toku na początku kadencji nowej Komisji, z należyтым uwzględnieniem opinii wyrażanych przez Parlament (pkt 39),
 - (c) wymóg, by w dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, Komisja stosowała prawo miękkie jedynie w należycie uzasadnionych przypadkach i po konsultacji z Parlamentem (pkt 43),
 - (d) zobowiązanie Komisji dotyczące możliwie najszybszego dostosowania wspólnotowego dorobku prawnego do nowego systemu aktów delegowanych (pkt 51),
 - (e) zobowiązanie Komisji do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wniosków w sprawie inicjatywy ustawodawczej zgodnie z art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - Kontrola parlamentarna
 - (f) szczegółowe przepisy dotyczące wyboru przewodniczącego Komisji oraz dotyczące urzędu Przewodniczącego Komisji i jego obsady, jak też możliwej zmiany i reorganizacji tej obsady,
 - (g) nowe zasady regulujące udział komisarzy w kampaniach wyborczych (pkt 4),
 - (h) obowiązek zwracania się o opinię Parlamentu w przypadku gdy Komisja zamierza dokonać przeglądu kodeksu postępowania komisarzy,

Środa, 20 października 2010 r.

- (i) obowiązek przesłuchania przed przedmiotowo właściwymi komisjami parlamentarnymi kandydatów na stanowiska dyrektorów wykonawczych agencji regulacyjnych (pkt 32),
- Międzyinstytucjonalny wymiar stosunków międzynarodowych UE
- (j) szczegółowe postanowienia dotyczące zwiększonej roli Parlamentu w negocjacjach międzynarodowych, w tym zobowiązanie Komisji do przekazywania dokumentów poufnych dotyczących tych negocjacji z zastosowaniem odpowiednich procedur i zabezpieczeń (pkt. 23–27 oraz załącznik 3),
- Obowiązki w zakresie udzielania informacji
- (k) uznanie przez Komisję odnośnych ról powierzonych przez traktaty Parlamentowi i Radzie, szczególnie w powiązaniu z podstawową zasadą równego traktowania, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym (pkt 9),
 - (l) ustanowienie regularnego dialogu między przewodniczącym Komisji a przewodniczącym Parlamentu dotyczącego kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków ustawodawczych, bez uszczerbku dla roli Konferencji Przewodniczących lub obowiązujących procedur budżetowych i legislacyjnych (pkt 11 tiret drugie),
 - (m) szczegółowe postanowienia dotyczące przekazywanych Parlamentowi informacji dotyczących posiedzeń Komisji z udziałem ekspertów krajowych oraz opracowywania i wdrażania prawodawstwa Unii i prawa miękkiego (pkt 15 oraz załącznik 1),
 - (n) warunki współpracy w dziedzinie stosunków z parlamentami państw członkowskich (pkt 18),
 - (o) szczegółowe postanowienia regulujące dostęp Parlamentu do informacji poufnych, w tym do dokumentów tajnych (załącznik 2),
- Obecność Komisji w Parlamencie
- (p) zobowiązanie Komisji do nadania priorytetu jej obecności na posiedzeniach plenarnych lub posiedzeniach innych organów Parlamentu, na które jest zaproszona (pkt 45),
 - (q) nowa tura pytań z udziałem wszystkich komisarzy, która jest wzorowana na formule tury pytań z przewodniczącym Komisji (pkt 46),
 - (r) zmiany czasu wypowiedzi z poszanowaniem orientacyjnego przydziału czasu,
 - (s) zaproszenie do udziału w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji (pkt 11 tiret trzecie);
4. zwraca się do odnośnej komisji parlamentarnej o wystąpienie do Komisji o wydanie opinii w przypadku gdy Parlament proponuje zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją;
5. jest zdania, że opinia przewidziana w pkt. 8 zmienionego porozumienia jest opinią, którą ma przekazać przewodniczący Parlamentu w następstwie decyzji Konferencji Przewodniczących; uważa, że przed podjęciem takiej decyzji Konferencja Przewodniczących powinna poznać stanowisko Konferencji Przewodniczących Komisji w sprawie zmienionego kodeksu postępowania komisarzy w odniesieniu do konfliktu interesów lub etycznego postępowania;

Środa, 20 października 2010 r.

6. zauważa, że Komisja powinna przyznać posłom do Parlamentu status obserwatorów na wszystkich konferencjach międzynarodowych i ułatwić ich obecność na wszystkich istotnych posiedzeniach, zwłaszcza na posiedzeniach koordynacyjnych, podczas których Komisja powinna informować Parlament o swoim stanowisku w procesie negocjacyjnym; zauważa, że Komisja może odmówić przyznania posłom do Parlamentu statusu obserwatorów jedynie w przypadkach wyjątkowych, kierując się brakiem możliwości prawnych, technicznych lub dyplomatycznych, jednak jest zdania, że koncepcje te powinny zostać wcześniej wyjaśnione Parlamentowi i Komisja powinna bardzo ściśle je interpretować;
7. uważa, że przez termin „konferencje międzynarodowe” zawarte w pkt. 25 i 27 zmienionego porozumienia powinno się rozumieć nie tylko umowy wielostronne, lecz także umowy dwustronne o szczególnym znaczeniu politycznym (tj. umowy dotyczące istotnej współpracy politycznej, handlu czy rybołówstwa), co do których w każdym przypadku wymagana jest zgoda Parlamentu;
8. jest zdania, że termin „posiedzenia organów powołanych na mocy wielostronnych umów międzynarodowych” zawarty w pkt. 26 zmienionego porozumienia obejmuje również organy powołane na mocy umów dwustronnych, o ile spełnione są warunki przewidziane w tym punkcie;
9. zauważa, że art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zobowiązuje Komisję do natychmiastowego i pełnego informowania Parlamentu w przypadkach gdy Komisja zamierza zaproponować tymczasowe stosowanie umowy międzynarodowej lub zaproponować jej zawieszenie oraz do uwzględnienia stanowiska Parlamentu przed podjęciem odnośnych decyzji przez Radę;
10. apeluje do Komisji o dostarczanie Parlamentowi wszystkich informacji dotyczących negocjowania umów międzynarodowych, w tym „informacji poufnych” w rozumieniu pkt. 1.2.1 załącznika 2 do zmienionego porozumienia, zgodnie ze szczegółowymi przepisami, o których mowa w tym załączniku; uważa, że dotyczy to również dokumentów poufnych pochodzących z państw członkowskich lub państw trzecich, pod warunkiem uzyskania zgody podmiotu wydającego dokument;
11. rozumie, że koncepcja miękkiego prawa w kontekście zmienionego porozumienia obejmuje zalecenia, komunikaty interpretujące, umowy dobrowolne i instrumenty opcjonalne;
12. zatwierdza zmienione porozumienie załączone do niniejszej decyzji;
13. podejmuje decyzję o załączeniu zmienionego porozumienia do Regulaminu i zastąpieniu załącznika XIV do Regulaminu, aby ułatwić dostęp i zapewnić przejrzystość;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji wraz z załącznikiem do wiadomości Rady, Komisji oraz parlamentów państw członkowskich.

ZAAŁĄCZNIK

Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją

Parlament Europejski i Komisja ■ **Europejska** (zwane dalej „obiema instytucjami”),

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), Traktat o **funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)**, a w szczególności jego art. 295, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, zwane dalej „Traktatami”,

uwzględniając porozumienia międzyinstytucjonalne oraz teksty regulujące stosunki pomiędzy obiema instytucjami,

Środa, 20 października 2010 r.

uwzględniając Regulamin Parlamentu ⁽¹⁾, a w szczególności **jego** artykuły **105, 106 i 127** oraz załączniki **VIII i XIV do niego**,

uwzględniając wydane wytyczne polityczne i odnośne oświadczenia złożone przez przewodniczącego-elekta Komisji w dniu 15 września 2009 r. i w dniu 9 lutego 2010 r., a także oświadczenia złożone przez poszczególnych kandydatów na członków Komisji w czasie ich przesłuchań przed komisjami parlamentarnymi,

- A. mając na uwadze, że **traktat lizboński** wzmacnia demokratyczną legitymację procesu decyzyjnego w Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że obie instytucje przywiązują najwyższą wagę do skutecznej transpozycji i stosowania prawa **unijnego**,
- C. mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe nie narusza uprawnień ani kompetencji Parlamentu, Komisji ani żadnej innej instytucji lub organu Unii, lecz ma na celu zapewnienie, że kompetencje te są wykonywane w możliwie najsukuczniejszy i najbardziej **przejrzysty sposób**,
- D. **mając na uwadze, że niniejsze porozumienie ramowe powinno być interpretowane zgodnie z ramami instytucjonalnymi, które zostały sformułowane w Traktatach,**
- E. **mając na uwadze, że Komisja będzie należycie uwzględniać rolę przyznaną odpowiednio Parlamentowi i Radzie na mocy Traktatów, a w szczególności podstawową zasadę równego traktowania określoną w pkt 9,**
- F. mając na uwadze, że należy dokonać aktualizacji porozumienia ramowego zawartego w **maju 2005 r.** ⁽²⁾ i zastąpić go niniejszym tekstem,

przyjmują następujące porozumienie ramowe:

I. ZAKRES STOSOWANIA

1. **W celu lepszego odzwierciedlenia nowego „szczęólnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją** obie instytucje przyjmują następujące środki w celu wzmocnienia odpowiedzialności politycznej i zasadności działań Komisji, rozszerzenia konstruktywnego dialogu i poprawy przepływu informacji pomiędzy obiema instytucjami oraz ulepszenia **współpracy dotyczącej** procedur i planowania.

Przyjmują one również **postanowienia** szczególne dotyczące:

- **posiedzeń Komisji z ekspertami krajowymi, jak określono w załączniku 1;**
- przekazywania poufnych dokumentów **Parlamentowi**, jak określono w załączniku 2;
- **prowadzenia negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, jak określono w załączniku 3; oraz**
- programu **prac Komisji**, jak określono w załączniku 4.

II. ODPOWIEDZIALNOŚĆ POLITYCZNA

2. **Po nominacji przez Radę Europejską kandydat na przewodniczącego Komisji przedstawi Parlamentowi wytyczne polityczne na okres swojej kadencji w celu umożliwienia merytorycznej wymiany poglądów z Parlamentem, zanim zostanie on wybrany w drodze głosowania.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 44 z 15.2.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, s. 125.

Środa, 20 października 2010 r.

3. Zgodnie z art. 106 Regulaminu, Parlament konsultuje się z przewodniczącym elektem Komisji w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem procedur związanych z udzieleniem zgody na nowy skład Komisji. Parlament uwzględnia uwagi wyrażone przez desygnowanego przewodniczącego elekta.

Kandydaci na członków Komisji dbają o pełne ujawnienie wszelkich istotnych informacji zgodnie z obowiązkiem niezależności, o którym mowa w art. 245 TFUE.

Procedury są ukształtowane w sposób gwarantujący jawność, sprawiedliwość i spójność oceny całej desygnowanej Komisji.

4. Bez uszczerbku dla zasady kolegialności Komisji, każdy z członków Komisji ponosi odpowiedzialność polityczną za działania podejmowane w zakresie swoich kompetencji.

Przewodniczący Komisji ponosi całkowitą odpowiedzialność za stwierdzenie jakiegokolwiek konfliktu interesów, który uniemożliwiłby danemu członkowi Komisji pełnienie obowiązków.

Przewodniczący Komisji jest też odpowiedzialny za wszelkie dalsze działania podjęte w powyższych okolicznościach i niezwłocznie informuje o tym na piśmie Przewodniczącego Parlamentu.

Udział członków Komisji w kampaniach wyborczych reguluje kodeks postępowania komisarzy.

Członkowie Komisji biorący aktywny udział w kampaniach wyborczych jako kandydaci w wyborach europejskich powinni wziąć bezpłatny urlop wyborczy ze skutkiem od końca ostatniej sesji miesięcznej poprzedzającej wybory.

Przewodniczący Komisji w odpowiednim czasie informuje Parlament o swojej decyzji dotyczącej przyznania takiego urlopu wskazując który członek Komisji przejmie stosowne obowiązki na czas trwania urlopu.

5. W przypadku gdy Parlament zwróci się do przewodniczącego Komisji o wotum nieufności wobec któregoś z członków Komisji, przewodniczący poważnie rozważy, czy powinien zażądać rezygnacji tego członka, zgodnie z art. 17 ust. 6 TUE; przewodniczący zażąda rezygnacji tego członka lub wyjaśni Parlamentowi powody swojej odmowy w trakcie najbliższej sesji miesięcznej.

6. W przypadku gdy konieczne staje się zastąpienie członka Komisji w okresie trwania jego kadencji zgodnie z art. 246 akapit drugi TFUE, przewodniczący Komisji poważnie rozważy wynik konsultacji z Parlamentem przed wyrażeniem zgody na decyzję Rady.

Parlament zapewnia jak najsprawniejszy przebieg swoich procedur, aby umożliwić przewodniczącemu Komisji **poważne rozważenie opinii** Parlamentu przed **powołaniem** nowego członka Komisji.

Podobnie, zgodnie z art. 246 akapit trzeci TFUE, w przypadku gdy okres pozostający do zakończenia kadencji Komisji jest krótki, przewodniczący Komisji poważnie rozważy stanowisko Parlamentu.

7. Jeżeli przewodniczący Komisji ma zamiar dokonać zmian w rozdziale obowiązków członków Komisji w trakcie kadencji Komisji zgodnie z art. 248 TFUE, informuje o tym Parlament w odpowiednim czasie, pozwalającym mu na wydanie odpowiedniej konsultacji parlamentarnej na temat tychże zmian. Decyzja przewodniczącego o dokonaniu zmian w rozdziale obowiązków może zostać wdrożona natychmiast.

Środa, 20 października 2010 r.

8. *Jeżeli Komisja proponuje zmianę kodeksu postępowania komisarzy, dotyczącą konfliktu interesów lub zachowania etycznego, zwraca się do Parlamentu o wydanie opinii.*

I

III. KONSTRUKTYWNY DIALOG I PRZEPIYW INFORMACJI

(i) Przepisy ogólne

9. *Komisja gwarantuje, że będzie stosować podstawową zasadę równego traktowania Parlamentu i Rady, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do posiedzeń, wystąpień i innych informacji, w szczególności dotyczących kwestii o charakterze ustawodawczym i budżetowym.*

10. *W zakresie swoich kompetencji Komisja przyjmuje środki mające na celu szersze zaangażowanie Parlamentu, tak aby mogła ona w możliwie najszerszym zakresie uwzględniać jego opinie, w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.*

11. *Wprowadza się szereg następujących rozwiązań w celu wdrożenia „szczególnego partnerstwa” między Parlamentem i Komisją:*

- *na wniosek Parlamentu przewodniczący Komisji będzie odbywać regularnie, co najmniej dwa razy w roku, posiedzenia z Konferencją Przewodniczących w celu przedyskutowania kwestii będących przedmiotem wspólnego zainteresowania;*
- *przewodniczący Komisji będzie prowadzić regularny dialog z Przewodniczącym Parlamentu w sprawie kluczowych kwestii horyzontalnych i ważnych wniosków ustawodawczych. Dialog ten powinien również obejmować zaproszenia Przewodniczącego Parlamentu do uczestniczenia w posiedzeniach kolegium komisarzy;*
- *przewodniczący Komisji lub wiceprzewodniczący ds. stosunków międzyinstytucjonalnych jest zapraszany do uczestniczenia w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących i Konferencji Przewodniczących Komisji, gdy mają być omawiane szczegółowe kwestie związane z ustalaniem porządku obrad sesji plenarnej, stosunkami międzyinstytucjonalnymi oraz z problematyką ustawodawczą i budżetową;*
- *corocznie odbywają się spotkania z udziałem Konferencji Przewodniczących, Konferencji Przewodniczących Komisji i kolegium komisarzy w celu omówienia istotnych spraw, w tym przygotowania i wdrożenia programu prac Komisji;*
- *Konferencja Przewodniczących i Konferencja Przewodniczących Komisji w odpowiednim czasie informują Komisję o wynikach prowadzonych przez nie dyskusji mających wymiar międzyinstytucjonalny. Parlament informuje również Komisję wyczerpująco i regularnie o wynikach posiedzeń związanych z przygotowaniem sesji miesięcznych uwzględniając opinie Komisji. Powyższe postanowienie nie narusza postanowień pkt 45;*
- *w celu zapewnienia regularnego przepływu istotnych informacji pomiędzy dwiema instytucjami sekretarz generalny Parlamentu i sekretarz generalny Komisji odbywają regularne spotkania.*

12. *Każdy z członków Komisji dba o systematyczny i bezpośredni przepływ informacji pomiędzy członkiem Komisji a przewodniczącym właściwej komisji parlamentarnej.*

13. *Komisja podaje do publicznej wiadomości wniosek ustawodawczy, ważną inicjatywę lub decyzję dopiero po powiadomieniu o tym na piśmie Parlamentu.*

Środa, 20 października 2010 r.

Na podstawie programu **II** prac Komisji **II** obie instytucje określają, z wyprzedzeniem czasowym i w drodze obopólnego porozumienia, **kluczowe** inicjatywy **w celu przedstawienia ich na posiedzeniu plenarnym. Z zasady Komisja przedstawia te inicjatywy najpierw na sesji plenarnej, a dopiero później publicznie.**

W taki sam sposób określają one wnioski i inicjatywy, co do których informacja zostanie przekazana Konferencji Przewodniczących, lub informując w odpowiedni sposób zainteresowaną komisję parlamentarną lub jej przewodniczącego.

Niniejsze decyzje są podejmowane w ramach regularnego dialogu pomiędzy obiema instytucjami, przewidzianego w **pkt 11**, i są regularnie aktualizowane, przy odpowiednim uwzględnieniu wszelkiego rodzaju ewentualnych zmian sytuacji politycznej.

14. Jeżeli dokument wewnętrzny Komisji, o którego istnieniu Parlament nie został poinformowany zgodnie z **niniejszym porozumieniem międzyinstytucjonalnym**, został udostępniony poza obrębem instytucji, Przewodniczący Parlamentu może zażądać natychmiastowego przekazania mu tego dokumentu w celu udostępnienia go zainteresowanym posłom.

15. **Komisja udostępni wszystkie informacje i dokumentację dotyczącą posiedzeń z ekspertami krajowymi w ramach prowadzonych przez nią prac dotyczących opracowywania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych. Na wniosek Parlamentu Komisja może również zaprosić ekspertów PE do udziału w tych posiedzeniach.**

Odnosne przepisy znajdują się w załączniku 1.

16. **W ciągu trzech miesięcy po przyjęciu rezolucji parlamentarnej** Komisja **II** informuje **Parlament** na piśmie o działaniach podjętych w odpowiedzi na konkretne wnioski skierowane do niej w rezolucjach Parlamentu, włączając w to informowanie Parlamentu w przypadkach, w których nie było możliwe zastosowanie się do jego poglądów. **Okres ten może zostać skrócony w przypadku pilnego wniosku. Okres ten może zostać przedłużony o miesiąc, jeżeli wniosek zawiera wezwanie do bardziej gruntownej pracy i jest należycie uzasadniony. Parlament dopilnuje, by informacja ta została szeroko rozpowszechniona w instytucji.**

Parlament będzie starał się unikać kierowania ustnych lub pisemnych pytań dotyczących kwestii, w związku z którymi Komisja poinformowała już Parlament o swoim stanowisku w pisemnych komunikatach dotyczących działań następczych.

II

Komisja zobowiązuje się do informowania o konkretnych działaniach podjętych w następstwie wszystkich żądań o przedłożenie wniosku zgodnie z art. 225 TFUE (sprawozdania w ramach inicjatywy ustawodawczej) w terminie trzech miesięcy od przyjęcia odpowiedniej rezolucji na sesji plenarnej. Komisja przedstawia wniosek ustawodawczy w terminie najdłużej jednego roku lub wpisuje wniosek do swojego programu prac na następny rok. Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku, szczegółowo przedstawi Parlamentowi powody, z jakich tego nie uczyniła.

Komisja zobowiązuje się również do ścisłej współpracy, już na wczesnym etapie, między Parlamentem a Komisją w sprawie wszelkich wniosków dotyczących inicjatyw ustawodawczych wynikających z inicjatyw obywatelskich.

W odniesieniu do procedury udzielania absolutorium zastosowanie mają szczególne przepisy, o których mowa w pkt 31.

II

17. W przypadku wystąpienia z **II** inicjatywami, **zaleceniami lub wnioskami o akty ustawodawcze** zgodnie z art. 289 ust. 4 TFUE, Komisja informuje właściwą komisję parlamentarną o swoim stanowisku w sprawie **tych propozycji**, jeśli Parlament o to wniósł.

Środa, 20 października 2010 r.

18. Obie instytucje uzgadniają, że będą współpracować w dziedzinie stosunków z parlamentami państw członkowskich.

Parlament i Komisja współpracują przy wdrażaniu protokołu nr 2 do TFUE w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. Taka współpraca obejmuje uzgodnienia dotyczące tłumaczenia wszelkich niezbędnych uzasadnionych opinii przedstawionych przez parlamenty państw członkowskich.

W przypadku osiągnięcia prognozy, o którym mowa w art. 7 protokołu nr 2 do TFUE, Komisja dostarcza tłumaczenia wszystkich uzasadnionych opinii przedstawianych przez parlamenty państw członkowskich wraz ze swoim stanowiskiem.

19. Komisja przekazuje Parlamentowi do wiadomości listę grup ekspertów, powołanych w celu wspierania Komisji w wypełnianiu przysługującego jej prawa inicjatywy. Lista ta jest regularnie aktualizowana i podawana do wiadomości publicznej.

W powyższych ramach Komisja informuje w odpowiedni sposób właściwą komisję parlamentarną o działalności i składzie powyższych grup, w odpowiedzi na szczegółowy i uzasadniony wniosek przewodniczącego tej komisji.

20. Obie instytucje prowadzą, w drodze właściwych mechanizmów, konstruktywny dialog na temat spraw dotyczących istotnych kwestii administracyjnych, zwłaszcza na temat spraw mających bezpośrednie skutki dla administracji Parlamentu.

21. Gdy Parlament przedstawia zmiany w Regulaminie dotyczące stosunków z Komisją, zwraca się do Komisji o wydanie opinii.

22. W przypadku gdy jakkolwiek informacja przekazana zgodnie z niniejszym porozumieniem ramowym objęta jest poufnością, zastosowanie mają postanowienia załącznika 2.

(ii) Umowy międzynarodowe i rozszerzenia

23. Parlament otrzymuje niezwłocznie pełne informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, wraz z określeniem wytycznych negocjacyjnych. Komisja działa w sposób umożliwiający pełne wywiązanie się ze zobowiązań wynikających z art. 218 TFUE, przy poszanowaniu uprawnień każdej instytucji zgodnie z art. 13 ust. 2 TUE.

Komisja stosuje uzgodnienia zawarte w załączniku 3.

24. Informacje, o których mowa w punkcie 23, są przekazywane Parlamentowi w odpowiednim czasie, aby mógł on wyrazić w razie potrzeby swoją opinię, a Komisja mogła w możliwie najszerszym zakresie uwzględnić poglądy Parlamentu. **Co do zasady** informacje te są przekazywane **Parlamentowi** przez właściwe komisje parlamentarne oraz w razie potrzeby na posiedzeniu plenarnym. **W odpowiednio uzasadnionych przypadkach przekazuje się je więcej niż jednej komisji parlamentarnej.**

Parlament i Komisja zobowiązują się przyjąć odpowiednie procedury i środki dotyczące przekazywania poufnych dokumentów z Komisji do Parlamentu, zgodnie z postanowieniami załącznika 2.

|

25. Obie Instytucje uznają, że z uwagi na ich różne role instytucjonalne Komisja reprezentuje Unię Europejską w negocjacjach międzynarodowych z wyjątkiem tych, które dotyczą wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz innych przypadków przewidzianych w Traktatach.

Środa, 20 października 2010 r.

W przypadku gdy Komisja reprezentuje **Unię na konferencjach międzynarodowych**, na wniosek Parlamentu Komisja ułatwia włączenie **delegacji** posłów do Parlamentu Europejskiego jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji **Unii, tak aby Parlament mógł niezwłocznie uzyskać pełne informacje o przebiegu konferencji**. Komisja zobowiązuje się w **stosownych przypadkach** do systematycznego informowania **delegacji Parlamentu o wynikach negocjacji**.

Posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogą bezpośrednio uczestniczyć w **tych negocjacjach**. **Jeżeli istnieją możliwości prawne, techniczne i dyplomatyczne, Komisja może przyznać im status obserwatora**. W przypadku odmowy Komisja powiadamia Parlament o jej powodach.

Ponadto Komisja ułatwia udział posłów do Parlamentu Europejskiego w charakterze obserwatorów we wszystkich istotnych posiedzeniach, za które jest odpowiedzialna, przed posiedzeniami negocjacyjnymi i po nich.

26. **Na takich samych warunkach Komisja systematycznie informuje Parlament o posiedzeniach organów powołanych na mocy wielostronnych umów międzynarodowych, których stroną jest UE, i ułatwia dostęp do tych posiedzeń w charakterze obserwatorów posłom do Parlamentu Europejskiego wchodzącym w skład delegacji Unii w każdym przypadku, gdy organy te są wzywane do podjęcia decyzji wymagających zgody Parlamentu lub decyzji, których wdrożenie może wymagać przyjęcia aktów prawnych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.**

27. **Delegacji Parlamentu uczestniczącej w delegacjach Unii na konferencje międzynarodowe Komisja zapewnia także przy tej okazji dostęp do całej infrastruktury delegacji Unii, zgodnie z ogólnymi zasadami dobrej współpracy między instytucjami i uwzględniając uwarunkowania logistyczne.**

Przewodniczący Parlamentu przekazuje przewodniczącemu Komisji wniosek o uwzględnienie w delegacji Unii delegacji Parlamentu nie później niż cztery tygodnie przed rozpoczęciem konferencji, wskazując przewodniczącego delegacji Parlamentu i liczbę posłów uczestniczących w delegacji Parlamentu Europejskiego. W odpowiednio uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać skrócony w drodze wyjątku.

Liczba posłów do Parlamentu Europejskiego uczestniczących w delegacji Parlamentu i liczba personelu pomocniczego jest proporcjonalna do wielkości delegacji Unii. ■

28. Komisja wyczerpująco informuje Parlament o przebiegu negocjacji związanych z rozszerzeniem, a zwłaszcza o ich najważniejszych aspektach i rozwoju sytuacji, aby umożliwić Parlamentowi wyrażenie poglądów w odpowiednim czasie, w ramach właściwych procedur parlamentarnych.

29. Jeżeli Parlament przyjmie w kwestiach, o których mowa w pkt 28, zalecenie zgodnie z art. 90 ust. 5 Regulaminu Parlamentu Europejskiego, natomiast Komisja uzna, że z ważnych powodów nie może poprzeć takiego zalecenia, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, na posiedzeniu plenarnym lub na kolejnym zebraniu właściwej komisji parlamentarnej.

(iii) Wykonanie budżetu

30. **Przed ogłoszeniem na konferencjach darczyńców deklaracji finansowych, które obejmują powstanie nowych zobowiązań natury finansowej i wymagają zgody władzy budżetowej, Komisja informuje władzę budżetową i rozpatruje wniesione przez nią uwagi.**

31. W ramach corocznego absolutorium, o którym mowa w art. 319 TFUE, Komisja przekazuje wszelkie informacje niezbędne do kontroli wykonania budżetu za dany rok, o które występuje w tym celu przewodniczący parlamentarnej komisji właściwej w zakresie absolutorium zgodnie z załącznikiem VII do Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Środa, 20 października 2010 r.

Jeśli pojawią się nowe aspekty dotyczące lat ubiegłych, za które już udzielono absolutorium, Komisja przekazuje wszelkie niezbędne informacje związane z tą sprawą w celu osiągnięcia rozwiązania odpowiadającego obu stronom.

(iv) Stosunki z agencjami regulacyjnymi

32. Kandydaci na stanowiska dyrektorów wykonawczych agencji regulacyjnych powinni zostać przesłuchani przez komisje parlamentarne.

Ponadto w kontekście dyskusji prowadzonych w powołanej w marcu 2009 r. międzyinstytucjonalnej grupie roboczej ds. agencji Komisja i Parlament będą dążyć do osiągnięcia wspólnego punktu widzenia na rolę i pozycję zdecentralizowanych agencji w strukturze instytucjonalnej Unii, którego uzupełnieniem będą wspólne wytyczne dotyczące ustanawiania, struktury i działania tych agencji, wraz z zagadnieniami finansowymi, budżetowymi, nadzorczymi i zarządczymi.

IV. WSPÓŁPRACA W ZAKRESIE PROCEDUR USTAWODAWCZYCH I PLANOWANIA

(i) Program prac Komisji oraz programy Unii Europejskiej

33. Komisja podejmuje inicjatywy w zakresie rocznego i wieloletniego programu dla Unii w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych.

34. Co roku Komisja przedstawia swój program prac.

35. Obie instytucje współpracują zgodnie z kalendarzem prac przedstawionym w załączniku 4.

Komisja uwzględni priorytety określone przez Parlament.

Komisja wyjaśnia szczegółowo, co przewidziano w ramach każdego punktu programu jej prac.

36. Komisja składa wyjaśnienia, jeżeli nie może przedstawić poszczególnych wniosków przewidzianych w swoim programie prac na dany rok lub jeżeli odchodzi od tego programu.

Wiceprzewodniczący Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych zobowiązuje się **regularnie** składać Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych sprawozdanie z wykonania politycznych założeń programu prac **Komisji** na rok bieżący.

(ii) Procedury przyjmowania aktów

37. Komisja zobowiązuje się do szczegółowego rozpatrzenia poprawek do jej wniosków ustawodawczych przyjętych przez Parlament w celu uwzględnienia ich w ewentualnej zmienionej wersji wniosku.

Wydając opinię w sprawie poprawek Parlamentu zgodnie z art. 294 TFUE, Komisja zobowiązuje się do przykładania najwyższej wagi do poprawek przyjętych w drugim czytaniu. Jeśli Komisja uzna, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, że nie może przyjąć ani poprzeć takich poprawek, uzasadnia ona swoją decyzję przed Parlamentem, a obowiązkowo uzasadnia ją w wydanej przez siebie opinii w sprawie poprawek Parlamentu, zgodnie z wymogiem art. 294 ust. 7 lit. c) TFUE.

38. Przy rozpatrywaniu inicjatywy przedłożonej przez co najmniej jedną czwartą państw członkowskich zgodnie z art. 76 TFUE Parlament zobowiązuje się nie przyjmować żadnych sprawozdań we właściwej komisji przed otrzymaniem opinii Komisji w sprawie tej inicjatywy.

Środa, 20 października 2010 r.

Komisja zobowiązuje się do wydania opinii w sprawie odnośnej inicjatywy nie później niż 10 tygodni po jej przedłożeniu.

39. Komisja **dostarcza z odpowiednim wyprzedzeniem szczegółowe wyjaśnienie przed wycofaniem swoich wniosków, wobec których Parlament zajął już stanowisko w pierwszym czytaniu.**

Komisja przeprowadza przegląd wszystkich wniosków będących w toku na początku kadencji nowej Komisji w celu politycznego potwierdzenia lub wycofania tych wniosków, z należyтым uwzględnieniem opinii wyrażonych przez Parlament.

40. W odniesieniu do **specjalnych** procedur ustawodawczych, w których przypadku należy przeprowadzić konsultacje z Parlamentem, oraz innych procedur, takich jak procedura przewidziana w art. 148 TFUE, Komisja:

- (i) **przyjmuje środki mające na celu ściślejsze zaangażowanie Parlamentu, tak aby w jak największym stopniu uwzględnić jego opinie, w szczególności gwarantując, że Parlament będzie dysponował odpowiednim czasem na rozpatrzenie wniosku Komisji;**
- (ii) dba o przypomnienie organom Rady z odpowiednim wyprzedzeniem o tym, aby nie zawierały porozumień politycznych na podstawie wniosków przedstawionych przez Komisję przed wydaniem opinii przez Parlament; Komisja wnosi, aby debata na szczeblu ministerialnym została zamknięta po upływie odpowiedniego czasu, umożliwiającego członkom Rady zapoznanie się z opinią Parlamentu;
- (iii) dba, aby Rada przestrzegała zasad określonych przez Trybunał Sprawiedliwości **Unii Europejskiej** nakładających wymóg ponownej konsultacji z Parlamentem, w przypadku wprowadzenia przez Radę zasadniczej zmiany do wniosku Komisji; informuje Parlament o każdym przypadku przypomnienia Radzie o potrzebie ponownej konsultacji;
- (iv) zobowiązuje się, w razie potrzeby, wycofać wnioski ustawodawcze odrzucone przez Parlament; jeśli Komisja zdecydowała, z ważnych powodów i po rozpatrzeniu przez Kolegium, o podtrzymaniu swojego wniosku, uzasadnia ona swoją decyzję w oświadczeniu złożonym przed Parlamentem.

41. Ze swojej strony, w celu usprawnienia procesu planowania prac ustawodawczych, Parlament zobowiązuje się do:

- (i) planowania części ustawodawczej porządku dziennego tak, by ją dostosować do bieżącego programu **prac Komisji** oraz do przyjętych w związku z nim przez Parlament rezolucji, **mając na uwadze w szczególności lepsze planowanie debat o charakterze priorytetowym;**
- (ii) przestrzegania rozsądnych terminów przy **przyjmowaniu swojego stanowiska** w pierwszym czytaniu w ramach **zwykłej** procedury **ustawodawczej** albo **swojej** opinii w ramach procedury konsultacji, o ile jest to z korzyścią dla procedury;
- (iii) jak najszybszego wyznaczania sprawozdawców ds. przyszłych wniosków, niezwłocznie po przyjęciu programu **prac Komisji;**
- (iv) rozpatrywania w pierwszej kolejności wniosków o ponowną konsultację, jeśli zostały mu przekazane wszelkie niezbędne informacje.

|||

(iii) Zagadnienia związane z lepszym stanowieniem prawa

42. **Komisja zapewnia przeprowadzanie ocen wpływu w ramach swoich kompetencji i za pomocą przejrzystej procedury gwarantującej niezależną ocenę. Oceny wpływu są w odpowiednim czasie publikowane i uwzględniają szereg różnych scenariuszy, w tym możliwość niepodejmowania działań, i z zasady są przedstawiane właściwej komisji parlamentarnej na etapie informowania parlamentów krajowych zgodnie z protokołami nr 1 i 2 do TFUE.**

Środa, 20 października 2010 r.

43. W dziedzinach, w których Parlament zazwyczaj uczestniczy w procesie legislacyjnym, Komisja stosuje prawo miękkie w odpowiednich przypadkach i jeżeli jest to należycie uzasadnione, po uprzednim umożliwieniu Parlamentowi wyrażenia swojej opinii. Komisja przedstawia Parlamentowi szczegółowe wyjaśnienie co do zakresu, w jakim opinia Parlamentu została uwzględniona przy przyjęciu wniosku.

44. W celu zapewnienia lepszego monitorowania transpozycji i stosowania prawa unijnego Komisja i Parlament starają się wprowadzić obowiązkowe tabele korelacji i wiążące terminy transpozycji, które w przypadku dyrektyw nie powinny w normalnych warunkach przekraczać dwóch lat.

Oprócz sprawozdań szczególnych i sprawozdania rocznego w sprawie stosowania prawa unijnego Komisja udostępnia Parlamentowi zwięzłe informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu wezwania do ich usunięcia, w tym na wniosek Parlamentu w sprawach objętych postępowaniem w sprawie uchybienia o każdym przypadku z osobna i z zachowaniem zasad poufności, w szczególności zasad uznanych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

V. UCZESTNICTWO KOMISJI W PRACACH PARLAMENTARNYCH

45. Komisja traktuje priorytetowo w stosunku do innych wydarzeń lub zaproszeń swoją obecność na posiedzeniach plenarnych lub posiedzeniach innych organów Parlamentu, na które jest zaproszona.

Komisja dba w szczególności o to, aby co do zasady członkowie Komisji byli obecni na posiedzeniach plenarnych, gdy Parlament wystąpi z takim wnioskiem, w celu rozpatrzenia punktów porządku dziennego wchodzących w zakres ich kompetencji. Ma to zastosowanie do wstępnego projektu porządku dziennego zatwierdzanego przez Konferencję Przewodniczących podczas poprzedniej sesji miesięcznej.

Parlament stara się, aby co do zasady punkty porządku dziennego *sesji miesięcznych* wchodzące w zakres odpowiedzialności jednego członka Komisji następowały bezpośrednio po sobie.

46. Na wniosek Parlamentu zostanie przewidziana regularna tura pytań z udziałem przewodniczącego Komisji. Tura pytań będzie składać się z dwóch części: pierwsza część, całkowicie spontaniczna, z udziałem przewodniczących grup politycznych lub ich przedstawicieli; druga część poświęcona zagadnieniu uzgodnionemu z wyprzedzeniem, najpóźniej w czwartek przed odpowiednią sesją miesięczną, lecz bez przygotowanych pytań.

Ponadto wzorując się na obecnej formule tury pytań z udziałem przewodniczącego Komisji, wprowadza się turę pytań z udziałem członków Komisji, w tym wiceprzewodniczącego ds. stosunków zewnętrznych/wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, w celu zreformowania bieżącej tury pytań. Tura pytań dotyczy zagadnień z zakresu kompetencji poszczególnych członków Komisji. ■

47. Członkowie Komisji zostają wysłuchani na własny wniosek.

Nie naruszając postanowień art. 230 TFUE, obie instytucje uzgadniają przepisy ogólne dotyczące przyznawania czasu wypowiedzi dla ich przedstawicieli.

Obie Instytucje zobowiązują się do przestrzegania przyznanego im orientacyjnego czasu wypowiedzi.

48. Dla zapewnienia obecności członków Komisji Parlament zobowiązuje się dołożyć wszelkich starań, aby nie wprowadzać zmian do końcowych projektów porządku dziennego.

Jeżeli Parlament zmienia projekt porządku dziennego lub jeżeli zmienia on kolejność poszczególnych punktów porządku dziennego danej sesji miesięcznej, niezwłocznie informuje on o tym Komisję. Komisja dołoży wszelkich starań, aby zapewnić obecność właściwego członka Komisji.

Środa, 20 października 2010 r.

49. Komisja może zaproponować wprowadzenie do porządku dziennego nowych punktów, jednak nie później niż na posiedzeniu, podczas którego Konferencja Przewodniczących zatwierdza końcowy projekt porządku dziennego danej sesji miesięcznej. Parlament jak najściślej stosuje się do tych propozycji.

I

50. Komisje parlamentarne starają się nie wprowadzać zmian do swojego projektu porządku dziennego oraz porządku dziennego.

W przypadku gdy komisja parlamentarna wprowadzi zmiany do swojego projektu porządku dziennego lub porządku dziennego, Komisja jest o tym fakcie niezwłocznie informowana. **Komisje parlamentarne starają się w szczególności przestrzegać rozsądnego terminu, tak aby umożliwić członkom Komisji obecność na ich posiedzeniach.**

W sytuacji gdy obecność członka Komisji na posiedzeniu komisji parlamentarnej nie jest w oczywisty sposób niezbędna, Komisja zapewnia reprezentowanie jej przez właściwego urzędnika odpowiedniego szczebla.

Komisje parlamentarne będą starać się koordynować swoje prace, unikając orgtanizowania równoległych spotkań na ten sam temat, i będą starać się przestrzegać projektu porządku dziennego, tak aby Komisja mogła zapewnić stosowną reprezentację.

Jeżeli zażądano obecności wysokiego rangą urzędnika (dyrektor generalny lub dyrektor) na posiedzeniu komisji, na którym jest rozpatrywany wniosek Komisji, przedstawicielowi Komisji udziela się głosu.

VI. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

I

51. **Komisja Europejska potwierdza swoje zobowiązanie do jak najszybszego przeanalizowania aktów ustawodawczych, które nie były dostosowane do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, tak aby ocenić, czy instrumenty te należy dostosować do systemu aktów delegowanych wprowadzonych na mocy art. 290 TFUE.**

Celem jest osiągnięcie spójnego systemu aktów delegowanych i aktów wykonawczych, w pełni zgodnego z Traktatem, przez stopniową ocenę charakteru i treści środków obecnie podlegających procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą, tak aby dostosować je w odpowiednim czasie do systemu przewidzianego w art. 290 TFUE.

52. **Postanowienia niniejszego porozumienia ramowego uzupełniają porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾, ale go nie naruszają i nie wykluczają jego przeglądu. Bez uszczerbku dla kolejnych negocjacji między Parlamentem, Komisją a Radą, obie instytucje zobowiązują się do uzgodnienia najważniejszych zmian przy przygotowywaniu przyszłych negocjacji dotyczących dostosowania porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa do nowych postanowień wprowadzonych Traktatem z Lizbony, przy uwzględnieniu obecnych praktyk i niniejszego porozumienia ramowego.**

Uzgadniają także, że istnieje potrzeba usprawnienia istniejącego sposobu utrzymywania kontaktu między instytucjami, na szczeblu politycznym i technicznym, w odniesieniu do lepszego stanowienia prawa, w celu zapewnienia skuteczniejszej współpracy międzyinstytucjonalnej między Parlamentem, Komisją i Radą.

53. **Komisja zobowiązuje się do szybkiego inicjowania programowania rocznego i wieloletniego w UE w celu osiągnięcia porozumień międzyinstytucjonalnych, zgodnie z art. 17 TUE.**

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Środa, 20 października 2010 r.

Program prac Komisji stanowi wkład Komisji do rocznego i wieloletniego programowania w Unii. Po jego przyjęciu przez Komisję powinny nastąpić rozmowy trójstronne między Parlamentem, Radą i Komisją w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie programowania w Unii.

W związku z powyższym i niezwłocznie po osiągnięciu przez Parlament, Radę i Komisję porozumienia w sprawie programowania w Unii obie instytucje dokonują przeglądu postanowień niniejszego porozumienia ramowego związanych z programowaniem.

Parlament i Komisja wzywają Radę do jak najszybszego podjęcia dyskusji na temat programowania w Unii, jak przewiduje art. 17 TUE.

54. Obie instytucje dokonują okresowej oceny **praktycznego** stosowania niniejszego porozumienia ramowego wraz z załącznikami. **Ocena zostanie przeprowadzona do końca roku 2011 w świetle praktyki** ■

■

Sporządzono w ...dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Komisji
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK 1

Posiedzenia Komisji z udziałem ekspertów krajowych

Niniejszy załącznik określa tryb wykonania pkt 15 porozumienia ramowego.

1. Zakres stosowania

Postanowienia pkt 15 porozumienia ramowego dotyczą następujących posiedzeń:

- 1) posiedzeń Komisji odbywających się w ramach powołanych przez Komisję grup eksperckich, na które zaproszone są organy krajowe ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrożenia prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych;
- 2) posiedzeń Komisji ad hoc, na które zaproszeni są eksperci krajowi ze wszystkich państw członkowskich, jeżeli dotyczą one przygotowania i wdrażania prawodawstwa Unii, w tym prawa miękkiego i aktów delegowanych.

Niniejsze postanowienia nie dotyczą posiedzeń komitetów działających w ramach procedury komitetowej, bez uszczerbku dla obecnych i przyszłych ustaleń dotyczących informowania Parlamentu o sprawowaniu przez Komisję jej uprawnień wykonawczych ⁽¹⁾.

2. Informacje przekazywane Parlamentowi

Komisja zobowiązuje się do przekazywania Parlamentowi takiej samej dokumentacji, jaką przesyła krajowym organom w związku z wyżej wspomnianymi posiedzeniami. Komisja wyśle te dokumenty, w tym porządki obrad, jednocześnie na adres e-mail Parlamentu i do ekspertów krajowych.

⁽¹⁾ Informacje przekazywane Parlamentowi i dotyczące prac komitetów działających w ramach procedury komitetowej i uprawnień Parlamentu w ramach funkcjonowania procedury komitetowej są jasno określone w innych instrumentach: (1) decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23), (2) porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 3 czerwca 2008 r. zawarte pomiędzy Parlamentem i Komisją w sprawie procedury komitetowej i (3) instrumenty niezbędne do wdrożenia art. 291 TFUE.

Środa, 20 października 2010 r.

3. Zaproszenie ekspertów Parlamentu

Na wniosek Parlamentu Komisja może podjąć decyzję o skierowaniu do Parlamentu zaproszenia dla ekspertów Parlamentu do udziału w posiedzeniach Komisji z udziałem ekspertów krajowych, o których mowa w pkt 1.

ZAŁĄCZNIK 2

Przekazywanie Parlamentowi informacji poufnych

1. Zakres stosowania

1.1. Niniejszy załącznik reguluje przekazywanie Parlamentowi poufnych informacji Komisji oraz dalsze z nimi postępowanie, **jak określono to w pkt. 1.2**, w ramach wykonywania uprawnień i kompetencji Parlamentu. Obie instytucje działają w poszanowaniu wzajemnego obowiązku lojalnej współpracy, w duchu pełnego wzajemnego zaufania oraz ściśle przestrzegając odpowiednich postanowień Traktatów **1**.

1.2. „Informacja” oznacza każdą informację pisemną lub ustną, niezależnie od jej nośnika i autora.

1.2.1. „Informacja poufna” oznacza „informację niejawną UE” (EUCI) oraz „inną informację poufną”, która nie jest niejawną.

1.2.2. „Informacja niejawną UE” (EUCI) oznacza każdą informację i materiał opatrzone klauzulą „TRES SECRET UE/ TOP SECRET EU” (ściśle tajne UE), „SECRET UE” (tajne UE), „CONFIDENTIEL UE” (poufne UE) lub „RESTREINT UE” (zastrzeżone UE) lub równoznacznym oznakowaniem krajowym lub międzynarodowym, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować różnego stopnia szkody dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich, niezależnie od tego, czy taka informacja pochodzi z Unii, czy została otrzymana z państw członkowskich, państw trzecich lub organizacji międzynarodowych.

a) TRES SECRET UE/ TOP SECRET EU (ściśle tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować nadzwyczaj poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

b) SECRET UE (tajne UE): ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

c) CONFIDENTIEL UE (poufne UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

d) RESTREINT UE (zastrzeżone UE): ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby być niekorzystne dla interesów Unii lub co najmniej jednego z jej państw członkowskich.

1.2.3. „Inne informacje poufne” oznaczają wszelkie inne informacje poufne, w tym informacje objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej, wymagane przez Parlament i/lub przekazane przez Komisję.

1.3. Jeżeli Komisja otrzyma od jednego z organów parlamentarnych **lub osób sprawujących urząd** określonych w pkt. 1.4. wniosek o przekazanie poufnych informacji, zapewnia ona Parlamentowi dostęp do **poufnych** informacji, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika. **Ponadto Komisja może z własnej inicjatywy przekazać Parlamentowi poufne informacje, zgodnie z postanowieniami niniejszego załącznika.**

1.4. W kontekście niniejszego załącznika o przekazanie poufnych informacji mogą wnioskować do Komisji:

— Przewodniczący Parlamentu Europejskiego,

— przewodniczący zainteresowanych komisji parlamentarnych,

Środa, 20 października 2010 r.

- Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących, **oraz**

- **przewodniczący delegacji Parlamentu wchodzącej w skład delegacji Unii na konferencję międzynarodową.**

1.5. Niniejszy załącznik nie obejmuje **swoim zakresem** informacji odnoszących się do postępowań w sprawach uchybień oraz postępowań w sprawach konkurencji, o ile w dniu składania wniosku przez jeden z organów parlamentarnych/**jedną z osób sprawujących urząd, o których mowa w pkt 1.4**, nie zapadła jeszcze co do nich ostateczna decyzja Komisji lub wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, ani informacji dotyczących **ochrony interesów finansowych Unii. Powyższe nie narusza postanowień pkt 44 porozumienia ramowego ani uprawnień Parlamentu w zakresie kontroli budżetowej.**

1.6. Postanowienia te stosuje się z zastrzeżeniem decyzji nr 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania uprawnień śledczych Parlamentu Europejskiego⁽¹⁾, a także odpowiednich przepisów decyzji Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiającej Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽²⁾.

2. Zasady ogólne

2.1. Na wniosek jednego z organów **parlamentarnych/jednej z osób sprawujących urząd**, o których mowa w pkt 1.4, Komisja w stosownym terminie przekazuje mu wszelkie poufne informacje niezbędne do wykonywania przez Parlament **jego uprawnień i kompetencji**. Zgodnie ze swoimi uprawnieniami i obowiązkami obie instytucje przestrzegają:

- podstawowych praw człowieka, w tym prawa do uczciwego procesu i prawa do ochrony prywatności;

- przepisów postępowania sądowego i dyscyplinarnego;

- ochrony tajemnicy handlowej i stosunków handlowych;

- ochrony interesów Unii, zwłaszcza w zakresie bezpieczeństwa publicznego, **obrony**, stosunków międzynarodowych, stabilności waluty i interesów finansowych.

W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

Informacje poufne pochodzące z jednego z państw, instytucji lub organizacji międzynarodowych są przekazywane wyłącznie za ich zgodą.

2.2. **Parlament przekazuje, przetwarza i chroni informacje niejawne UE zgodnie z ogólnymi minimalnymi normami bezpieczeństwa, stosowanymi przez inne instytucje Unii, w szczególności przez Komisję.**

Nadając klauzulę poufności swoim informacjom, Komisja zapewnia zastosowanie właściwej klauzuli poufności zgodnie z międzynarodowymi normami i definicjami oraz swoimi przepisami wewnętrznymi oraz należy uwzględnić konieczność zapewnienia Parlamentowi dostępu do dokumentów poufnych, aby mógł on skutecznie korzystać ze swoich uprawnień i kompetencji.

2.3. W razie wątpliwości co do poufnego charakteru danej informacji lub **nadania jej odpowiedniej klauzuli niejawności**, lub jeśli niezbędne jest ustalenie odpowiednich zasad jej przekazania w ramach możliwości określonych w pkt 3.2, **obie instytucje bezzwłocznie, przed przekazaniem dokumentu, konsultują się ze sobą. W konsultacjach tych Parlament jest reprezentowany przez przewodniczącego zainteresowanego organu parlamentarnego**, któremu w razie potrzeby towarzyszy sprawozdawca **lub przez osobę sprawującą urząd, którzy złożyli wniosek. Komisję reprezentuje członek Komisji odpowiedzialny za dany zakres spraw, po zasięgnięciu opinii członka Komisji odpowiedzialnego za sprawy bezpieczeństwa**. W przypadku rozbieżności sprawa jest kierowana do przewodniczących obu instytucji w celu rozstrzygnięcia sporu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 20.

Środa, 20 października 2010 r.

2.4. Jeśli po zakończeniu procedury określonej w pkt 2.3. w dalszym ciągu nie osiągnięto porozumienia, Przewodniczący Parlamentu, na uzasadniony wniosek **właściwego organu parlamentarnego/osoby sprawującej urząd, która złożyła wniosek**, wzywa Komisję do przekazania w odpowiednim i szczegółowo określonym terminie danej informacji poufnej, określając wariant wybrany spośród możliwości określonych w **pkt. 3.2** niniejszego załącznika. Przed upływem tego terminu Komisja informuje na piśmie Parlament o swoim ostatecznym stanowisku, od którego Parlament zastrzega sobie w razie potrzeby prawo odwołania.

2.5. **Dostępu do EUCI udziela się zgodnie ze stosownymi przepisami w zakresie poświadczania bezpieczeństwa osobowego.**

2.5.1. **Dostępu do informacji opatrzonych klauzulą „TRÈS SECRET UE /EU TOP SECRET”, „SECRET UE” i „CONFIDENTIEL UE” można udzielić jedynie urzędnikom Parlamentu oraz tym pracownikom Parlamentu zatrudnionym przez grupy polityczne, którym jest on niezbędnie konieczny, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez organ parlamentarny/osobę sprawującą urząd zgodnie z zasadą ograniczonego dostępu i którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa.**

2.5.2 **W związku z uprawnieniami i kompetencjami Parlamentu posłom, którym nie wydano poświadczania bezpieczeństwa osobowego, udziela się dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „CONFIDENTIEL UE” zgodnie z praktycznymi ustaleniami określonymi za obopólną zgodą, które obejmują między innymi podpisanie uroczystego oświadczenia, że nie ujawnią oni treści przedmiotowych dokumentów żadnej osobie trzeciej.**

Dostępu do dokumentów opatrzonych klauzulą „SECRET U”E udziela się posłom, którym wydano odpowiednie poświadczenie bezpieczeństwa osobowego.

2.5.3. **Ustaień dokonuje się z pomocą Komisji w celu upewnienia się, że w ramach procedury poświadczania Parlament będzie w stanie możliwie szybko otrzymać od władz krajowych niezbędne dokumenty.**

O kategorii lub kategoriach osób, które będą miały dostęp do poufnych informacji, powiadamia się jednocześnie z wnioskiem.

Przed udzieleniem dostępu do takich informacji każda osoba jest informowana o poziomie poufności i wynikających z niego obowiązkach w zakresie bezpieczeństwa.

W związku z przeglądem niniejszego załącznika oraz przyszłymi ustaleniami w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt 4.1 i 4.2, kwestia poświadczania bezpieczeństwa zostanie ponownie zbadana.

3. Zasady dostępu do informacji poufnych i postępowania z nimi

3.1. Informacje poufne przekazane zgodnie z procedurami określonymi w pkt 2.3. oraz, w odpowiednim przypadku w pkt 2.4., są udostępniane z upoważnienia Przewodniczącego lub jednego z członków Komisji organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który / która o nie wnioskuje **pod następującymi warunkami:**

Parlament i Komisja dbają o rejestrację i śledzenie drogi poufnych informacji.

Bardziej szczegółowo, EUCI opatrzone klauzulą „CONFIDENTIEL UE” i „SECRET UE” są przekazywane z centralnego rejestru SEKRETARIATU GENERALNEGO Komisji do równorzędnych właściwych służb Parlamentu, które będą odpowiedzialne za ich udostępnienie na ustalonych zasadach organowi parlamentarnemu/osobie sprawującej urząd, który / która o nie wnioskuje.

Przekazanie informacji niejawnych UE opatrzonych klauzulą „TRES SECRET UE/ EU TOP SECRET” podlega dodatkowym ustaleniom między Komisją a organem parlamentarnym / osobą sprawującą urząd, który / która o nie wnioskuje, w celu zapewnienia poziomu ochrony odpowiedniego dla tej klauzuli.

3.2. **Z zastrzeżeniem postanowień pkt 2.2. i 2.4. oraz przyszłych ustaleń w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w pkt. 4.1., dostęp do informacji oraz tryb ochrony ich poufności są ustalane w drodze porozumienia przed przekazaniem tych informacji. Porozumienie między właściwym członkiem Komisji odpowiedzialnym za dany obszar polityczny a zainteresowanym organem parlamentarnym (reprezentowanym przez swojego przewodniczącego) / osobę sprawującą urząd, który / która złożyła wniosek, przewiduje wybór jednej z następujących możliwości, określonych w pkt. 3.2.1. i 3.2.2. w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu poufności.**

Środa, 20 października 2010 r.

3.2.1. W odniesieniu do adresatów informacji poufnych należy przewidzieć jedną z poniższych możliwości:

- przekazanie informacji wyłącznie Przewodniczącemu Parlamentu w uzasadnionych i absolutnie wyjątkowych wypadkach;
- Prezydium i/lub Konferencja Przewodniczących;
- przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji parlamentarnej;
- wszyscy członkowie (pełnoprawni i zastępcy) właściwej komisji parlamentarnej;
- wszyscy posłowie do Parlamentu Europejskiego.

Ujawnianie lub przekazywanie jakiegokolwiek innej osobie odnośnych informacji poufnych bez zgody Komisji jest zabronione.

3.2.2. W odniesieniu do trybu postępowania z informacjami poufnymi należy przewidzieć następujące możliwości:

- a) czytanie dokumentów w zabezpieczonej czytelni, jeżeli informacja opatrzona jest klauzulą „CONFIDENTIEL UE” lub wyższą.
- b) zorganizowanie posiedzenia przy drzwiach zamkniętych w obecności jedynie członków Prezydium, członków Konferencji Przewodniczących lub pełnoprawnych członków lub zastępców członków właściwej komisji parlamentarnej, a także urzędników Parlamentu i tych pracowników Parlamentu zatrudnionych przez grupy polityczne, którzy zostali uprzednio wyznaczeni przez przewodniczącego jako potrzebujący tych informacji i których obecność jest niezbędnie konieczna, oraz pod warunkiem że zostało im wydane poświadczenie bezpieczeństwa na wymaganym poziomie, uwzględniając poniższe warunki:
 - wszystkie dokumenty mogą zostać ponumerowane, rozdane na początku posiedzenia i ponownie zebrane w momencie jego zakończenia; niedozwolone jest sporządzanie notatek z tych dokumentów ani ich fotokopii;
 - protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która była rozpatrywana w trybie poufnym.

Wszystkie dane osobowe mogą zostać usunięte z dokumentów przed ich przekazaniem.

Informacje poufne przekazywane odbiorcom w Parlamencie ustnie podlegają równorzędnym poziomom ochrony informacji poufnych jak informacje przekazywane w formie pisemnej. Może to obejmować uroczyste oświadczenie składane przez odbiorcę tych wiadomości, że nie ujawni ich treści żadnej osobie trzeciej.

3.2.3 W przypadku badania informacji na piśmie w zabezpieczonej czytelni Parlament dba o wprowadzenie następujących ustaleń:

- zabezpieczonego systemu magazynowania informacji poufnych;
- zabezpieczonej czytelni pozbawionej kserokopiarek, telefonów, faksu, skanerów lub innego sprzętu technicznego służącego do powielania lub przekazywania dokumentów itp.;
- przepisów bezpieczeństwa regulujących dostęp do czytelni, zawierających wymóg złożenia podpisu w rejestrze wstępu oraz złożenia uroczystego oświadczenia o nierozpowszechnianiu rozpatrywanych informacji poufnych.

Środa, 20 października 2010 r.

3.2.4. Powyższe ustalenia nie wykluczają innych równorzędnych uzgodnień między instytucjami.

3.3. W przypadku nieprzestrzegania niniejszych zasad stosuje się postanowienia dotyczące sankcji **wobec posłów**, określone w załączniku VIII do Regulaminu Parlamentu, a w odniesieniu do urzędników Parlamentu i innych osób zatrudnionych stosownie przepisy art. 86 regulaminu pracowniczego⁽³⁾ lub art. 49 Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich. ■

4. Postanowienia końcowe

4.1. Komisja i Parlament przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia realizacji postanowień niniejszego załącznika.

W tym celu właściwe służby Komisji i Parlamentu ściśle koordynują wdrożenie niniejszego załącznika. Obejmuje to sprawdzanie drogi informacji poufnych oraz okresowe wspólne kontrole stosowanych zabezpieczeń i norm bezpieczeństwa.

Parlament zobowiązuje się do dostosowania, gdzie jest to konieczne, swoich przepisów wewnętrznych w celu wdrożenia zasad bezpieczeństwa odnoszących się do informacji poufnych określonych w niniejszym załączniku.

Parlament zobowiązuje się do przyjęcia najszybciej jak to możliwe przyszłych zasad bezpieczeństwa i weryfikacji tych zasad w porozumieniu z Komisją w celu ustalenia równoważnych norm bezpieczeństwa. Nada to moc prawną niniejszemu załącznikowi w odniesieniu do:

- technicznych przepisów i norm bezpieczeństwa dotyczących postępowania z informacjami poufnymi i ich magazynowania, w tym środków bezpieczeństwa w zakresie bezpieczeństwa fizycznego, bezpieczeństwa pracowników, dokumentów i IT;
- ustanowienia specjalnie powołanej komisji nadzoru złożonej z odpowiednio sprawdzonych posłów w celu postępowania z EUCI opatrzonymi klauzulą „TRES SECRET UE / EU TOP SECRET”.

4.2. Parlament i Komisja dokonają przeglądu niniejszego załącznika i w razie potrzeby dostosują go nie później niż w terminie przeglądu, o którym mowa w pkt 54 porozumienia ramowego, w świetle wydarzeń dotyczących:

- ustaleń w zakresie przyszłego trybu bezpieczeństwa dotyczących Parlamentu i Komisji;
- innych ustaleń lub aktów prawnych istotnych dla przekazywania informacji między instytucjami.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz ustanawiające szczególne warunki mające tymczasowe zastosowanie do urzędników Komisji.

ZAŁĄCZNIK 3**Negocjowanie i zawieranie umów międzynarodowych**

Niniejszy załącznik ustala szczegółowe ustalenia w zakresie informowania Parlamentu o negocjacjach i zawarciu umów międzynarodowych, o których mowa w pkt 23-25 porozumienia ramowego:

1. Komisja informuje Parlament o zamiarze zaproponowania rozpoczęcia negocjacji w tym samym czasie, w jakim informuje o tym Radę.
2. Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego jednocześnie z przedłożeniem projektu wytycznych negocjacyjnych w celu ich przyjęcia przez Radę Komisja przedstawia je Parlamentowi.

Środa, 20 października 2010 r.

3. W trakcie negocjacji Komisja należy uwzględnić uwagi Parlamentu.
4. Zgodnie z postanowieniami pkt 23 porozumienia ramowego Komisja regularnie i szybko informuje Parlament o przebiegu negocjacji aż do momentu parafowania umowy, a także wyjaśnia, czy i w jaki sposób uwagi Parlamentu zostały uwzględnione w negocjowanym tekście, a w przypadku ich nieuwzględnienia podaje powody takiej sytuacji.
5. W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie wymaga zgody Parlamentu, Komisja przekazuje Parlamentowi w trakcie procesu negocjacji wszystkie istotne informacje, które przekazuje również Radzie (lub specjalnej komisji wyznaczonej przez Radę). Informacje te obejmują projekty zmian do przyjętych wytycznych negocjacyjnych, projekty tekstów negocjacyjnych, uzgodnione artykuły, uzgodnioną datę parafowania umowy oraz tekst umowy, która ma zostać parafowana. Komisja przekazuje również Parlamentowi, podobnie jak Radzie (lub specjalnej komisji wyznaczonej przez Radę) wszelkie istotne dokumenty otrzymane od stron trzecich, pod warunkiem uzyskania zgody ich autora. Komisja informuje przedmiotowo właściwą komisję parlamentarną postępach w negocjacjach oraz, w szczególności, wyjaśnia w jaki sposób uwzględnione zostały uwagi Parlamentu.
- 6) W przypadku umów międzynarodowych, których zawarcie nie wymaga zgody Parlamentu, Komisja zapewnia natychmiastowe i pełne informowanie Parlamentu, dostarczając mu informacje obejmujące co najmniej projekt wytycznych negocjacyjnych, przyjęte wytyczne negocjacyjne, przebieg negocjacji oraz zakończenie negocjacji.
- 7) Zgodnie z postanowieniami pkt 24 porozumienia ramowego Komisja w stosownym terminie przekazuje Parlamentowi dokładne informacje, gdy umowa międzynarodowa zostaje parafowana, oraz możliwie najwcześniej informuje Parlament o zamiarze zaproponowania Radzie jej tymczasowego stosowania oraz o jego powodach, chyba że z powodu pilnego trybu Komisja nie będzie w stanie tego uczynić.
- 8) Komisja informuje jednocześnie i w stosownym czasie Radę i Parlament o swoim zamiarze zaproponowania Radzie zawieszenia umowy międzynarodowej oraz o powodach takiego kroku.
- 9) W przypadku umów międzynarodowych objętych na mocy TFUE procedurą zgody Komisja również udziela Parlamentowi pełnych informacji przed przyjęciem zmian w umowie zatwierdzonych przez Radę w drodze odstępstwa, zgodnie z art. 218 ust. 7 TFUE.

ZAŁĄCZNIK 4

Kalendarz programu | prac Komisji

Programowi prac Komisji towarzyszy wykaz wniosków legislacyjnych i nielegislacyjnych na kolejne lata. Program prac Komisji obejmuje następny rok oraz zawiera szczegółowe wskazówki dotyczące priorytetów Komisji w kolejnych latach. Program prac Komisji może zatem stanowić podstawę ustrukturyzowanego dialogu z Parlamentem w celu wypracowania wspólnych ustaleń.

Program prac Komisji zawiera także planowane inicjatywy w zakresie prawa miękkiego, wycofywania i upraszczania.

1. W pierwszym semestrze danego roku członkowie Komisji podejmują stały dialog z odpowiednimi komisjami parlamentarnymi w sprawie wdrożenia programu prac Komisji na ten rok oraz w sprawie opracowania przyszłego programu prac Komisji. Na podstawie przeprowadzonych rozmów każda komisja parlamentarna przedstawia Konferencji Przewodniczących Komisji sprawozdanie na temat ich wyników.
2. Równoległe Konferencja Przewodniczących Komisji organizuje regularną wymianę poglądów z wiceprzewodniczącym Komisji ds. stosunków międzyinstytucjonalnych w celu dokonania oceny stanu wykonania bieżącego programu prac Komisji, omówienia kwestii dotyczących przygotowania przyszłego programu oraz podsumowania wyników dwustronnego dialogu prowadzonego między zainteresowanymi komisjami parlamentarnymi a właściwymi członkami Komisji.
3. W czerwcu Konferencja Przewodniczących Komisji przedstawia Konferencji Przewodniczących sprawozdanie podsumowujące, które powinno zawierać wyniki przeglądu wykonania programu prac Komisji oraz priorytety Parlamentu do uwzględnienia w przyszłym programie prac Komisji; Parlament informuje o nim Komisję.

Środa, 20 października 2010 r.

4. *W oparciu o sprawozdanie podsumowujące Parlament przyjmuje na lipcowej sesji miesięcznej rezolucję określającą jego stanowisko, zawierającą w szczególności wnioski oparte na sprawozdaniach dotyczących inicjatyw legislacyjnych.*
5. *Co roku na pierwszej sesji miesięcznej we wrześniu odbywa się debata na temat stanu Unii z udziałem przewodniczącego Komisji, który w swoim wystąpieniu podsumowuje bieżący rok oraz nakreśla przyszłe priorytety na kolejne lata. W tym celu przewodniczący Komisji przedstawia jednocześnie Parlamentowi na piśmie główne założenia przyjęte w czasie opracowywania programu prac Komisji na następny rok.*
6. *Od początku września właściwe komisje parlamentarne i właściwi członkowie Komisji mogą się spotkać w celu przeprowadzenia bardziej szczegółowej wymiany poglądów na temat przyszłych priorytetów w każdym obszarze polityki. Spotkania te są podsumowywane na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących Komisji Parlamentarnych i kolegium komisarzy lub na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących i przewodniczącego Komisji. ■*
7. *W październiku Komisja przyjmuje swój program prac na następny rok. Następnie przewodniczący Komisji przedstawia ten program prac Parlamentowi na właściwym szczeblu.*
8. *Parlament może przeprowadzić debatę i przyjąć rezolucję na grudniowej sesji miesięcznej.*
9. Niniejszy kalendarz jest stosowany do każdego regularnego cyklu programowania, z wyjątkiem roku wyborów do Parlamentu zbiegającego się z końcem kadencji Komisji.
10. Niniejszy kalendarz stosuje się bez uszczerbku dla jakiegokolwiek przyszłego porozumienia w sprawie programowania międzyinstytucjonalnego.

Dostosowanie Regulaminu Parlamentu Europejskiego do zmienionego porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską

P7_TA(2010)0367

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie dostosowania Regulaminu Parlamentu Europejskiego do zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską (2010/2127(REG))

(2012/C 70 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 127, art. 211 i art. 212 Regulaminu,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie przeglądu porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0278/2010),
1. podejmuje decyzję o wprowadzeniu do swojego Regulaminu poniższych zmian;
 2. zwraca uwagę, że poprawki wejdą w życie pierwszego dnia po wejściu w życie zmienionego porozumienia ramowego;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0366.

Środa, 20 października 2010 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 1
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 9 – ustęp 2

2. Postępowanie posłów odznacza się wzajemnym szacunkiem, opiera się na wartościach i zasadach określonych w podstawowych aktach Unii Europejskiej, cechuje się poszanowaniem powagi Parlamentu i nie może powodować zakłóceń w sprawnym przebiegu prac parlamentarnych ani też naruszenia spokoju w budynkach Parlamentu.

Nieposzanowanie tych standardów może prowadzić do zastosowania środków **przewidzianych** w art. 152, 153 i 154.

2. Postępowanie posłów odznacza się wzajemnym szacunkiem, opiera się na wartościach i zasadach określonych w podstawowych aktach Unii Europejskiej, cechuje się poszanowaniem powagi Parlamentu i nie może powodować zakłóceń w sprawnym przebiegu prac parlamentarnych ani też naruszenia spokoju w budynkach Parlamentu. **Posłowie stosują się do przepisów Parlamentu dotyczących postępowania z informacjami poufnymi.**

Nieposzanowanie tych standardów **i przepisów** może prowadzić do zastosowania środków **zgodnie z** art. 152, 153 i 154.

Poprawka 2
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 23 – ustęp 11 a (nowy)

11a. Prezydium ustanawia przepisy dotyczące postępowania Parlamentu, jego organów, osób sprawujących funkcję i innych posłów względem informacji poufnych, przy uwzględnieniu wszelkich zawartych w tych sprawach porozumień międzyinstytucjonalnych. Przepisy te publikowane są w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz załączone do niniejszego Regulaminu

(Zob. załącznik VIII część E)

Poprawka 3
Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 35

Program działalności ustawodawczej i prac Komisji

1. Parlament współdziała z Komisją i Radą w celu określenia programu działalności ustawodawczej Unii Europejskiej.

Parlament i Komisja współpracują w trakcie przygotowywania programu **działalności ustawodawczej i** prac Komisji, zgodnie z terminarzem oraz trybem uzgodnionymi przez obie instytucje i określonymi w załączniku.

2. W pilnych i nieprzewidzianych przypadkach dana instytucja może, z własnej inicjatywy i zgodnie z procedurami ustanowionymi w traktatach, zaproponować dołączenie do środków prawnych proponowanych w **rocznym** programie **działalności ustawodawczej i** prac **środków dodatkowych**.

Program prac Komisji

1. Parlament współdziała z Komisją i Radą w celu określenia programu działalności ustawodawczej Unii Europejskiej.

Parlament i Komisja współpracują w trakcie przygotowywania programu prac Komisji - **który stanowi wkład Komisji w roczne i wieloletnie programowanie Unii** - zgodnie z terminarzem oraz trybem uzgodnionymi przez obie instytucje i określonymi w załączniku.

2. W pilnych i nieprzewidzianych przypadkach dana instytucja może, z własnej inicjatywy i zgodnie z procedurami ustanowionymi w traktatach, zaproponować dołączenie do środków prawnych proponowanych w programie prac **Komisji**.

Środa, 20 października 2010 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

3. przekazuje rezolucję przyjętą przez Parlament innym instytucjom uczestniczącym w procesie ustawodawczym Unii Europejskiej oraz parlamentom państw członkowskich.

Przewodniczący zwraca się do Rady o wydanie opinii w sprawie **rocznego** programu **działalności ustawodawczej i** prac Komisji oraz w sprawie rezolucji Parlamentu.

4. Jeśli jedna z instytucji nie jest w stanie dotrzymać przyjętego kalendarza prac, informuje inne instytucje o powodach opóźnienia oraz proponuje nowy kalendarz prac.

3. przekazuje rezolucję przyjętą przez Parlament innym instytucjom uczestniczącym w procesie ustawodawczym Unii Europejskiej oraz parlamentom państw członkowskich.

Przewodniczący zwraca się do Rady o wydanie opinii w sprawie programu prac Komisji oraz w sprawie rezolucji Parlamentu.

4. Jeśli jedna z instytucji nie jest w stanie dotrzymać przyjętego kalendarza prac, informuje inne instytucje o powodach opóźnienia oraz proponuje nowy kalendarz prac.

Poprawka 4

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 43 – ustęp 1 – akapit trzeci

Jeżeli wniosek figuruje w **rocznym** programie **działalności ustawodawczej**, właściwa komisja może mianować sprawozdawcę odpowiedzialnego za prace nad tym wnioskiem.

Jeżeli wniosek figuruje w programie **prac Komisji**, właściwa komisja może mianować sprawozdawcę odpowiedzialnego za prace nad tym wnioskiem.

Poprawka 5

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 44 – ustęp 3

3. Przed przystąpieniem do głosowania właściwa komisja zwraca się do Komisji z pytaniem, czy **zajęła** ona **stanowisko odnośnie do** danej inicjatywy **i, o ile stanowisko takie zostało przyjęte, prosi o jego przedstawienie Komisji**.

3. Przed przystąpieniem do głosowania właściwa komisja zwraca się do Komisji z pytaniem, czy **jest** ona **w trakcie przygotowywania opinii w sprawie** danej inicjatywy. **W przypadku odpowiedzi pozytywnej sprawozdanie Komisji nie może zostać przyjęte przed otrzymaniem opinii Komisji**.

Poprawka 6

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 45 – ustęp 2

2. Po podjęciu decyzji o wyborze procedury oraz jeżeli nie ma zastosowania art. 46, komisja parlamentarna wybiera spośród swoich członków lub stałych zastępców sprawozdawcę dla wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, o ile nie uczyniła tego już wcześniej na podstawie rocznego programu **działalności ustawodawczej i** prac ustalonego zgodnie z art. 35.

2. Po podjęciu decyzji o wyborze procedury oraz jeżeli nie ma zastosowania art. 46, komisja parlamentarna wybiera spośród swoich członków lub stałych zastępców sprawozdawcę dla wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego, o ile nie uczyniła tego już wcześniej na podstawie programu prac **Komisji** ustalonego zgodnie z art. 35.

Poprawka 7

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 90 – ustęp 1

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, **w tym także umowy w konkretnej dziedzinie, takiej jak sprawy walutowe lub handlowe**, właściwa komisja może postanowić o sporządzeniu sprawozdania lub monitorowaniu w inny sposób procedury i informuje o tej decyzji Konferencję Przewodniczących Komisji. W stosownych przypadkach inne komisje mogą być poproszone o wydanie opinii, zgodnie z art. 49 ust. 1. W stosownych przypadkach zastosowanie mają art. 188 ust. 2, art. 50 lub 51.

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, właściwa komisja może postanowić o sporządzeniu sprawozdania lub monitorowaniu w inny sposób procedury i informuje o tej decyzji Konferencję Przewodniczących Komisji. W stosownych przypadkach inne komisje mogą być poproszone o wydanie opinii, zgodnie z art. 49 ust. 1. W stosownych przypadkach zastosowanie mają art. 188 ust. 2, art. 50 lub 51.

Środa, 20 października 2010 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

Przewodniczący i sprawozdawcy właściwej komisji oraz zaangażowanych komisji podejmują wspólnie odpowiednie działania, aby zapewnić **przedstawienie przez Komisję Parlamentowi**, w razie potrzeby w trybie poufnym, **wyczerpujących informacji o jej zaleceniach dotyczących mandatu negocjacyjnego oraz informacji**, o których mowa w ust. 3 i 4.

POPRAWKA

Przewodniczący i sprawozdawcy właściwej komisji oraz zaangażowanych komisji podejmują wspólnie odpowiednie działania, dla zapewnienia, aby **Parlament otrzymywał**, w razie potrzeby w trybie poufnym, **natychmiastowe, systematyczne i wyczerpujące informacje na wszystkich etapach negocjacji i zawierania porozumień międzynarodowych, w tym informacje dotyczące projektu wytycznych negocjacyjnych i przyjętych wytycznych negocjacyjnych** oraz **informacje**, o których mowa w ust. 3.

- **od Komisji, zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i z porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, oraz**
- **od Rady, zgodnie z jej zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.**

Poprawka 8

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 90 – ustęp 4

4. **Przez cały okres trwania negocjacji Komisja i Rada regularnie i wyczerpująco informują właściwą komisję, w razie potrzeby w trybie poufnym, o postępach w negocjacjach.**

skreślony

Poprawka 9

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 91

W przypadku gdy Komisja **i/lub Rada mają obowiązek niezwłocznie i wyczerpująco informować** Parlament, zgodnie z art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej złożenie oświadczenia oraz debata następują na posiedzeniu plenarnym. Parlament może wydawać zalecenia, zgodnie z art. 90 lub art. 97 Regulaminu.

W przypadku, gdy Komisja, **zgodnie ze swoimi zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, powiadomi Parlament i Radę o zamiarze wystąpienia z wnioskiem o tymczasowe obowiązywanie lub zawieszenie danej umowy międzynarodowej**, złożenie oświadczenia przez Parlament oraz debata następują na posiedzeniu plenarnym. Parlament może wydawać zalecenia, zgodnie z art. 90 lub art. 97 Regulaminu.

Identyczna procedura obowiązuje w przypadku powiadomienia Parlamentu przez Komisję o wniosku dotyczącym stanowisk, które mają zostać przyjęte w imieniu Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej.

Poprawka 10

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 137 – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. Przed każdą sesją miesięczną Konferencja Przewodniczących opracowuje na podstawie zaleceń konferencji przewodniczących komisji projekt porządku dziennego, uwzględniając przy tym uzgodniony **roczny** program **działalności ustawodawczej i** prac przewidziany w art. 35.

1. Przed każdą sesją miesięczną Konferencja Przewodniczących opracowuje na podstawie zaleceń konferencji przewodniczących komisji projekt porządku dziennego, uwzględniając przy tym uzgodniony program prac **Komisji** przewidziany w art. 35.

Środa, 20 października 2010 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY

POPRAWKA

Poprawka 11**Regulamin Parlamentu Europejskiego
artykuł 193 – ustęp 2 – interpretacja akapitu trzeciego a (nowy)**

Interpretacji przepisów zawartych w niniejszym ustępie dokonuje się zgodnie z pkt. 50 porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską.

Poprawka 12**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik II – część A – ustęp 3**

3. Pytanie nie jest dopuszczalne, jeżeli identyczne lub podobne pytanie zostało już postawione i udzielono na nie odpowiedzi w ciągu ostatnich trzech miesięcy, chyba że pojawią się nowe fakty lub autor pytania chce otrzymać dodatkowe informacje. W pierwszym przypadku autorowi przekazuje się kopię pytania i odpowiedzi.
3. Pytanie nie jest dopuszczalne, jeżeli identyczne lub podobne pytanie zostało już postawione i udzielono na nie odpowiedzi w ciągu ostatnich trzech miesięcy **lub w przypadku żądania informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które zostały już dostarczone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych**, chyba że pojawią się nowe fakty lub autor pytania chce otrzymać dodatkowe informacje. W pierwszym przypadku autorowi przekazuje się kopię pytania i odpowiedzi.

Poprawka 13**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik III – ustęp 3**

3. W przypadku gdy identyczne lub podobne pytanie zostało już zadane w trakcie poprzednich sześciu miesięcy, Sekretariat przekazuje autorowi kopię tego pytania oraz odpowiedź na nie. Nowego pytania nie przekazuje się adresatowi, dopóki autor nie powoła się na nowe istotne fakty lub nie zażąda dalszych informacji.
3. W przypadku gdy identyczne lub podobne pytanie zostało już zadane w trakcie poprzednich sześciu miesięcy **i udzielono na nie odpowiedzi lub w przypadku żądania informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które zostały już dostarczone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych**, Sekretariat przekazuje autorowi kopię tego pytania oraz odpowiedź na nie. Nowego pytania nie przekazuje się adresatowi, dopóki autor nie powoła się na nowe istotne fakty lub nie zażąda dalszych informacji.

Amendment 14**Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik VIII – część A – ustęp 5**

5. Sankcje W przypadku niezachowania poufności przewodniczący komisji, **po konsultacji z wiceprzewodniczącymi, podejmuje umotywowaną decyzję o zastosowaniu jednej z następujących sankcji: nagany, wykluczenia z komisji na krótszy lub dłuższy okres lub definitywnego wykluczenia.**
5. Sankcje: w przypadku niezachowania poufności przewodniczący komisji **postępuje zgodnie z art. 9, ust. 2, art. 152, 153 i 154.**

Posel, wobec którego zastosowano sankcję może wnieść odwołanie, które nie ma charakteru suspensywnego. Odwołanie to jest rozpatrywane wspólnie przez Konferencję Przewodniczących Parlamentu Europejskiego oraz przez prezydium danej komisji. Podjęta większością głosów decyzja jest ostateczna.

Jeżeli zostanie udowodnione, że urzędnik naruszył zasadę poufności, stosuje się sankcje przewidziane w regulaminie pracowniczym.

Wtorek, 19 października 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Sprawozdania statystyczne w odniesieniu do przewozu rzeczy i osób drogą morską *I**

P7_TA(2010)0358

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego dyrektywę 2009/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu rzeczy i osób drogą morską (COM(2010)0065 – C7-0068/2010 – 2010/0041(COD))

(2012/C 70 E/14)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0065),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 338 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0068/2010),
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 29 września 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0217/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2010)0041

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 dotyczącego zmiany dyrektywy 2009/42/WE w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu rzeczy i osób drogą morską

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1090/2010.)

Wtorek, 19 października 2010 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Nordjylland/Dania

P7_TA(2010)0359

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/001 DK/Nordjylland z Danii) (COM(2010)0451 – C7-0222/2010 – 2010/2163(BUD))

(2012/C 70 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0451 – C7-0222/2010),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0270/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
- D. mając na uwadze, że Dania wystąpiła o pomoc w związku z 951 zwolnieniami, do których doszło w 45 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 28 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja maszyn i urządzeń) w regionie Nordjylland według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunąć;
6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; ubolewa nad poważnymi zaniedbaniami ze strony Komisji przy wdrażaniu programów ramowych na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 19 października 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/001 DK/Nordjylland z Danii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) W dniu 22 stycznia 2010 r. Dania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w sektorze produkcji maszyn i urządzeń w regionie Nordjylland, uzupełniając go dodatkowymi informacjami do dnia 28 kwietnia 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 7 521 359 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Danię.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 7 521 359 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: NXP Semiconductors/Holandia

P7_TA(2010)0360

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/011 NL/NXP Semiconductors z Holandii) (COM(2010)0446 – C7-0210/2010 – 2010/2141(BUD))

(2012/C 70 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0446 – C7-0210/2010),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0269/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Holandia zwróciła się o pomoc w związku z 512 zwolnieniami w przedsiębiorstwie NXP Semiconductors Netherlands prowadzącym działalność w branży elektronicznej w regionach Gelderland i Eindhoven sklasyfikowanych jako NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zauważa, że aby w związku z powyższym wnioskiem uruchomić EFG, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie dla MŚP i na rzecz innowacji; ubolewa nad poważnymi zaniedbaniami ze strony Komisji przy wdrażaniu programów ramowych na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z Przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 19 października 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. (wniosek EGF/2010/011 NL/NXP Semiconductors z Holandii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ z dnia 17 maja 2006 r., a w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) W dniu 26 marca 2010 r. Holandia złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie NXP Semiconductors Netherlands BV, uzupełniając go o dodatkowe informacje do dnia 3 czerwca 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 1 809 434 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Holandię.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 1 809 434 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Quimonda/Portugalia

P7_TA(2010)0361

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/023 PT/Quimonda z Portugalii) (COM(2010)0452 – C7-0223/2010 – 2010/2164(BUD))

(2012/C 70 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0452 – C7-0223/2010),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0271/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Portugalia zwróciła się o pomoc w związku z 839 zwolnieniami w wielonarodowym przedsiębiorstwie Qimonda AG prowadzącym działalność w branży elektronicznej w regionie Norte sklasyfikowanym jako region NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów ramowych na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z Przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 19 października 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/023 PT/Qimonda z Portugalii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) 17 grudnia 2009 r. Portugalia złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie Qimonda Portugal S.A., uzupełniając go dodatkowymi informacjami do dnia 28 kwietnia 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 2 405 671 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy w związku z wnioskiem złożonym przez Portugalię.

PRZYJMUJĄ NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 2 405 671 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Cataluña Automoción/Hiszpania

P7_TA(2010)0362

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/002 ES/Cataluña automoción) (COM(2010)0453 – C7-0224/2010 – 2010/2165(BUD))

(2012/C 70 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0453 – C7-0224/2010),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0272/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Hiszpania wystąpiła o pomoc w związku z 1 429 zwolnieniami, do których doszło w 23 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 29 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (pojazdy silnikowe, przyczepy i naczepy) w regionie Cataluña według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których –na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; ubolewa z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów ramowych na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z Przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 19 października 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. (wniosek EGF/2010/002 ES/Cataluña automoción)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) 29 stycznia 2010 r. Hiszpania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w 23 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 29 klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja pojazdów silnikowych, przyczep i naczep) w jednym regionie na poziomie NUTS II – Cataluña (ES51) – oraz uzupełniła go dodatkowymi informacjami do dnia 26 kwietnia 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 2 752 935 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla powyższego wniosku złożonego przez Hiszpanię.

PRZYJMUJĄ NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 2 752 935 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 19 października 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

System kontroli i egzekwowania przepisów na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku *I**

P7_TA(2010)0363

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego system kontroli i egzekwowania przepisów na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku (COM(2009)0151 – C7-0009/2009 – 2009/0051(COD))

(2012/C 70 E/19)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony i Radzie (COM(2009)0151),
- uwzględniając art. 37 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0009/2009),
- uwzględniając skierowany do Parlamentu i Rady komunikat Komisji zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 marca 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0260/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. zatwierdza wspólne oświadczenia Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
3. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego projektu lub zastąpienie go innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 19 października 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0051

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 ustanawiającego system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 2791/1999

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1236/2010)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenia w sprawie art. 51

„Parlament Europejski, Rada i Komisja odnotowują, że żadne przepisy niewykazujące istotnych cech podstawowego aktu prawnego, które obecnie są wymienione w art. 48 rozporządzenia (przekazanie uprawnień) nie mogą stać się w dowolnym momencie w przyszłości istotnym elementem obowiązującego systemu kontroli NEAFC z politycznego punktu widzenia, w którym to przypadku Parlament Europejski, Rada i Komisja przypominają, że zarówno obaj prawodawcy – Rada lub Parlament Europejski – mogą natychmiast skorzystać z prawa do sprzeciwu wobec przedstawionego przez Komisję projektu aktu delegowanego albo z prawa do odwołania przekazanych uprawnień, jak przewidziano na mocy art. 46b i art. 46c rozporządzenia.”

„Rada i Parlament uzgadniają, że włączenie jakiegokolwiek przepisu w sprawie systemu kontroli NEAFC do niniejszego rozporządzenia jako inny niż istotny element, obecnie wymienionego w art. 48, nie oznacza samo przez się, że taki przepis zostanie automatycznie uznany przez prawodawców za niewykazujący istotnych cech w żadnych przyszłych rozporządzeniach.”

„Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie bez uszczerbku dla jakichkolwiek przyszłych stanowisk tych instytucji w zakresie wdrażania art. 290 TFUE czy poszczególnych aktów prawnych zawierających takie przepisy.”

Przyjęcie niektórych zmian do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-zachodnim Atlantyku ***

P7_TA(2010)0364

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. dotyczące wniosku w sprawie decyzji Rady dotyczącej zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, zmian do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-zachodnim Atlantyku (11076/2010 – C7-0181/2010 – 2010/0042(NLE))

(2012/C 70 E/20)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (11076/2010)),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0181/2010),
- uwzględniając art. 81 i 90 ust. 8 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa (A7-0262/2010),

1. wyraża zgodę na zatwierdzenie zmian do Konwencji;

Środa, 20 października 2010 r.

2. zwraca się do Rady i Komisji o sporządzenie – przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie przeglądu postanowień, które mają być prowadzone przez UE w ramach regionalnych organizacji ds. rybołówstwa – planów zapewniających adekwatny udział w tych negocjacjach obserwatorów z ramienia Parlamentu;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku.

Zmiana rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w zakresie dotyczącym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych *I**

P7_TA(2010)0368

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w zakresie dotyczącym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (COM(2010)0085 – C7-0086/2010 – 2010/0054(COD))

(2012/C 70 E/21)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0085),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 322 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, zgodnie z którymi Komisja przedłożyła wniosek Parlamentowi (C7-0086/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego z dnia 29 kwietnia 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 13 października 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej zgodnie z art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0263/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 3.6.2010, s. 4.

Środa, 20 października 2010 r.

P7_TC1-COD(2010)0054

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w zakresie dotyczącym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1081/2010)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Komisji

Komisja zajmie się w ramach swych propozycji dotyczących następnych wieloletnich ram finansowych kwestią Europejskiego Funduszu Rozwoju w celu zintegrowania tego instrumentu z budżetem Unii.

Zmiana Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich *I**

P7_TA(2010)0369

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Regulamin pracowniczny urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich (COM(2010)0309 – C7-0146/2010 – 2010/0171(COD))

(2012/C 70 E/22)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0309),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0146/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ⁽¹⁾,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 20 października 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30.

Środa, 20 października 2010 r.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0288/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie wiceprzewodniczącego Komisji / wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku lub zastąpienia tegoż innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2010)0171

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr .../2010 zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1080/2010)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie wysokiej przedstawiciel na temat równowagi geograficznej w ESDZ

„Wysoka przedstawiciel przywiązuje najwyższą wagę do rekrutacji w oparciu o jak najszerze kryterium geograficzne spośród obywateli państw członkowskich Unii, a także do zapewnienia w służbie odpowiedniej i znaczącej liczby obywateli z wszystkich państw członkowskich.

ESDZ powinna w pełni skorzystać z różnorodności oraz bogactwa doświadczenia i wiedzy fachowej zdobytej w poszczególnych służbach zagranicznych Unii.

W celu osiągnięcia tych celów wysoka przedstawiciel wykorzysta wszelkie możliwości, jakie oferuje zastosowanie procedury powoływania pracowników ESDZ. Poświęci ona tej kwestii jedną z sekcji swojego rocznego sprawozdania w sprawie obsadzania stanowisk w ESDZ.

Oświadczenie wysokiej przedstawiciel na temat równowagi płci w ESDZ

„Wysoka przedstawiciel przywiązuje najwyższą wagę do propagowania równowagi płci przy obsadzaniu stanowisk w ESDZ.

Kluczem do propagowania równowagi płci jest zachęcanie kobiet do ubiegania się o stanowiska w ESDZ i usuwanie istniejących barier. W oparciu o doświadczenia zgromadzone podczas procedury rotacji szefów delegatur na 2010 r. ESDZ sprawdzi, jak lepiej uwzględniać w przyszłych procedurach powoływania często nielinearne wzorce składania podań o pracę przez kobiety i jak usuwać inne potencjalne przeszkody. Wysoka przedstawiciel zapozna się również z najlepszymi praktykami krajowych służb dyplomatycznych i będzie je stosowała w miarę możliwości w ESDZ.

Środa, 20 października 2010 r.

Wysoka przedstawiciel w pełni wykorzysta wszelkie możliwości, jakie oferuje art. 1d ust. 2 i 3 regulaminu pracowniczego, w celu wspierania zatrudniania kobiet w służbie.

Wysoka przedstawiciel poświęci kwestii równowagi płci jedną z sekcji swojego rocznego sprawozdania w sprawie obsadzania stanowisk w ESDZ."

Oświadczenie Komisji w sprawie art. 95 ust. 2

Komisja prześle wysokiej przedstawiciel odpowiednie uzasadnienie wszelkich negatywnych opinii, jakie Komisja może wyrazić na temat określonych osób znajdujących się na liście kandydatów.

Projekt budżetu korygującego nr 6/2010: Sekcja II - Rada Europejska i Rada, Sekcja III - Komisja, Sekcja X - Europejska Służba Działań Zewnętrznych

P7_TA(2010)0370

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 6/2010 na rok budżetowy 2010, Sekcja 2 – Rada Europejska i Rada, Sekcja 3 – Komisja, Sekcja 10 – Europejska Służba Działań Zewnętrznych (13475/2010 – C7-0262/2010 – 2010/2094(BUD))

(2012/C 70 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 37 i 38,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 17 grudnia 2009 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 6/2010 na rok budżetowy 2010, przedstawiony przez Komisję dnia 17 czerwca 2010 r. (COM(2010)0315),
- uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 6/2010, zajęte przez Radę dnia 13 września 2010 r. (13475/2010 – C7-0262/2010),
- uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0283/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 12.3.2010.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 20 października 2010 r.

- A. mając na uwadze, że niniejszy budżet korygujący jest trzecim i ostatnim z aktów ustawodawczych niezbędnych do wdrożenia porozumienia politycznego i wynikającej zeń decyzji Rady o ustanowieniu Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), a dwa pozostałe dotyczą modyfikacji rozporządzenia finansowego i regulaminu pracowniczego,
- B. mając na uwadze, że tworząc ESDZ, należy się kierować zasadą racjonalności kosztów, neutralności budżetowej oraz należytego i skutecznego zarządzania oraz w pełni uwzględnić skutki kryzysu gospodarczego w dziedzinie finansów publicznych, jak i potrzebę restrykcyjności budżetowej,
- C. mając również na uwadze, że należy uczynić wszystko, aby nie dopuścić do powielania i konfliktu kompetencji, zwłaszcza że doprowadziłoby to nie tylko do osłabienia skuteczności polityki zewnętrznej, lecz również do nieefektywnego wykorzystania szczupłych zasobów budżetowych,
- D. mając na uwadze, że potrzeby na rok 2011 uwzględniono w liście w sprawie poprawek (nr 1/2010) do budżetu na rok 2011 oraz że zostaną one włączone do procedury ustanawiania budżetu ogólnego na tenże rok,
- E. mając na uwadze, że większość niezbędnych środków zostanie po prostu przesunięta z sekcji 2 (Rada Europejska i Rada) i 3 (Komisja), lecz wnioskuje się również o pewną ograniczoną kwotę nowych środków na potrzeby kadrowe (w tym pracowników kontraktowych),
- F. mając na uwadze, że na mocy projektu budżetu korygującego nr 6/2010 niniejsze dostosowanie budżetowe zostanie formalnie ujęte w budżecie na 2010 r., łącznie z utworzeniem nowej i odrębnej sekcji 10, co jest zgodne z osiągniętym porozumieniem politycznym,
- G. mając na uwadze, że prawa Parlamentu w odniesieniu do absolutorium z wykonania budżetu muszą być chronione,
- H. mając na uwadze, że ponownie należy przypomnieć o konieczności posiadania przez UE zdolności do operacyjnego stosowania wszystkich instrumentów zewnętrznych w ramach spójnej struktury, a także mając na uwadze, że udostępnienie środków budżetowych w 2010 r. z myślą o ustanowieniu takiej struktury w jej początkowej fazie jest politycznym celem niniejszej rezolucji,
- I. mając na uwadze, że Rada przyjęła swoje stanowisko dnia 13 września 2010 r.,
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 6/2010;
 2. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 6/2010 bez poprawek i zobowiązuje przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 6/2010 został ostatecznie przyjęty, a także do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także innym zainteresowanym instytucjom i organom.
-

Środa, 20 października 2010 r.

Projektu budżetu korygującego nr 3/2010: Sekcja III - Komisja

P7_TA(2010)0371

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 3/2010 na rok budżetowy 2010, sekcja 3 – Komisja (13472/2010 – C7-0263/2010 – 2010/2048(BUD))

(2012/C 70 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 310 i 314 oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 37,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, ostatecznie przyjęty w dniu 17 grudnia 2009 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 3/2010 na rok budżetowy 2010 przedstawiony przez Komisję dnia 8 kwietnia 2010 r. (COM(2010)0149),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności, który Komisja przedstawiła w dniu 8 kwietnia 2010 r. (COM(2010)0150),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju, który Komisja przedstawiła w dniu 17 marca 2010 r. (COM(2010)0102),
- uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 3/2010, które Rada przyjęła w dniu 13 września 2010 r. (13472/2010 – C7-0263/2010),
- uwzględniając art. 75b Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0281/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 12.3.2010.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 20 października 2010 r.

- A. mając na uwadze, że Komisja proponuje zmianę rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1905/2006 ⁽¹⁾, aby umożliwić finansowanie środków towarzyszących w sektorze bananów (BAM) w okresie 2010–2013 z całkowitego budżetu w kwocie 190 mln EUR oraz ewentualną dodatkową kwotą w wysokości 10 mln EUR, o ile pozwolą na to marginesy,
- B. mając na uwadze, że w proponowanym rocznym podziale pomocy finansowej na rzecz BAM przewidziano na rok 2010 kwotę 75 mln EUR,
- C. mając na uwadze, że margines dostępny w dziale 4 wynosi jedynie 875 530 EUR ze względu na konieczność maksymalnego finansowania w 2010 r. priorytetów UE związanych z jej rolą jako światowego partnera,
- D. mając na uwadze, że przeważającą część tej pomocy finansowej w 2010 r. uzyskano w wyniku przegrupowania w dziale 4 budżetu (55,8 mln EUR z kwoty 75 mln EUR),
- E. mając na uwadze, że proponowane przegrupowanie ma wpływ na instrumenty i działania, które zostały określone przez UE, a szczególnie przez Parlament Europejski, jako mające duże znaczenie,
- F. mając na uwadze, że przy uchwalaniu aktualnych wieloletnich ram finansowych nie przewidziano konieczności udzielenia pomocy finansowej dla BAM,
- G. mając na uwadze, że wcześniejsze procedury budżetowe ukazały skrajną presję wywieraną na wspomniany dział,
- H. mając na uwadze, że nie należy kwestionować pomocy finansowej UE dla państw AKP będących dostawcami bananów, objętych liberalizacją zgodnie z klauzulą najwyższego uprzywilejowania w ramach WTO, oraz że nie powinno się opóźniać działań budżetowych,
- I. mając na uwadze, że zasadniczo Parlament jest gotów negocjować w ramach procedury pojednawczej z drugim organem władzy budżetowej,
- J. mając na uwadze, że pozostały margines 875 530 EUR mógłby zostać wykorzystany do finansowania BAM,
1. odnotowuje projekt budżetu korygującego nr 3/2010 oraz stanowisko Rady;
 2. przypomina swoje zasadnicze stanowisko, zgodnie z którym nowe priorytety powinny być finansowane z nowych środków;
 3. jest zdania, że finansowanie BAM spełnia warunki przewidziane w ust. 27 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. dotyczącym wykorzystania instrumentu elastyczności;
 4. apeluje do Komisji o przedstawienie nowego wniosku w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności w odniesieniu do pozostałej kwoty 74 124 470 EUR;
 5. podejmuje decyzję o dokonaniu wskazanej poniżej zmiany stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 3/2010;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z poprawką, Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Poprawka 1

SEKCJA III: Komisja

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.
07 02 04 Działanie przygotowawcze – Monitorowanie środowiska basenu Morza Czarnego										
Środki	2 000 000	2 000 000	500 000	2 000 000	500 000	2 000 000	1 500 000	0	2 000 000	2 000 000
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.
19 06 08 Reagowanie na sytuacje krytyczne spowodowane kryzysem finansowym i gospodarczym w krajach rozwijających się										
Środki	3 000 000	2 000 000	500 000	2 000 000	500 000	2 000 000	2 500 000	0	3 000 000	2 000 000
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.
19 09 01 Współpraca z krajami rozwijającymi się Ameryki Łacińskiej										
Środki	356 268 000	306 484 268	355 268 000	306 484 268	355 268 000	306 484 268	1 000 000	0	356 268 000	306 484 268
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.
19 10 01 01 Współpraca z azjatyckimi krajami rozwijającymi się										
Środki	523 450 000	483 097 103	521 450 000	483 097 103	521 450 000	483 097 103	2 000 000	0	523 450 000	483 097 103
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.
21 02 01 Bezpieczeństwo żywności										
Środki	238 766 452	190 000 000	237 766 452	190 000 000	237 766 452	190 000 000	1 000 000	0	238 766 452	190 000 000
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.
21 05 01 01 Zdrowie										
Środki	45 885 491	16 271 430	44 885 491	16 271 430	44 885 491	16 271 430	1 000 000	0	45 885 491	16 817 430
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.
21 05 01 06 Działanie przygotowawcze w zakresie transferu technologii związanych z przemysłem farmaceutycznym na rzecz krajów rozwijających się										
Środki	3 300 000	3 000 000	p.m.	3 000 000	p.m.	3 000 000	3 300 000	0	3 300 000	3 000 000
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.	Zobowiąz.	Płatn.
21 06 03 Wsparcie dostosowawcze dla krajów objętych protokołem w sprawie cukru										
Środki	175 756 786	80 000 000	151 432 316	80 000 000	151 432 316	80 000 000	24 324 470	0	175 756 786	80 000 000
Rezerwa										

Środa, 20 października 2010 r.

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.
21 07 04 Umowy w sprawie określonych towarów										
Środki	4 600 000	4 600 000	2 800 000	4 600 000	2 800 000	4 600 000	1 800 000	1 800 000	4 600 000	4 600 000
Rezerwa										

	Budżet 2010		Komisja Europejska PBK 3/2010		Stanowisko Rady		Poprawka PE		Nowa kwota	
			Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.	Zobowiąz.	Platn.
21 02 03 Instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się										
Środki	162 700 000	342 700 000	145 300 000	342 700 000	145 300 000	342 700 000	17 400 000	0	162 700 000	342 700 000
Rezerwa										

NOMENKLATURA

Bez zmian.

UWAGI

Bez zmian.

UZASADNIENIE

Zob. rezolucję przyjętą przez Parlament w sprawie stanowiska Rady.

Środa, 20 października 2010 r.

Stanowisko Parlamentu w sprawie projektu budżetu na rok 2011 zmodyfikowanego przez Radę - wszystkie sekcje

P7_TA(2010)0372

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 – wszystkie sekcje (12699/2010 – C7-0202/2010 – 2010/2001(BUD))

(2012/C 70 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie priorytetów dotyczących budżetu na rok 2011 - Sekcja 3 - Komisja ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie upoważnienia do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2011 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 przedstawiony przez Komisję dnia 27 kwietnia 2010 r. (COM(2010)0300),
- uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu Unii Europejskiej przyjęte przez Radę w dniu 12 sierpnia 2010 r. (12699/2010 - C7-0202/2010),
- uwzględniając list w sprawie poprawek nr 1/2011 do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 przedstawiony przez Komisję w dniu 15 września 2010 r.,
- uwzględniając art. 75b Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie zainteresowanych komisji (A7-0284/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0086.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0205.

Środa, 20 października 2010 r.

SEKCJA 3

Kluczowe zagadnienia i priorytety budżetu na rok 2011

1. jest głęboko przekonany, że procedura budżetowa zgodnie z nowym Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wymaga pełnego politycznego zaangażowania na wysokim szczeblu wszystkich zainteresowanych instytucji; podkreśla, że postępowanie pojednawcze ma na celu pogodzenie stanowisk obu organów władzy budżetowej oraz że wspólny projekt budżetu na rok 2011 będzie jeszcze musiał zostać zatwierdzony przez oba organy zgodnie z ich własnymi zasadami i art. 314 ust. 7 TFUE;
2. uważa, że pisemna procedura przyjmowania stanowiska Rady jest szczególnie niewłaściwa w odniesieniu do procedury budżetowej oraz że budzi ona wątpliwości w związku z brakiem publicznego i wyraźnego poparcia politycznego ze strony Rady na szczeblu ministerialnym dla tak istotnej części prawodawstwa UE;
3. ponadto jest dość zaniepokojony tym, jak ocenić stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu na rok 2011, ponieważ przyjęte cięcia nie odpowiadają wyraźnie określonym celom i – przeciwnie – wydaje się, że zostały rozdzielone losowo i radykalnie na cały budżet; uważa, że arbitralne ograniczenia środków nie są zgodne z należywym sporządzaniem budżetu;
4. uważa, że wraz z wejściem w życie TFUE, który wzmacnia strategię polityczne UE i tworzy nowe obszary kompetencji – zwłaszcza w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, konkurencyjności i innowacji, przestrzeni kosmicznej, polityki energetycznej, turystyki, walki ze zmianami klimatu, sportu i młodzieży, polityki socjalnej, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych – oraz który zakłada „lizbonizację” budżetu, Unia Europejska powinna dysponować niezbędnymi środkami finansowymi umożliwiającymi realizację jej celów, w związku z czym oba organy władzy budżetowej muszą zachować konsekwencję i zgodność w odniesieniu do zwiększonych możliwości finansowych;
5. przypomina, że mimo kolejnych zmian traktatu i większej odpowiedzialności przekazanej Unii budżet unijny wynosi skromne 1 % DNP; konsekwentnie przeciwstawia się surowym cięciom przyjętym przez Radę;
6. rozumie wyrażone przez niektóre delegacje w Radzie zaniepokojenie tym, że presje wywierane na budżety państw członkowskich w odniesieniu do roku budżetowego 2011 są wyjątkowo intensywne i że oszczędności są tym bardziej konieczne, niemniej jednak uważa, że arbitralne ograniczenia środków na płatności nie są zgodne z należywym sporządzaniem budżetu i uważa ponadto, że arbitralne ograniczenia środków na zobowiązania zagrażają realizacji uzgodnionych już unijnych strategii politycznych i programów;
7. przypomina ponadto Radzie i Komisji o swojej rezolucji z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej⁽¹⁾, w której Parlament podkreślił, że obecny system zasobów własnych UE, w którym 70 % dochodu Unii pochodzi bezpośrednio z budżetów krajowych, przyczynia się do postrzegania Unii Europejskiej jako dodatkowego obciążenia budżetów krajowych; jest głęboko przekonany, że wszystkie instytucje UE powinny ustalić jasny i wiążący harmonogram w celu uzgodnienia nowego systemu zasobów własnych przed wejściem w życie kolejnych wieloletnich ram finansowych na okres po 2013 r.; wyraża chęć zbadania wszystkich możliwych rozwiązań związanych z tą kwestią;
8. przypomina raz jeszcze, że budżet UE nie powinien być postrzegany i oceniany jako zwykła pozycja finansowa dodana do budżetów krajowych i obciążająca je, ale przeciwnie, należy go pojmować jako możliwość przygotowania tych inicjatyw i inwestycji, które stanowią korzyść i wartość dodaną dla UE jako całości, w przeważającej mierze są ustalane wspólnie przez Parlament i Radę i tym samym również legitymizowane na szczeblu krajowym; wzywa instytucje UE do opracowania odpowiedniego mechanizmu oceniania „kosztów braku wspólnego działania w Europie”, który podkreśliłby oszczędności w budżetach narodowych uzyskane dzięki wspólnemu mobilizowaniu zasobów;
9. powtarza, że nie należy kontrolować i ograniczać uzupełniającego charakteru budżetu UE względem budżetów krajowych oraz siły napędowej, jaką stanowi, przez arbitralne ograniczenia stanowiące znikomą część (mniej niż 0,02 %) skumulowanych budżetów 27 państw członkowskich;

(1) Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.

Środa, 20 października 2010 r.

10. przypomina, że strategię polityczną dotyczącą młodzieży, kształcenia i mobilności zostały uznane przez Parlament za jeden z jego najważniejszych priorytetów dla budżetu na rok 2011, pośród innych wymienionych w rezolucji Parlamentu w sprawie upoważnienia do rozmów trójstronnych, przyjętej w czerwcu 2010 r., ponieważ stanowią one istotną i konieczną część strategii UE na rzecz ożywienia gospodarczego i strategii Europa 2020; podkreśla, że proponowane zwiększenie środków dla wybranej liczby pozycji budżetu jest korzystne zarówno dla krótko-, jak i długoterminowych strategii na rzecz przyszłości UE;

11. powtarza swoje głębokie przekonanie dotyczące tego, że w kontekście skromnych środków finansowych i spowolnienia tempa wzrostu gospodarczego finansowanie strategii politycznych UE powinno być ściśle monitorowane w celu uniknięcia jakichkolwiek wydatków, za którymi nie stoją jasne i rozpoznawalne cele, mając na uwadze europejską wartość dodaną budżetu UE, ponieważ wspólna mobilizacja zasobów finansowych stanowi wyraz solidarności i efektywności, gdyż w przeciwnym razie zostały by one wykorzystane w sposób rozproszony na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; ponadto podkreśla, że przytłaczająca część wydatków budżetowych UE wspiera długoterminowe inwestycje niezbędne dla stymulowania wzrostu gospodarczego UE;

12. wskazuje, że marginesy wynikające z wieloletnich ram finansowych nie pozostawiają rzeczywistego pola manewru, zwłaszcza w działach 1a, 3b i 4 oraz ograniczają zdolność UE do reagowania na zmiany polityczne i nieprzewidziane potrzeby, przy jednoczesnym zachowaniu priorytetów; podkreśla, że zakres wyzwań, przed którymi stoi UE, wymaga środków wykraczających daleko poza obecne pułapy wieloletnich ram finansowych; w związku z tym przypomina, że absolutnie konieczny jest poważny przegląd budżetu oraz że różne wyzwania i pojawienie się nowych priorytetów sprawiły, że nieuniknione jest niezwłoczne przeprowadzenie przeglądu pułapów obecnych wieloletnich ram finansowych, a także niektórych przepisów porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami;

13. nalega, aby Rada w pełni uwzględniła jasne warunki określone w rezolucji z dnia 22 września 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe na lata 2007-2013 (COM(2010)0072 - 2010/0048(APP))⁽¹⁾, w oparciu o które Parlament udzielił zgody na nowe rozporządzenie w sprawie WRF, zgodnie z TFUE;

14. przypomina, że finansowanie priorytetów Parlamentu oraz nowych strategii politycznych wynikających z wejścia w życie TFUE jest niemożliwe przy pułapach ustanowionych w wieloletnich ramach finansowych; podkreśla, że aby ułatwić negocjacje w sprawie budżetu na 2011 r. w Komitecie Pojedynczym, Parlament zaproponował – kosztem poważnych wyrzeczeń – finansowanie tych strategii politycznych w ramach powyższych pułapów; zauważa jednak, że finansowanie to może być zrealizowane jedynie przez ograniczenie środków przeznaczonych na inne, konkretne i starannie wybrane pozycje w budżecie;

15. zdecydowanie popiera utworzenie w budżecie UE funduszu gwarancyjnego powiązanego z europejskim mechanizmem stabilizacji finansowej; nalega, aby oba organy władzy budżetowej uczestniczyły w podejmowaniu decyzji dotyczących uruchomienia tego mechanizmu; domaga się, aby wszelkie ewentualne potrzeby budżetowe związane z tym mechanizmem były finansowane w oparciu o doraźny przegląd obecnych wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 lub porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w celu zagwarantowania na czas wystarczającego udziału organu władzy budżetowej;

16. w odniesieniu do środków na płatności odmawia uznania ogólnej kwoty ze stanowiska Rady za ostateczny cel, który zostałby osiągnięty przez zmniejszenie bądź zwiększenie wydatków w poszczególnych pozycjach bez dokonania dokładnej oceny rzeczywistych potrzeb;

17. przypomina, że taka praktyka Rady może mieć wpływ na wskaźnik wykonania zobowiązań za ten sam rok przez spowolnienie tempa podpisywania nowych umów, zwłaszcza w ostatnim kwartale, zakłócając tym samym wieloletnie cykle realizacji programów UE;

18. uważa, że wydatki administracyjne wspierające programy UE nie powinny podlegać cięciom, co pozwoli zapewnić szybkie wdrożenie tych programów, jak również ich jakość i odpowiednie monitorowanie; dlatego przywraca wszystkie cięcia Rady w odniesieniu do pozycji dotyczących administracyjnego zarządzania tymi programami;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0328.

Środa, 20 października 2010 r.

Poddział 1a

19. przypomina że horyzontalne priorytety PE w budżecie na rok 2011 – młodzież, edukacja i mobilność – wymagają, w ramach różnych strategii politycznych, docelowych międzysektorowych inwestycji umożliwiających wspieranie wzrostu i rozwoju UE; dlatego wyraża wolę zwiększenia środków na wszystkie programy związane z tym priorytetami, a mianowicie: program uczenia się przez całe życie, „Ludzie” i Erasmus Mundus;

20. uważa zwłaszcza, że mobilność zawodowa młodzieży ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia rozwoju konkurencyjnego i dynamicznego rynku pracy w Europie i że w związku z tym należy ją stymulować; dlatego opowiada się za zwiększeniem środków na Europejskie Służby Zatrudnienia i zdecydowanie popiera w tym celu rozpoczęcie działania przygotowawczego „Twoja pierwsza praca z EURES-em”, którego celem jest pomaganie młodym ludziom we wchodzeniu na rynek pracy lub zdobywaniu wyspecjalizowanych stanowisk w innym państwie członkowskim UE i który stanowi pierwszy krok ku specjalnemu nieakademickiemu programowi mobilności młodych ludzi;

21. uznaje wartość dodaną finansowanych przez UE badań naukowych, które nadają rozmachu oddzielnym krajowym wysiłkom i inwestycjom w dziedzinie badań, a zwłaszcza badań dotyczących energii, w tym energii odnawialnej, a także uznaje główną rolę odgrywaną przez MŚP w podnoszeniu europejskiej stopy wzrostu i zatrudnienia; powtarza zatem swoje poparcie dla programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, a zwłaszcza dla programów na rzecz przedsiębiorczości, innowacji oraz inteligentnej energii przez zwiększenie środków na zobowiązania i na płatności w wybranych pozycjach; zauważa, że należy zapewnić sprawne wdrażanie programów R&D w celu uniknięcia przesunięć środków z ich docelowych zastosowań na koniec roku budżetowego;

22. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z niewystarczającą ilością dostępnych środków na finansowanie strategii politycznych, które mają podstawowe znaczenie dla konkurencyjności na rzecz wzrostu i zatrudnienia oraz w związku z pogorszeniem się tej sytuacji z powodu przewidywanego finansowania strategii Europa 2020; przypomina, że inwestycje w takie obszary polityki jak edukacja, badania, innowacje, transport (w szczególności transeuropejskie sieci transportowe) i turystyka odgrywają zasadniczą rolę jako impuls dla wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;

23. uważa, że niezwykle ważne jest, by niedawno powołane europejskie organy nadzoru finansowego od samego początku były finansowane w odpowiedni i dostateczny sposób, który pozwoli im przyczynić się do stabilności europejskiego i międzynarodowego systemu finansowego;

24. jest przekonany, że należy ponownie rozpatrzyć finansowanie wspólnego przedsięwzięcia Euratom na rzecz realizacji ITER w kontekście propozycji Komisji dotyczącej finansowania ITER w latach 2012-2013; nie może zaakceptować przesunięć środków w ramach istniejącego siódmego programu ramowego w zakresie badań w celu finansowania rosnących potrzeb finansowych, które odbiegają już teraz od pierwotnej propozycji; dlatego uważa, że w świetle opóźnień w realizacji oraz w celu rozpoczęcia negocjacji z Radą w sprawie przyszłego finansowania ITER, najodpowiedniejszą opcją budżetową jest zmniejszenie o 47 mln EUR środków na zobowiązania i płatności w pozycji 08 20 02;

25. wspiera wniosek Komisji dotyczący udostępnienia środków na płatności w ramach działu dotyczącego Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji w celu uproszczenia procedur finansowych związanych z wnioskami zatwierdzonymi przez oba organy władzy budżetowej; wskutek tego przywraca kwotę domyślną, zauważając, że może ona być niewystarczająca na pokrycie potrzeb w 2011 r.;

26. wyraża przekonanie, że potrzebna jest strategiczna perspektywa w zakresie sytuacji energetycznej w Europie; zauważa, że Komisja ustanowiła strategiczny plan w dziedzinie technologii energetycznych (SET), który nadal znajduje się w niepewnej sytuacji finansowej; w tym celu utworzył pozycje p.m. dla różnych obszarów planu SET, które wkrótce powinny zostać uaktywnione;

Poddział 1b

27. odnotowuje, że stanowisko Rady nie zmienia propozycji Komisji w odniesieniu do zobowiązań oraz podkreśla, że to stanowisko dotyczące środków na zobowiązania pozostaje w zgodzie z podziałami ustalonymi w wieloletnich ramach finansowych, biorąc pod uwagę techniczne dostosowanie do ram finansowych roku 2011, zgodnie z pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 czerwca 2006 r.;

Środa, 20 października 2010 r.

28. wyraża ubolewanie z powodu restrykcyjnego podejścia Rady do płatności, które zmniejszono o 1 075 mln EUR (z czego połowa przeznaczona jest na sfinalizowanie okresu programowania na lata 2006-2010) w stosunku do prognoz Komisji dotyczących potrzeb w zakresie płatności na 2011 r.; podkreśla, że Parlament Europejski stwierdził, że prawdopodobnie potrzeby te zostały zbyt nisko oszacowane oraz że podejście Rady może zagrozić koniecznemu nadrobieniu zaległości w zakresie wdrażania programu, po spowolnionym starciu na początku okresu 2007-2013, a także ostatnim modyfikacjom legislacyjnym uzgodnionym pomiędzy Parlamentem i Radą w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej;

29. w związku z tym przywraca cięcia dokonane przez Radę w środkach na płatności do poziomu z projektu budżetu, jednocześnie podtrzymując swoją pierwotną opinię, zgodnie z którą Komisja i Rada powinny szybko przedstawić i przyjąć budżet korygujący, jeśli okaże się że środki na płatności nie wystarczają do pokrycia potrzeb; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Rady na ten temat;

30. przypomina, że plan działania strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego stwierdza, że proponowane działania powinny o ile to możliwe być finansowane z istniejących źródeł, w tym funduszy strukturalnych i spójności; zwraca uwagę, że wnioski Rady w sprawie strategii UE dla regionu Morza Bałtyckiego zawierają stwierdzenie, że strategia opiera się na wydajnym wykorzystaniu istniejących instrumentów i funduszy, jak i innych istniejących zasobów i instrumentów finansowych; podkreśla, że strategii tej należy nadać odpowiednie uznanie i środki finansowania;

Dział 2

31. zwraca uwagę, że głównym celem WPR powinno być zapewnienie stabilności rynku, bezpieczeństwa żywnościowego, uczciwych dochodów dla rolników, w tym ochrony środowiska naturalnego i krajobrazów, w związku z czym wzywa Komisję, aby zapewniła w budżecie na rok 2011 zabezpieczenie finansowe niezbędne w celu bezpośredniego dostępu do środków finansowych w przypadku wystąpienia wahań rynku w 2011 r.;

32. dostrzega korzyści płynące ze specjalnego wsparcia rynku produktów mlecznych w wysokości 300 mln EUR, które przewidziano w budżecie na rok 2010 r.; popiera utworzenie nowej linii budżetowej mającej pełnić rolę funduszu mlecznego i zapewniać wsparcie w zakresie modernizacji, dywersyfikacji i restrukturyzacji tego rynku oraz poprawić skuteczność działań marketingowych i pozycję przetargową rolników prowadzących gospodarstwa mleczarskie w celu zareagowania na coraz silniejszą pozycję rynkową przetwórców i detalistów w łańcuchu żywnościowym; zwraca uwagę, że Komisja zatwierdziła już fundusz mleczny;

33. jest zdania, że należy utrzymać krajowy program wsparcia dla sektora win, choć poziom wsparcia powinien zostać obniżony; zwraca uwagę, że podczas reformy systemu rynku wina Komisja wyraźnie stwierdziła, że reforma ta powinna być budżetowo neutralna;

34. przyznaje, że programy dystrybucji owoców i mleka w szkołach są istotne z punktu widzenia zachęcania dzieci do zdrowego odżywiania się; z zadowoleniem przyjmuje proponowane przez Komisję zwiększenie finansowania tych dwóch programów oraz postanawia zwiększyć środki na nie przeznaczone; podkreśla znaczenie programu pomocy dla osób potrzebujących oraz postanawia zwiększyć środki przeznaczone na ten program, przypomina jednak, że należy go realizować w świetle postępowania przed sądem;

35. zgodnie ze swymi priorytetami popiera stworzenie projektu pilotażowego mającego na celu propagowanie wymiany godnych naśladowania praktyk pomiędzy młodymi rolnikami, zwłaszcza jeżeli chodzi o wyzwanie, przed jakimi stoi europejskie rolnictwo;

36. jest przekonany, że należy jeszcze bardziej wzmocnić LIFE+ (instrument finansowy dla środowiska na lata 2007-2013), aby możliwa była realizacja dodatkowych działań; podkreśla, że problemy środowiskowe stanowią priorytet w polityce środowiskowej i rolnej oraz że podwyższenie środków finansowych ma istotne znaczenie dla ochrony środowiska naturalnego i różnorodności biologicznej; uważa, że poza LIFE + kryteria zrównoważonego rozwoju powinny zostać ujęte we wszystkich istotnych instrumentach UE;

Środa, 20 października 2010 r.

Poddział 3a

37. uważa, że szereg programów, takich jak program dotyczący zapobiegania terroryzmowi, przygotowania na ataki terrorystyczne i zarządzania ich skutkami, za istotne elementy wdrażania programu sztokholmskiego oraz potwierdza swe wsparcie dla programu Daphne (walka z przemocą) obejmującego programy warte realizacji, które nie mogą zostać sfinansowane z uwagi na niedostateczne środki, oraz programu Profilaktyka i informacja antynarkotykowa; w tym kontekście kładzie szczególny akcent na zwalczanie przemocy wobec kobiet, w tym za pośrednictwem wymuszania aborcji, okaleczania narządów płciowych kobiet, przymusowej sterylizacji i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania;

38. z uwagi na niski poziom informacji na temat dalszych kroków z związku z projektem SIS II przedstawionym Parlamentowi jest zdania, że rezerwa na środki będzie najodpowiedniejszym sposobem uzyskania wymaganych informacji odnośnie koniecznych postępów;

39. uznaje planowanie ujęte w dokumencie roboczym służb Komisji z dnia 21 września 2010 r. za niedostateczne, by uczynić zadość wnioskowi Parlamentu dotyczącym informacji w sprawie niezbędnych postępów oraz pełnego zarysu budżetowania SIS II;

Poddział 3b

40. przypomina, że działem 3b objęte są działania polityczne mające bezpośredni wpływ na codzienne życie obywateli Europy oraz jest w pełni przekonany, że rzeczywisty potencjał tego działu nie może zostać w pełni zrealizowany w obrębie wąskich granic wyznaczonych aktualnymi wieloletnimi ramami finansowymi; podkreśla, że proponowane finansowanie tych instrumentów przez Radę nie odpowiada głównym priorytetom wyznaczonym dla tego działu, a w szczególności podkreśla, że niezwykle wysokie wskaźniki realizacji programów dotyczących młodzieży dowodzą, że programy te zasługują na znacznie wyższe środki;

41. ponownie podkreśla zamiar podwyższenia środków na program „Młodzież w działaniu”, Światowe Letnie Igrzyska Olimpiad Specjalnych, punkty informacyjne oraz prowadzone aktualnie działania przygotowawcze w dziedzinie sportu; odnotowuje inicjatywę Rady polegającą na zaprezentowaniu nowego działania przygotowawczego na temat miejsc pamięci w Europie i jest zdania, że działanie to mogłoby wspierać obywatelstwo UE poprzez zachowanie miejsc historycznych będących obiektami wspólnej pamięci europejskiej oraz ułatwianie dostępu do nich;

42. uważa za niezbędne przedstawienie przez Komisję kompleksowej strategii w sprawie lepszej komunikacji z obywatelami UE oraz w sprawie utworzenia europejskiej sfery publicznej, zgodnie z międzyinstytucjonalną wspólną deklaracją „Partnerski proces komunikowania na temat Europy” z października 2008 r.;

Dział 4

43. jest głęboko przekonany, że w granicach przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych nie da się właściwie sfinansować roli UE jako światowego partnera, a także że znalezienie rozwiązania problemu tego niedoboru środków przez dwa organy władzy nie może odbywać się w drodze kompromisów wypracowywanych w ostatniej chwili, bez uwzględnienia potrzeb w perspektywie średnioterminowej; przypomina, że przegląd wieloletnich ram finansowych oraz korekta pułapu działu 4 uwzględniające zaistniałe potrzeby, których nie można było przewidzieć w 2006 r., to warunek niezbędny do zagwarantowania możliwości zarządzania i trwałości tego działu;

44. jest zdania, że w kontekście bardzo wąskiego pola manewru w ramach tego działu oraz dążenia do wprowadzania oszczędności zapoczątkowanego przez Radę, finansowanie priorytetów można zagwarantować jedynie poprzez wybrane cięcia środków w określonych pozycjach w budżecie; jest zdania, że środki przewidziane na pomoc w odbudowie Afganistanu i pomoc makroekonomiczną mogłyby zostać częściowo zredukowane bez istotnego negatywnego wpływu na prowadzone działania; w tym samym kontekście postanawia przywrócić środki przeznaczone na wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa na poziomie z budżetu na rok 2010, zgodnie z pkt 42 PMI;

Środa, 20 października 2010 r.

45. ponownie podkreśla zobowiązanie do powstrzymania się od arbitralnego obniżania środków na pomoc dla Palestyny, na proces pokojowy oraz UNRWA; przypomina jednak o swym zdecydowanym przekonaniu, że rozbieżność pomiędzy ogólną pomocą finansową UE – która jest pierwszym darczyńcą – a jej ograniczonym wpływem na proces pokojowy nie jest ani uzasadniona ani zrozumiała i że należy się nią gruntownie zająć, zwłaszcza w kontekście nowo utworzonej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych;

46. podkreśla swój sprzeciw wobec proponowanych przesunięć środków z różnych instrumentów i programów do środków towarzyszących w sektorze bananów oraz instrumentu współpracy z uprzemysłowionymi państwami (ICI+), których finansowanie nie było przewidziane w czasie przyjmowania obecnych wieloletnich ram finansowych, ponownie wyraża jednak swoje poparcie dla tych instrumentów; podkreśla, że instrument współpracy na rzecz rozwoju nie może być postrzegany jako fundusz, z którego można korzystać w celu finansowania wszelkich nowych potrzeb pojawiających się w dziedzinie objętej działem 4, ponieważ został on utworzony i jest finansowany w celu realizacji konkretnego zestawu celów, do których realizacji UE zobowiązała się przy różnych okazjach; wzywa zatem Radę do przyjęcia wieloletniego finansowania tych rozwiązań za pośrednictwem wszystkich środków przewidzianych w PMI;

47. postanawia przenieść część środków na środowisko i zrównoważone zarządzanie zasobami naturalnymi, w tym na energię, do rezerwy, w oczekiwaniu na przedstawienie przez Komisję politycznie wiążącego dokumentu wykazującego, że „szybkie uruchomienie finansowe” pakietu przeznaczonego na łagodzenie zmian klimatu jest rzeczywiście dodatkowe, że asygnuje on środki UE regionom partnerskim w geograficznie zrównoważony sposób i że nie odbywa się to kosztem istniejących programów współpracy na rzecz rozwoju, jak również jasnych informacji na temat kryteriów selekcji beneficjentów oraz szczegółów porozumień z krajami rozwijającymi się;

48. zapoczątkowuje uogólnione podejście do wsparcia UE dla sprawiedliwego handlu poprzez różne tytuły budżetowe;

49. jest zdania, że zgodnie z negocjacjami czterostronnymi w sprawie stworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych należy dążyć do wzmocnionej identyfikacji misji w ramach WPZiB oraz WPBiO w interesie większej przejrzystości oraz ułatwienia dokonywania przeglądu budżetu; w związku z tym postanawia rozdzielić pozycje 19 03 01, 19 03 03 oraz 19 03 07 w celu stworzenia oddzielnych linii budżetowych dla EUMM Gruzja, EULEX Kosowo oraz EUPOL Afganistan, które są głównymi misjami prowadzonymi w ramach WPZiB i WPBiO w roku 2011;

50. zastanawia się, dlaczego wciąż wypłaca się świadczenia emerytowanym komisarzom, skoro mają oni alternatywne zatrudnienie; stanowczo domaga się, by Komisja przedsięwzięła gruntowny przegląd obecnych procedur i do 30 kwietnia 2011 r. przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu szczegółowe sprawozdanie;

51. jest zdania, zgodnie ze swoimi rezolucjami w sprawie stosunków transatlantyckich, że partnerstwo strategiczne UE-USA musi być wyraźnie określone poprzez utworzenie specjalnej pozycji w budżecie zatytułowanej „Współpraca ze Stanami Zjednoczonymi”;

52. jest przekonany, że konieczne jest dalsze zwiększenie koperty finansowej przeznaczonej dla wsparcia społeczności tureckich Cypryckich, aby zapewnić właściwe finansowanie pracy Komitetu ds. osób zaginionych na Cyprze, jak również projektów restauratorskich technicznej komisji ds. dziedzictwa kulturowego; uważa, że prace tych komisji mają nadrzędne znaczenie dla obu społeczności na Cyprze;

Dział 5

53. odrzuca ogólne stanowisko Rady w sprawie wydatków w dziale 5, które polega na ogólnej redukcji o ponad 115 mln EUR wynikającej z braku uwzględnienia w budżecie korekty płac i świadczeń emerytalnych o 1,85 %, globalnej redukcji linii budżetowych dotyczących szkół europejskich, która stoi w sprzeczności z priorytetami Parlamentu w ramach programu Młodzież, Edukacja i Mobilność;

54. podkreśla, że takie restrykcyjne podejście, choć przynosi budżetowi UE i państwom członkowskim krótkoterminowe korzyści, stanowi zagrożenie dla realizacji działań i programów politycznych UE; podkreśla ponadto, że instytucje powinny otrzymywać odpowiednie środki, aby realizować swoje zadania, zwłaszcza po wejściu w życie TFUE;

Środa, 20 października 2010 r.

55. dlatego też na ogół przywraca środki odebrane przez Radę, przenosząc jednocześnie do rezerwy kwoty odpowiadające waloryzacji wynagrodzeń o 1,85 % w oczekiwaniu na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości; uważa, że ujęcie takich wydatków w budżecie odpowiada zasadzie należytego i rozsądnego zarządzania budżetem;

56. przywraca projekt budżetu Komisji w odniesieniu do wszystkich innych wyżej wymienionych cięć z wyjątkiem ograniczenia wydatków na konferencje, posiedzenia i komisje; uważa, że cięcia w budżecie szkół europejskich są nie do zaakceptowania; zastanawia się ponadto, w jaki sposób Rada jest w stanie dokładniej ocenić ewentualny poziom zatrudnienia w służbach Komisji niż sama Komisja;

57. zwraca się do Rady o szybkie przyjęcie listu w sprawie poprawek nr 1/2011, tak aby Europejska Służba Działań Zewnętrznych mogła rozpocząć działalność w oparciu o odpowiednie zasoby od początku roku 2011, podejmuje jednak decyzję o przeniesieniu środków do rezerwy w oczekiwaniu na udzielenie odpowiednim organom Parlamentu dalszych informacji przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie priorytetów, na które mają zostać przeznaczone środki uwolnione w wyniku połączenia obecnych struktur Komisji i Rady;

58. ustanawia rezerwy w określonych pozycjach administracyjnych w oczekiwaniu na specyficzne działania, działania następcze lub wnioski Komisji, lub też w oczekiwaniu na uzyskanie dodatkowych informacji od Komisji; domaga się w szczególności przeglądu kodeksu postępowania komisarzy oraz ścisłego jego stosowania odnośnie do warunków zastosowania emerytur i rent dla byłych członków Komisji, aby uwolnić pewną część tych rezerw;

W sprawie agencji

59. zatwierdza co do zasady ocenę Komisji dotyczące potrzeb budżetowych agencji i odrzuca zasady, na których opierało się stanowisko Rady dotyczące budżetów zdecentralizowanych agencji UE w porównaniu z rokiem 2010, tj.:

- ograniczenie wzrostu do 1,5 % dla agencji, które osiągnęły stan pełnej operacyjności;
- ograniczenie wzrostu do 3 % dla agencji, którym powierzono nowe zadania, przyznając im jednak jedynie połowę liczby stanowisk, o które wnioskowały;
- brak poprawek do wniosku Komisji w przypadku nowych agencji;

60. uważa jednak, że dotacji UE dla agencji pobierających opłaty nie należy obniżać o kwotę dochodów przeznaczonych na określony cel, aby zapewnić im odpowiednią elastyczność budżetową w związku z nieprzewidywalną wysokością dochodów z tytułu pobieranych opłat;

61. podejmuje ponadto decyzję o podniesieniu przydziału finansowego w budżecie na 2011 r. dla trzech nowych agencji nadzoru finansowego stosownie do dostępnych szacunków skutków budżetowych, jakie będzie miał wynik negocjacji z Radą, aby stworzyć rezerwę dla Europejskiego Kolegium Policyjnego w oczekiwaniu na wynik procedury udzielania absolutorium za rok 2008 oraz w celu zapewnienia wyższych środków finansowych UE na rzecz Europejskiej Fundacji Kształcenia, co jest zgodne z priorytetami Parlamentu; ponadto podejmuje decyzję o zwiększeniu środków budżetowych przeznaczonych na Agencję Kontroli Rybołówstwa, tak aby była ona w stanie wywiązywać się z obowiązków w zakresie kontroli na wodach międzynarodowych;

Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze

62. podkreśla, że przyjęte w niewielkiej liczbie projekty pilotażowe i działania przygotowawcze zostały gruntownie przeanalizowane i ocenione, również w świetle użytecznej i konstruktywnej pierwszej oceny dokonanej przez Komisję w lipcu 2010 r., aby uniknąć podwajania się działań, które są już objęte istniejącymi programami; przypomina, że projekty pilotażowe i działania przygotowawcze mają na celu formułowanie priorytetów politycznych oraz wprowadzanie nowych inicjatyw, które mogą w przyszłości przekształcić się w działania i programy UE;

Środa, 20 października 2010 r.

SEKCJE 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9**Ogólne ramy**

63. przypomina, że instytucje powinny sporządzać swoje budżety w oparciu o solidne i skuteczne zarządzanie oraz – w obliczu skutków obecnego kryzysu gospodarczego – podejmować wysiłki gwarantujące efektywne wykorzystanie zasobów, dzięki czemu będą w stanie wypełniać obowiązki wynikające z traktatu lizbońskiego i jednocześnie szukać ewentualnych oszczędności;

64. zwraca uwagę na sprawę toczącą się przed Trybunałem Sprawiedliwości, wniesioną przez Komisję, która dotyczy waloryzacji wynagrodzeń, oraz podejmuje decyzję o przeniesieniu środków do rezerwy w oparciu o zasadę ostrożności budżetowej w celu pokrycia kosztów w 2011 r., gdyby orzeczenie Trybunału w sprawie rzeczony waloryzacji wynagrodzeń o 1,85 % było korzystne dla Komisji;

65. zauważa, że Rada obniżyła środki dla Chorwacji w oparciu o inną hipotezę roboczą dotyczącą daty przystąpienia Chorwacji niż hipoteza Komisji; z braku nowych elementów uzasadniających modyfikację w chwili obecnej postanawia przyjąć podejście Komisji;

66. po dokonaniu oceny wniosków każdej z instytucji postanawia przywrócić część środków zredukowanych przez Radę w budżecie instytucji w przypadkach, w których konkretne wnioski każdej z instytucji są w pełni uzasadnione;

67. podkreśla, że dotychczasowa niezdolność Rady do wypracowania stanowiska w sprawie projektu budżetu korygującego nr 2/2010 dla Komitetu Regionów i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego nie pozostawia innego wyjścia niż uczynienie treści tego projektu budżetu korygującego przedmiotem dyskusji nad budżetem na 2011 r.;

Sekcja 1 – Parlament Europejski**Ramy ogólne**

68. podkreśla, że negocjacje odbyły się podczas dwóch wstępnych posiedzeń pojedynczych w marcu i kwietniu 2010 r. oraz że w odniesieniu do wielu kwestii osiągnięto jednoznaczne wyniki na etapie ustalania preliminarza; wyraża swoje zadowolenie z powodu dobrej woli wykazanej podczas tych posiedzeń oraz ich konstruktywnego charakteru; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że list w sprawie poprawek przyjęty przez Prezydium we wrześniu 2010 r. nie wprowadza poważnych zmian do preliminarza;

69. zdaje sobie sprawę, że konieczne jest podjęcie trudu znalezienia zadowalającej równowagi między koniecznością pełnej realizacji przez Parlament zadań określonych w traktacie lizbońskim, które wymagają zwiększenia zasobów, a stosowaniem solidnych zasad budżetowych i ograniczaniem wydatków w dobie kryzysu finansowego; dlatego też dokonał szczegółowej analizy różnych linii budżetowych, wprowadzając pewne modyfikacje środków ujętych w preliminarzu;

70. zwraca uwagę, że ogólna wysokość jego budżetu wynosi 1 700 349 283 EUR, stanowiąc udział w wysokości 20,21 % wydatków w ramach działu 5 (wydatki administracyjne) wieloletnich ram finansowych, co odpowiada postulatowi zawartemu we wcześniejszych rezolucjach, zgodnie z którymi wydatki powinny wynosić ok. 20 %;

71. w związku z tym podkreśla, że kwota ta uwzględni znaczny przyrost kompetencji oraz potrzeby kadrowe i dotyczące innych zasobów, wynikające z traktatu lizbońskiego;

72. zauważa, że ostateczna kwota ustanowiona przez władzę budżetową stanowi redukcję netto w wysokości 6 198 071 EUR w porównaniu z projektem budżetu i 25 029 014 EUR w porównaniu z pierwotnymi propozycjami budżetu przed postępowaniem pojedynczym z Prezydium;

Środa, 20 października 2010 r.

73. podtrzymuje stanowisko, zgodnie z którym polityka poszukiwania ewentualnych oszczędności oraz dążenie do reorganizacji i przesunięć w ramach istniejących zasobów to kluczowe elementy polityki budżetowej, zwłaszcza w dobie obecnego kryzysu gospodarczego;

Zasoby kadrowe

74. dostrzega silny nacisk na pomoc pośrednią dla posłów, zaproponowaną przez Prezydium i zatwierdzoną przez Komisję Budżetową, która wyraża się wyraźnym wzmocnieniem obszarów takich jak możliwości Parlamentu w dziedzinie prowadzenia badań i analiz politycznych, usługi biblioteczne, departamenty tematyczne i obszary pokrewne; przypomina, że z uwagi na nową i silniejszą rolę Parlamentu jest to odpowiednie uzupełnienie pomocy bezpośredniej, którą zwiększono już w budżecie na rok 2010 i w budżecie korygującym nr 1/2010;

75. przypomina swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu na rok budżetowy 2011 ⁽¹⁾ i załączony plan zatrudnienia; postanawia obecnie dokonać pewnych dostosowań zgodnie z opisem zawartym w poniższych ustępach;

76. przypomina, że podjął decyzję o zwiększeniu możliwości biblioteki poprzez zatwierdzenie 15 nowych stanowisk w 2011 r. i przekształcenie 13 stanowisk pracowników kontraktowych w stanowiska stałe w ramach tego procesu; postanawia zmniejszyć środki związane z 8 z tych stanowisk w celu uruchomienia procesu rekrutacyjnego w okresie dwóch lat;

77. postanowił utrzymać w rezerwie środki dotyczące 30 stanowisk (6 AD5 i 24 AST1) na „inne działy” w oczekiwaniu na dalsze niezbędne informacje;

78. postanowił zatwierdzić internalizację służby akredytacyjnej, co zaproponowano w liście w sprawie poprawek i tym samym o utworzeniu 16 nowych stanowisk w ramach planu zatrudnienia (1 AD5 i 15 AST1) oraz udostępnieniu odpowiednich środków;

79. zatwierdza, w następstwie listu w sprawie poprawek, poniższe działania neutralne dla budżetu:

— przekształcenie 5 istniejących stanowisk czasowych w stanowiska stałe (1 AD9cz. w 1 AD5st., 1 AD8cz. w 1 AD5st., 1 AD5cz. w 1 AD5st. oraz 2 AST3cz. w 2 AST1st.),

— przekształcenie dwóch stanowisk czasowych AD11 w AD12,

— przekształcenie 15 stanowisk AST (5 AST10, 5 AST6 i 5 AST5) w 15 stanowisk AD5;

80. uwolnił z rezerwy środki odnoszące się do Chorwacji w wysokości 3 mln EUR, zgodnie z decyzją w sprawie przesunięcia C1/2010; dokonał przesunięcia tych środków do pozycji budżetowej dotyczącej zatrudnienia pracowników kontraktowych;

Bezpośrednia pomoc dla posłów

81. w nawiązaniu do wcześniejszej wnikliwej debaty nad dodatkiem z tytułu pomocy parlamentarnej w związku z budżetem korygującym nr 1/2010 i propozycji Prezydium na rok 2011 w odniesieniu do drugiej transzy wsparcia podejmuje decyzję o utrzymaniu tych środków w rezerwie; odnotowuje odpowiedzi udzielone przez administrację, lecz uważa, że nie uzasadniają one dalszego zwiększenia środków na tym etapie; przypomina swoją prośbę o informacje zgodnie z głosowaniem w dniu 25 marca 2010 r. nad rezolucją w sprawie wytycznych dla procedury budżetowej na 2011 r. ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0171.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0087.

Środa, 20 października 2010 r.

82. odrzuca wniosek Prezydium o zmianę zaszeregowania asystentów kwestorów z kategorii AST4 na AST8;

Polityka dotycząca nieruchomości

83. zmienił treść pozycji budżetowej 2008 w celu zapewnienia większej przejrzystości w zakresie różnych projektów budowlanych;

84. domaga się bycia regularnie informowanym o rozwoju sytuacji w zakresie projektów budowlanych mających znaczący wpływ na budżet, takich jak np. rozbudowa budynku KAD, i oczekuje odpowiedzi w odniesieniu do wpływu finansowego na budżet ewentualnych równoległych projektów budowlanych w Brukseli;

Polityka informacyjna i komunikacyjna

85. odnotowuje odpowiedzi udzielone na temat stanu systemu zarządzania wiedzą, który jednak na tym etapie projektu nie może być jeszcze poddany ocenie, czy spełni sformułowane oczekiwania; podkreśla potrzebę sporządzenia kalendarza odnośnie do wdrożenia tego systemu; przypomina swój wniosek zawarty w rezolucji w sprawie wytycznych, by system ten stał się łatwo dostępny dla obywateli europejskich za pośrednictwem Internetu; domaga się informacji odnośnie do możliwości dokonania oszczędności w następstwie wdrożenia systemu zarządzania wiedzą;

86. zauważa, że wielu posłów zwróciło się z pytaniami odnośnie do treści i stanu projektu dotyczącego mobilności informatycznej, co może uzasadniać bardziej dogłębną analizę i dyskusję; postanowił umieścić chwilowo w rezerwie środki związane z tym projektem, by pozwolić na taką dyskusję i analizę;

87. pragnie regularnie otrzymywać informacje o rozwoju sytuacji w odniesieniu do parlamentarnego kanału telewizji internetowej (WEB TV) i postanawia umieścić w rezerwie 1 mln EUR;

Kwestie związane z ochroną środowiska

88. przypomina o swym wsparciu dla efektywnego wprowadzania konkretnych zachęt i środków na rzecz częstszego i lepszego wykorzystywania środków transportu, które w mniejszym stopniu zanieczyszczają środowisko niż samoloty i samochody, jak np. transport publiczny i rowery, co również może pomóc w ustaleniu możliwych przyszłych oszczędności w pozycjach budżetowych takich jak np. „samochody”;

89. w tym samym duchu podkreśla potrzebę opracowania dalszych środków mających na celu poprawę skutecznego wykorzystywania zasobów pod względem budżetowym i środowiskowym;

90. wyraża zadowolenie, że można dokonać pewnych dalszych oszczędności w pozycji budżetowej dotyczącej kosztów podróży posłów oraz w pozycji dotyczącej zużycia energii wynoszących ogółem 4 mln EUR;

Projekty wieloletnie i inne pozycje wydatków

91. w odniesieniu do Domu Historii Europejskiej postanawia umieścić w rezerwie wnioskowane 2,5 mln EUR na dalsze badania; zauważa, że do czasu oceny propozycji architektonicznych, przegląd ogólnych kosztów projektu ciągle jeszcze nie jest dostępny; przypomina również o innych żądaniach sformułowanych w różnych rezolucjach Parlamentu, na które do tej pory nie otrzymano odpowiedzi, jak np. o możliwą współpracę z innymi instytucjami i ewentualnymi innymi zainteresowanymi partnerami;

92. postanawia dostosować środki w innych pozycjach budżetowych i utworzyć pewne rezerwy dla tych pozycji budżetowych, gdzie trudno jest przewidzieć dokładne potrzeby środków i ewentualne dodatkowe zapotrzebowanie, lub przeciwnie, w trakcie roku mogą pojawić się oszczędności;

Środa, 20 października 2010 r.

93. przypomina, że na etapie sporządzania preliminarza i postępowania pojednawczego między Komisją Budżetową a Prezydium początkowa kwota 1,2 mln EUR rozważana w odniesieniu do finansowania decyzji Prezydium w sprawie wprowadzenia dodatku dla osoby piastującej urząd została zmniejszona do 400 000 EUR; przypomina ponadto, że wydatki związane z tym dodatkiem dla osoby piastującej urząd mogą zostać pokryte jedynie za okazaniem dokumentów potwierdzających w pełni uzasadniających takie koszty; wskazuje, że inne podniesienie środków w odniesieniu do roku budżetowego 2010 dotyczą głównie odnowienia zasobów artykułów reprezentacyjnych służb protokolarnych; uważa, że jeśli zasoby te zostaną odnowione w tym roku, wydatki na tę pozycję mogą pewnie zostać zredukowane w nadchodzących latach; podkreśla potrzebę zachowania ostrożności budżetowej w zakresie wniosków dotyczących podróży służbowych pomiędzy miejscami pracy Parlamentu oraz innych podróży służbowych oraz jak największego samoograniczenia się w odniesieniu do wydatków reprezentacyjnych w obecnych czasach kryzysu gospodarczego; zatem z ogromnym zadowoleniem przyjąłby ograniczenie takich kosztów w ciągu roku w porównaniu z pierwotnie prognozowanymi potrzebami;

Sekcja 4 – Trybunał Sprawiedliwości

94. postanawia o utworzeniu 29 nowych stanowisk z wnioskowanych 39, głównie z powodu dużego wzrostu liczby spraw oraz wynikającego z tego obciążenia pracą prowadzącego do zwiększonej potrzeby zatrudnienia prawników-lingwistów i tłumaczeń (24 stanowiska są z tym powiązane), i wyraża zgodę na ograniczoną liczbę innych uzasadnionych zwiększeń środków;

95. stwierdza, że w trakcie czytania Rada dokonała zmniejszenia środków ujętych w tej pozycji w sposób, który nie odzwierciedla należycie wysokiej stopy wykorzystania stanowisk osiągniętej przez Trybunał Sprawiedliwości w 2009 r. i w pierwszej połowie 2010 r.; postanowił dlatego, że 3 % obniżenie środków przez Radę (i równoznaczne z podniesieniem standardowego potrącenia z 2,5 % do 5,5 %) należy obniżyć do 1 % w celu zaspokojenia niezbędnych potrzeb planu zatrudnienia Trybunału i umożliwienia Trybunałowi Sprawiedliwości należytego pełnienia swoich funkcji;

96. zajmuje kompromisowe stanowisko w odniesieniu do szeregu pozycji dotyczących wydatków pomocniczych, przydzielając więcej środków niż Rada, lecz mniej niż projekt budżetu; robi wyjątek dla niektórych wydatków związanych z IT w tych przypadkach, gdzie wedle zewnętrznych zaleceń z kontroli, pełna kwota jest dostępna w ramach dwóch pozycji budżetowych;

Sekcja 5 – Trybunał Obrachunkowy

97. zauważa, że projekt budżetu Trybunału został jedynie nieznacznie zmieniony przez Radę, i że wynikające z tego kwoty mogą w sumie zostać zaakceptowane; odnotowuje, że w następstwie zwiększenia o 32 liczby stanowisk audytorów w minionych dwóch latach, dokonując samoograniczenia nie zwrócono się o dodatkowy personel, mimo iż było to planowane;

98. przyjmuje z zadowoleniem systematyczne zaangażowanie Trybunału na rzecz zmniejszenia swych kosztów wsparcia administracyjnego i przeprowadzania wewnętrznych kontroli budżetowych; chciałby zbadać, w jakim stopniu inne instytucje mogą korzystać z doświadczenia Trybunału w tej kwestii;

Sekcja 6 – Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

99. postanawia wprowadzić rozwiązanie kompromisowe dotyczące nowych stanowisk wnioskowanych w następstwie Traktatu z Lizbony, wraz z pozycjami zaproponowanymi już w lecie przez prezydentkę hiszpańską, polegające na utworzeniu 11 nowych stanowisk w celu uporania się ze zwiększonymi uprawnieniami i obciążeniem pracą, co przedstawia się w następujący sposób: 6 AD5, 3 stanowiska czasowe AD9 i 2 AST3;

100. zauważa, że stanowiska te powinny m.in. zwiększyć potencjał Komitetu w zakresie prac konsultacyjnych, programowania i stosunków ze społeczeństwem obywatelskim, i że stanowią one możliwy do przyjęcia kompromis pomiędzy pierwotnymi wnioskami Komitetu, a projektem budżetu Rady;

101. postanawia, po uwzględnieniu aktualnej liczby wakatów i wysłuchaniu Komitetu w tej sprawie, o zastosowaniu potrącenia w wysokości 4,5 % w odniesieniu do wynagrodzeń, zamiast 5,5 % proponowanych przez Radę, aby nie utrudniać efektywnego obsadzania wakatów;

Środa, 20 października 2010 r.

102. podkreśla konieczność niezwłocznego wdrożenia decyzji Komitetu o zwracaniu posłom kosztów ich biletów za transport na podstawie rzeczywistych kosztów i zniesieniu obecnie istniejącego systemu ryczałtów; przyjmuje z zadowoleniem tę zasadniczą decyzję; udostępnił środki związane z tą zmianą systemu i będzie nadal monitorował tę sprawę;

103. wyraża zgodę na ograniczoną liczbę zwiększeń środków w porównaniu z czytaniem w Radzie, choć nadal stanowi to oszczędność w porównaniu z projektem budżet, co dotyczy różnych pozycji wydatków pomocniczych;

Sekcja 7 – Komitet Regionów

104. postanawia wprowadzić rozwiązanie kompromisowe dotyczące nowych stanowisk wnioskowanych w następstwie Traktatu z Lizbony, wraz z pozycjami zaproponowanymi już w lecie przez prezydentkę hiszpańską, polegające na utworzeniu 18 nowych stanowisk w celu uporania się ze zwiększonymi uprawnieniami i obciążeniem pracą, co przedstawia się w następujący sposób: 2 AD9, 5 AD7, 7 AD5, 2 AST3 i 2 AST1;

105. zauważa, że stanowiska te mają za zadanie m.in. zwiększyć potencjał Komitetu w dziedzinie pomocniczości, spójności terytorialnej, oceny wpływu, prac konsultacyjnych i nasilonych działań międzyregionalnych;

106. postanawia wprowadzić ogólną stawkę potrącenia w wysokości 5 % po wysłuchaniu argumentów Komitetu dotyczących poziomu naboru i skali nieobsadzonych etatów;

107. zajmuje kompromisowe stanowisko pomiędzy wnioskami Komitetu i redukcjami Rady w odniesieniu do różnych pozycji pomocniczych;

Sekcja 8 – Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

108. uważa, że projekt budżetu tej instytucji jest w dużej mierze zadowalający oraz dostrzega, że Rada wprowadziła bardzo niewiele zmian;

109. podkreśla jednak, że ma odmienne od Rady zdanie w kwestii utworzenia 1 stanowiska na czas określony, bez wpływu na budżet, ponieważ te same wydatki są obecnie ponoszone poprzez kontrakty, i tym samym postanawia zatwierdzić to stanowisko;

Sekcja 9 – Europejski Inspektor Ochrony Danych

110. uwzględniając połączone obciążenie pracą tej instytucji, wynikające z wcześniej istniejących obowiązków oraz nowych obowiązków w ramach Traktatu z Lizbony, skutkujące częstszymi konsultacjami dotyczącymi uchwalania przepisów mających wpływ na ochronę danych, postanowił o utworzeniu dwóch stanowisk na 2011 r. (1AD6 i 1 AD9);

111. przyjął restrykcyjne podejście wobec zwiększenia środków, o które zwrócono się w innych pozycjach i zwraca się do Inspektora o zajęcie się tymi potrzebami na szczeblu wewnętrznym, w ramach bieżącego budżetu;

*

* *

112. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz innym zainteresowanym instytucjom i organom.

Środa, 20 października 2010 r.

Poprawa bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w ciąży, pracowników, które niedawno rodziły, i pracowników karmiących piersią w miejscu pracy *I**

P7_TA(2010)0373

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w ciąży, pracowników, które niedawno rodziły i pracowników karmiących piersią (COM(2008)0637 – C6-0340/2008 – 2008/0193(COD))

(2012/C 70 E/26)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0637),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 137 ust. 2 i art. 141 ust. 3 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0340/2008),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 153 ust. 2 i art. 157 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 13 maja 2009 r. (1),
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 37, art. 55 i art. 175 Regulaminu,
 - uwzględniając pierwsze sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0267/2009),
 - uwzględniając drugie sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0032/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

(1) Dz.U. C 277 z 17.11.2009, s. 102.

Środa, 20 października 2010 r.

P7_TC1-COD(2008)0193

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią oraz w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu pracowników w godzeniu życia zawodowego i rodzinnego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 153 ust. 2 i art. 157 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 153 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że mając na względzie urzeczywistnienie celów określonych w artykule 151 TFUE, Unia wspiera i uzupełnia działania państw członkowskich w zakresie polepszania warunków pracy w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników oraz w zakresie zapewniania równości kobiet i mężczyzn w odniesieniu do ich szans na rynku pracy i traktowania w pracy.
- (2) Artykuł 157 TFUE stanowi, że Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym, przyjmuje środki zmierzające do zapewnienia stosowania zasady równości szans i równości traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy.
- (3) Ponieważ niniejsza dyrektywa odnosi się nie tylko do zdrowia i bezpieczeństwa pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią, ale również nieodłącznie do kwestii związanych z równością traktowania, takich jak prawo do powrotu na takie samo lub równorzędne stanowisko pracy oraz przepisy dotyczące zwalniania z pracy i praw pracowniczych lub większego wsparcia finansowego podczas urlopu, połączono art. 153 i 157 TFUE w celu stworzenia podstawy prawnej niniejszej dyrektywy.
- (4) Równość kobiet i mężczyzn jest jedną z podstawowych zasad Unii Europejskiej. W artykułach 21 i 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zakazuje się jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na płeć i wymaga się zapewnienia równości kobiet i mężczyzn we wszystkich dziedzinach, **co dotyczy również osiągnięcia równowagi pomiędzy życiem zawodowym i rodzinnym.**
- (5) Zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej popieranie takiej równości jest jednym z podstawowych zadań Unii. Podobnie, zgodnie z art. 8 TFUE, Unia musi zmierzać do zniesienia nierówności oraz wspierania równości kobiet i mężczyzn we wszystkich swoich działaniach.
- (6) **W wyroku z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie C-506/06 Mayr/Flöckner ⁽³⁾ Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że dyskryminacja ze względu na płeć ma miejsce wówczas, gdy pracownica znalazła się w niekorzystnej sytuacji z powodu nieobecności w związku z poddaniem się zapłodnieniu in vitro.**

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 17.11.2009, s. 102.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r.

⁽³⁾ **Zb.Orz. 2008 s. I-01017.**

Środa, 20 października 2010 r.

- (7) *Uprawnienie kobiety na urlopie macierzyńskim do powrotu na stanowisko zajmowane uprzednio lub równoważne po zakończeniu tego urlopu ustanawia art. 15 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy* ⁽¹⁾.
- (8) Dyrektywą Rady 92/85/EWG ⁽²⁾ wprowadzono środki służące wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią.
- (9) *Zgodnie z celami wyrażonymi przez prezydencję Rady w konkluzjach z dnia 15 i 16 marca 2002 r. ze szczytu Rady Europejskiej w Barcelonie państwa członkowskie powinny usunąć czynniki zniechęcające kobiety do uczestnictwa w rynku pracy i dążyć do zagwarantowania do 2010 r. miejsc w instytucjach opieki nad dzieckiem dla co najmniej 90 % dzieci między trzecim rokiem życia a wiekiem, w którym zaczyna się obowiązek szkolny oraz dla przynajmniej 33 % dzieci poniżej trzeciego roku życia; dzieci te powinny mieć możliwość korzystania z opieki w takim samym stopniu w miastach, jak i na obszarach wiejskich.*
- (10) *W globalnej strategii karmienia niemowląt i małych dzieci Światowej Organizacji Zdrowia z dnia 16 kwietnia 2002 r., popartej rezolucją nr 55.25 55. Światowego Zgromadzenia Zdrowia, stwierdza się, że tylko karmienie piersią przez pierwszych sześć miesięcy życia dziecka gwarantuje optymalny wzrost i rozwój. W oparciu o tę rezolucję państwa członkowskie powinny zachęcać do ustanowienia urlopów pozwalających na realizację tego celu.*
- (11) Jednym z sześciu priorytetów określonych w komunikacie Komisji z dnia 1 marca 2006 r., zatytułowanym „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006-2010” jest osiągnięcie większej równowagi między pracą a życiem prywatnym i rodzinnym. W związku z powyższym Komisja podjęła się dokonania przeglądu obowiązującego prawodawstwa w dziedzinie równości płci w celu, w miarę potrzeby, jego unowocześnienia. Komisja ogłosiła również, że mając na celu poprawę ładu administracyjno-regulacyjnego w zakresie równości płci, „dokona przeglądu obowiązującego prawodawstwa UE w dziedzinie równości płci nie podlegającego przekształcaniu w 2005 r. (...) w celu, w miarę potrzeby, jego aktualizacji, unowocześnienia i przekształcenia”. Dyrektywa 92/85/EWG nie była objęta wspomnianym przekształceniem.
- (12) W swoim komunikacie z dnia 2 lipca 2008 r. zatytułowanym „Odnowiona agenda społeczna: Możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku” Komisja potwierdziła potrzebę działania na rzecz godzenia życia prywatnego i zawodowego.
- (13) *Wszyscy rodzice mają prawo do opieki nad swoim dzieckiem.*
- (14) *Postanowienia niniejszej dyrektywy w sprawie urlopu macierzyńskiego powinny pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących urlopów rodzicielskich obowiązujących w państwach członkowskich, a niniejsza dyrektywa nie powinna podważać tych przepisów. Urlop macierzyński, urlop ojcowski i urlop rodzicielski uzupełniają się i stosowane łącznie mogą wspierać lepsze godzenie pracy i życia rodzinnego.*
- (15) *Pracownica, która adoptowała dziecko, powinna mieć takie same prawa jak rodzic biologiczny oraz mieć prawo do wzięcia urlopu macierzyńskiego na takich samych warunkach.*
- (16) Ochrona zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią wymaga zagwarantowania im prawa do urlopu macierzyńskiego wynoszącego co najmniej **20 nieprzerwanych tygodni**, udzielanego przed lub po porodzie, oraz przyjęcia, że co najmniej sześciogodniowy urlop macierzyński po porodzie ma charakter obowiązkowy.
- (17) *Opieka nad dziećmi niepełnosprawnymi jest dla pracujących matek dużym wyzwaniem zasługującym na uznanie w oczach społeczeństwa. Zwiększona wrażliwość kobiet pracujących posiadających dzieci niepełnosprawne oznacza, że powinno się im zagwarantować dodatkowy urlop macierzyński; w dyrektywie powinno się określić minimalny czas trwania takiego urlopu.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 1.

Środa, 20 października 2010 r.

- (18) Aby dostępny na poziomie krajowym urlop rodzinny można było uznać za urlop macierzyński w rozumieniu niniejszej dyrektywy, powinien on wykraczać poza okresy przewidziane w dyrektywie Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC⁽¹⁾; a w trakcie jego trwania powinno się wypłacać wynagrodzenie, jak przewiduje niniejsza dyrektywa; ponadto powinny mieć zastosowanie określone w niniejszej dyrektywie gwarancje co do zwolnienia, powrotu do pracy na to samo lub odpowiadające mu stanowisko i co do dyskryminacji.
- (19) Trybunał Sprawiedliwości, jeżeli chodzi o zasadę równego traktowania, konsekwentnie uznaje zasadność ochrony kondycji biologicznej kobiety w okresie ciąży i po niej. Co więcej, Trybunał konsekwentnie orzekał, że niekorzystne traktowanie kobiet związane z ciążą lub macierzyństwem stanowi bezpośrednią dyskryminację ze względu na płeć.
- (20) W oparciu o zasadę równego traktowania Trybunał uznał również ochronę praw pracowniczych kobiet, w szczególności ich prawo do powrotu do swojej pracy lub na równorzędne stanowisko na nie mniej korzystnych warunkach, a także do korzystania z wszelkich ulepszeń warunków pracy wprowadzonych podczas ich nieobecności.
- (21) Stanowisko określane jako „równorzędne” powinno oznaczać stanowisko, które jest takie samo jak byłoby stanowisko, jeśli chodzi zarówno o wynagrodzenie, jak i wykonywane obowiązki, a w przypadkach, gdy jest to niemożliwe, podobne stanowisko odpowiadające kwalifikacjom pracownicy i istniejącemu wynagrodzeniu.
- (22) Uwzględniając rozwój sytuacji demograficznej w Unii, należy zachęcać do podniesienia liczby urodzeń poprzez wprowadzenie szczegółowego ustawodawstwa i środków mających na celu ułatwienie skuteczniejszego godzenia życia zawodowego z życiem prywatnym i rodzinnym.
- (23) Kobiety powinny być zatem chronione przed dyskryminacją związaną z ciążą lub urlopem macierzyńskim i powinny dysponować odpowiednimi środkami ochrony prawnej, które zapewnią przestrzeganie ich prawa do godnych warunków pracy i możliwości lepszego godzenia życia rodzinnego z pracą.
- (24) W rezolucji Rady i ministrów ds. zatrudnienia i polityki społecznej, zebranych w ramach Rady, z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zrównoważonego udziału kobiet i mężczyzn w życiu rodzinnym i zawodowym⁽²⁾ państwa członkowskie zostały zachęcane do zbadania zakresu, w jakim ich poszczególne systemy prawne przyznają pracującym mężczyznom indywidualne i niezbywalne prawo do urlopu ojcowskiego, utrzymując jednocześnie ich prawa związane z zatrudnieniem.
- (25) Aby ułatwić pracownikom godzenie życia zawodowego i rodzinnego, kluczowe jest ustanowienie dłuższego urlopu macierzyńskiego i ojcowskiego, w tym w przypadku adopcji dziecka poniżej 12 miesiąca życia. Pracownik, który adoptował dziecko poniżej 12 miesiąca życia, powinien mieć takie same prawa jak rodzic biologiczny oraz możliwość wzięcia urlopu macierzyńskiego i ojcowskiego na takich samych warunkach.
- (26) Aby pomóc pracownikom w godzeniu życia zawodowego i rodzinnego oraz aby osiągnąć rzeczywiste równouprawnienie płci, należy uprawnić mężczyzn do płatnego urlopu ojcowskiego przyznawanego na zasadach równoważnych z zasadami urlopu macierzyńskiego, z wyjątkiem zasad dotyczących jego długości, w celu stopniowego tworzenia niezbędnych do tego warunków. Uprawnienie to należy również dać parom niebędącym w związku małżeńskim. Zachęca się państwa członkowskie do rozważenia, czy w ich odpowiednich systemach prawnych pracującym mężczyznom można przyznać indywidualne i niezbywalne prawo do urlopu ojcowskiego bez utraty jakichkolwiek praw do zatrudnienia.
- (27) W kontekście starzejącego się społeczeństwa Unii oraz uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r. zatytułowany „Demograficzna przyszłość Europy – przekształcić wyzwania w nowe możliwości” należy dołożyć wszelkich starań, by macierzyństwo i ojcostwo były skutecznie chronione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 19.6.1996, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 31.7.2000, s. 5.

Środa, 20 października 2010 r.

- (28) *W zielonej księdze Komisji zatytułowanej „Wobec zmian demograficznych: nowa solidarność między pokoleniami” mówi się o tym, że państwa członkowskie mają niski współczynnik płodności, który nie wystarcza do odnowienia populacji. W związku z tym konieczne są środki poprawy warunków w miejscu pracy dla pracownic przed ciążą, w jej trakcie i po jej zakończeniu. Zaleca się, żeby powielać najlepsze rozwiązania stosowane w państwach członkowskich mających najwyższy współczynnik płodności i zapewniających stały udział kobiet w rynku pracy.*
- (29) *We wnioskach z posiedzenia Rady ds. zatrudnienia, polityki społecznej, zdrowia i konsumentów w grudniu 2007 r. w sprawie zrównoważonego udziału kobiet i mężczyzn w życiu zawodowym, wzroście i spójności społecznej Rada uznaje, że środki umożliwiające godzenie życia zawodowego z życiem rodzinnym i prywatnym są kwestią kluczową dla zapewnienia równouprawnienia kobiet i mężczyzn na rynku pracy.*
- (30) Niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów dyrektywy 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy⁽¹⁾, przekształconej dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy.
- (31) Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią powinna zostać zapewniona i nie powinna być sprzeczna z zasadami zapisanymi w dyrektywach dotyczących równego traktowania kobiet i mężczyzn.
- (32) W celu poprawy skuteczności ochrony pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią należy dostosować przepisy dotyczące ciężaru dowodu mające zastosowanie w opartych na domniemaniu faktycznym sprawach dotyczących naruszenia praw przyznanych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Aby te prawa mogły być skutecznie stosowane, ciężar dowodu powinien spoczywać na stronie pozwanej, w przypadku gdy przedstawione zostaną dowody na wystąpienie takiego naruszenia.
- (33) *Przepisy dotyczące urlopu macierzyńskiego byłyby bezcelowe, gdyby nie towarzyszyło im zachowanie wszystkich praw wynikających z umowy o pracę, w tym zachowanie pełnego wynagrodzenia i prawa do równoważnego zasiłku.*
- (34) Skuteczne wprowadzenie w życie zasady równego traktowania wymaga odpowiedniej ochrony sądowej przed represjonowaniem.
- (35) Państwa członkowskie powinny wprowadzić skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje stosowane we wszelkich przypadkach niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (36) *Nalega się na państwa członkowskie, aby wprowadziły do swoich krajowych systemów ustawodawczych środki, które uważają za właściwe, w celu zapewnienia rzeczywistej i skutecznej rekompensaty lub odszkodowania za szkody poniesione przez pracownicę w wyniku naruszenia obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w sposób, który ma charakter zniechęcający, skuteczny i jest proporcjonalny do wyrządzonej szkody.*
- (37) Doświadczenie pokazuje, że ochrona przed naruszeniem praw gwarantowanych niniejszą dyrektywą zostałaby wzmocniona dzięki udzieleniu organowi lub organom ds. równości w każdym państwie członkowskim kompetencji do analizowania konkretnych problemów, badania możliwych rozwiązań i świadczenia ofiarom praktycznej pomocy. Należy zatem ustanowić w tym celu odpowiedni przepis w niniejszej dyrektywie.
- (38) *Osoby dyskryminowane powinny dysponować odpowiednimi środkami ochrony prawnej. W celu zapewnienia bardziej skutecznego poziomu ochrony stowarzyszenia, organizacje i inne osoby prawne powinny być również upoważnione do brania udziału w postępowaniu sądowym, zgodnie z ustaleniami państw członkowskich, w imieniu każdej ofiary albo jako jej wsparcie, bez uszczerbku dla krajowych przepisów procedury dotyczących przedstawicielstwa i obrony w sądzie.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 5.10.2002, s. 15.

Środa, 20 października 2010 r.

- (39) Państwa członkowskie będą musiały zachęcać do czynnego udziału partnerów społecznych i wspierać go, by zagwarantować lepsze informowanie zainteresowanych i skuteczniejsze rozwiązania. Zachęcając do dialogu ze wspomnianymi podmiotami, państwa członkowskie mogą zdobyć pogłębioną wiedzę i lepszą wizję realizacji dyrektywy w praktyce oraz mogących wystąpić problemów, w perspektywie eliminowania dyskryminacji.
- (40) W niniejszej dyrektywie określa się wymogi minimalne, pozostawiając państwom członkowskim możliwość wprowadzenia lub utrzymania w mocy korzystniejszych przepisów. Wprowadzenie w życie niniejszej dyrektywy nie powinno służyć uzasadnieniu pogorszenia w stosunku do sytuacji panującej w każdym państwie członkowskim, **w szczególności w ustawach krajowych, które poprzez połączenie urlopu wychowawczego z urlopem macierzyńskim przewidują uprawnienie matki do co najmniej 20 tygodni urlopu udzielanego przed porodem lub po porodzie, w trakcie którego wypłacane jest wynagrodzenie co najmniej na poziomie przewidzianym w niniejszej dyrektywie.**
- (41) Państwa członkowskie powinny popierać dialog między partnerami społecznymi i organizacjami pozarządowymi, mający na celu wymianę informacji na temat różnorodnych form dyskryminacji oraz ich zwalczania.
- (42) Ponieważ cele proponowanych działań, a mianowicie podwyższenie minimalnego poziomu ochrony pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią oraz poprawa skutecznego wprowadzania w życie zasady równego traktowania, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na różnice się w tych państwach poziomu ochrony, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 92/85/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- (1) W art. 1 wprowadza się ustęp w brzmieniu:

„1a. Niniejsza dyrektywa ma również na celu poprawę warunków pracownic w ciąży i pracownic, które niedawno rodziły, celem pozostania na rynku pracy lub powrotu nań oraz zapewnienia łatwiejszego godzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego.”;

- (2) Artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) określenie »pracownica w ciąży« oznacza pracownicę w ciąży zatrudnioną na mocy każdego rodzaju umowy, w tym pracownicę domową, która poinformuje o swym stanie pracodawcę zgodnie z prawem krajowym i/lub praktyką krajową;
- b) określenie »pracownica, która niedawno rodziła«, oznacza pracownicę zatrudnioną na mocy każdego rodzaju umowy, w tym pracownicę domową, która niedawno rodziła w rozumieniu prawa krajowego i/lub praktyki krajowej oraz poinformuje o swym stanie pracodawcę, zgodnie z tymże prawem i/lub praktyką; dla celów niniejszej dyrektywy powinno to również oznaczać również pracownicę, która niedawno adoptowała dziecko;

Środa, 20 października 2010 r.

- c) »pracownica karmiąca piersią« oznacza pracownicę zatrudnioną na mocy każdego rodzaju umowy, w tym pracownicę domową, która karmi piersią w rozumieniu ustawodawstwa krajowego i/lub krajowej praktyki i która informuje pracodawcę o swoim stanie zgodnie z tymże ustawodawstwem i/lub praktyką.”;

(3) Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Wytyczne

1. W porozumieniu z państwami członkowskimi i przy współpracy Komitetu doradczego ds. ochrony zdrowia, bezpieczeństwa i higieny w miejscu pracy, Komisja opracuje wytyczne dotyczące określenia czynników chemicznych, fizycznych i biologicznych oraz procesów przemysłowych uznanych za niebezpieczne dla zdrowia reprodukcyjnego pracowników i pracownic i ich bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2. Wytyczne te podlegają przeglądowi, a od 2012 r. aktualizacji co najmniej co pięć lat.

Wytyczne, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, odnoszą się również do wykonywanych przez pracownice ruchów, ich postawy, zmęczenia umysłowego i fizycznego oraz do innych rodzajów stresu fizycznego i umysłowego związanego z pracą wykonywaną w rozumieniu art. 2.

2. Celem wytycznych, o których mowa w ust. 1, jest stworzenie podstawy do oceny przewidzianej w art. 4 ust. 1.

W tym celu państwa członkowskie podadzą te wytyczne do wiadomości wszystkich pracodawców, pracowników i pracownic i/lub ich przedstawicieli, a także partnerów społecznych w ich państwie członkowskim.”;

(4) Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Ocena, informacja i konsultacje

1. Do oceny ryzyka sporządzonej zgodnie z dyrektywą 89/391/EWG pracodawca załącza ocenę ryzyka dla zdrowia reprodukcyjnego pracowników i pracownic. Do wszelkich czynności, gdzie występuje szczególne ryzyko narażenia na czynniki, procesy lub warunki pracy, których otwarta lista zawarta jest w załączniku I, pracodawca oceni charakter, stopień i czas trwania tego ryzyka w odniesieniu do pracowników w rozumieniu art. 2 i pracownic mogących znajdować się w jednej z sytuacji, których mowa w art. 2, w przedsiębiorstwie lub/i innej formie prowadzenia działalności gospodarczej, bezpośrednio lub poprzez działania ochronne i zapobiegawcze, o których mowa w art. 7 dyrektywy 89/391/EWG, w celu:

— oceny wszelkich zagrożeń zdrowia i bezpieczeństwa oraz możliwego wpływu na ciężę lub karmienie piersią pracownic w rozumieniu art. 2 niniejszej dyrektywy oraz pracownic mogących znaleźć się w jednej z sytuacji, o których mowa w art. 2 niniejszej dyrektywy,

— podjęcia decyzji co do środków, jakie należy podjąć.

2. Bez uszczerbku dla postanowień art. 10 dyrektywy 89/391/EWG, pracownice w rozumieniu art. 2 niniejszej dyrektywy i pracownice mogące znaleźć się w jednej z sytuacji, o których mowa w art. 2 niniejszej dyrektywy, zatrudnione w ramach przedsiębiorstw i/lub zakładów, oraz/lub ich przedstawiciele, a także zainteresowani partnerzy społeczni są informowani o wynikach oceny przewidzianej w ust. 1 oraz o środkach podejmowanych w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy.

Środa, 20 października 2010 r.

3. Opracowuje się odpowiednie środki dla zagwarantowania, że pracownicy i/lub ich przedstawiciele w ramach danego przedsiębiorstwa lub zakładu mogą nadzorować stosowanie niniejszej dyrektywy lub brać udział w jej stosowaniu, przede wszystkim jeżeli chodzi o środki określone przez pracodawcę, o których mowa w ust. 1, bez uszczerbku dla odpowiedzialności pracodawcy za określenie tych środków.

4. Konsultacje z pracownikami i ich przedstawicielami oraz ich udział w związku ze sprawami wchodzącymi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy odbywają się zgodnie z przepisami art. 11 dyrektywy 89/391/EWG.”;

(5) W art. 5 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Jeżeli dostosowanie warunków i/lub czasu pracy pracownicy nie jest technicznie lub obiektywnie wykonalne, pracodawca podejmie niezbędne środki, aby przenieść pracownicę do innej pracy.

3. Jeżeli przeniesienie pracownicy do innej pracy nie jest techniczne i/lub obiektywnie wykonalne, pracownica otrzyma urlop zgodnie z prawem krajowym i/lub praktyką krajową na cały okres niezbędny do ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa.”;

(6) W art. 6 dodaje się punkt w brzmieniu:

„3. pracownice w ciąży nie mogą wykonywać zadań takich jak transportowanie i podnoszenie ciężarów, a także prac niebezpiecznych, męczących i szkodliwych dla zdrowia.”;

(7) Artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Praca w godzinach nocnych i nadgodziny

1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki dla zapewnienia, aby pracownice w rozumieniu art. 2 nie były zobowiązane do wykonywania pracy nocnej ani do pracy w godzinach nadliczbowych:

a) w okresie dziesięciu tygodni przed spodziewanym terminem porodu;

b) w pozostałym okresie ciąży, jeżeli będzie wymagało tego zdrowie kobiety lub nienarodzonego dziecka;

c) przez cały okres karmienia piersią.

2. Środki przewidziane w ust. 1 muszą uwzględniać, zgodnie z prawem krajowym i/lub praktyką krajową, możliwość:

a) przeniesienia do odpowiedniej pracy w godzinach dziennych lub

b) urlopu lub przedłużenia urlopu macierzyńskiego jeżeli ww. przeniesienie byłoby niemożliwe z powodów technicznych lub obiektywnych.

3. Pracownica, która chce zostać zwolniona z obowiązku pracy w godzinach nocnych, musi poinformować o tym fakcie swojego pracodawcę i przedłożyć mu zaświadczenie lekarskie w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), zgodnie z przepisami określonymi przez ich państwa członkowskie.

Środa, 20 października 2010 r.

4. *W przypadku samotnych rodziców i rodziców dzieci poważnie upośledzonych okresy, o których mowa w ust. 1, mogą zostać przedłużone zgodnie z procedurami ustalonymi przez państwa członkowskie.”;*

(8) Artykuł 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Urlop macierzyński

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki zapewniające pracownikom, o których mowa w art. 2, uprawnienie do nieprzerwanego urlopu macierzyńskiego, trwającego co najmniej **20 tygodni**, udzielonego przed porodem lub po nim.

2. *W odniesieniu do ostatnich 4 tygodni okresu, o którym mowa w ust. 1, system urlopu rodzinnego dostępny na szczeblu krajowym można uznać za urlop macierzyński do celów niniejszej dyrektywy pod warunkiem, że przewiduje on ogólną ochronę pracownic w rozumieniu art. 2 niniejszej dyrektywy, odpowiadającą poziomowi określonemu w niniejszej dyrektywie. W takim przypadku całkowity okres udzielonego urlopu musi przekroczyć okres urlopu rodzicielskiego przewidziany w dyrektywie Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (*).*

Wynagrodzenie za ostatnie cztery tygodnie urlopu macierzyńskiego nie może być niższe niż zasiłek, o którym mowa w art. 11 ust. 5. Opcjonalnie może ono być równe średniemu wynagrodzeniu wypłacanemu przez 20 tygodni urlopu macierzyńskiego, które odpowiada co najmniej 75 % ostatniego miesięcznego wynagrodzenia lub średniego wynagrodzenia miesięcznego zgodnie z przepisami krajowymi, przy czym prawo krajowe może przewidzieć górną granicę. Państwa członkowskie mogą ustalić okres stanowiący podstawę obliczenia wspomnianego średniego wynagrodzenia miesięcznego.

Jeżeli dane państwo członkowskie ustanowiło co najmniej osiemnastotygodniowy okres urlopu macierzyńskiego, to może ono zdecydować, że ostatnie dwa tygodnie przyznawane są w formie urlopu rodzicielskiego dostępnego na szczeblu krajowym, przy takim samym poziomie wynagrodzenia.

3. Urlop macierzyński wymieniony w ust. 1 obejmuje co najmniej sześciotygodniowy obowiązkowy i pełnopłatny urlop macierzyński po porodzie. *Zachowuje się przepisy ustawodawstwa krajowego, które przewidują obowiązkowy urlop macierzyński przed porodem. Sześciotygodniowy okres obowiązkowego urlopu macierzyńskiego ma zastosowanie do wszystkich pracownic niezależnie od liczby dni przepracowanych przed porodem.* Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki zapewniające pracownikom, o których mowa w art. 2, uprawnienie do swobodnego wyboru okresu, przed lub po porodzie, w którym wykorzystywana jest nieobowiązkowa część urlopu macierzyńskiego. *Zachowuje się istniejące przepisy ustawodawstwa krajowego oraz/ lub praktyki, które przewidują maksymalną ilość tygodni przed porodem.*

4. *W przypadku porozumienia i wniosku pary okres ten może zostać podzielony na ojca i matkę, zgodnie z ustawodawstwem każdego państwa członkowskiego.*

5. *Z myślą o ochronie zarówno zdrowia matki jak i dziecka państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby pracownice mogły swobodnie i bez przymusu decydować o wykorzystaniu lub niewykorzystaniu nieobowiązkowej części urlopu macierzyńskiego przed porodem.*

6. *Pracownica musi wskazać wybrany przez nią okres, w którym zamierza wziąć urlop macierzyński, najpóźniej miesiąc przed jego rozpoczęciem.*

7. *W przypadku porodu mnogiego obowiązkowa część urlopu macierzyńskiego, o którym mowa w ust. 3, przedłużana jest o jeden miesiąc na każde dodatkowe dziecko zgodnie z ustawodawstwem krajowym.*

Środa, 20 października 2010 r.

8. Przypadającą przed porodem część urlopu macierzyńskiego wydłuża się o okres upływający między przewidywanym a rzeczywistym terminem porodu, bez skracania pozostałej części urlopu.

9. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki zapewniające przyznanie dodatkowego **pełnopłatnego** urlopu w przypadku przedwczesnego porodu, dzieci hospitalizowanych po urodzeniu, dzieci niepełnosprawnych, **niepełnosprawnych matek** i porodów mnogich. Okres dodatkowego urlopu powinien być proporcjonalny i powinien pozwalać na zaspokojenie szczególnych potrzeb matki i dziecka/dzieci. **Całkowity okres urlopu macierzyńskiego jest przedłużany o przynajmniej osiem tygodni po porodzie w przypadku urodzenia dziecka niepełnosprawnego. Państwa członkowskie zapewniają także dodatkowy sześciotygodniowy urlop w przypadku urodzenia dziecka martwego.**

10. Państwa członkowskie gwarantują, że żaden urlop chorobowy związany z chorobą lub powikłaniami wynikającymi z ciąży, mający miejsce cztery tygodnie przed porodem lub wcześniej, nie wpływa na okres trwania urlopu macierzyńskiego.

11. **Państwa członkowskie chronią prawa matki i ojca poprzez zapewnienie specjalnych warunków pracy umożliwiających pomoc rodzicom dziecka niepełnosprawnego.**

12. **Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu uznania depresji popołogowej za chorobę powodującą niezdolność do pracy i wspierają kampanie uświadamiające, aby propagować stosowną wiedzę na temat depresji popołogowej i zwalczać uprzedzenia i ryzyko stygmatyzacji, które ciągle wiążą się z tą chorobą.**

(*) Dz.U. L 145 z 19.6.1996, s. 4.”

(9) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Urlop ojcowski

1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że pracownik, którego partnerka życiowa niedawno urodziła, jest uprawniony do nieprzerwanego, płatnego urlopu ojcowskiego, bez możliwości przenoszenia, w wymiarze co najmniej dwóch tygodni, przyznawanego na zasadach równoważnych z zasadami urlopu macierzyńskiego, z wyjątkiem zasad dotyczących jego długości, wykorzystywanego po porodzie małżonki lub partnerki w okresie urlopu macierzyńskiego.

Zdecydowanie zachęca się państwa członkowskie, które jeszcze nie wprowadziły obowiązkowego, płatnego urlopu ojcowskiego, bez możliwości przenoszenia, przyznawanego na zasadach równoważnych z zasadami urlopu macierzyńskiego, z wyjątkiem zasad dotyczących jego długości, w wymiarze co najmniej dwóch tygodni, wykorzystywanego w okresie urlopu macierzyńskiego po porodzie małżonki lub partnerki, aby uczyniły to w celu promowania równego udziału obojga rodziców w godzeniu praw i obowiązków rodzinnych.

2. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne dla zapewnienia pracownikowi, którego partnerka życiowa niedawno urodziła, urlopu specjalnego obejmującego część niewykorzystanego urlopu macierzyńskiego w przypadku śmierci lub niezdolności fizycznej matki.

Artykuł 8b

Urlop adopcyjny

Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące urlopu macierzyńskiego i ojcowskiego mają również zastosowanie w przypadku adopcji dziecka poniżej 12 miesiąca życia.”;

Środa, 20 października 2010 r.

(10) Artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Zakaz zwolnienia z pracy

W celu zagwarantowania, że pracownice, o których mowa w art. 2, mogą korzystać z praw do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, uznanych w niniejszym artykule:

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki zakazujące zwolnień i wszelkich przygotowań do zwolnień pracownic w rozumieniu art. 2 w okresie od początku ciąży do **co najmniej sześciu miesięcy po zakończeniu** urlopu macierzyńskiego przewidzianego w art. 8 ust. 1, chyba że zachodzą szczególne przyczyny niezwiązane ze stanem pracownic, dopuszczone w przepisach krajowych lub praktyce oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednie władze wyraziły na to zgodę.
2. Jeżeli pracownica, w rozumieniu art. 2, została zwolniona w okresie, o którym mowa w pkt 1, pracodawca winien przedstawić na piśmie należycie uzasadnione powody jej zwolnienia. ■
3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu ochrony pracownic, w rozumieniu art. 2, przed konsekwencjami zwolnienia niezgodnego z prawem na mocy pkt 1 i 2.
4. **Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zakazania dyskryminacji kobiet w ciąży na rynku pracy poprzez wprowadzenie równych szans dla kobiet w ciąży w odniesieniu do rekrutacji, o ile kobiety te spełniają wszystkie wymogi przewidziane dla danego stanowiska.**
5. Mniej korzystne traktowanie kobiety związane z ciążą lub urlopem macierzyńskim w rozumieniu art. 8 niniejszej dyrektywy stanowi dyskryminację w rozumieniu dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (*).
6. **Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki dla zapewnienia pracownikom w czasie urlopu ojcowskiego/współmacierzyńskiego takiej samej ochrony przed zwolnieniem, jaką przepisy pkt. 1 zapewniają pracownikom w rozumieniu art. 2.**
7. **Zachęca się państwa członkowskie do przyjęcia środków zapewniających, aby pracownica mogła wybrać pracę w niepełnym wymiarze godzin przez okres nie dłuższy niż jeden rok, korzystając z pełnej ochrony przed możliwością zwolnienia i z pełnych praw do powrotu na stanowisko w pełnym wymiarze godzin po upływie tego okresu.**

(*) Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.”

(11) Art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Prawa pracownicze

W celu zagwarantowania pracownikom w rozumieniu art. 2 możliwości korzystania z praw do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa, uznanych w niniejszym artykule, postanawia się co następuje:

1. w przypadkach, o których mowa w art. 5, 6 i 7, prawa pracownicze związane z umową o pracę, obejmujące utrzymanie płatności na jej podstawie i/lub prawa do równoważnych zasiłków, przysługują pracownikom w rozumieniu art. 2 zgodnie z prawem krajowym i/lub praktyką krajową;

Środa, 20 października 2010 r.

2. **pracownica** w rozumieniu art. 2, **która została odsunięta** od pracy przez pracodawcę, który uważa, że nie **może ona** wykonywać pracy bez przedstawienia wskazań lekarskich, **musi z własnej inicjatywy skonsultować się z lekarzem. Jeżeli lekarz wyda zaświadczenie o zdolności tej kobiety do pracy, pracodawca musi ją nadal zatrudniać lub** do momentu rozpoczęcia urlopu macierzyńskiego w rozumieniu art. 8 ust. 3 wypłaca **jej** kwotę odpowiadającą **jej** pełnemu wynagrodzeniu;
3. państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki, aby zapewnić zdrowie i bezpieczeństwo pracownic w ciąży pod względem ergonomii, czasu pracy (w tym pracy w godzinach nocnych oraz zmiany pracy), intensywności pracy oraz zwiększonej ochrony przed czynnikami zakaźnymi i promieniowaniem jonizującym;
4. w przypadku, o którym mowa w art. 8, muszą zostać zapewnione:
 - a) prawa związane z umową o pracę pracownicy w rozumieniu art. 2, inne niż te, o których mowa w lit. b) poniżej;
 - b) utrzymanie płatności i/lub prawa do równoważnych zasiłków pracownic w rozumieniu art. 2;
 - c) prawo pracownic na urlopie macierzyńskim do automatycznego otrzymywania wszelkich ewentualnych podwyżek wynagrodzenia bez konieczności tymczasowego zakończenia urlopu macierzyńskiego w celu skorzystania z podwyżki wynagrodzenia;
 - d) prawo pracownic w rozumieniu art. 2 do powrotu do swojej pracy lub na równorzędne stanowisko na warunkach nie mniej dla nich korzystnych, z zachowaniem tego samego poziomu wynagrodzenia, tej samej kategorii zawodowej i funkcji, co przed okresem urlopu macierzyńskiego, oraz do korzystania z wszelkiej poprawy warunków pracy, do której byłyby one uprawnione w trakcie swojej nieobecności; a w wyjątkowych przypadkach, takich jak restrukturyzacja lub głęboka reorganizacja procesu produkcji, należy zawsze zapewnić pracownicy możliwość omówienia z pracodawcą wpływu tych zmian na jej sytuację zawodową, a także pośrednio na jej sytuację osobistą;
 - e) zachowanie dla pracownic w rozumieniu art. 2 możliwości rozwoju zawodowego poprzez kształcenie, jak również szkolenia zawodowe i inne celem zapewnienia perspektyw kariery;
 - f) okres urlopu macierzyńskiego nie może wywierać negatywnego wpływu na prawa emerytalne pracownicy i musi liczyć się jako okres zatrudnienia, a pracownice nie mogą być narażone z powodu urlopu macierzyńskiego na jakiegokolwiek zmniejszenie uprawnień emerytalnych;
5. zasiłek, o którym mowa w pkt. 4 lit. b), uważa się za **równoważny**, jeśli gwarantuje on dochody odpowiadające ostatniemu wynagrodzeniu miesięcznemu lub średniemu wynagrodzeniu miesięcznemu. **Pracownice na urlopie macierzyńskim otrzymują pełne wynagrodzenie, a zasiłek wynosi 100 % ostatniego wynagrodzenia miesięcznego lub średniego wynagrodzenia miesięcznego.** Państwa członkowskie mogą ustalić okres stanowiący podstawę obliczenia wspomnianego średniego wynagrodzenia miesięcznego;
6. **zasiłek otrzymywany przez pracownice w rozumieniu art. 2 nie będzie niższy od zasiłku otrzymywanego przez pracownice w rozumieniu art. 2 w przypadku przerwy w pracy spowodowanej stanem zdrowia pracownicy;**
7. państwa członkowskie zapewniają prawo pracownic na urlopie macierzyńskim do automatycznego otrzymywania wszelkich ewentualnych podwyżek wynagrodzenia bez konieczności tymczasowego zakończenia urlopu macierzyńskiego w celu skorzystania z podwyżki wynagrodzenia;

Środa, 20 października 2010 r.

8. państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zagwarantowania, że pracownice w rozumieniu art. 2 mogą podczas urlopu macierzyńskiego lub po powrocie z urlopu macierzyńskiego przewidzianego w art. 8 wnioskować o wprowadzenie zmian w swoich godzinach i sposobach organizacji pracy, i że pracodawcy są zobowiązani brać pod uwagę takich wniosków, uwzględniając potrzeby pracodawców i pracowników;
9. państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki celem zachęcenia pracodawców do promowania dialogu między partnerami społecznymi na rzecz zapewnienia reintegracji i wsparcia szkoleniowego dla pracownic wracających do pracy po urlopie macierzyńskim, jeżeli zachodzi taka konieczność i/lub jeżeli wnosi o to pracownica i jest to zgodne z ustawodawstwem krajowym;
10. pracodawca zapewnia, aby czas pracy kobiet w ciąży uwzględniał potrzebę regularnych i nadzwyczajnych kontroli lekarskich;
11. państwa członkowskie zachęcają pracodawców do tworzenia struktur opieki nad dziećmi poniżej trzeciego roku życia.”;

(12) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Przerwa w pracy na czas karmienia piersią

1. Matka karmiąca dziecko piersią jest w tym celu uprawniona do przerwy w pracy, którą wykorzystuje się w dwóch osobnych okresach, z których każdy wynosi jedną godzinę – o ile w porozumieniu z pracodawcą nie wprowadzono innego systemu – nie tracąc żadnych przywilejów związanych z jej zatrudnieniem.
2. W przypadku porodu mnogiego przerwa w pracy, o której mowa w ust. 1, zostaje wydłużona o trzydzieści minut na każde dodatkowe dziecko.
3. W przypadku pracy w niepełnym wymiarze godzin przerwa w pracy, o której mowa w ust. 1, jest skrócona proporcjonalnie do normalnego czasu pracy, lecz nie może być krótsza niż trzydzieści minut.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, przerwa w pracy przyznawana jest na okres nieprzekraczający jednej godziny i – w stosownym przypadku – na drugi pozostający okres, chyba że dokonano innych ustaleń z pracodawcą.

Artykuł 11b

Zapobieganie dyskryminacji i uwzględnianie problematyki płci

Państwa członkowskie przyjmują, zgodnie ze swoją krajową tradycją i praktyką, odpowiednie środki w celu promowania dialogu między partnerami społecznymi na odpowiednich szczeblach w perspektywie wprowadzenia skutecznych środków zapobiegania dyskryminacji kobiet z powodu ciąży, macierzyństwa lub urlopu adopcyjnego.

Państwa członkowskie zachęcają pracodawców do podejmowania – w formie umów zbiorowych lub wprowadzania praktyk – skutecznych środków na rzecz unikania dyskryminacji wobec kobiet ze względu na ciążę, macierzyństwo lub urlop adopcyjny.

Przy formułowaniu i wprowadzaniu w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, polityki i działań w dziedzinach określonych w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie aktywnie uwzględniają cel, jakim jest równouprawnienie kobiet i mężczyzn.”;

Środa, 20 października 2010 r.

(13) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Represjonowanie

Państwa członkowskie wprowadzają do swoich krajowych systemów prawnych środki niezbędne do ochrony poszczególnych osób, **w tym świadków**, przed wszelkiego rodzaju negatywnym traktowaniem lub negatywnymi skutkami wynikającymi ze złożonej przez te osoby skargi lub postępowania wszczętego przez nie w celu wyegzekwowania przestrzegania praw przyznanych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 12b

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji stosowanych wobec naruszeń przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia ich stosowania. Sankcje mogą mieć formę wypłaty odszkodowania, ■ które musi być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 12c

Organ ds. równości

Państwa członkowskie zapewniają, aby organ lub organy wyznaczone zgodnie z art. 20 dyrektywy 2006/54/WE, do spraw promowania, analizowania, monitorowania i wspierania równego traktowania wszystkich osób bez dyskryminacji ze względu na płeć posiadały dodatkowo kompetencje w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy kwestie te dotyczą przede wszystkim równości traktowania, a nie **tylko** zdrowia i bezpieczeństwa pracowników.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać w mocy przepisy korzystniejsze dla pracowników niż przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie.
2. **Państwa członkowskie mogą przyjąć środki zapobiegawcze i kontrolne w zakresie ochrony i bezpieczeństwa w miejscu pracy pracowników w ciąży i pracownic, które niedawno rodziły.**
3. Wdrożenie niniejszej dyrektywy nie może być w żadnym przypadku powodem obniżenia poziomu ochrony w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.
4. **Przepisy niniejszej dyrektywy winny znaleźć swoje odzwierciedlenie w brzmieniu zbiorowych umów o pracę w państwach członkowskich.**

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia ... (*). Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.
2. Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 20 października 2010 r.

Artykuł 4

1. Najpóźniej do dnia ... (*), a następnie raz na **trzy lata** państwa członkowskie i krajowe organy ds. równości przekazują Komisji wszelkie informacje niezbędne do sporządzenia przez Komisję sprawozdania dotyczącego stosowania dyrektywy 92/85/EWG zmienionej niniejszą dyrektywą, przeznaczonego dla Parlamentu Europejskiego i Rady.

2. Sprawozdanie Komisji uwzględnia odpowiednio opinie partnerów społecznych oraz zainteresowanych organizacji pozarządowych. Zgodnie z zasadą uwzględniania problematyki płci sprawozdanie to zawiera, między innymi, ocenę wpływu podjętych środków na kobiety i mężczyzn. **Zawiera również ocenę wpływu analizującą w skali Unii zarówno społeczne, jak i gospodarcze skutki dodatkowego wydłużenia okresu urlopu macierzyńskiego oraz wprowadzenia urlopu ojcowskiego.** W świetle otrzymanych informacji sprawozdanie to zawiera, w razie potrzeby, propozycje zmian i uaktualnienia dyrektywy 92/85/EWG zmienionej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) **Trzy lata** od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ***I

P7_TA(2010)0374

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (wersja przekształcona) (COM(2009)0126 – C7-0044/2009 – 2009/0054(COD))

(2012/C 70 E/27)

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0126),

— uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0044/2009),

— uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),

Środa, 20 października 2010 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 grudnia 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając pismo z dnia 18 maja 2010 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 29 września 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Rady, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE,
 - uwzględniając art. 87 i art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Prawnej oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0136/2010),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza złożona ze służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku i w opinii konsultacyjnej grupy roboczej, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko, z uwzględnieniem zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej złożonej ze służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 22.9.2010, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

P7_TC1-COD(2009)0054

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (przekształcenie)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/7/UE)

Czwartek, 21 października 2010 r.

Instrument na rzecz stabilności *I**

P7_TA(2010)0378

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności (COM(2009)0195 – C7-0042/2009 – 2009/0058(COD))

(2012/C 70 E/28)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0195),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 179 ust. 1 i art. 181a traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0042/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665);
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 209 ust. 1 i 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 - uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie C-91/05 *Komisja przeciwko Radzie*, unieważniające decyzję 2004/833/WPZiB Rady z dnia 2 grudnia 2004 r. dotyczącą wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0066/2009),
1. przyjmuje w drugim czytaniu swoje stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Czwartek, 21 października 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0058

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 ust. 1 i art. 212,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą, ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności ⁽²⁾ zostało opracowane w celu stworzenia Wspólnoty możliwości podejmowania spójnej i wspólnej reakcji na sytuacje kryzysowe i sytuacje grożące kryzysem, przy użyciu jednego instrumentu prawnego wyposażonego w uproszczone procedury podejmowania decyzji.
- (2) Przegląd przeprowadzony na podstawie art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1717/2006 wykazał, iż należy zaproponować pewne zmiany do tego rozporządzenia.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 musi zostać dostosowane do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 20 maja 2008 r. ⁽³⁾, które stanowi, iż środki zwalczania rozprzestrzeniania i wykorzystywania broni strzeleckiej i lekkiej oraz dostępu do niej wdrażane są przez Wspólnotę w ramach polityki rozwoju, a więc w ramach rozporządzenia (WE) nr 1717/2006.
- (4) Należy dążyć do skuteczniejszego osiągnięcia celów określonych w art. 4 pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1717/2006 i polepszenia spójności poprzez umożliwienie nieograniczonego ubiegania się o przyznanie zamówienia lub umowy o dotację na mocy art. 4 pkt 3 tego rozporządzenia, podobnie jak w przypadku środków na mocy art. 3, w celu dostosowania przepisów dotyczących uczestnictwa oraz zasad pochodzenia pomocy na rzecz reagowania na sytuacje kryzysowe do odpowiadających im przepisów stosowanych w dziedzinie gotowości na sytuacje kryzysowe.
- (5) ***W odniesieniu do dokumentów strategicznych obejmujących wiele krajów, tematycznych dokumentów strategicznych oraz wieloletnich programów orientacyjnych Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ dokumenty te uzupełniają rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 i mają zasięg ogólny. Szczególnie ważne jest, by w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na szczeblu ekspertów.***
- (6) Wielkość przydziału z puli środków finansowych przewidzianych w art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1717/2006 na środki podejmowane na mocy art. 4 pkt 1 tego rozporządzenia okazała się niewystarczająca i powinna zostać zwiększona. Obejmowane dziedziny są tak liczne, że przy dostępności tak niewielkich środków nawet kompleksowe programy mogą zostać w skuteczny sposób objąć tylko kilka z nich. Przeprowadzenie skutecznych działań w dziedzinie infrastruktury krytycznej, zagrożeń dla zdrowia publicznego oraz globalnej reakcji na zagrożenia transregionalne wymaga znacznych środków, które umożliwią wywarcie widocznych skutków i zapewnią wiarygodność. Ponadto działania transregionalne, które uzupełniają działania przeprowadzane z puli środków krajowych i regionalnych, wymagają finansowania odpowiedniej wielkości, które umożliwi osiągnięcie masy krytycznej. Maksymalny procent przeznaczony z całkowitej puli środków na działania objęte art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1717/2006 powinien zostać zwiększony z 7 % do 10 %, aby umożliwić dalsze osiągnięcie celów określonych w art. 4 pkt 1 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.

⁽³⁾ Sprawa nr C-91/05 Komisja przeciwko Radzie [2008] ECR I-3651.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (7) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą być osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skalę niezbędnych działań, można je w większym stopniu osiągnąć na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (8) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1717/2006 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) w art. 3 ust. 2 lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) wspieranie działań w ramach unijnej polityki współpracy i jej celów zmierzających do zwalczania nielegalnego korzystania z broni strzeleckiej i lekkiej i dostępu do niej; wsparcie takie powinno obejmować również działania inspekcyjne, udzielanie pomocy ofiarom, uświadamianie problemu ogółowi społeczeństwa oraz rozwijanie prawnej i administracyjnej wiedzy specjalistycznej w tej dziedzinie oraz dobrych praktyk;”;

- (2) W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pkt 1 lit. a) **akapit pierwszy** otrzymuje brzmienie:

„a) wzmocnienie zdolności organów ścigania, władz sądowniczych i cywilnych zaangażowanych w walkę z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, w tym z handlem ludźmi, nielegalnym handlem narkotykami, bronią palną, bronią strzelecką i lekką i materiałami wybuchowymi, a także w skuteczną kontrolę nielegalnego handlu i tranzytu;”;

- b) **pkt 3 ust. 1 dodaje się literę w następującym brzmieniu:**

„c) **rozwoju i organizowania społeczeństwa obywatelskiego oraz jego uczestnictwa w życiu politycznym, włączając w to działania służące zwiększeniu roli kobiet w życiu politycznym oraz działania wspierające niezależne, pluralistyczne i profesjonalne środki przekazu.**”

- c) **W pkt 3 dodaje się akapit w następującym brzmieniu:**

„Działania wymienione w tym ustępie mogą być w stosownych przypadkach wdrażane w ramach partnerstwa UE na rzecz budowania pokoju.”;

- (3) w art. 6 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku gdy koszt nadzwyczajnego środka pomocy przekracza 20 000 000 EUR, jest on przyjmowany przez Komisję przy uwzględnieniu opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.

4. Komisja może przyjąć przejściowe programy reagowania w celu ustanowienia lub przywrócenia podstawowych warunków niezbędnych do skutecznej realizacji unijnej polityki współpracy zewnętrznej. Przejściowe programy reagowania opierają się na nadzwyczajnych środkach pomocy. Są one przyjmowane przez Komisję przy uwzględnieniu opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.”;

Czwartek, 21 października 2010 r.

(4) W Artykule 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja przyjmuje dokumenty strategiczne obejmujące wiele krajów i tematyczne dokumenty strategiczne, a także ich wszelkie zmiany lub uzupełnienia, zgodnie z procedurą określoną w art. 22a i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 22a i 22b. Obejmują one okres wstępny nieprzekraczający okresu zastosowania niniejszego rozporządzenia oraz są poddawane rewizji po upływie połowy czasu ich obowiązywania.”

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Komisja przyjmuje wieloletnie programy indykatywne, a także ich wszelkie zmiany lub uzupełnienia, zgodnie z procedurą określoną w art. 22 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 22a i 22b. W odpowiednich przypadkach są one uzgadniane w konsultacji z zainteresowanymi krajami lub regionami partnerskimi.”

(5) w art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Roczne programy działania oraz wszelkie ich zmiany lub rozwinięcia są przyjmowane przez Komisję przy uwzględnieniu opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.”

(6) w art. 9 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Środki specjalne, których koszty przekraczają 5 000 000 EUR, przyjmowane są przez Komisję przy uwzględnieniu opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.

4. Komisja powiadamia Parlament Europejski i Radę o przyjęciu środków specjalnych o wartości nieprzekraczającej 5 000 000 EUR w terminie miesiąca od ich przyjęcia.”;

(7) w art. 17 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku nadzwyczajnych środków pomocy i przejściowych programów reagowania, o których mowa w art. 6, oraz w przypadku środków przyjętych w ramach realizacji celów, o których mowa w art. 4 pkt 3, udział w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień lub zawierania umów o dotacje jest otwarty w skali światowej.

5. W przypadku środków przyjętych w dążeniu do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, udział w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień i zawierania umów o dotacje, jak również reguły pochodzenia, są otwarte dla osób fizycznych lub prawnych z państw rozwijających się lub przechodzących transformację, określonych przez OECD, jak również dla osób fizycznych lub prawnych z każdego innego kraju kwalifikującego się zgodnie z odpowiednią strategią.”;

(8) artykuł 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Ocena

Komisja regularnie ocenia wyniki i skuteczność polityk i programów oraz skuteczność programowania, aby ustalić, czy cele zostały osiągnięte, oraz opracowywać zalecenia w celu udoskonalenia przyszłych działań. Komisja przekazuje sprawozdania z oceny mające istotne znaczenie do dyskusji Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Wyniki te wykorzystywane są następnie przy tworzeniu programów i przydzielaniu zasobów.”

Czwartek, 21 października 2010 r.

(9) artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 3 i w art. 7 ust. 7, przysznaje się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.
3. Udzielone Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w art. 22b i 22c.”

Artykuł 22a

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 3 i w art. 7. ust. 7.
2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę podejmowania decyzji o odwołaniu przekazanych uprawnień, dokłada starań, by poinformować o tym drugą instytucję oraz Komisję we właściwym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, określając delegowane uprawnienia, które mogą zostać odwołane, a także ewentualne powody odwołania.
3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień w niej określonych. Wchodzi ona w życie bezzwłocznie lub z dniem w niej określonym. Nie narusza ona ważności już obowiązujących aktów delegowanych. Zostaje ona opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.”

Artykuł 22b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o tym akcie.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten wydłuża się o dwa miesiące.

2. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie w terminie w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Instytucja wyrażająca sprzeciw wobec aktu delegowanego określa jego powody”.

Czwartek, 21 października 2010 r.

(10) artykuł 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

Koperta finansowa

Koperta finansowa na realizację niniejszego rozporządzenia w latach 2007–2013 wynosi 2062 00 00 00 EUR. Władza budżetowa zatwierdza kwotę rocznych środków w granicach określonych w ramach finansowych.

Na lata 2007-2013

- a) nie więcej niż 10 procent koperty finansowej przeznaczają się na działania objęte art. 4 pkt 1;
- b) nie więcej niż 15 procent koperty finansowej przeznaczają się na działania objęte art. 4 pkt 2;
- c) nie więcej niż **10 procent** koperty finansowej przeznaczają się na działania objęte art. 4 pkt 3, **pod warunkiem, że kwota ta jest zgodna z obecnym przeglądem partnerstwa UE na rzecz budowania pokoju oraz zasobów wewnętrznych**”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ***I

P7_TA(2010)0379

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2009)0194 – C7-0043/2009 – 2009/0060A(COD))

(2012/C 70 E/29)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0194),
- uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 179 ust. 1 oraz art. 181 akapit pierwszy traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0043/2009),

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 209 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0078/2009),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2009)0060A

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ■

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o **funkcjonowaniu Unii** Europejskiej, w szczególności jego art. 209 ust. 1 ■,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zwiększenia skuteczności i przejrzystości pomocy zewnętrznej Wspólnoty, w 2006 r. ustanowiono nowe ramy planowania i przekazywania pomocy, które obejmują rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) ⁽²⁾, rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie ⁽⁴⁾, rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności ⁽⁵⁾, rozporządzenie Rady (Euratom) nr 300/2007 z dnia 19 lutego 2007 r. ustanawiające instrument współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa jądowego ⁽⁶⁾, rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽⁷⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 35.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 81 z 22.3.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (2) W procesie wdrażania **rozporządzenia (WE) nr 1905/2006** ujawniły się niezgodności między nimi, dotyczące wyjątków od zasady niekwalifikowalności do finansowania WE kosztów związanych z podatkami, cłami, opłatami i innymi obciążeniami skarbowymi. W związku z tym wnosi się o zmianę odpowiednich przepisów **tego** rozporządzenia **■** w celu **■** dostosowania **go** do pozostałych rozporządzeń.
- (3) **Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do geograficznych dokumentów strategicznych, wieloletnich programów orientacyjnych oraz dokumentów strategicznych dotyczących programów tematycznych, ponieważ uzupełniają one rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 i mają zasięg ogólny. Szczególnie istotne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami.**
- (4) Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tych celów, zgodnie z art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 powinno zatem zostać zmienione,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1905/2006 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) **Art. 17 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:**

„Dalsze instrukcje dotyczące podziału ogólnej kwoty pomiędzy beneficjentów zostaną określone przez Komisję za pomocą aktów delegowanych zgodnie z art. 35 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 35a i 35b.”;

- (2) **Art. 21 otrzymuje brzmienie:**

„Art. 21

Przyjmowanie dokumentów strategicznych i wieloletnich programów indykatywnych

Dokumenty strategiczne i wieloletnie programy indykatywne, o których mowa w art. 19 i 20, oraz ich przeglądy, o których mowa w art. 19 ust. 2 oraz w art. 20 ust. 1, oraz środki towarzyszące, o których mowa w art. 17, przyjmowane są przez Komisję w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 35 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 35a i 35b.”;

- (3) **Art. 22 ust. 3 otrzymuje brzmienie:**

„3. Roczne programy działania są przyjmowane przez Komisję z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.”;

- (4) **Art. 23 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:**

„3. Jeżeli koszt takich środków przekracza 10 000 000 EUR, Komisja przyjmuje je z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady. W przypadku środków specjalnych o kosztach poniżej 10 000 000 EUR, Komisja informuje o nich Parlament Europejski i Radę w terminie miesiąca od przyjęcia decyzji.

Czwartek, 21 października 2010 r.

4. *Parlament Europejski i Rada są informowane w terminie miesiąca o zmianach środków specjalnych, takich jak wprowadzenie korekt technicznych, przedłużenie okresu realizacji, realokacja środków w ramach przewidzianego budżetu lub zwiększenie lub zmniejszenie budżetu o kwotę mniejszą niż 20 % budżetu początkowego, pod warunkiem że zmiany te pozostają bez wpływu na początkowe cele określone w decyzji Komisji.*”;

(5) Art. 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pomocy Unii co do zasady nie wykorzystuje się w celu uiszczenia podatków, ceł i opłat w krajach korzystających z pomocy.”;

(6) Art. 33 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komisja regularnie monitoruje swoje programy i przeprowadza ich przegląd oraz ocenia rezultaty wprowadzania w życie polityk i programów geograficznych i tematycznych oraz polityk sektorowych, a także skuteczność programowania, w stosownych przypadkach poprzez niezależne oceny zewnętrzne, aby ustalić, czy osiągnięte zostały cele, i aby móc opracować zalecenia służące udoskonaleniu przyszłych działań. Odpowiednio uwzględniane są wnioski Parlamentu Europejskiego, parlamentów narodowych lub Rady o przeprowadzenie niezależnych ocen zewnętrznych. Szczególną uwagę zwraca się na sektory społeczne oraz postępy w realizacji Milenijnych Celów Rozwoju.

2. Komisja przekazuje sprawozdania z oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w celach informacyjnych. Wyniki są wykorzystywane przy opracowywaniu programu i przydziale środków.”;

(7) Art. 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja analizuje postępy w realizacji działań podejmowanych na mocy niniejszego rozporządzenia i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie roczne dotyczące wykonania i rezultatów, a także, w miarę możliwości, najważniejszych wyników i oddziaływania pomocy. Sprawozdanie to przekazywane jest również parlamentom krajowym, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.”;

(8) Art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 17 ust. 2 oraz w art. 21, przyznaje się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Natychmiast po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych przyznaje się Komisji na warunkach określonych w art. 35a i 35b.

Artykuł 35a

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 17 ust. 2 i w art. 21.

Czwartek, 21 października 2010 r.

2. Instytucja, która wszczęła procedurę wewnętrzną mającą na celu podjęcie decyzji o ewentualnym odwołaniu przekazanych uprawnień, dokłada starań, aby powiadomić drugą instytucję oraz Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, a także ewentualne powody odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Wchodzi ona w życie natychmiast lub z dniem w niej określonym. Nie narusza ona ważności już obowiązujących aktów delegowanych. Zostaje ona opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 35b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o tym akcie.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego przedstawia powody tego sprzeciwu.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 21 października 2010 r.

Instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie *I**

P7_TA(2010)0380

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2009)0194 – C7-0158/2009 – 2009/0060B(COD))

(2012/C 70 E/30)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0194),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 179 ust. 1 i art. 181a Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0158/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 209 ust. 1 i art. 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0188/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2009)0060B

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 ust. 1 i art. 212,

Czwartek, 21 października 2010 r.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zwiększenia skuteczności i przejrzystości pomocy zewnętrznej Wspólnoty, w 2006 r. ustanowiono nowe ramy planowania i przekazywania pomocy, które obejmują rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające instrument pomocy przedakcesyjnej ⁽²⁾, rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie ⁽⁴⁾, rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności ⁽⁵⁾, rozporządzenie Rady (Euratom) nr 300/2007 z dnia 19 lutego 2007 r. ustanawiające instrument współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego ⁽⁶⁾, rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽⁷⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁸⁾.
- (2) W procesie wdrażania powyższych rozporządzeń ujawniły się niezgodności między nimi, dotyczące wyjątków od zasady niekwalifikowalności do unijnego finansowania kosztów związanych z podatkami, cłami, opłatami i innymi obciążeniami skarbowymi. W związku z tym wnosi się o zmianę odpowiednich przepisów rozporządzenia (WE) nr 1889/2006 w celu dostosowania go do pozostałych instrumentów.
- (3) **Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej W odniesieniu do dokumentów strategicznych, ponieważ te dokumenty strategiczne uzupełniają rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 i mają zasięg ogólny. Szczególnie istotne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami.**
- (4) Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tych celów, zgodnie z trzecim akapitem art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

■

Rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 otrzymuje brzmienie:

(1) art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja przyjmuje dokumenty strategiczne, a także ich wszelkie zmiany lub uzupełnienia, zgodnie z procedurą określoną w art. 17 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 17a i 17b.”;

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 35.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 81 z 22.3.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Czwartek, 21 października 2010 r.

(2) art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja przyjmuje roczne programy działania, a także ich wszelkie zmiany lub uzupełnienia, z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.”;

(3) art. 7 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeśli koszt takich środków wynosi 3 000 000 EUR lub więcej, Komisja przyjmuje je z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.

4. W przypadku środków specjalnych kosztujących poniżej 3 000 000 EUR Komisja przekazuje informację o nich Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w terminie 10 dni roboczych od przyjęcia decyzji.”;

(4) art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja regularnie informuje Parlament Europejski i Radę o przeprowadzonych działaniach doraźnych.”;

(5) art. 13 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Pomocy Unii co do zasady nie wykorzystuje się w celu uiszczenia podatków, ceł i opłat w krajach korzystających z pomocy.”;

(6) art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja przesyła sprawozdania oceniające Parlamentowi Europejskiemu i Radzie tytułem informacji. Wyniki są wykorzystywane przy opracowywaniu programu i przydziale środków.”;

(7) Art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 3, przyznaje się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o nim jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 17b i 17c.

Artykuł 17a

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Przekazanie uprawnień określonych w art. 5 może być w każdej chwili odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

Czwartek, 21 października 2010 r.

2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę podejmowania decyzji o odwołaniu przekazanych uprawnień, dokłada starań, aby poinformować o tym drugą instytucję oraz Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, określając delegowane uprawnienia, które mogą zostać odwołane, a także ewentualne powody odwołania.

3. Wydanie decyzji o odwołaniu powoduje odwołanie uprawnień w niej wymienionych. Wchodzi ona w życie natychmiast lub z dniem w niej określonym. Nie narusza ona ważności już obowiązujących aktów delegowanych. Zostaje ona opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 17b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o tym akcie.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten zostaje wydłużony o dwa miesiące.

2. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu.

3. W przypadku sprzeciwu wobec aktu delegowanego ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady w terminie, o którym mowa w ust. 1, akt delegowany nie wchodzi w życie. Instytucja wyrażająca sprzeciw wobec aktu delegowanego określa jego powody.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 21 października 2010 r.

Instrument finansowania współpracy z państwami uprzemysłowionymi *I**

P7_TA(2010)0381

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1934/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (COM(2009)0197 – C7-0101/2009 – 2009/0059(COD))

(2012/C 70 E/31)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0197),
 - uwzględniając art. 181a traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0101/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 207 ust. 2 i art. 209 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A7-0052/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu swoje stanowisko określone poniżej;
 2. uznaje przedmiotowy wniosek za zgodny z wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2007-2013; przypomina jednak, że o środkach rocznych na okres 2010-2013 decydują władze budżetowe w ramach rocznej procedury budżetowej;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Czwartek, 21 października 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0059

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie

[Poprawka 3, o ile nie wskazano inaczej]

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2 i art. 209 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od 2007 r. Wspólnota optymalizuje swoją współpracę geograficzną z krajami rozwijającymi się w Azji, Azji Środkowej i Ameryce Łacińskiej oraz z Irakiem, Iranem, Jemenem i Republiką Południowej Afryki na mocy rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾ (DCI).
- (2) Pierwotnym i naczelnym celem rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 jest eliminacja ubóstwa poprzez realizację milenijnych celów rozwoju. Zakres współpracy w ramach programów geograficznych obejmujących rozwijające się kraje, terytoria i regiony, określony w rozporządzeniu jest ponadto ograniczony do finansowania środków, których celem jest spełnianie kryteriów oficjalnej pomocy rozwojowej (kryteria ODA), ustanowionych przez Komitet Pomocy Rozwojowej przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC).
- (3) W interesie **Unii** jest dalsze pogłębienie stosunków ze wspomnianymi wyżej krajami rozwijającymi się, będącymi ważnymi partnerami bilateralnymi i podmiotami uczestniczącymi w forach międzynarodowych i zarządzaniu globalnym, z którymi **Unię** łączy wspólny interes strategiczny, jakim jest promowanie zdywersyfikowanych powiązań, w szczególności w takich dziedzinach jak wymiana ekonomiczna, handlowa, akademicka, gospodarcza i naukowa. Unia potrzebuje zatem instrumentu finansowego, który pozwoliłby na sfinansowanie środków, które **co do zasady** nie mogłyby zostać uznane za oficjalną pomoc rozwojową **w świetle kryteriów ODA, ale które mają decydujące znaczenie dla utwierdzenia stosunków i wnoszą istotny wkład w postęp danych krajów rozwijających się**.
- (4) W tym celu w ramach procedur budżetowych w 2007 i 2008 r. uruchomiono cztery działania przygotowawcze, mające na celu zainicjowanie tego typu wzmocnionej współpracy zgodnie z art. 49 ust. 6 lit. b) rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽³⁾ (zwanego dalej rozporządzeniem finansowym): wymiany gospodarczej i naukowej z Indiami; wymianę gospodarczą i naukową z Chinami; współpracę z grupą krajów o średnich dochodach w Azji; oraz współpracy z grupą państw o średnich dochodach w Ameryce Łacińskiej. Na mocy tego artykułu procedura legislacyjna dotycząca działań przygotowawczych musi zostać zakończona przed końcem trzeciego roku budżetowego.
- (5) Na potrzeby realizacji tego typu wzmocnionej współpracy z krajami objętymi rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 właściwe są cele i przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1934/2006 ⁽⁴⁾. W tym celu należy rozszerzyć zakres geograficzny rozporządzenia (WE) nr 1934/2006 i zapewnić odpowiednią pulę środków finansowych na potrzeby współpracy z tymi krajami rozwijającymi się.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 405 z 30.12.2006, s. 35.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (6) **Rozszerzenie geograficznego zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 1934/2006 doprowadzi do objęcia krajów rozwijających się zakresem stosowania dwóch różnych instrumentów finansowych w dziedzinie działań zewnętrznych. Należy dopilnować, aby oba instrumenty finansowania pozostały wyraźnie od siebie oddzielone. Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 finansowane będą środki, które spełniają kryteria ODA, natomiast rozporządzenie (WE) nr 1934/2006 będzie mieć zastosowanie wyłącznie do tych środków, które co do zasady tych kryteriów nie spełniają. Ponadto należałoby zagwarantować, że kraje objęte dotychczas zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 1934/2006, czyli państwa i terytoria uprzemysłowione oraz inne państwa i terytoria o wysokich dochodach, nie znajdują się w gorszej sytuacji, w szczególności pod względem finansowym, w wyniku rozszerzenia geograficznego zakresu stosowania tego rozporządzenia.**
- (7) **Ponieważ kryzys gospodarczy spowodował wyjątkowe napięcie budżetowe w całej Unii, a proponowane rozszerzenie dotyczy krajów, które osiągały czasem poziom konkurencyjności porównywalny z unijnym i średni poziom życia zbliżony do poziomu niektórych państw członkowskich, współpraca unijna powinna uwzględniać wysiłki krajów-beneficjentów na rzecz przestrzegania porozumień międzynarodowych Międzynarodowej Organizacji Pracy i udziału w realizacji światowych celów dotyczących ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.**
- (8) Przegląd wdrożenia instrumentów finansowych w zakresie działań zewnętrznych wykazał, że pomiędzy różnymi instrumentami finansowymi mającymi zastosowanie w dziedzinie współpracy zewnętrznej Wspólnoty istnieją niezgodności w zakresie przepisów dotyczących kwalifikowalności do objęcia finansowaniem WE kosztów związanych z podatkami, clami, opłatami i innymi obciążeniami skarbowymi. Ze względu na potrzebę zachowania spójności proponuje się uzgodnić te przepisy z innymi instrumentami.
- (9) **W odniesieniu do wieloletnich programów współpracy Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ programy te uzupełniają rozporządzenie (WE) nr 1934/2006 i mają zasięg ogólny. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami.**
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1934/2006,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1934/2006 wprowadza się następujące zmiany:

- (1) Tytuł rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„Rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie oraz z krajami rozwijającymi się objętymi rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 **w zakresie działań nieobjętych oficjalną pomocą rozwojową**”.

- (2) Artykuły 1-3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Cel

1. **Dla celów niniejszego rozporządzenia państwa i terytoria uprzemysłowione oraz inne państwa i terytoria o wysokim dochodzie obejmują państwa i terytoria wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, a kraje rozwijające się obejmują kraje objęte rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (*), wymienionymi w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. Określa się je dalej jako »kraje partnerskie«.**

Finansowanie **unijne w ramach niniejszego rozporządzenia** wspiera współpracę gospodarczą, finansową, techniczną, kulturalną i naukową z krajami partnerskimi w obszarach określonych w art. 4 oraz w obszarach jej kompetencji. **Niniejsze rozporządzenie służy finansowaniu środków, które co do zasady nie spełniają kryteriów oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) ustanowionych przez Komitet Pomocy Rozwojowej przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC).**

Czwartek, 21 października 2010 r.

2. Podstawowym celem współpracy z krajami partnerskimi **■** jest zareagowanie na potrzebę wzmocnienia związków z nimi i pełniejsze wspólne zaangażowanie na forach dwustronnych, regionalnych i wielostronnych w celu stworzenia bardziej przyjaznego i **przejrzystego** środowiska dla rozwoju stosunków między **Unią** i państwami partnerskimi **zgodnie z zasadami przyświecającymi działaniom zewnętrznym Unii, określonymi w Traktacie. Dotyczy to m.in. wspierania demokracji, przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności, rządów prawa, godnej pracy, dobrych rządów oraz ochrony środowiska, tak aby przyczynić się do postępu i zrównoważonego rozwoju w krajach partnerskich.**

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Współpraca ma na celu utrzymywanie stosunków z **krajami partnerskimi, tak aby wzmocnić dialog i zbliżenie oraz dzielić i promować** podobne struktury i wartości polityczne, gospodarcze i instytucjonalne. **Unia ma również na celu pogłębienie współpracy i wymiany z uznanymi lub coraz bardziej** znaczącymi dwustronnymi partnerami oraz podmiotami na forach wielostronnych i w zakresie globalnego zarządzania. Współpraca obejmuje również partnerów, w odniesieniu do których wzmocnianie więzi i **promowanie swoich wartości ustanowionych w Traktacie** leży w strategicznym interesie **Unii**.

2. Jednakże w uzasadnionych okolicznościach oraz w celu **zapewnienia spójności i skuteczności pomocy finansowej Unii oraz** pobudzenia współpracy regionalnej Komisja może w momencie przyjmowania **rocznych** programów działania, o których mowa w art. 6, zdecydować, że państwa niewymienione w załączniku kwalifikują się do **zastosowania środków na mocy niniejszego rozporządzenia**, jeżeli projekty lub programy, które mają być realizowane, mają charakter regionalny lub transgraniczny. **Jest to ■** przewidziane w wieloletnich programach współpracy, o których mowa w art. 5.

3. Komisja wprowadza zmiany w wykazach zawartych w załączniku I i II zgodnie z regularnymi przeglądami wykazu krajów rozwijających się przeprowadzanymi przez Komitet Pomocy Rozwojowej przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) oraz informuje o tych zmianach **Parlament Europejski i Radę**.

4. W przypadku unijnego finansowania na mocy niniejszego rozporządzenia należy w odpowiednich przypadkach zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie przez kraje partnerskie podstawowych standardów pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz na ich wysiłki na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

5. W odniesieniu do krajów wymienionych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia należy ściśle przestrzegać spójności polityki ze środkami finansowanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1337/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiającego instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się (**).

Artykuł 3

Zasady ogólne

1. Unia opiera się na zasadach takich jak wolność, demokracja, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności oraz państwo prawa oraz dąży – poprzez dialog i współpracę – do wspierania, rozwijania i umacniania zaangażowania w przestrzeganie tych zasad w krajach partnerskich.

2. Przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia należy stosować zróżnicowane podejście oraz zaplanować współpracę z krajami partnerskimi biorąc pod uwagę ich kontekst gospodarczy, społeczny i polityczny oraz szczególne interesy, strategie i priorytety Unii.

Czwartek, 21 października 2010 r.

3. Działania finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia obejmują obszary współpracy wymienione zwłaszcza w aktach, umowach, deklaracjach i planach działania dotyczących Unii i krajów partnerskich, jak również obszary dotyczące szczególnych interesów i priorytetów Unii, i są z nimi spójne.

4. W odniesieniu do finansowanych w ramach niniejszego rozporządzenia środków celem Unii jest zapewnienie spójności z innymi obszarami jej działań zewnętrznych oraz z innymi istotnymi kierunkami polityki Unii, w szczególności ze współpracą na rzecz rozwoju. Jest to zapewniane poprzez odpowiednie formułowanie polityki, planowanie strategiczne oraz programowanie i wdrażanie środków.

5. Działania finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia uzupełniają wysiłki podejmowane przez państwa członkowskie i unijne podmioty publiczne w dziedzinie stosunków handlowych oraz wymiany kulturalnej, uniwersyteckiej i naukowej, a także przydają tym wysiłkom wartości dodanej.

6. Komisja informuje Parlament Europejski i prowadzi z nim regularną wymianę poglądów.

(*) Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

(**) Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 62.”.

(3) W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Finansowanie unijne wspiera działania dotyczące współpracy zgodne z art. 1 i jest zgodne z ogólnym przeznaczeniem i zakresem stosowania oraz celami i zasadami ogólnymi niniejszego rozporządzenia. Finansowanie unijne obejmuje zasadniczo działania, które nie spełniają kryteriów ODA i które mogą obejmować wymiar regionalny, w następujących obszarach współpracy:”;

b) pkt. 1-5 otrzymują brzmienie:

„(1) wspieranie współpracy, partnerstw i wspólnych przedsięwzięć podmiotów gospodarczych, społecznych, kulturalnych, uniwersyteckich i naukowych pochodzących z Unii i z krajów partnerskich;

(2) pobudzanie dwustronnego handlu, przepływów inwestycji i partnerstw gospodarczych, ze szczególnym uwzględnieniem małych i średnich przedsiębiorstw;

(3) wspieranie dialogu między podmiotami politycznymi, gospodarczymi, społecznymi i kulturalnymi oraz innymi organizacjami pozarządowymi działającymi w odpowiednich sektorach w Unii i krajach partnerskich;

(4) wspieranie więzów międzyludzkich, programów edukacyjnych i szkoleniowych oraz wymiany myśli, a także polepszenie wzajemnego zrozumienia międzykulturowego, w szczególności na szczeblu rodzinnym, w tym działań na rzecz zapewnienia i zwiększenia udziału Unii w programie Erasmus Mundus oraz uczestnictwa w europejskich targach edukacyjnych;

(5) wspieranie projektów dotyczących współpracy w dziedzinach takich jak badania, nauka i technika, sport i kultura, energia (w szczególności energia odnawialna), transport, kwestie związane z ochroną środowiska, w tym zmiana klimatu, cła, kwestie finansowe, prawne i dotyczące praw człowieka oraz wszelkie inne zagadnienia będące przedmiotem wspólnego zainteresowania Unii i krajów partnerskich;”;

Czwartek, 21 października 2010 r.

c) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„(7) wspieranie konkretnych inicjatyw, w tym prac badawczych, studiów, projektów pilotażowych i wspólnych projektów mających na celu skuteczną i elastyczną realizację celów współpracy wynikających z rozwoju dwustronnych stosunków Unii z krajami partnerskimi lub przyspieszenie dalszego pogłębiania i poszerzania dwustronnych stosunków z tymi krajami.”.

(4) W art. 5 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Wieloletnie programy współpracy obejmują okres nie dłuższy niż okres obowiązywania niniejszego rozporządzenia. Określają one konkretne interesy i priorytety Unii, cele ogólne i oczekiwane wyniki. Programy dążą do jak najbardziej zrównoważonego podziału geograficznego, w szczególności jeżeli chodzi o Erasmus Mundus. Określają one również obszary wybrane do finansowania przez Unię i zawierają orientacyjny przydział przeznaczonych na dany okres środków finansowych, zarówno całkowity, jak i w podziale na priorytetowe dziedziny i kraje partnerskie lub grupy krajów partnerskich. W stosownych przypadkach może on być podany w formie przedziału wartości. Wieloletnie programy współpracy podlegają przeglądowi śródkresowemu, a w razie konieczności przeglądowi ad hoc.

3. Wieloletnie programy współpracy i wszelkie ich przeglądy są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 14b i 14c.”.

(5) W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja przyjmuje roczne programy działania oparte na wieloletnich programach współpracy, o których mowa w art. 5, i przekazuje je jednocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Roczne programy działania są przyjmowane przez Komisję z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady. Procedura ta nie musi być stosowana w odniesieniu do zmian programów działania, takich jak dostosowania techniczne, wydłużenie okresu wdrażania, realokacja środków między planowanymi działaniami w ramach prognozowanego budżetu lub zwiększenie albo zmniejszenie budżetu o kwotę niższą niż 20 % budżetu początkowego, o ile zmiany te są zgodne z celami początkowymi określonymi w programach działania.”.

[Poprawka 4]

(6) W art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) wspólne organy, powołane przez kraje i regiony partnerskie oraz Unię;

f) instytucje i organy Unii, w zakresie w jakim realizują one działania wspierające, o których mowa w art. 9;”;

Czwartek, 21 października 2010 r.

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„1a. Działania objęte rozporządzeniem (WE) nr 1257/96 Rady z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczącym pomocy humanitarnej (*), rozporządzeniem (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającym Instrument na rzecz Stabilności (**) lub rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 i kwalifikujące się do finansowania na ich podstawie nie są finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

1b. Z funduszy unijnych na mocy niniejszego rozporządzenia nie korzysta się w celu finansowania nabywania broni lub amunicji ani w celu finansowania operacji o charakterze wojskowym lub obronnym.

(*) Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1.

(**) Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 1.”.

(7) Art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Finansowanie **unijne** co do zasady nie jest wykorzystywane do pokrycia podatków, ceł lub opłat w krajach partnerskich.”.

(8) W art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Finansowanie unijne może obejmować wydatki związane z przygotowaniem, dalszymi działaniami, monitorowaniem, audytem i oceną działań bezpośrednio koniecznych do wykonania niniejszego rozporządzenia i osiągnięcia jego celów; może też obejmować wszelkie inne wydatki na pomoc administracyjną lub techniczną, które może ponieść Komisja, w tym jej przedstawicielstwa w krajach członkowskich, przy zarządzaniu działaniami finansowanymi w ramach niniejszego rozporządzenia.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja przyjmuje środki wspierające nieobjęte wieloletnimi programami współpracy i przekazuje zawiadomienie w ich sprawie jednocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”.

(9) W art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Ochrona interesów finansowych Unii”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wszelkie umowy zawarte na podstawie niniejszego rozporządzenia zawierają postanowienia zapewniające ochronę interesów finansowych Unii – w szczególności w odniesieniu do nieprawidłowości, nadużyć finansowych, korupcji oraz innych działań niezgodnych z prawem – zgodnie z rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (*), (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (**), (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (**).

Czwartek, 21 października 2010 r.

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Umowy wyraźnie uprawniają Komisję i Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzania kontroli, w tym kontroli dokumentów lub kontroli na miejscu, u wszystkich wykonawców lub podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe. Umowy wyraźnie upoważniają Komisję również do przeprowadzenia kontroli na miejscu i inspekcji zgodnie z rozporządzeniem (Euratom, WE) nr 2185/96.”.

(*) Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

(**) Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

(***) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.”;

(10) Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13

Ocena

1. Komisja regularnie ocenia działania i programy finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach lub na wniosek Parlamentu Europejskiego lub Rady, posługując się niezależnymi ocenami zewnętrznymi aby ustalić, czy cele zostały osiągnięte, oraz umożliwić jej opracowywanie zaleceń służących udoskonaleniu przyszłych działań. Wyniki są wykorzystywane przy opracowywaniu programu i przydziale środków.

2. Komisja przekazuje sprawozdania z oceny, o których mowa w ust. 1, Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie w celach informacyjnych. [Poprawka 5]

3. Komisja włącza wszystkie odpowiednie strony, w tym podmioty niepaństwowe, w fazę oceny współpracy unijnej prowadzonej na podstawie niniejszego rozporządzenia.”.

[Ustęp 2 odpowiada poprawce 5]

(11) W art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

„Artykuł 14

Sprawozdanie roczne

Komisja bada postęp w realizacji działań podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie szczegółowe roczne sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie określa wyniki wykonania budżetu i przedstawia wszystkie finansowane działania i programy oraz, w miarę możliwości, określa najważniejsze skutki i wpływ działań i programów dotyczących współpracy.”.

(12) Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, przyznaje się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Natychmiast po przyjęciu aktu delegowanego Komisja informuje o tym jednocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych są przyznane Komisji na warunkach określonych w art. 14 b oraz 14 c.

Czwartek, 21 października 2010 r.

Artykuł 14b

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. Przekazane uprawnienia określone w art. 5 mogą zostać w każdej chwili odwołane przez Parlament Europejski lub Radę.

2. Instytucja, która wszczęła procedurę wewnętrzną mającą na celu podjęcie decyzji o ewentualnym odwołaniu przekazanych uprawnień, dokłada starań o powiadomienie drugiej instytucji i Komisji w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, określając, które z przekazanych uprawnień mogą być odwołane, i wskazując ewentualne przyczyny takiego odwołania.

3. Wydanie decyzji o odwołaniu powoduje odwołanie uprawnień w niej wymienionych. Wchodzi ona w życie natychmiast lub z dniem w niej określonym. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych. Decyzja jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 14c

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. W terminie dwóch miesięcy od dnia powiadomienia Parlament Europejski lub Rada mogą zgłosić sprzeciw wobec aktu delegowanego.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten wydłuża się o dwa miesiące.

2. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski ani Rada nie zgłosi sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może być opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Instytucja zgłaszająca sprzeciw podaje powody swego sprzeciwu wobec danego aktu delegowanego.”.

(13) Skreśla się art. 15. [Poprawka 6]

(14) Artykuł 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Przepisy finansowe

Finansowa kwota odniesienia przeznaczona na wdrożenie niniejszego rozporządzenia na lata 2007-2013 wynosi 172 mln EUR dla krajów wymienionych w załączniku I i 176 mln EUR dla krajów wymienionych w załączniku II. **O środkach rocznych na okres 2010-2013 będzie decydował organ budżetowy w ramach rocznej procedury budżetowej. Komisja przedkłada organowi budżetowemu szczegółowe informacje dotyczące wszystkich linii budżetowych oraz rocznych przydziałów środków przeznaczonych na finansowanie działań w ramach niniejszego rozporządzenia. Środki te są zatwierdzane przez organ budżetowy w granicach ram finansowych. Należy przy tym zagwarantować, że państwa i terytoria uprzemysłowione wymienione w załączniku I oraz inne państwa i terytoria o wysokim dochodzie nie poniosą szkody w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia do krajów partnerskich wymienionych w załączniku II.**

Czwartek, 21 października 2010 r.

Środki przewidziane do wykorzystania na mocy rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 nie są przeznaczane na ten cel.

[Poprawka 1 CP]

(15) Tytuł załącznika otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I – wykaz państw uprzemysłowionych oraz innych państw i terytoriów o wysokim dochodzie objętych niniejszym rozporządzeniem”.

(16) Dodaje się nowy załącznik II, którego tekst znajduje się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

Wykaz krajów rozwijających się objętych niniejszym rozporządzeniem

Ameryka Łacińska

1. Argentyna
2. Boliwia
3. Brazylia
4. Chile
5. Kolumbia
6. Kostaryka
7. Kuba
8. Ekwador
9. Salwador
10. Gwatemala
11. Honduras
12. Meksyk

Czwartek, 21 października 2010 r.

13. Nikaragua
14. Panama
15. Paragwaj
16. Peru
17. Urugwaj
18. Wenezuela
- Azja
19. Afganistan
20. Bangladesz
21. Bhutan
22. Kambodża
23. Chiny
24. Indie
25. Indonezja
26. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna
27. Laos
28. Malezja
29. Maledywy
30. Mongolia
31. Związek Myanmar/Birma
32. Nepal
33. Pakistan
34. Filipiny
35. Sri Lanka
36. Tajlandia
37. Wietnam
- Azja Środkowa
38. Kazachstan
39. Republika Kirgiska
40. Tadżykistan
41. Turkmenistan
42. Uzbekistan

Czwartek, 21 października 2010 r.

Bliski Wschód

43. Iran

44. Irak

45. Jemen

Afryka Południowa

46. Afryka Południowa”

Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju *I**

P7_TA(2010)0382

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (COM(2010)0102 – C7-0079/2010 – 2010/0059(COD))

(2012/C 70 E/32)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0102),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0079/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając uzasadnione opinie dotyczące zgodności projektu aktu z zasadą pomocniczości, przesłane przewodniczącemu przez parlamenty narodowe,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0285/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. jest zdania, że w wyniku drastycznej obniżki marginesu w obrębie pułapu działu 4 wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013 (WRF) wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nie pozostawia wystarczającego pola manewru jeżeli chodzi o właściwą reakcję na potencjalny kryzys;
3. jest zdania, że ponieważ handel bananami to kwestia omawiana już od dłuższego czasu, proponowane środki mogły zostać włączone do WRF na wcześniejszym etapie;

Czwartek, 21 października 2010 r.

4. potwierdza przekonanie, że żaden nowy instrument nie może być finansowany w drodze przesunięcia środków, ponieważ zagroziłoby to realizacji aktualnych priorytetów;
5. przypomina, że celem instrumentu elastyczności ustanowionego w pkt 27 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ jest finansowanie „jasno określonych wydatków, których nie można było pokryć w ramach dostępnych pułapów” i jest zdania, że środki odnoszące się do handlu bananami to środki towarzyszące należące do tej kategorii;
6. jest zatem zdania, że wniosek ten nie jest zgodny z pułapem działu 4 wieloletnich ram finansowych i domaga się rewizji tych ostatnich za pomocą wszelkich środków przewidzianych w punktach 21-23 porozumienia międzyinstytucjonalnego lub innych środków, jak te wymienione w jego pkt. 25 i 27;
7. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

P7_TC1-COD(2010)0059

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 ust 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) **Polityka Unii w dziedzinie rozwoju ma na celu zmniejszenie, a ostatecznie wyeliminowanie ubóstwa.**
- (2) Unia, jako członek Światowej Organizacji Handlu (WTO), jest zaangażowana we włączanie handlu w strategię na rzecz rozwoju oraz w propagowanie handlu międzynarodowego w celu przyspieszenia rozwoju i zmniejszenia **oraz, w dłuższej perspektywie, wyeliminowania** ubóstwa na świecie.
- (3) Unia wspiera grupę państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku na ich drodze do zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia trwałego rozwoju gospodarczego i społecznego i uznaje znaczenie sektorów żywnościowych ich gospodarek.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (4) Unia jest zaangażowana we wspieranie sprawnej i stopniowej integracji krajów rozwijających się do gospodarki światowej w celu osiągnięcia przez nie trwałego rozwoju. Kraje AKP będące głównymi eksporterami bananów **będą** napotykać trudności w związku ze zmieniającymi się ustaleniami dotyczącymi handlu, przede wszystkim w wyniku liberalizacji **taryf** KNU w ramach WTO **oraz w wyniku umów dwustronnych lub regionalnych zawartych lub w trakcie zawierania między Unią i krajami Ameryki Łacińskiej**. Środki towarzyszące odnoszące się do bananów powinny zatem zostać włączone do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾.
- (5) Środki pomocy finansowej, jakie należy przyjąć w ramach tego programu, **powinny mieć** na celu **poprawę poziomu i warunków życia ludzi zamieszkujących obszary uprawy bananów oraz uczestniczących w łańcuchach wartości w sektorze bananów, zwłaszcza drobnych rolników i małych gospodarstw, a także zgodność z normami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz normami jakości środowiska, szczególnie normami dotyczącymi stosowania i narażenia na kontakt z nimi, poprzez wsparcie dostosowania i w stosownych przypadkach restrukturyzację** obszarów zależnych od eksportu bananów poprzez ukierunkowane wsparcie finansowe lub konkretne działania. Środki te **powinny** zmierzać do ustanowienia polityki kształtowania odporności socjalnej, dywersyfikacji gospodarczej lub inwestycji w poprawę konkurencyjności, w przypadkach, w których **■** wydaje się to efektywne, biorąc pod uwagę rezultaty i doświadczenia uzyskane w ramach specjalnego systemu pomocy dla krajów AKP będących tradycyjnymi dostawcami bananów ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2686/94 ⁽²⁾ oraz specjalnych ram pomocy dla krajów AKP będących tradycyjnymi dostawcami bananów ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 856/1999 ⁽³⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1609/1999 ⁽⁴⁾. **Unia uznaje znaczenie propagowania sprawliwszego podziału dochodów pochodzących z sektora bananów**.
- (6) Program powinien towarzyszyć procesowi dostosowania w krajach AKP, które w ostatnich latach eksportowały do Unii znaczne ilości bananów i które będą odczuwały skutki liberalizacji w ramach WTO ⁽⁵⁾ **oraz w wyniku umów dwustronnych lub regionalnych zawartych lub będących w trakcie zawierania między Unią i niektórymi krajami Ameryki Łacińskiej**. Program opiera się o specjalne ramy pomocy dla krajów AKP będących tradycyjnymi dostawcami bananów. Program jest zgodny ze zobowiązaniami międzynarodowymi Unii w ramach WTO i jest **■** przeznaczony **■** na cele restrukturyzacji **oraz poprawy konkurencyjności**, a zatem ma określoną długość trwania, która wynosi **■** cztery lata (2010-2013).
- (7) **Według wniosków z komunikatu Komisji z dnia 17 marca 2010 r., zatytułowanego „Sprawozdanie dwuletnie w sprawie specjalnych ram pomocy dla tradycyjnych dostawców bananów”, programy pomocy realizowane w przeszłości znacząco przyczyniły się do poprawy zdolności skutecznego zróżnicowania gospodarczego, chociaż nie można jeszcze określić ich pełnego wpływu, zaś trwały charakter eksportu bananów z krajów AKP pozostaje niepewna**.
- (8) **Komisja dokonała oceny specjalnych ram pomocy i nie przeprowadziła oceny wpływu środków towarzyszących w sektorze bananów**.
- (9) **Do obowiązków Komisji należy skuteczna koordynacja tego programu z indykatywnymi programami regionalnymi i krajowymi realizowanymi w krajach korzystających z pomocy, zwłaszcza w zakresie realizacji celów o charakterze gospodarczym, rolniczym, społecznym i środowiskowym**.
- (10) **Prawie 2 % światowego handlu bananami ma certyfikat organizacji producentów sprawliwego handlu. Minimalne ceny w sprawliwym handlu ustala się na podstawie obliczenia „trwałych kosztów produkcji”, które ustala się po konsultacji z podmiotami uczestniczącymi w celu zinternalizowania kosztów dostosowania do odpowiednich norm socjalnych i ekologicznych oraz uzyskania rozsądnego zysku, dzięki któremu producenci mogą zainwestować w długoterminową stabilność swojej działalności**.
- (11) **Podmioty łańcucha produkcyjnego w sektorze bananów powinny uzgodnić sprawliwy podział dochodów uzyskiwanych w tym sektorze, żeby uniknąć wyzysku lokalnych pracowników,**

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 5.11.1994, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 108 z 27.4.1999, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 190 z 23.7.1999, s. 14.

⁽⁵⁾ Porozumienie geneńskie w sprawie handlu bananami, Dz.U. L 141 z 9.6.2010, s. 3.

Czwartek, 21 października 2010 r.

(12) **Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do geograficznych dokumentów strategicznych, wieloletnich programów orientacyjnych oraz dokumentów strategicznych dotyczących programów tematycznych i środków towarzyszących, ponieważ uzupełniają one rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 i mają zasięg ogólny. Szczególnie istotne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym z ekspertami.**

(13) Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 powinno zatem zostać zmienione,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1905/2006 wprowadza się następujące zmiany:

(1) Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Realizacja pomocy unijnej

Zgodnie z ogólnym celem i zakresem zastosowania oraz celami i ogólnymi zasadami niniejszego rozporządzenia, pomoc unijna jest wprowadzana w życie poprzez programy geograficzne i tematyczne określone w art. 5–16 oraz programy określone w art. 17 oraz 17a.”;

(2) Wprowadza się art. 17a w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Kraje AKP będące głównymi dostawcami bananów

1. Kraje AKP będące dostawcami bananów, wymienione w załączniku IIIa, korzystają ze środków towarzyszących odnoszących się do bananów. Unijna pomoc dla tych krajów ma na celu wsparcie ich procesu dostosowania w związku z liberalizacją rynku bananów w Unii w ramach Światowej Organizacji Handlu. **Pomoc unijna jest w szczególności przeznaczana na zwalczanie ubóstwa poprzez poprawę poziomu i warunków życia rolników i zainteresowanych osób, w stosownych przypadkach małych gospodarstw, w tym poprzez dbanie o zgodność z normami bezpieczeństwa i higieny pracy oraz z normami jakości środowiska, w tym normami dotyczącymi stosowania pestycydów i narażenia na kontakt z nimi.** Pomoc unijna bierze pod uwagę strategię dostosowywania tych krajów, **jak również ich uwarunkowania regionalne (pod względem odległości od regionów peryferyjnych Unii oraz krajów i terytoriów zamorskich)** i ukierunkowana jest w szczególności na następujące obszary współpracy:

- a) wzmocnianie konkurencyjności sektora eksportu bananów, tam gdzie jest to proces zrównoważony, z uwzględnieniem sytuacji różnych zainteresowanych stron w łańcuchu;
- b) działanie na rzecz zróżnicowania gospodarczego w obszarach zależnych od bananów **w przypadkach, w których taka strategia będzie efektywna;**
- c) przeciwdziałanie rozległym skutkom procesu dostosowywania, które mogą być związane z zatrudnieniem i usługami społecznymi, wykorzystaniem gruntów i odnową środowiska oraz stabilizacją makroekonomiczną, lecz nie muszą ograniczać się do tych obszarów.

2. W ramach kwoty, o której mowa w załączniku IV, Komisja określa maksymalną kwotę dostępną dla każdego [] kraju AKP będącego dostawcą bananów [], o których mowa w ust. 1, **w oparciu o następujące obiektywne i wyważone** wskaźniki:

a) **po pierwsze**, wartość wymiany handlowej w zakresie bananów z Unią;

Czwartek, 21 października 2010 r.

- b) **po drugie** znaczenie eksportu bananów dla gospodarki danego kraju AKP **oraz** poziom **jego** rozwoju ■.

Pomiar kryteriów przydziału opiera się na **reprezentatywnych** danych z lat poprzedzających rok **2010**, obejmujących okres nie dłuższy niż **pięć lat**, oraz na przeprowadzonych przez Komisję badaniach zawierających ocenę skutków, jakie dla krajów AKP ma umowa zawarta w ramach WTO oraz umowy dwustronne lub regionalne zawarte lub będące w trakcie zawierania między Unią i krajami Ameryki Łacińskiej, będącymi głównymi eksporterami bananów.

3. Komisja przyjmuje wieloletnie strategie wsparcia analogicznie do art. 19 i zgodnie z art. 21. Komisja zadba o to, aby strategiom tym towarzyszyły geograficzne dokumenty strategiczne danego kraju i aby środki towarzyszące odnoszące się do bananów miały charakter tymczasowy.

Wieloletnie strategie wsparcia w odniesieniu do środków towarzyszących w sektorze bananów obejmują:

- a) **uaktualniony profil środowiskowy uwzględniający należycie sektor bananów danego kraju i koncentrujący się m.in. na pestycydach;**
- b) **informacje o osiągnięciach realizowanych w przeszłości programów pomocy w sektorze bananów;**
- c) **wskaźniki oceny postępów w odniesieniu do warunków dokonywania wydatków, jeżeli jako forma finansowania zostanie wybrane wsparcie z budżetu;**
- d) **oczekiwane wyniki pomocy;**
- e) **harmonogram działań wspierających i oczekiwanych wydatków dla każdego kraju korzystającego z pomocy;**
- f) **sposoby osiągania i monitorowania postępów w przestrzeganiu uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym podstawowych przepisów prawa pracy MOP i odpowiednich konwencji dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, a także stosownych, uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym podstawowych norm jakości środowiska.**

Osiemnaście miesięcy przed zakończeniem dokonywana jest ocena programu i postępów poszczególnych krajów obejmująca zalecenia dotyczące ewentualnych niezbędnych działań i ich charakteru.”;

- (3) Artykuł 21 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Przyjmowanie dokumentów strategicznych oraz wieloletnich programów indykatywnych

Dokumenty strategiczne i wieloletnie programy indykatywne, o których mowa w art. 19 i 20, oraz ich przeglądy, o których mowa w art. 19 ust. 2 oraz w art. 20 ust. 1, oraz środki towarzyszące, o których mowa odpowiednio w art. 17 oraz 17a, przyjmowane są przez Komisję **w drodze aktów delegowanych** zgodnie z art. 35 i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 35a i 35b.”;

- (4) Art. 22 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Roczne programy działania są przyjmowane przez Komisję z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady.”;

Czwartek, 21 października 2010 r.

(5) Art. 23 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli koszt takich środków przekracza 10 000 000 EUR, Komisja przyjmuje je z uwzględnieniem opinii Parlamentu Europejskiego i Rady. W przypadku środków specjalnych o kosztach poniżej 10 000 000 EUR Komisja informuje o nich Parlament Europejski i Radę w terminie miesiąca od przyjęcia decyzji.

4. Parlament Europejski i Rada są informowane w terminie miesiąca o zmianach środków specjalnych, takich jak wprowadzenie korekt technicznych, przedłużenie okresu realizacji, realokacja środków w ramach przewidzianego budżetu lub zwiększenie lub zmniejszenie budżetu o kwotę mniejszą niż 20 % budżetu początkowego, pod warunkiem że zmiany te pozostają bez wpływu na początkowe cele określone w decyzji Komisji.”;

(6) Art. 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pomocy Unii co do zasady nie wykorzystuje się w celu uiszczenia podatków, ceł i opłat w krajach korzystających z pomocy.”;

(7) Art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zobowiązania budżetowe określa się na podstawie decyzji Komisji podejmowanych zgodnie z art. 17a ust. 3, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1.”

(8) Art. 31 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W postępowaniach w sprawie udzielania zamówień publicznych lub zawierania umów w sprawie dotacji finansowanych na mocy programu tematycznego, określonego w art. 11–16 oraz programów określonych w art. 17 i 17a, poza osobami fizycznymi lub prawnymi kwalifikującymi się na mocy programu tematycznego lub programów określonych w art. 17 i 17a, mogą uczestniczyć wszystkie osoby fizyczne będące obywatelami kraju rozwijającego się, określonego jako taki przez OECD/DAC oraz wymienionego w załączniku II, lub osoby prawne mające siedzibę w takim kraju. Komisja publikuje i aktualizuje załącznik II na podstawie regularnych przeglądów wykazu odbiorców pomocy sporządzanego przez OECD/DAC oraz informuje o tym Radę.”;

(9) Art. 33 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja przekazuje sprawozdania z oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w celach informacyjnych. Wyniki są wykorzystywane przy opracowywaniu programu i przydziale środków.”;

(10) Artykuł 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 17 ust. 2 i art. 17a i 21, przynajmniej się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 21 października 2010 r.

2. Natychmiast po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

3. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych przyznaje się Komisji na warunkach określonych w art. 35a i 35b.

Artykuł 35a

Odwołanie przekazania uprawnień

1. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 17 ust. 2 i art. 17a i 21.

2. Instytucja, która wszczęła procedurę wewnętrzną mającą na celu podjęcie decyzji o ewentualnym odwołaniu przekazanych uprawnień, dokłada starań, aby powiadomić drugą instytucję oraz Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, a także ewentualne powody odwołania.

3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Wchodzi ona w życie natychmiast lub z dniem w niej określonym. Nie narusza ona ważności już obowiązujących aktów delegowanych. Zostaje ona opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 35b

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. Parlament Europejski lub Rada może wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o tym akcie.

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

2. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, Parlament Europejski ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim określonym.

Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego przedstawia powody tego sprzeciwu.”;

(11) Art. 38 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Finansowa kwota referencyjna na wdrożenie niniejszego rozporządzenia w latach 2007-2013 wynosi 17 087 000 000 EUR.

Czwartek, 21 października 2010 r.

2. Indykatywne kwoty przydzielone na każdy spośród programów, o których mowa w art. 5–10, 11–16 i 17 i 17a, są określone w załączniku IV. Kwoty te ustanawia się na lata 2007-2013.”;

(12) Wprowadza się załącznik IIIa o treści zawartej w załączniku I do niniejszego rozporządzenia;

(13) Załącznik IV zastępuje się treścią załącznika II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZALACZNIK I

„ZAAŁĄCZNIK IIIA

Kraje AKP będące głównymi dostawcami bananów

1. Belize
 2. Kamerun
 3. Wybrzeże Kości Słoniowej
 4. Dominika
 5. Republika Dominikańska
 6. Ghana
 7. Jamajka
 8. Saint Lucia
 9. Saint Vincent i Grenadyny
 10. Surinam”
-

Czwartek, 21 października 2010 r.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK IV

Indykatywny podział środków finansowych na lata 2007–2013

	(w mln EUR)
Razem	17 087
Programy geograficzne:	10 057
Ameryka Łacińska	2 690
Azja	5 187
Azja Środkowa	719
Bliski Wschód	481
Afryka Południowa	980
Programy tematyczne:	5 596
Inwestowanie w ludzi	1 060
Środowisko i zrównoważone gospodarowanie zasobami naturalnymi	804
Podmioty niepaństwowe i władze lokalne w procesie rozwoju	1 639
Bezpieczeństwo żywnościowe	1 709
Migracja i azyl	384
Kraje AKP objęte protokołem w sprawie cukru	1 244
Kraje AKP będące głównymi dostawcami bananów	190*

Oznaczenie kraju pochodzenia *I**

P7_TA(2010)0383

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z państw trzecich (COM(2005)0661 – C7-0048/2010 – 2005/0254(COD))

(2012/C 70 E/33)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2005)0661),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 i 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0048/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Czwartek, 21 października 2010 r.

- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0273/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Europejskiego Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2005)0254

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z państw trzecich

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) **Unia Europejska nie posiada zharmonizowanych przepisów ani jednolitych praktyk dotyczących oznaczania pochodzenia w UE, poza kilkoma szczególnymi przypadkami w sektorze rolnym.**
- (2) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do produktów przemysłowych pochodzących z przywozu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i akwakultury, określonych w art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽²⁾ oraz z wyjątkiem środków spożywczych określonych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. bezpieczeństwa żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽³⁾.
- (3) **Wiele przedsiębiorstw w Unii już dziś dobrowolnie stosuje oznaczenia pochodzenia.**
- (4) Brak reguł unijnych oraz różnice pomiędzy systemami obowiązującymi w państwach członkowskich w odniesieniu do oznaczania na określonych produktach ich kraju pochodzenia spowodowały sytuację, w której w pewnej liczbie sektorów większość produktów przywożonych z państw trzecich i rozprowadzanych na rynkach Unii nie nosi oznaczeń kraju pochodzenia lub nosi oznaczenia wprowadzające w błąd. **Różnice te prowadzą również do sytuacji, w której przywóz towarów z krajów trzecich przenosi się do określonych punktów wjazdu do Unii, najbardziej korzystnych dla danego kraju wywozu.**

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, str. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (5) *Wyniki przeprowadzonych przez Komisję ogólnych konsultacji z zainteresowanymi stronami (które objęły przemysł, importerów, stowarzyszenia konsumenckie, związki zawodowe) w sprawie ewentualnego wprowadzenia rozporządzenia UE w sprawie oznaczania pochodzenia wskazują, że ogólnie rzecz biorąc, w oczach unijnych konsumentów oznaczanie pochodzenia w celach informacyjnych ma istotne znaczenie z punktu widzenia bezpieczeństwa, aspektów społecznych i ekologicznych.*
- (6) *Obywatele Unii widzą ścisły związek między europejskimi przepisami dotyczącymi oznaczania pochodzenia a ochroną ich bezpieczeństwa i zdrowia.*
- (7) *W agendzie lizbońskiej sama UE postawiła sobie za cel umocnienie gospodarki Unii m.in. poprzez podnoszenie konkurencyjności przemysłu Unii w gospodarce światowej, a w strategii UE 2020 zobowiązano się bazować na potrzebie podnoszenia konkurencyjności. W niektórych kategoriach dóbr konsumpcyjnych konkurencyjność może polegać na tym, że ich produkcja, odbywająca się w UE, cieszy się dobrą opinią pod względem jakości i przestrzegania wysokich norm produkcyjnych.*
- (8) *Unijne przepisy dotyczące oznaczania pochodzenia zwiększyłyby konkurencyjność przedsiębiorstw unijnych oraz całej gospodarki Unii, pozwalając obywatelom i konsumentom na dokonywanie świadomych wyborów.*
- (9) *Gospodarcze znaczenie informowania o miejscu pochodzenia dla decyzji klientów i wymiany handlowej znajduje potwierdzenie w praktyce innych głównych partnerów handlowych, którzy wprowadzili obowiązkowe wymagania dotyczące oznaczania miejsca pochodzenia. Eksporterzy unijni muszą postępować zgodnie z tymi wymaganiami i umieszczać informacje dotyczące pochodzenia na produktach, które zamierzają eksportować na te rynki.*
- (10) *Niejednokrotnie odnotowano przypadki zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa spowodowanego produktami wwożonymi do UE z krajów trzecich. Wyraźne oznaczenie pochodzenia da obywatelom UE więcej informacji i pozwoli lepiej kontrolować własne wybory, a tym samym zapewni im ochronę przed nieświadomie nabywanymi produktami, które mogą być wątpliwej jakości.*
- (11) *Organy celne państw członkowskich powinny prowadzić odprawy graniczne i kontrole w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia, stosując pojedynczą, ujednoliconą procedurę, by ograniczyć obciążenia administracyjne.*
- (12) *Aby zagwarantować, że niniejsze rozporządzenie jest skuteczne i nakłada jedynie niewielkie obciążenia administracyjne, zapewniając przy tym maksymalną elastyczność unijnym przedsiębiorstwom, powinno się zapewnić jego zgodność z istniejącymi na całym świecie systemami oznakowania „wyprodukowano w”.*
- (13) *Unia powinna uzyskać pozycję równorzędną w stosunku do swoich partnerów handlowych poprzez wprowadzenie równoważnych aktów prawnych, które również przyczynią się do zapobiegania stosowaniu fałszywych lub wprowadzających w błąd informacji o pochodzeniu określonych towarów z przywozu.*
- (14) *Zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, konsumenci mogą łączyć wartość rynkową z geograficznym pochodzeniem danego towaru. Zgodnie z tą dyrektywą, w przypadku gdy klient, kierując się fałszywymi lub wprowadzającymi w błąd informacjami dotyczącymi jego pochodzenia geograficznego, kupi produkt, którego w innym przypadku by nie kupił, może to stanowić nieuczciwą praktykę handlową. Dyrektywa ta nie czyni obowiązkowym umieszczenia informacji dotyczących pochodzenia geograficznego towarów, ani nie określa pojęcia pochodzenia.*
- (15) *System oznaczeń pochodzenia pozwoli konsumentom odróżnić produkty spełniające normy społeczne, ekologiczne i bezpieczeństwa, kojarzone zazwyczaj z krajem pochodzenia.*
- (16) *Dlatego też określenie wspólnej definicji pochodzenia dla celów rynkowych, reguł oznaczania oraz wspólnych reguł kontroli umożliwiłoby stworzenie równych warunków konkurencji, ułatwiłoby konsumentom wybór w sektorach objętych tymi regułami oraz przyczyniłoby się do ograniczenia wprowadzających w błąd informacji o pochodzeniu.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (17) Wprowadzenie znaku pochodzenia może przyczynić się do działania wymagających standardów unijnych na korzyść przemysłu Unii, szczególnie małych i średnich przedsiębiorstw, **które często dokładają dużych starań, aby zapewnić jakość swoich produktów, zachowując przy tym tradycyjne i rzemieślnicze zawody i metody wytwarzania, lecz są również w dużym stopniu narażone na światową konkurencję, w której brak zasad rozróżniania metod wytwarzania.** Pomoże ono również w ochronie przemysłu Unii przed narażaniem na szwank jego opinii w wyniku nieprawdziwych informacji o pochodzeniu towarów. Większa przejrzystość oraz lepsze informowanie konsumentów o pochodzeniu towarów przyczyni się w ten sposób do realizacji celów agendy lizbońskiej i **strategii UE 2020.**
- (18) Artykuł IX Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. stanowi, że członkowie WTO mogą przyjąć i egzekwować prawa i przepisy odnoszące się do oznaczeń pochodzenia w odniesieniu do przywozu, szczególnie po to, aby chronić konsumentów przed fałszywymi lub wprowadzającymi w błąd informacjami.
- (19) **Przepisy dotyczące oznaczenia pochodzenia stanowią ponadto skuteczną ochronę przed podrabianiem towarów i nieuczciwą konkurencją, poprawiając tym samym skuteczność rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa ⁽¹⁾ oraz dostarczając dodatkowe, istotne narzędzie ochrony i podnoszenia wartości produkcji unijnej.**
- (20) Na mocy umów pomiędzy Wspólnotą Europejską a **■** Turcją i umawiającymi się stronami Porozumienia EOG niezbędne jest wykluczenie produktów pochodzących z tych państw z zakresu niniejszego rozporządzenia.
- (21) Obowiązujące w Unii niepreferencyjne reguły dotyczące pochodzenia towarów określono w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾ oraz w jego przepisach wykonawczych zawartych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽³⁾. Celem określenia pochodzenia towarów z przywozu dla celów niniejszego rozporządzenia zaleca się wykorzystanie wyżej wspomnianych reguł. Wykorzystanie pojęcia dobrze znanego podmiotom handlowym i administracjom powinno ułatwić jego wprowadzenie i wykonywanie. Niepreferencyjne reguły pochodzenia należy stosować w odniesieniu do wszystkich celów niepreferencyjnej polityki handlowej. Należy unikać duplikowania deklaracji i dokumentacji.
- (22) Celem ograniczenia obciążenia dla przemysłu, handlu i administracji oznaczenie pochodzenia powinno być obowiązkowe w sektorach, w odniesieniu do których Komisja, w oparciu o przeprowadzone wcześniej konsultacje, uznała, że jest to korzystne. **■** Należy **■** wprowadzić przepis wyłączający określone produkty z powodów technicznych **■** lub ze względu na fakt, że w ich przypadku oznaczenie nie jest konieczne dla celów niniejszego rozporządzenia z innych powodów. Taka sytuacja może wystąpić szczególnie, gdy oznaczenie pochodzenia mogłoby spowodować zniszczenie danego towaru lub w odniesieniu do określonych surowców.
- (23) Należy stworzyć przepis, zgodnie z którym dane dotyczące pochodzenia towarów wytworzone i/lub sprawdzone podczas kontroli przez właściwe władze mogą podlegać wymianie, włączając w to władze i inne osoby lub organizacje, dla których Państwa. Członkowskie przewidują rolę wykonawczą zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE. Należy uwzględnić kwestię ochrony danych osobowych, zachowania tajemnicy handlowej i przemysłowej oraz zachowania poufności zawodowej i administracyjnej.
- (24) **Zgodnie z art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przepisy i ogólne zasady dotyczące mechanizmów kontroli wykonywania uprawnień wykonawczych Komisji sprawowanej przez państwa członkowskie ustanawiane są z wyprzedzeniem w drodze rozporządzenia przyjmowanego zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Do czasu przyjęcia tego nowego rozporządzenia w dalszym ciągu mają zastosowanie przepisy decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanym Komisji ⁽⁴⁾, z wyjątkiem procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, która nie ma zastosowania.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Czwartek, 21 października 2010 r.

- (25) *Komisja powinna zostać uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w celu określenia przypadków, w których można przyjąć oznaczenie na opakowaniu zamiast oznaczenia umieszczonego na samych towarach lub w których towary nie mogą bądź nie muszą być oznaczane z przyczyn technicznych, a także do określania środków określających inne zasady, które mogą być niezbędne w razie stwierdzenia, że towary nie spełniają warunków niniejszego rozporządzenia, lub uaktualniające załącznik do niniejszego rozporządzenia w razie zmiany oceny konieczności oznaczania pochodzenia dla określonego sektora.*
- (26) Towary znajdujące się w bagażu osobistym osób podróżujących i przeznaczone do użytku osobistego należy wyłączyć z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia w granicach określonych na potrzeby zwolnienia z opłaty celnej oraz gdy nie istnieją wskazówki świadczące o tym, że określone towary przewożone są w ramach wymiany handlowej. Należy wprowadzić przepis, zgodnie z którym również inne przypadki objęte rozporządzeniem Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (wersja ujednolicona) ⁽¹⁾ mogą być wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia na mocy przepisów wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do **gotowych towarów konsumpcyjnych** z wyłączeniem produktów rybołówstwa i akwakultury, określonych w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000, oraz środków spożywczych, określonych w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

2. **Gotowymi towarami konsumpcyjnymi** wymagającymi oznaczenia są towary **przeznaczone dla konsumentów końcowych**, wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia i pochodzące z przywozu z państw trzecich, z wyjątkiem **produktów** pochodzących z terytorium **Unii Europejskiej**, Turcji oraz umawiających się stron Porozumienia EOG.

Gotowe towary konsumpcyjne można zwolnić z obowiązku oznaczenia pochodzenia w przypadku, gdy z powodów technicznych ■ oznaczenie ich wydaje się nie być możliwe.

Produkty, do których niniejsze rozporządzenie ma mieć zastosowanie, ograniczają się do gotowych towarów konsumpcyjnych. Komisja może rozszerzyć zakres rozporządzenia pod warunkiem, że Parlament Europejski i Rada wyrazi na to zgodę.

W odniesieniu do wyrobów włókienniczych i odzieżowych (rozdz. 50-63), obuwia, getrów i artykułów podobnych (rozdz. 64), artykułów odzieżowych, dodatków do ubiorów i pozostałych wyrobów futrzarskich, futer sztucznych i wyrobów z nich (kod NC 4303/4304), wyrobów ze skóry, wyrobów siodlarskich i rymarskich, artykułów podróżnych, toreb ręcznych, torebek i podobnych pojemników, artykułów z wnętrzości zwierzęcych (kody NC 4104 41 / 4104 49 / 4105 30 / 4106 22 / 4106 32 / 4106 40 / 4106 92 / od 4107 do 4114 / 4302 13 / ex 4302 19 (35, 80)) „produkt końcowy” oznacza produkt gotowy lub półprodukt, który musi być poddany kolejnym fazom obróbki w Unii przed wprowadzeniem go na rynek.

3. Terminy „pochodzenie” i „pochodzący” odnoszą się do niepreferencyjnego pochodzenia zgodnie z art. 22 do 26 Wspólnotowego Kodeksu Celnego.

4. „Wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie na rynku unijnym indywidualnego produktu przeznaczonego do wykorzystania końcowego celem jego dystrybucji i/lub wykorzystania za opłatą bądź bezpłatnie.

5. „Właściwe władze” oznaczają jakiegokolwiek władze zajmujące się kontrolą towarów w momencie przywozu lub w momencie wprowadzania ich do obrotu.

6. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do towarów o charakterze niekomercyjnym, przewożonych w bagażu osobistym podróżnych, które mieszczą się w limitach określonych względem zwolnienia z opłaty celnej, o ile nie ma poważnych przesłanek wskazujących, że są one częścią wymiany handlowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 10.12.2009, str. 23.

Czwartek, 21 października 2010 r.

W przypadku gdy można przyznać towarom zwolnienie z opłaty celnej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1186/2009 i nie ma poważnych przesłanek wskazujących, że są one częścią wymiany handlowej, takie towary również **należy** wyłączyć z zakresu niniejszego rozporządzenia.

■

7. **Niniejsze rozporządzenie musi być zgodne z istniejącymi już na całym świecie systemami oznaczenia „wyprodukowano w”, aby zapewnić skuteczne przepisy stanowiące niewielkie obciążenie administracyjne i dające większą elastyczność unijnym przedsiębiorstwom.**

Artykuł 2

Przywóz lub wprowadzenie do obrotu towarów podlega obowiązkowi oznaczenia pochodzenia na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 3

1. Na wspomnianych towarach należy oznaczyć kraj ich pochodzenia. W przypadku towarów zapakowanych należy **również** umieścić oddzielne oznaczenie na opakowaniu.

Komisja **w drodze aktów delegowanych** może przyjąć środki ■ celem określenia przypadków, w których można przyjąć oznaczenie znajdujące się na opakowaniu zamiast oznaczenia umieszczonego na samych towarach. Taka sytuacja występuje szczególnie w przypadku, gdy konsument lub użytkownik końcowy otrzymuje towary w ich normalnym opakowaniu. **Środki takie oraz wszelkie ich przeglądy są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 7.**

2. Słowa „wyprodukowano w” oraz nazwa kraju pochodzenia wskazują na pochodzenie towarów. Oznaczenie można sporządzić w którymkolwiek z języków urzędowych Unii, zrozumiałym dla konsumentów końcowych w państwie członkowskim, w którym towary te będą sprzedawane, **lub w języku angielskim przy użyciu słów „made-in” i angielskiej nazwy kraju pochodzenia.**

3. Oznaczenie pochodzenia należy sporządzić czytelnym i niemożliwym do usunięcia drukiem, powinno ono być widoczne podczas normalnego użytkowania oraz czytelnie odróżniać się od innych informacji, jak również jego forma nie powinna wprowadzać w błąd lub powodować mylnego wrażenia co do pochodzenia produktu.

Oznakowanie produktów wprowadzanych do obrotu w krajach, których język jest zapisywany za pomocą alfabetu łacińskiego, nie może być wykonane przy użyciu znaków nienależących do tego alfabetu.

4. Towary powinny nosić wymagane oznaczenie w chwili przywozu. Bez uszczerbku dla środków podjętych zgodnie z art. 5 ust. 3, oznaczenia nie można usuwać lub ingerować w jego treść do momentu sprzedaży towaru konsumentowi lub użytkownikowi ostatecznemu.

Artykuł 4

1. Komisja może przyjąć środki wykonawcze, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 2, w szczególności, aby:

- określić szczegółową formę i procedury oznaczania pochodzenia;
- stworzyć wykaz terminów we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej, jasno wyrażających fakt, że towary pochodzą z kraju wskazanego na oznaczeniu;
- określić przypadki, w których wspólnie używane skróty bezbłędnie wskazują kraj pochodzenia i mogą być wykorzystane dla potrzeb niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 21 października 2010 r.

2. Komisja może przyjąć środki w drodze aktów delegowanych, aby:

- określić przypadki, w których towary nie mogą lub nie muszą być oznaczane z powodów technicznych
- określić inne reguły, które mogą być niezbędne w przypadku, gdy okaże się, że towary nie spełniają warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu;
- uaktualnić załącznik do niniejszego rozporządzenia w przypadkach, w których zmianie uległa ocena co do tego, czy konieczne jest oznaczenie pochodzenia dla określonego sektora.

Środki takie oraz wszelkie ich przeglądy są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 7.

Artykuł 5

1. Towary nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli:

- nie noszą oznaczenia pochodzenia;
- oznaczenie pochodzenia nie odpowiada pochodzeniu towaru;
- oznaczenie pochodzenia zmieniono lub usunięto, lub w inny sposób zmieniono jego treść, z wyjątkiem przypadku, gdy wymagana była korekta zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja może przyjąć dalsze środki wykonawcze zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 2 w odniesieniu do deklaracji i dokumentów towarzyszących, które można przedstawić na dowód zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

3. Komisja proponuje wspólny minimalny poziom kar stosowanych w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia.

4. Na podstawie wspólnych poziomów minimalnych zaproponowanych przez Komisję państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące kar mających zastosowanie w przypadkach naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić ich wykonanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o podjętych środkach najpóźniej w okresie dziewięciu miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia oraz powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych środków. Komisja musi zapewnić przynajmniej minimalny poziom ujednolicenia systemów kar w państwach członkowskich, aby uniknąć sytuacji, w której różnice między nimi skłaniałyby eksporterów z krajów trzecich do preferowania tylko określonych punktów wjazdu do Unii.

5. W przypadku, gdy towary nie są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne, aby wymóc na właścicielu towarów lub na jakiegokolwiek innej osobie odpowiedzialnej za towary oznaczenie ich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na ich własny koszt. **Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przyjętych środkach w terminie ... (*) oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach tych środków.**

6. W razie potrzeby, w celu skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, właściwe władze mogą wymieniać dane uzyskane podczas kontroli zgodności z niniejszym rozporządzeniem, włączywszy w to władze i inne osoby lub organizacje, uprawnione do tego przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 11 dyrektywy 2005/29/WE.

(*) *Dziewięć miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.*

Czwartek, 21 października 2010 r.

Artykuł 6

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Oznaczenia Pochodzenia (zwany dalej „Komitetem”). **W skład Komitetu wchodzi przedstawiciele państw członkowskich, właściwych gałęzi przemysłu i stowarzyszeń.**
 2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu mają zastosowanie **art. 3 i 7** decyzji 1999/468/WE.
- █
3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 7

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. **Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 i w art. 4 ust. 2, przyznaje się Komisji na okres stosowania niniejszego rozporządzenia.**
2. **Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o nim równocześnie Parlament Europejski i Radę.**
3. **Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych przyznane Komisji podlegają warunkom określonym w art. 8 i 9.**

Artykuł 8

Odwołanie przekazanych uprawnień

1. **Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 i w art. 4 ust. 2.**
2. **Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę prowadzącą do podjęcia decyzji o ewentualnym odwołaniu przekazania uprawnień, dokłada starań, aby poinformować o tym drugą instytucję i Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz możliwe uzasadnienie odwołania.**
3. **Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub w późniejszym, określonym w niej terminie. Nie wpływa ona na ważność obowiązujących już aktów delegowanych. Decyzja ta jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.**

Artykuł 9

Sprzeciw wobec aktów delegowanych

1. **Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy od dnia powiadomienia.**

Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

2. **Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie w terminie w nim określonym.**

Czwartek, 21 października 2010 r.

Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.

3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie, o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, przedstawia powody tego sprzeciwu.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Artykuł 2, 3 i art. 5 stosuje się po upływie dwunastu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 6 ust. 2, Komisja może przedłużyć wspomniany okres o czas potrzebny podmiotom na realizację wymogów dotyczących oznaczenia pochodzenia określonych w środkach wykonawczych; okres ten nie może w żadnym razie być krótszy niż sześć miesięcy.

Nie później niż ... (*) Komisja przeprowadza badanie jego skutków.

Niniejsze rozporządzenie wygasa ... (). Rok przed datą wygaśnięcia Parlament Europejski i Rada, w oparciu o wniosek przedłożony przez Komisję, podejmują decyzję o przedłużeniu okresu obowiązywania rozporządzenia lub o jego zmianie.**

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) **Trzy lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.**

(**) **Pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.**

ZAŁĄCZNIK

Produkty, do których ma stosować się niniejsze rozporządzenie, wskazano podając ich kody CN.

Kod CN	Opis
4011 92 00	Opony nowe pneumatyczne z gumy, takie jak używane przez pojazdy i maszyny rolnicze i leśne (z wyjątkiem opon z bieżnikiem daszkowym lub podobnym)
4013 90 00	Dętki z gumy (z wyjątkiem rodzajów stosowanych w pojazdach samochodowych, w tym pojazdach typu kombi i samochodach wyścigowych, autobusach, samochodach ciężarowych i rowerach)
4104 41 / 4104 49 / 4105 30 / 4106 22 / 4106 32 / 4106 40 / 4106 92 / 4107 do 4114 / 4302 13 / ex 4302 19 (35, 80)	Skóry surowe i wykończone
4008 21 / 4008 11 / 4005 99 / 4204 / 4302 30 (25, 31) / 8308 10(00) / 8308 90(00) / 9401 90 / 9403 90	Obcasy, podeszwy, paski, części, syntetyczne, inne
4201 / 4202 / 4203 / 4204 / 4205 / 4206	Wyroby siodlarskie i rymarskie, artykuły podróżne, torby ręczne i podobne pojemniki, artykuły z wnętrzości zwierzęcych (z wyjątkiem wnętrzości jedwabników)

Czwartek, 21 października 2010 r.

Kod CN	Opis
4303 / 4304	Artykuły odzieżowe, dodatki do ubiorów i pozostałe wyroby futrzarskie, futra sztuczne i wyroby z nich
Dział 50 – 63	Wyroby włókiennicze i odzieżowe
6401 / 6402 / 6403 / 6404 / 6405 / 6406	Obuwie, getry i podobne
6904 / 6905 / 6907 / 6908 / 6911/ 6912/ 6913/ 6914 90 100	Wyroby ceramiczne
7013 21 11 / 7013 21 19 / 7013 21 91 / 7013 21 99 / 7013 22 10 / 7013 31 10 / 7013 31 90 / 7013 91 10 / 7013 91 90	Wyroby ze szkła, w rodzaju stosowanych do celów stołowych, kuchennych, toaletowych, biurowych, dekoracji wnętrz lub podobnych celów (inne niż te objęte pozycją 7010 lub 7018) z ręcznie formowanego szkła ołowiowego
7113/7114/7115/7116	Artykuły biżuteryjne i ich części, z metalu szlachetnego lub platerowanego metalem szlachetnym, Artykuły jubilerskie ze złota lub srebra i ich części, z metalu szlachetnego lub platerowanego metalem szlachetnym, Inne artykuły z metalu szlachetnego platerowanego metalem szlachetnym, Artykuły z pereł naturalnych lub hodowlanych, kamieni szlachetnych lub półszlachetnych (naturalnych, syntetycznych lub odtworzonych)
7318	Wkręty, śruby, nakrętki, wkręty do podkładów, haki gwintowane, nity, zawlecзки, przetyczki, podkłady (włącznie z podkładkami sprężystymi) oraz wyroby podobne, z żelaza lub stali
8201/ 8202/ 8203/ 8205/ 8207/ 8208/ 8209/ 8211/ 8212/ 8213/ 8214/ 8215	Narzędzia i zestawy narzędzi
8302 20 00	Kółka samonastawne (pokręta) z zamocowaniem, z metalu nieszlachetnego
8481	Krany, kurki, zawory i podobna armatura do rur, płaszczy kotłowych, zbiorników, kadzi lub podobnych, w tym zawory redukcyjne i zawory sterowane termostatycznie
9307	Szable, szpady, bagnety, włócznie i inne rodzaje białej broni oraz części i pochwy do takiej broni
Dział 94	Meble, pościel, materace, poduszki, lampy i oprawy oświetleniowe, podświetlane tablice i znaki informacyjne i podobne, budynki prefabrykowane
9603	Miotły i szczotki, ręcznie sterowane mechaniczne zamiatarki podłóg, bezsilnikowe, zmywaki na kiju i przybory do okurczania wykonane z piór; przygotowane węzły i pęki do wyrobu mioteł i szczotek; poduszki i wałki do malowania; ściągaczki wody z szyb (inne niż wałki gumowe)

2012/C 70 E/13	Dostosowanie Regulaminu Parlamentu Europejskiego do zmienionego porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie dostosowania Regulaminu Parlamentu Europejskiego do zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską (2010/2127(REG))	119
----------------	---	-----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 19 października 2010 r.

2012/C 70 E/14	Sprawozdania statystyczne w odniesieniu do przewozu rzeczy i osób drogą morską ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego dyrektywę 2009/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu rzeczy i osób drogą morską (COM(2010)0065 – C7-0068/2010 – 2010/0041(COD))	124
	P7_TC1-COD(2010)0041 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 dotyczącego zmiany dyrektywy 2009/42/WE w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu rzeczy i osób drogą morską ...	124
2012/C 70 E/15	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Nordjylland/Dania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/001 DK/Nordjylland z Danii) (COM(2010)0451 – C7-0222/2010 – 2010/2163(BUD))	125
	ZAŁĄCZNIK	127
2012/C 70 E/16	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: NXP Semiconductors/Holandia Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/011 NL/NXP Semiconductors z Holandii) (COM(2010)0446 – C7-0210/2010 – 2010/2141(BUD))	128
	ZAŁĄCZNIK	130
2012/C 70 E/17	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Quimonda/Portugalia Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/023 PT/Quimonda z Portugalii) (COM(2010)0452 – C7-0223/2010 – 2010/2164(BUD))	131
	ZAŁĄCZNIK	133

2012/C 70 E/18	<p>Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Cataluña Automoción/Hiszpania</p> <p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/002 ES/Cataluña automoción) (COM(2010)0453 – C7-0224/2010 – 2010/2165(BUD)) 134</p> <p>ZAŁĄCZNIK 136</p>
2012/C 70 E/19	<p>System kontroli i egzekwowania przepisów na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. w sprawie wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego system kontroli i egzekwowania przepisów na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku (COM(2009)0151 – C7-0009/2009 – 2009/0051(COD)) 137</p> <p>P7_TC1-COD(2009)0051</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 ustanawiającego system kontroli i egzekwowania mający zastosowanie na obszarze objętym Konwencją w sprawie przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 2791/1999 138</p> <p>ZAŁĄCZNIK 138</p>
2012/C 70 E/20	<p>Przyjęcie niektórych zmian do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-zachodnim Atlantyku ***</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 19 października 2010 r. dotyczące wniosku w sprawie decyzji Rady dotyczącej zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, zmian do Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-zachodnim Atlantyku (11076/2010 – C7-0181/2010 – 2010/0042(NLE)) 138</p>
Środa, 20 października 2010 r.	
2012/C 70 E/21	<p>Zmiana rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w zakresie dotyczącym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w zakresie dotyczącym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (COM(2010)0085 – C7-0086/2010 – 2010/0054(COD)) 139</p> <p>P7_TC1-COD(2010)0054</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich w zakresie dotyczącym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ... 140</p> <p>ZAŁĄCZNIK 140</p>
2012/C 70 E/22	<p>Zmiana Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich ***I</p> <p>Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich (COM(2010)0309 – C7-0146/2010 – 2010/0171(COD)) 140</p>

	P7_TC1-COD(2010)0171	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr .../2010 zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich	141
	ZAŁĄCZNIK	141
2012/C 70 E/23	Projekt budżetu korygującego nr 6/2010: Sekcja II - Rada Europejska i Rada, Sekcja III - Komisja, Sekcja X - Europejska Służba Działań Zewnętrznych	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 6/2010 na rok budżetowy 2010, Sekcja 2 – Rada Europejska i Rada, Sekcja 3 – Komisja, Sekcja 10 – Europejska Służba Działań Zewnętrznych (13475/2010 – C7-0262/2010 – 2010/2094(BUD))	142
2012/C 70 E/24	Projekt budżetu korygującego nr 3/2010: Sekcja III - Komisja	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 3/2010 na rok budżetowy 2010, sekcja 3 – Komisja (13472/2010 – C7-0263/2010 – 2010/2048(BUD))	144
2012/C 70 E/25	Stanowisko Parlamentu w sprawie projektu budżetu na rok 2011 zmodyfikowanego przez Radę - wszystkie sekcje	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 – wszystkie sekcje (12699/2010 – C7-0202/2010 – 2010/2001(BUD))	149
2012/C 70 E/26	Poprawa bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią w miejscu pracy ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły i pracownic karmiących piersią (COM(2008)0637 – C6-0340/2008 – 2008/0193(COD))	162
	P7_TC1-COD(2008)0193	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią oraz w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu pracowników w godzeniu życia zawodowego i rodzinnego	163
2012/C 70 E/27	Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (wersja przekształcona) (COM(2009)0126 – C7-0044/2009 – 2009/0054(COD))	176
	P7_TC1-COD(2009)0054	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 października 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (przekształcenie)	177
	Czwartek, 21 października 2010 r.	
2012/C 70 E/28	Instrument na rzecz stabilności ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności (COM(2009)0195 – C7-0042/2009 – 2009/0058(COD))	178

	P7_TC1-COD(2009)0058	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1717/2006 ustanawiające Instrument na rzecz Stabilności	179
2012/C 70 E/29	Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2009)0194 – C7-0043/2009 – 2009/0060A(COD))	183
	P7_TC1-COD(2009)0060A	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju	184
2012/C 70 E/30	Instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2009)0194 – C7-0158/2009 – 2009/0060B(COD))	188
	P7_TC1-COD(2009)0060B	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie	188
2012/C 70 E/31	Instrument finansowania współpracy z państwami uprzemysłowionymi ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1934/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (COM(2009)0197 – C7-0101/2009 – 2009/0059(COD))	192
	P7_TC1-COD(2009)0059	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie [Poprawka 3, o ile nie wskazano inaczej]	193
	ZAŁĄCZNIK	201
2012/C 70 E/32	Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (COM(2010)0102 – C7-0079/2010 – 2010/0059(COD))	203
	P7_TC1-COD(2010)0059	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju	204

2012/C 70 E/33

ZALACZNIK I	210
ZAŁĄCZNIK II	211
Oznaczanie kraju pochodzenia ***I	
Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z państw trzecich (COM(2005)0661 – C7-0048/2010 – 2005/0254(COD))	211
P7_TC1-COD(2005)0254	
Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 21 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie oznaczania kraju pochodzenia określonych produktów przywożonych z państw trzecich	212
ZAŁĄCZNIK	219

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

